

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Büyülü Fırtına

ROMAN

KRISTIN
HANNAH

ATEŞBÖCEĞİ YOLU'NUN YAZARI

Bazen büyük felaketler aşka kapı aralar...

Alaina Costanza'nın hayatı büyülü şimşeklerin çıktığı fırtınalı bir gecede tamamen değişir. Aşk romanları yazarı, bir çocuk annesi ve geçmişte çok zor bir hayat yaşamış Alaina, bahçesine düşen yıldırımla gözlerini bir yüzyıl öncesinde açar ve kendi kitabındaki kahramanlardan biri olan tehlikeli kanun kaçağı Killian tarafından kaçırılır. Çok geçmeden Killian ve Alaina'nın karşılaşmasının bir tesadüf olmadığı ortaya çıkar. Alaina, Killian adındaki katili yalnızca hayal gücünün bir ürünü olarak var etmemiştir; onların buluşması, kavrayamayacakları kadar büyük bir gizemin zaman ve mekânı aşan gücüyle mümkün olmuştur.

Fakat her büyüünün bir bedeli vardır... Aşkı, tutkuyu ve kaderi anlayacakları ölümcül bir yolculuğa çıkan Alaina ve Killian artık büyük fedakârlıklarda bulunmak ve zamanla savaş vermek zorundadır.

"Gerçek aşkın büyüüne dair tutkulu bir hikâye."

Romantic Times

"Doğaüstü öğeleri ve aşkı bir araya getiren Hannah, okuyucularına bir kez daha başka bir dünyaya adım atma şansı sunuyor."

Library Journal

"Büyülü Fırtına kalbinizi sevgiyle titretmeyi başarıyor."

Kitaplığınızda bu roman için güzel bir yer açın."

Rendezvous

Pegasus Yayınları: 1946
Bestseller Roman: 809

BÜYÜLÜ FIRTINA
KRISTIN HANNAH
Özgün Adı: When Lightning Strikes

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2018
ISBN: 978-605-299-514-3

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © 1994, Kristin Hannah

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları
Ajansı aracılığıyla Jane Rotrosen Agency LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltıla-
maz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

KRISTIN HANNAH

*Büyürlü
Fırtına*

İngilizceden çeviren:
Solina Silahlı

PEGASUS YAYINLARI

Bir kovboy hikâyesi yazmamı isteyen kayınpederim Fred'e,
Tüm yardımları ve desteği için kız kardeşim Laura'ya,
Her gün yeniden kahramanım olan Benjamin ve Tucker'a...
Aşk hepimizi inançlı kılıyor.

Sevgili okur,

Dünyama hoş geldiniz. Gerçeğin öngörülmez biçimde kurguya dönüştüğü mitlerle, mucizelerle ve imkânsızlıklarla dolu bir dünya burası. Şimdi ayağa kalkın, kuşkularınızı rafa kaldırın ve hayal ürünü krallığıma giden yolda bana eşlik edin.

Ah, bu arada bir şey daha söyleyeyim. Yarın bambaşka bir zamanda ve var olması mümkün olmayan bir dünyada uyanacak olsanız ne yapardınız ve ne düşünürdünüz diye sorun kendinize. Üzerinize bir yıldırım düşse ve bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmasa ne yapardınız?

TAVŞAN DELİĞİNDEN

Bunca zamandır nöbetçi ona bakıyordu,
Önce teleskopla,
Sonra mikroskopla
Ondan sonra opera dürbünüyle,
Sonunda, “Yanlış yöne gidiyorsun,” dedi
Ve pencereyi kapattı...

“Hayır, hayır, öncelik maceranın,” dedi ejderha
sabırsız bir ses tonuyla.
“Çünkü açıklamalar çok fazla zaman alır.”

– Lewis Carroll’ın eserlerinden

Bir

NEW YORK
1994

“Evet Bayan Costanza, cinsellik konusunda ne kadar zamandır araştırma yapıyorsunuz?”

Geraldo’yla söyleşisinin üzerinden neredeyse dört saat geçmiş olmasına rağmen Lainie o berbat soruyu hatırladıkça hâlâ irkiliyordu.

Zihninde o görüntüyü tekrar tekrar canlandırıyor, her defasında ona iğneleyici, zekice bir yanıt veriyordu. *Haber saatinde Capone’un bodrumunu patlatmadan önce sen ne kadar araştırma yapmıştın Geraldo?*

Tabii gerçekte bu kadar zekice ve akıllıca bir yanıt verememişti. Ah, hayır. O yapamazdı böyle şeyler. Öfkesinin onu yine alt etmesine izin vermiş, düşünmeden konuşmuştu. “Bundan daha aptalca bir soru sorabilir miydin acaba Geraldo? Gerçekten, meraklı beyinler bunu bilmek istiyor.”

Lainie bu anıyla birden irkildi. Böylesine dolambaçsız, hiç düşünülmemiş bir yanıt vermekten çok daha iyisini yapabiliirdi oysa. Geraldo ulusal televizyonda tarihî bir aşk romanı yazarının onu

küçük düşürmesine pabuç bırakmayacak yetenekte bir muhabirdi sonuçta. Adam onun düşmanca yaklaşımını görmüş, sözünü yarıda kesip hemen başka bir konuğa dönmüştü. Böylesi bir yaklaşım sergileyen bir kadın onca emek harcayarak ortaya çıkardığı kitaplarının hatırına kızarıp bozarmalı, utanıp af dilemeliydi.

Geraldo mikrofona tekrar Lainie'ye uzatmayacak kadar da zekiymi. Söyleşinin geri kalanı boyunca ona başka soru sormamıştı. Lainie etrafında olan bitenle, konuşulanlarla ilgilenmeden cansız bir böcek gibi, rahatsız bir şekilde orada öylece oturmuş, çaresizce salıverilmeyi beklemişti.

Tanrım, ne berbat bir söyleşiydi ama! Saatler sonra John F. Kennedy Uluslararası Havaalanı'nın meçhul bir noktasında rahat bir nefes alabilmişti ancak.

Yanındaki Judith'e şöyle bir bakış attı. Judith de ona gergin, rahatsız bir ifadeyle gülümseyince Lainie onunla göz teması kurmaması gerektiğini hemen anladı. Editörü hâlâ burnundan soluyordu.

"Saatine bu kadar sık bakmak zorunda mısın?" diye atıldı Judith.

Lainie bir Marlboro yaktı. El çantasını sol ayağının yanında üst üste yığılmış ucuz tozpembe valizlerin üzerine atıp editörüne baktı. "Ben yalnızca âşık olduğum adamların böyle boktan sorular sormasına izin veririm."

Judith güzelce manikürlenmiş elini Clairrol'la açılmış küt saçında gezdirdi. Arkasında insanlar düzenli bir sıra halinde güvenlik kontrol noktasına doğru akın ediyordu. "Ama çok... düşmanca bir tavırdı bu. Tüm Amerika'ya zamanını boşa harcadığını söylemiş oldun."

"Boşa harcadım zaten."

"Reklam müdürü seni o programa çıkarabilmek için çok uğraştı. Ulusal programlara çıkmak o kadar kolay değil."

Lainie gözlerini devirdi. “Bir daha birinin ağzından *ulusal medya turu* kelimelerini duyarsam mermi kusacağım. Belki o zaman kendimi ifade etmiş olurum.”

Judith her şeye rağmen gülümsedi ve başını iki yana salladı. “O dosyaların içinden senin el yazmaların yerine kadın kılığında gezen korsanla ilgili hikâyeyi seçmeliymişim. *Onu* kitap yapmış olurduk şimdi.”

Lainie o çok aşına olduğu yakınmayı duyunca gülümsedi. Arkadaşının on yıldır sürekli söylediği bir şeydi bu. O zamanlar Judith çok genç ve hevesli bir editör asistanı, Lainie de tam bir hayalperestti. Şimdi Jude’un kendi yayınevi vardı, Lainie ise *New York Times*’ın en çok satan yazarlarındandı. “Günümüz okuruna da çok uygun bir konu.”

“Televizyon söyleşileri sana göre değil zaten. Sen çok... huysuzsun.”

Lainie güldü. “Ben huysuz bir kıyım. Kime istersen sor.”

Judith sigarayı Lainie’nin elinden kaptı ve uzun bir nefes çekip dumanını sertçe dışarı üfledi. “Gün gibi ortada olan bir şeyi onaylamakla neden uğraşayım ki? Tanıdığım birçok kişiden daha fazla tek başına kalıyorsun. Seni gündüz vakti görmesem vampir olduğundan şüphe edebilirdim.”

Lainie omuz silkti. “Ben yalnız olmayı seviyorum. Kelly’den başkasına ihtiyacım yok.”

Judith bir nefes daha çekti ve sigarayı geri verdi. “Tamam, kızın çok tatlı, ergenlik öncesi hormonların değiştiği bir dönemden geçiyor ama o yeterli değil Lainie. Evden çıkmalısın arada bir.”

Lainie homurdandı. “Sen beni ne sanıyorsun? Meryem Ana mı? Ben her gün evden çıkıyorum. Markete, postaneye gidiyorum...”

Judith ona imalı bir bakış attı. “Hı hı.”

Lainie sigarasını en yakınındaki kül tablasında söndürdü. “Ben iyiyim Jude. Benim için endişelenme. Tamam mı?”

“Zamanımı bir yazar için endişelenerek geçirecek değilim. Bencil, disiplinsiz yeni yetmelerden farklı değilsiniz hiçbiriniz.”

Lainie gülümsedi. “Evet, ondan emin olabilirsin. Hadi şimdi bir an önce Howard Stern’in programına çıkmamı sağla. Hızımı alamadım, biraz daha yuvarlanacağım.”

Judith ona anladığını gösteren kurnaz bir bakış attı. “Gerçekten de yuvarlanmaya ihtiyacın var. Samanlıkta falan hani... ne demek istediğimi anladın sanırım.”

“Anlamamak mümkün değil Jude. Ama Seattle’da pek samanlık yok. Özellikle de sağlıklı, heteroseksüel, bekâr biriyle yuvarlanabileceğim bir samanlık. Ama yine de bir balya samana denk düşersem üzerinde yuvarlanırım tabii.”

Jude biraz tereddüt etti. “Ben ciddiym Lainie. Kelly gittiğinde ne hale geldiğini biliyorsun.”

Lainie geri çekildi. “İki hafta sonra dönüyor.”

Judith, Lainie’ye uzanmaya yeltendi ama sonra kendini kontrol etti. İsteksizce elini geri çekti ve yanına indirdi. “Neden bir süreliğine bir yerlere gitmiyorsun? Les ve ben kalmaya gelersen çok mutlu oluruz.”

Lainie arkadaşının gözlerine baktı ve bir kez olsun birinin onunla ilgilenmesinin rahatlığını yaşamak istedi. “Teşekkürler Jude.” Sesi onu utandıracak kadar boğuk çıktı. “Ama bunun üstesinden gelmeyi öğrenmeliyim.” Kelly büyüyor. Daha sık... gidecek artık.”

“Biliyorum tatlım.”

Lainie boğazını temizledi ve birbirinden farklı renk ve boyutlardaki valizlerine uzandı. “Her neyse, gitsem iyi olacak yoksa uçağımı kaçıracağım.”

Judith ona hüzünlü, anlayış dolu bir gülücük verdi. Duygularını dışa vurmayan bir kadına göre çok fazla şey söyleyen bir bakışla bakıyordu. “Unutma evlat, biri uçakta sana kim olduğunu sorarsa uyduruk bir isim söyle. Alaina Costanza’nın, çantasının kenarından görünen Marlboro Light sigarasıyla küfürbaz, dik

saçlı, dövmeli bir pasaklının teki olduğunu okurların bilmesini istemeyiz.”

Lainie alışık olduğu bu tavsiyeye gülümserken bunun kıs-men şaka olduğunu biliyordu. Şehirli, sert kız görünümü, aşk romanı yazarının medyadaki görüntüsünden epey farklıydı. Bol kazaklar, yırtık Levi's kot ve kovboy çizmeleri önerilen bir giyim tarzı değildi. “Hoşça kal Jude.”

Jude'in gülücüğü bir parça daha derinleşirken bakışları ciddileşti, hatta biraz hüzünlü bir ifadeye büründü. “Güle güle hayatım. *Büyük Fırtına*'nın kopyalarını bekliyorum.”

İki arkadaş normalden daha uzun bir süre bakıştı; belki yalnızca bir saniye kadar daha uzundu ama Lainie bunun bile hata olduğunu hemen anladı. İç geçirdi. Vedalaşmalardan nefret ediyordu. İyice gerilerek Jude'a yarım yamalak bir gülücük verdi. “Fazla bekletmem.”

“İyi uçuşlar. Fazla... içme.”

Lainie kahkaha olmasını amaçladığı sert, küstah bir ses çıkardı ama kendisine bile hırıltı gibi gelen bir ses olmuştu bu daha çok. “Bu mümkün mü?”

Jude'un gülümseme çabası Lainie'yi daha da kötü hissettirdi. “Önümüzdeki iki hafta boyunca kendine iyi bak. Başka bir hayatın yokmuş gibi kitabına gömülme.”

“Keşke o kadar gömülebilsem Jude.”

Judith ona doğru bir hamle yaptı. “Ah, Alaina...”

Judith ona dokunabilsin diye Lainie biraz geriledi. Elbise çantasının naylon askısını dar omzuna tekrar yerleştirip Jude'a kibirli bir gülücük verdi. “Şey, artık gitmeliyim. Hoşça kal Jude.”

“Güle güle Lainie.”

Lainie doğruldu ve kapıya yöneldi.

Judith, Lainie'nin arkasından baktı. Genç kadının vücudu dimdik, sırtı tahta gibi gergindi, bacaklarıysa aceleci, yeri âdeta delip geçen o her zamanki yürüyüş şekliyle ilerliyordu. Dar omuzları dik ve gergindi, sol dirseğini birine dokunur ya da biri

ona dokunur korkusuyla koruyucu bir tavırla beline yaslamıştı. Nedense aceleci yolculardan oluşan denizin içinde ilerlerken bile mesafeli ve yalnız bir kadın gibi görünüyordu.

Jude yıllarca arkadaşının gerçek hayatı birkaç adım gerisinde tuttuğunu izlemişti. Annelik dışında, yazmak Lainie'nin gerçek-ten yapmak istediğini söylediği tek şeydi. Çalışmak Alaina'nın sığınağı, kaderi kontrol edebileceği güvenli bir yerdi.

"Lütfen..." O tek kelimeyi fısıldarken nadiren konuştuğu Tanrı'dan ne isteyebileceğini merak etti. "Alaina'ya dikkat et. Kelly dönene kadar kitap onu oyalasın."

Kitap. Judith kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. Küçük bir şeydi bu, çok küçük. Ama Kelly'nin yokluğunda Lainie'nin sahip olduğu tek şeydi.

Bainbridge Adası, Washington

Lainie yatak odasının penceresinde durmuş yağmurdan sırsıklam olan karanlık geceye bakıp cesaretini toplamaya çalışıyor ama her girişimi sefil bir başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Sular pencere camına sonsuz, kalp atışlarına benzer darbelerle vuruyordu. Rüzgâr, Lainie'nin küçük arazisinin etrafında birbirine sokulup sallanan kızılıçık ağaçlarına doğru esiyordu. Her yeni kuvvetli rüzgâr, yazdan kalma bir avuç dolusu yeşil yaprağı daha savurup o fırtınalı gecede nazik dalları koparıyordu. Lainie'nin penceresinin yanındaki akçaağaç, bu şiddetli saldırı karşısında sallanıp uzun, budaklı, odunsu parmaklarını cama vurdu.

Lainie sigarayı dudaklarına götürüp içine çekti. Dumanın keskin, nahoş tadı boğazını ve ciğerlerini yaktı. Elini tekrar çektiğinde parmakları öyle şiddetli titriyordu ki sigaranın üstünde çırpınıp duran küller sert tahta zemine döküldü.

Etrafına bakınıp bir kül tablası bulmaya çalışırken, “Lanet olsun,” diye küfretti. Piyanonun üstünde tepeleme dolu halde duran bir tane buldu ve sigarasını söndürdü.

İçki, diye düşündü aniden. Şöyle güzel, kuvvetli bir içkiye ihtiyacı vardı. Tökezleyerek oturma odasına yürüdü ve müzik setinin arkasına sakladığı Jack Daniel’s şişesine uzandı. Kapağını açıp uzun bir yudum içti. Alkol boğazından aşağıya yakarak indi ve nabız atışını andıran sıcak bir hisle midesinde toplandı. Bir saniyelğine ısındığını bile hissetti. Sonra üşüme duygusu yine vücudunu sarıp kalbini çevrelemeye, iliklerine işleyip ruhuna doğru süzölmeye başladı.

Büyük bir yudum daha alıp ağzını koluna sildi. Yaklaşık üç kadehin arkasından hoş, bildik bir uyuşukluk kan damarlarını sarıp korkunun o buz gibi ağırlığını hafifletti.

Lainie şişeyi sarsıcı bir takırtıyla bırakıp yatak odasına geçti ve açık yatağın kenarına oturup mavi pazen örtüyü vücuduna sardı. Kollarını birleştirip öne eğildi ve kurumuş gözlerle yere baktı. Sağanak yağmurdan nefret ediyordu. Bir de... yalnız kalmaktan.

O sırada telefon çaldı.

Lainie yatağın diğer tarafına atılıp ahizeyi kaldırdı. “A... Alo?”

“Anne?” Kelly’nin sevimli, alçak sesi telefon kablосundan süzölerek geldi.

Lainie güçlükle yutkundu. Gözyaşları boğazına akıp gözlerine batmaya başladı. O yaşları akıtmamak için iradesini son zerresine kadar harcadı. “Merhaba bebeğim,” dedi kesik kesik. Sesinin o titrek tonundan kendisi bile nefret etti.

“Montana’da yağmur yağıyor, o halde evde durum daha fenadır diye düşündüm. Düşündüm ki... yani senin için en-dişelendim.”

Lainie gözlerini sıkıp derin bir nefes aldı. *Teşekkürler Tanrım, bana bu çocuğu verdiğin için teşekkürler.* “Endişelenecek bir şey yok tatlım. İyiyim ben. Asıl sen nasılsın?”

Kızının rahatlayıp iç geçirdiğini duydu. “Çok iyiyim anne. Burası çok güzel bir yer. Yarın dışarı çıkıyoruz. Rehberimiz Bay Hide ağaçları ve belli yerleri çok iyi biliyor. Yiyecek bulmak için pusulamız da var. Sonra çadır kurup yemek yapacağız ve uyuyacağız. Dolayısıyla keşiften dönene kadar seni tekrar arayamam.”

Bu kelimeler Lainie’yi hazırlıksız yakalamıştı. “Öyle mi?” Söylenmesi gerekenin bu olmadığını, başka bir şeyler daha söylemesi gerektiğini biliyordu ama kelimeler boğazına dizilmiş, korku ve ebeveynlere özgü bir çaresizlikle öylece kalmıştı.

“Sorun olur mu?” Kelly’nin sesi alçak ve temkinli çıkmıştı şimdi.

Lainie o kaygılı hali yüzünden kendine kızdı. “Olmaz be-beğim. Buna hayatta kalma eğitimi demiyorlar boşuna.”

Kelly kahkahayı bastı, Lainie’yi yaşam iksiri gibi baştan ayağa saran saf, temiz bir sestir bu. “Evet anne.”

“Seni... seni özledim bebeğim.”

“Ben de seni özledim.”

“Döndüğünde konuşuruz. Ne zamandı? On gün sonra mı?”

“On iki. Şey, anne?”

“Efendim canım?”

“Kendine iyi bak, olur mu?”

Lainie, Kelly evdeyken asla içmediği sigaraları ve birkaç dakika önce yuvarladığı Jack Daniel’s’i düşündü. Utanç ve pişmanlık duygusuyla irkildi. *Denerim*, demek istedi. Gerçekçi olarak verebileceği, ümit edebileceği tek söz buydu. İyi kalpli, on üç yaşında bir kıza yetmezdi bu. Kelly, bir şizoid gibi davranan annesi için endişelenmeyi hak edecek bir evlat değildi.

“Bakarım Kel. Benim için endişelenme, olur mu? Jennifer’la eğlenmenize bakın.”

“Hoşça kal anne. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Tık. Bağlantı koptu. Lainie boş hattın monoton sinyalinin birkaç dakika dinledikten sonra ahizeyi yavaşça yuvasına yerleştirdi.

Gözlerini sımsıkı kapatıp gözyaşlarının verdiği o bildik acıyı hissetti.

Kelly’nin kampa gitmesine izin vermenin ne hissettireceğini, içine nasıl korkunç bir boşluk duygusu çökeceğini biliyordu ama bunu kabul etmesi gerektiğinin de farkındaydı.

Yine de bilmek, acı çekmesini engellemiyordu. Yatağının yanındaki uyku haplarını el yordamıyla buldu. Unutmalı, bir süre bunu düşünmemeliydi. Biraz daha düşünürse ağlamaya başlayacaktı. Ve ağlamaya başlarsa kendini hiç durduramayabilirdi.

Kelly, seni özledim bebeğim. Seni çok özledim...

İlaç şişesinin kapağını açıp bir iki (Belki de ikiden fazla dökmeliyim, diye düşündü.) kapsülü avucuna döktü ve komodinin üstündeki bulanık, ılık suyla midesine indirdi.

Tekrar yatağa uzanıp DayGlo boyasıyla boyanmış, yıldızlarla dolu gece mavisini tavana baktı. O parlak altın sarısı benekler her zamanki gibi onu yatıştırdı. Yatağının diğer tarafına uzanıp lambasını kapattı ve bu sahte galaksi görüntüsünün kendi dünyası olmasına izin verdi.

Yatak odasını dekore ederken kendini ne kadar garip hissettiğini hatırladı bir an. Bir yetişkin odası değildi burası; bir çocuğun cenneti, yetişkinlerin dünyasından kaçış yeriymiş sanki. Duvarlar, karanlık geceyi yansıtan gece mavisine boyanmıştı. Tavana karanlıkta parlayan yıldızlardan yapıştırıp fosforlu renkte bir dolunay resmi yapmıştı.

O zaman neden böyle yaptığının pek farkında değildi ama o ilk gece yatağına girdiğinde sebebini anlamıştı. Kendini uçsuz bucaksız ama aynı zamanda da sıcacık, bilinmez bir yerde bulan *Arkadaşım Canavar*’daki Max gibi hissetmişti. Bu oda

onu yatıştırıyor, koruyor, yıldızların ışığına boğuyordu. Uyumamadığında bile burada güvendeydi.

Dışarıda yağmur hızlanmış, pencere ve çatıyı âdeta yumrukluyordu ama Lainie ona kulak vermeyi neredeyse bırakmıştı. Bir süre geçtiğinde artık hiç duymuyordu hatta. Tüm düşüncesini nefesinin tekdüze ritmine odaklamış, kendi kurduğu evrendeki ışıltılı yıldız yağmurundan başka bir şey görmez olmuştu.

Kanına karışan alkolle birlikte hapların karıncalanmayı andıran varlığını hissetti ve rahatlamak, yatağın yumuşaklığına gömülüp yok olmak için elinden geleni yaptı.

Ama işe yaramadı.

Bikkın bir iç geçirişle doğrulup oturma pozisyonuna geçti ve dizlerini göğsüne çekti. Bu gece uyku yoktu anlaşılan.

Yatağının yanındaki ezilmiş Marlboro paketine uzanıp son sigarasını yaktı. Derin bir nefes çekip kızıl kahverengi cilalı yatak başına yaslanıp derin bir nefes çekti ve yavaş yavaş dışarı verdi.

Zaten uyumak da istemiyordu, yani bu şekilde uyumayı istemiyordu en azından. Başkalarının kestirme dediği şeye, o sessiz, dinlendirici, huzur dolu kısa uykuya bile hasretti o. Onun için uyumak hiç öyle bir şey değildi, olmamıştı. Onun için uykuya dalmak cehennemin dibine düşmek gibi bir şeydi.

Neden uykusuzluk çektiğine şüphe yoktu. Yıllardır bu haldeydi. İlaçlar ve alkol pek işe yaramadığı gibi özlemini çektiği o huzur verici unutma halini de pek sağlamıyordu ona. Genelde günlerce uykusuz kalırdı, vücudu kelimenin tam anlamıyla pes edene kadar. İşte o zaman da koma kadar derin bir uykuya dalar, dehşet dolu kâbuslar başlayana kadar da uyumaya devam ederdi.

“Düşünme bunları,” diye fısıldadı yüksek sesle.

Düşüncelerini başka yöne aktarmalıydı, korkusundan ve yalnızlığından başka bir tarafa.

Kitap.

Bu düşünce Tanrı'nın bir armağanı gibi geldi aklına. Bilgisayarını açıp hayal gücünün o sessiz ve konforlu dünyasına bırakabilirdi kendini.

Çalışma odasına gidip ışığı açmaya bile gerek duymadan bilgisayarının karşısına oturdu. İki düğmeye basıp sandalyesine yaslandı. Makine tanıdık sesiyle hayat buldu ve açılmaya hazırlandı. Bilgisayarın o monoton, mekanik sesi gölgelerin içindeki sessiz odayı doldurdu.

Yeşil renkli ibre ona göz kırparken boş ekranın karanlığında bir görünüş bir gözden kayboluyordu.

Masanın arkasındaki geniş pencere, yağmurun şiddetli darbeleri karşısında titriyordu. Eski camı tutan tahta sarsılıp yaşlı bir adamın dişlerinin takırtısına benzer bir ses çıkardı. Lainie endişeyle ürperdi ve kollarını göğsünde birleştirip dışarıya bakmamaya çalıştı.

Ama fırtına gözlerine ilişip onu bükümlü, yarı aydınlık, çalkantılı bir dünyanın içine çekti. Doğa onun normalde sakin olan arka bahçesini nabız atışına benzer ses ve hareketler girdabına dönüştürmüştü âdeta. Kelly'nin uzun zamandır kullanmadığı salınacağı rüzgârla birlikte boş boş sallanıyordu. Lainie eski zincirlerin paslı gıcırıtısını neredeyse duyabiliyordu. Yağmursa onun titrek çatısından aşağı kayıp yapraklarla dolu oluklara akıyor, gümüş şeritler halinde pencere camından aşağıya süzülüyordu.

Lainie güçlkle yutkundu ve titreyen ellerini klavyeye götürüp profesyonel bir sekreterin hızıyla tuşlara bastı ve *Büyülü Fırtına* adlı yeni kitabının dosyasını bulana kadar bakındı.

Kitabın adındaki ironiye gülümsedi ve hemen on altıncı bölüme gelip dün kaldığı yeri buldu.

"Artık kaçmana gerek yok Jessica. Görmüyor musun? Burada, benim yanımda kalabilirsin. İstedğin kadar..."

Jessie sıcak yaşlarla dolu gözlerle ona baktı. "Kalamam. Keşke kalabilseydim."

Joe onun korkusunu, kalbini sıkan soğuk el gibi hissetti. "Yakında seni aramaktan vazgeçecekler. Unutacaklar. Batı her şeyin unutulduğu yerdir Jess. Çoğumuz gerçek ismimizi bile kullanmıyoruz."

Lainie gözlerini kapatıp yorgunlukla iç geçirdi ve başını eğdi. Bu kitabın konusunu neden sevdiğine şüphe yoktu. Hayatında unutmak istediği, buna can attığı bir sürü şey vardı. Hava kararıp şimşekler çakarken onu çepeçevre saran minik, önemsiz anılardı hepsi de.

Batı her şeyin unutulduğu yerdir.

Keşke böyle bir yer gerçekten olsaydı. Lainie'nin her şeye yeniden başlayabileceği, istediği gibi bir anne, istediği gibi bir kadın olabileceği bir yer. Kuralları kendisinin koyduğu bir yer.

Rüzgâr aniden kocaman, çekiç darbesini andıran bir hızla penceresine çarptı. Yağmur, camları âdeta tırmalarken gök gürültüsü gecenin içinde gürledi. Şimşekler bulutlu gökyüzünü ikiye bölüp beyaz-sıcak bir çizgi şeklinde arka bahçesine düştü. O devasa kocayemiş ağacı mavi ışıktan bir bulut ve etrafa sıçrayan kıvılcımlar arasında ikiye ayrıldı. Ürkütücü ışık pencereden içeri süzüldü ve bilgisayara çarptı.

Duygular Lainie'nin içinde âdeta patlıyordu. Bilgisayarın tuşları ısınıp Lainie'nin parmak uçlarının narin etini yaktı. Elini çekmeye çalıştı ama hareket edemiyordu. Elleri karıncalanmaya başladı. Ekşi, yanık et kokusu boğazına ve burnuna doldu.

Lainie panik içinde gözlerini kırpıştırarak bilgisayarına bakıp net görmeye çalıştı. Klavyesinden garip bir ışık yayılıp tuşlara, kızıl kahve cilalı masasının yüzeyinde yüzüyormuş gibi bir görüntü verdi. Bilgisayardan alçak bir *güm* sesi geldi. Ek-randaki kelimeler yok olurken yerlerini inanılmaz, neon yeşili bir ışıkla çevrili, kare şeklindeki simsiyah bir delik olan bir hiçliğe bıraktı.

Lainie çılgık atmak istedi ama yapamadı. Donuk bir zonklama ensesinden itibaren yayılmaya başladı. Göz kapakları kapandı,

yapışmışlardı sanki. Açmaya çalışsa da boş bir çabaydı bu. Kumlu bir kuruluk boğazından yükselirken susuzluğunu fark etti.

Lainie dik durmaya çalıştı ama biri içine bir tel germiş de yavaşça, değişmez biçimde onu gevşetmeye çalışıyordu sanki. Bütün bunlar bittiğinde ondan geriye ne kaldığına dair çılgın, kaçık bir görüntü geldi gözünün önüne. Muhtemelen eski, yıpranmış bir ip parçası kalacaktı.

Duygular sıcak bir sis bulutu misali vücudunda geziniyor, kanının her damlasına karışıyordu. Toz kokusuyla birleşen güllerin inanılmaz kokusu burun deliklerine dolarken bir an nefes bile alamadı.

Öne doğru düşmeye başladı. Rüyada düşmek gibi bir şeydi bu; yavaş, spiral şeklinde, durdurulamaz. Alnını klavyeye çarptı ve bu kez tuşların buz gibi soğuk olduğunu hissetti. Ürperdi ve titrek bir top gibi büzüştü.

Yavaş yavaş, adım adım mücadele ederken onu almaya gelen karanlığın içine düştü.

İki

Lainie kendini hiç bu kadar rahatlamış hissetmemişti. Derin bir nefes alıp o hiç beklenmedik duygunun keyfine vardı. En son ne zaman böylesine coşkulu bir huzur duygusuyla uyandığını hatırlamıyordu. Genelde her güne korku ve kaygı karışımı bir duyguyla uyanırdı.

Ama bu sabah öyle değildi; bugün kendini harika hissediyordu. Tazelenmiş, rahatlamıştı. Kalçalarındaki ve belindeki o bildik ağrı dinmişti ve ilk kez kendini sinir bozucu derecede yaşlı değil de otuz beş yaşında genç biri gibi hissediyordu.

Sonra dün geceyi hatırladı. Uykuya dalmış gibi değildi pek. Sanki daha çok... düşmek gibiydi.

“Garip,” diye mırıldandı. Sabahın erken saatlerine özgü çatallı bir sesle söylediğini fark etmişti bu kelimeyi. Hoşuna da gitmişti doğrusu. Her şey onun o tekdüze sesinden daha iyi olabilirdi. Kendine dair katlanamadığı şeylerden biriydi bu da. Aşırı geniş kalçalarını kabullenmişti; tombul bacaklarını görmezden geliyordu. Ama sesi onu deli ediyordu. Kişiliğine tamamen zıt, nefes kadar yumuşak bir sesteki onunki.

Hafiften bulanık, eğri bögür bilgisayar tuşlarını görme beklentisiyle isteksizce bir gözünü araladı.

Ama toprak gördü, bir sürü toprak.

Gözlerini kırıştırdı ve bu kez yavaş yavaş açarak yeniden denedi.

İlginç, eski bir kasabanın ana caddesinde yayılmış yatıyordu. Yolun iki yanında giydirme cephele ahşap binalar titrek bloklar gibi birbirine bitişmiş, giriş kısımları ise çökmüş, gri tahta kaldırımla birleşmişti.

Kaşlarını çattı. Burası 1880'lerin sonlarında Pecos'un batısındaki küçük kasabalara benziyordu.

Detaylar kusursuzdu. Hatta bir an Linda Evans ve Kenny Rogers'in en yakındaki bardan çıkmasını, hatta Reba'nın da kapıda şarkı söylemesini beklemişti.

Ağırlığını topuklarına verip ellerini bacaklarına yapıştırdı. Neredeydi böyle? Buraya nasıl gelmişti ayrıca?

Dün gece farkında olmadan evden ayrılacak kadar içmemişti. İçmiş miydi yoksa? Bir şekilde uçağa atlayıp güneybatıya gelmiş olabilir miydi?

Korku kalp atışlarını hızlandırdı. Hayır...

Böyle bir şey yapmış olamazdı. Bilgisayarının başında uyu-yakaldığını hatırlıyordu.

Hatırlıyor musun gerçekten? O söz arkasında buz gibi ve zalim bir ifadeyle gelmişti. Ergenlik yıllarında çok fazla uyuşturucu aldığında farklı farklı yerlerde uyanırdı. Ve hatırladıklarının da gerçeklikle pek bağlantısı olmazdı.

Açıklaması bu muydu? Jack Daniel's ve uyku hapları onu eski alışkanlığını tekrarlayacak ölçüde çarpmış olabilir miydi dün gece?

Yıllardır başına böyle bir şey gelmemişti; hamile kaldığından beri. Annelik onu kurtarmış, sokaklarda büyük sıkıntılar içinde yaşayan küçük bir kıza güvenli bir ev ve aile olacağı bir yer sunmuştu. Lainie artık çok daha zeki ve sorumluluk sahibiydi. Gidip de kazayla bir uçağa atlayacak kadar gözleri kör olmamıştı. Artık bir şeylerden kaçması gerekmiyordu.

Boş bir ev dışında...

Bunun düşüncesi bile ürperticiydi. Önceki gece çok içtiğini, gereğinden fazla uyku hâpı aldığını biliyordu ki bu ikisi de yıllardır yapmadığı şeylerdi. Son zamanlarda düzgün bir yaşam sürmek için çok çabalamıştı ama Tanrı biliyor ki sorumluluk sahibi biri olabilmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın özel hayatında hemen her konuda başarısızlığa uğruyordu. *Söz konusu olan sensen her şey mümkün...*

Hayır. O günden bugüne çok yol katetmişti. O tuzağa bir daha düşmeyecekti. Düşemezdi. Ve ne kadar mantıklı görünürse görünsün, kendi tarzına ne kadar uyarsa uysun Lainie buna inanmayı kabul etmiyordu.

“Lanet olsun,” diye küfretti kirli elini kırpılmış saçında gezdirerek. Sigara özlemiyle yanıp tutuşurken etrafına bakındı.

Sokakta insanlar vardı; insanlar, atlar ve faytonlar. *Young Guns* filminin sahnelerinde görmeyi bekleyeceğiniz her şey vardı burada... Ama hiçbir hareket etmiyordu.

Kazıklara bağlı atlar yerlerinden kıvıldamıyordu. Yolun ortasında bir at arabası hareketsizce durmuş, atın toynakları yerin bir santim yukarısında donakalmıştı. At arabasının oturağında iki adam yüzlerinde öfkeli bir ifadeyle birbirlerine bakıyorlardı; kaşları çatık, ağızları açık, gözleri kısılmıştı. Tahta kaldırımdaki insanlar hareketsiz ve sessizdi.

Lainie kirli ellerini kot pantolonuna silip ayağa kalktı ve yumruk yaptığı ellerini geniş ceplerine soktu. Yolun karşısındaki taş bina çürüklerin arasında kalmış kaplama bir diş gibi yükseliyordu, kasabadaki tek binaydı bu. Meşe ağacından ikiz kapılarla desteklenmiş birbirinin aynısı pencereleriyle geniş ve kare şeklinde bir yapıydı. Kapıların üstünde kocaman, süslü harflerle FORTUNE FLATS BANKASI yazıyordu.

Lainie rahat bir nefes aldı. Gerçek değildi bu. Gördüklerinin hiçbirisi gerçek değildi. Hâlâ bilgisayarının başında uyuyordu. Rüya'dı hepsi.

Böyle bir kasaba yoktu çünkü. Fortune Flats'i kendisi yaratmış, binaları da kendisi tasarlayıp isimlerini vermişti. O toz toprak içindeki yol bile kendisinin hayal ürünüydü. Şu anki kitabının geçtiği kurgusal kasabaydı burası.

Birinci bölüme bakıyordu, bankanın önünde toplanan dört ata bakarak söyleyebiliyordu bunu. Banka tam da şu an soyuluyordu ve budala nöbetçi Skeeter Johnson dizginlere sımsıkı yapışmış, tahta kaldırımda hareketsiz duruyordu. Durmuş, öylece izliyordu.

Lainie sırtıttı. Kitabını rüyasında görüyordu. Kitabı üzerinde çalışırken uyumasının doğal bir sonucu bu.

Aniden heyecanlandı. Lainie başını kaldırıp elinden geldiğince fazla bilgi toplama çabasıyla yola baktı. Kasabayı tam da böyle canlandırmamıştı gözünde; detaylar kusursuzdu. Belli ki bilinçaltı devreye girmiş, geniş çaplı araştırmasından ona bu ufak tefek bilgileri sağlamıştı.

Ne fırsattı ama! Daha önce bu kadar detaylı bir rüya görmemişti, rüyalarından hiçbir şey öğrenmemiştir. Ama şimdi eline geçen fırsatı görüyordu. Binaların arasında gezinip ortamı görebilir, çöl sıcaklarını hissedip insanlarla tanışabilirdi. Kitabı için ele geçmez bir fırsat yakalamıştı.

Sabah uyandığında bu gördüklerini unutmamayı ümit etti.

Önce bankaya yöneldi, neden olmasın? Kitap orada başlamıyormuydu?

Killian veznedeki Winchester tüfeğini işaret etti.

Pirinç parmaklıkların arkasındaki küçük, sivri suratlı adam bembeyaz oldu. Solgun yanakları bozuk para büyüklüğünde halkalar halinde kızardı. "Sa... sana para vermem gerektiğini sanmıyorum. Bu doğru olmaz. Bay Harold Springs dedi ki bu bankadaki paradan ben sorumluyum."

"Tabii tabii."

Veznedar güçlükle yutkunurken âdemelması boğazında yukarı aşağı kaydı. “Yani, benim için sakıncası yok ama bunlar benim param değil. Bu işleri bilirsin...”

“Vur onu patron,” dedi Mose çakıllı sesiyle. “Böyle bir saçmalıkla uğraşacak vaktimiz yok.” Veznedara doğru döndü ve inci kulplu silahını adamın kelleşmeye başlamış kafasına tuttu.

Purty, üç kişinin tam önünde yüzüstü yattığı yerden, “Evet,” dedi.

Killian onları susturmak için eldivenli elini kaldırdı. “Bakın Bay...” Veznedarın bölmesinin kenarındaki piriç tabelaya göz attı. “Bay Ernest Lubbo, şu an kahramanlığa soyunuyorsunuz.”

Ernest bir an gülümseyecekmiş gibi göründü. Kalem kadar ince dudakları belli belirsiz titredi. Yanaklarının rengi bir ton koyulaştı. “Şey, benim öyle bir şey...”

“Başını belaya sokacağının farkında değilsin.”

Veznedar, cümlesinin sonunda öksürüp gözlerini kırpıştırarak Killian’a baktı. “Na... nasıl bir bela?”

“Banka soygununda kahraman olmanın tek bir yolu vardır.”

Ernest solgun dudaklarını ıslattı. Kırıksık alnından da terler aktı. “Nedir?”

Killian, Winchester’ını bir santim kaydırınca namlusu Ernest’in sıksa göğsünü nişan aldı. “Ya beni öldüreceksin ya da bunu denerken öleceksin.”

Ernest güçlükle yutkundu. “Öyle mi?”

“Bu işi o kadar ileri götürmeyi düşünüyor musun?”

Veznedar ağzını açıp sararan dişlerini gösterdi. Bir an konuşacakmış gibi göründü ama konuşmadı. Tiz sesli bir çığlıktan başka bir şey çıkmadı ağzından.

Killian başını salladı, hatta neredeyse gülümsedi. Yaşlı Ernie başka birinin altınları uğruna hayatını tehlikeye atmayacaktı elbette. “Doğru karar. Şimdi bütün paraları şu çantanın içine doldur.”

Ernest başını salladı ve Purty'nin fırlattığı koca çuvallara uzandı. Titreyen, terli elleriyle banknotları ve bozuklukları en yakınındaki çuvala doldurdu.

Killian tüfeğin namlusunu indirdi ama parmağını tetikten çekmedi. Gözlerini kısarak bankaya göz gezdirip her detayı, her sesi ya da hareketi inceledi. Gün ışığı tepedeki tozlu pencere-lerden içeri süzülüp yerde, elleri başlarının arkasında soğuk taş zeminde yatan üç cesedi aydınlatıyordu. Purty köşede durmuş, silahını ayağının dibinde oyuncak bebek gibi yatan cesetlere tutmuştu. Mose her an ateşlemeye hazır halde tuttuğu çifte silahıyla veznedarın meşe ağacından uzun tezgâhının diğer ucunda durmuştu.

Her şey yoluna girecekti, Killian'ın sandığından da iyi olacaktı. Hatta her zamankinden iyi olacaktı. Soygun sırasında herhangi bir engelle karşılaşmamışlardı ve Ernie'nin anlık vicdan gösterisini saymazsak herkes kendisinden bekleneni yapmıştı. Dışarıda kasaba mezar kadar sessizdi.

Peki neden Killian'ın içinde bir şeyler ters gidiyormuş gibi sinir bozucu, rahatsız edici bir his vardı ki?

Skeeter yüzünden olabilirdi. Adamda Tanrı korkusu olmadığı gibi Killian'ı korumak kadar ona vurmak da istiyordu. Ama gözetlemek çok da kolay bir işti sonuç olarak. Özellikle de şişman, tembel, sarhoş şerifiyle böylesine sakın bir kasabada. Nöbet tutmak için çok da zeki olmaya gerek yoktu. Bir çift göz yeterliydi ve Skeeter'da da en azından o gözler vardı.

Evet, Killian bankanın meşe kapısından geçtiği andan beri yüzüncü defadır kendine silahların çekileceğini söylemişti. Her şey yolunda gidiyordu. Beş dakikaya kalmadan buradan gitmiş olacaktı.

Peki neden bu kadar tedirgin hissediyordu? Banka soymak için berbat bir gündü sanki. Bu iş bitmeden önce birini öldürmesi gerekecekmiş gibi...

Lainie yol boyunca dolanıp durdu. Tahta kaldırıma adım attığında bir düğmeye basılmıştı sanki. Kasaba bir anda canlanmış, konuşmalar, kahkahalar her yanı sarmıştı. At arabaları, çamurlu toz bulutuyla uyumlu toynak sesleri arasında ilerliyordu. Tahta kaldırım, telaş içinde dükkândan dükkâna koşturan ayakların altında gıcırıyordu.

Ortamdaki koşturmaca Lainie'yi şaşırttı. Onun zihnindeki eski, Batı tarzı kasabalar sessiz olurdu. Bir kovboy eyerden indiğinde eski derinin çıkardığı çıtırtılı ses, bir piyanonun barın aralık kapısından dışarı süzülen ahenksiz sesi. Ama şimdi duydukları bundan... çok daha fazlasıydı. Kasabada farklı farklı sesler ve güçlü bir hareketlilik vardı, Lainie'nin hiç beklemediği bir *yaşamdı* bu. Bu zamana dek Batı'yı hayaletimsi bir kasaba gibi düşünmüştü ama hiç de öyle görünmüyordu. New Orleans gibi canlı ve gürültülü bir yerdi burası.

Lainie yine uyandığında bunları hatırlamayı ümit etti ve bankanın kapısını açmak için uzandı.

"Dur!" diye bağırdı bir erkek sesi.

Lainie durup arkasına döndü. Atları tutan adam ona bakıyordu. Yüzü solgun, çapaklı gözleri bozuk para kadar büyüktü.

"Oraya girmemelisiniz hanımefendi," diye kekeleyi güçlkle yutkunarak.

Lainie gülümsemeden edemedi. Skeeter tam da onun hayal ettiği gibiydi; bol, üzerine çok kısa gelen bir pantolon ile kirli bir gömlek giyen uzun boylu, çarpık bacaklı bir kovboydu. Buğulu ve içten gözleri tozlu, deri kaplı yüzünden ona bakıyordu. Lainie kendi sözlerini yanlış hatırlamıyorsa onu aslan kalpli ama sinek beyinli biri olarak tanımlamıştı. "Sen şerifi gözetle Skeeter, beni merak etme."

Skeeter'ın gözleri kocaman açıldı. Şerifin her an ortaya çıkmasını bekler gibi bakışlarını yola çevirdi. "Sen nereden..."

Lainie bankaya girip kapıyı arkasından sessizce kapattı.

“Sen de kimsin?” Kelimeler girişin diğer tarafından öyle yüksek bir sesle gelmişti ki Lainie irkildi.

Fıçı gibi gövdesi olan bodur bir adam iki inci kulplu, altı fişekli silahın namlusunu Lainie’ye doğrulttu. Lainie onu hemen tanıdı. Koyu renkli kısık gözleri keçe gibi buruşuk deri yığınının arasından ona bakıyordu. “Sana diyorum,” diye gürledi.

Lainie ona baktığında bu kadar kaba görünmesine şaşırmıştı. “Sen bana bakma Mose. İzliyorum yalnızca.”

Bankanın orta yerinde duran adam döndü. Uzayıp giden ürkütücü ve kocaman gölgesi siyah beyaz mermer zemini ikiye böldü. Uzun, kirli kahverengi montu, siyah yün pantolonu, beyaz pamuklu gömleği ve eski püskü yeleğiyle geniş omuzlu, uzun boylu bir adamdı. Bir doksan beş vardı muhtemelen. Yırtık pırtık kumaş dar kalçalarından aşağı iniyor, tozlu deri çizmelerine sürtünüyordu. İki silahı, belindeki kılıflardan sarkıyordu; bakır rengi mermilerse siyah renkli geniş silah kemerinde duruyordu.

Siyah Stetson şapkasını kaşlarına kadar indirmişti. Şapka-nın kenarından çıkan saçları, darmadağınık gri bir püskül gibi kürek kemiklerine iniyordu. Tozlu, kırmızı bir maske yüzünün alt yarısını kapatmıştı ama önemli değildi. Lainie onu nerede görse tanırdı. Gözleri bir kadının kolay kolay unutabileceği gözlerden değildi; özellikle de kendisi yaratmışsa. Kahverengi ve derin bakan gözler kalın, etkileyici kapkara kaşlarla çevrelenmişti ve soğuklardı. Lainie’nin beklediğinden de soğuklardı.

“Buraya nasıl geldin?” diye sordu İskoçya’yı hatırlatan derin, dilinde yuvarlanan bir sesle.

Lainie omuz silkip *oldu işte*, der gibi sıırttı. “Skeeter pek de iyi bir nöbetçi sayılmazmış.”

Adamın gözleri kısıldı. Ellerinde isteksizce tuttuğu tüfeğiyle Lainie’ye doğru bir adım attı. “Sen Skeeter’ı nereden tanıyorsun?”

Lainie kendi eserine hayranlıkla baktı. Lanet olsun, ne hoş bir adamdı! Yakışıklı, köşeli çeneli, sert görünümlü. Göz-

lerinde sayısız karanlık gizem yatıyordu ve tehlike onu kefen gibi sarmıştı. Şu an tek ihtiyacı olan şey bir Harley-Davidson'dı.

Adam bankanın içinde uzun adımlarla ilerlerken trençkotu da adım attıkça bacaklarına dolanıyordu. Adam Lainie'nin yanına vardığında onu kendine çekti. Lainie onun göğsüne öyle sert yapıştı ki bir an nefes bile alamadı. Kafası geriye yattı. Adamın yüzüne baktığında Lainie'nin onun için yarattığı geçmişteki sert kişiliğini ele veren derin çizgilerini ve çatık kaşlarını gördü. "Yere yat."

Lainie soğuk, pis yere baktı. "Hiç sanmıyorum."

Adam gözlerini kırpmadan ona baktı. Onu daha sıkı kavrayıp ayaklarını yerden kesti. "Düşünecek vakit yok hanımefendi. Şimdi şu lanet yere yat dedim."

"Bu kadarı yeter." Lainie kolunu kurtarmaya çalıştı ama olmadı. "Bak John..." dedi elinden geldiğince mantıklı bir ses tonuyla.

Adamın maskesinin altından boğuk bir ses yükseldi. Derin bir iç geçirişe benziyordu bu. Adam onun kolunu daha güçlü sıktı ve onu kendine çekti. "Bana ne dedin sen?"

Lainie çok garip bir endişeye kapıldı. Sonuçta rüyaydı bu. Bu adam onun canını gerçekten yakamazdı. "John. Senin adın bu, değil mi?"

Adam onu iyice kendine çekip buz gibi gözlerini üzerine dikti. "Sen nereden biliyorsun?"

Lainie aniden Killian'ın ilk adını kimsenin bilmediğini hatırladı. O kanun kaçakları arasında nam salmış, geçmiş ya da tarihi olmayan bir adamdı. Killian'dı yalnızca.

Lainie salaklığına lanet etti. Neden aptal ve boşboğaz biri gibi davranmıştı? Zannettiği kadar yetenekli biri değil miydi yoksa?

Lainie'nin kalbi hızlanıp nefesi sıklaştı. Bunun bir rüya olduğunu bilmesine rağmen içini bir korku sarmıştı. Killian'ı tanıyordu, onun içini dışını biliyordu. Onu kendisi yaratmış,

kendi ruhundaki soğuk karanlıkla biçimlendirmişti. Lainie'nin erkeklerde olmasından korktuğu tüm özellikleri taşıyordu. Kendisinde nefret ettiği tüm özellikleri de.

Lainie içini saran o saçma korkudan kurtulmaya çalıştı. Rüyaıdı bu ve kendi kurgusuna göre ilerlemeliydi her şey. Kendini tehlikede hissedebilirdi ama bunların gerçek olmadığı da ortadaydı. Güvenli yatak odasında her an gözlerini açabilirdi. Bu farkındalıkla sakinleşti ve sonsuz bir güç hissetti. İlkçağdan kalma bu adamdan korkmasına gerek yoktu. Lainie olmasa o adam da var olamazdı.

Kontrol duygusu geri gelmişti. Buradaki yaratıcı, gücü elinde tutan kişi kendisiydi. O adam bilgisayar ekranındaki kelimelerden fazlası değildi. "Beni korkutmayı başaramadın."

Adamın gözleri kısıldı. Gergin çenesindeki damarlardan biri zonkladı. "Kafan çalışmıyor o halde hanımefendi."

"Vur onu patron," diye gürledi Mose. "Boşa harcayacak vaktimiz yok."

Killian başını veznedara çevirdi. "Parayı al Purty."

Purty para çuvarlarına doğru eğilip onları sıska göğsüne yapıştırdı ve yavaş yavaş geriledi.

Mose her iki silahını kaldırıp sırtını kapıya vererek Purty'nin peşinden gitti.

Killian heykel gibi durmuş, Lainie'yi izlerken silahı hâlâ veznedara dönüktü. Lainie onun aklından geçenleri görüyordu; Killian onun bu kadar şeyi nasıl bildiğini, daha ne kadar tehlike oluşturabileceğini düşünüyordu.

Killian aniden onu ensesinden kavradı.

"Ah," diye çığlık attı Lainie ondan kurtulmaya çalışarak.

Killian onu geriye çekerken parmaklarını da ensesindeki narin ete bastırdı.

"Kimse kıınıldamasın," dedi Killian yerde yatan insanlara. "Yolun karşısında bir nöbetçimiz var. Onu görmüyorsunuz ama

o sizi görüyor. Bu kapıdan çıkan ilk kişiyi vuracağından emin olabilirsiniz.”

Killian kolunu Lainie'nin boynuna iyice sarıp onu güçlü gövdesine doğru çekti. Lainie serbest kalmaya çalışsa da Killian'ın çeliğe benzer ağırlığını üzerinde hissediyordu. Lainie onu tekmeledi, tırmaladı, serbest kalmaya çalıştı. “Kitabın üzerinden geçtiğimde seni buracıkta öldüreceğim Killian. Bankanın orta yerinde. Kanlı olacağı da kesin. Acı verici...”

Killian sıcak, eldivenli elini onun ağzına tıkadı. Lainie'nin nefesi kesildi ve onun kolunu kavradı.

Kapalı kapıdan çıkıp sıcak gün ışığına çıktılar. Skeeter adamlara dizginleri veriyordu. Purty ve Mose atlarına bindiler.

Yol bomboş, ıssızdı.

Lainie'nin içini ani bir öfke kapladı. Joe Martin neredeydi? Şimdi elinde silahı, gün ışığında parlayan mareşal yıldızıyla çoktan gelmiş olmalıydı.

Lainie onu görmek için sabırsızlanıyordu. Bu rüyada onun varlığı kesinlikle büyük bir fark yaratacaktı. Mel Gibson ve Daniel Day-Lewis karışımı görüntüsüyle bütün kadınların kahramanıydı o. Yalnız kalbi ve espri anlayışıyla kadınların yüreğini hoplatacak kadar yakışıklıydı. O ve Joe çölde yalnız... İşte o zaman gerçek bir rüya olabilirdi bu.

Killian onu atlara doğru yönlendirip omuzlarının üstüne aldı. Lainie onun sırtına öyle güçlü vurdu ki ciğerlerinde nefes kalmadı. Nefesini tuttu ve onu yumruklamaya devam etti. “Ne yapıyorsun?”

“Kes sesini hanımefendi.”

Killian onu eyere oturttu ve sıkıca bağladı.

Skeeter kaşlarını çatı. “Hey, patron! O benim atım.”

“Onu alabilirsin,” dedi Lainie. “Tarzan’a beni serbest bırakmasını söylersen...”

Skeeter gözlerini kırıştıtarak ona baktı. “Ha?”

Lainie homurdandı. “Sana daha iyi replikler yazmalıyım Skeeter.”

“Kapat çeneni hanımefendi,” diye atıldı Killian. “Skeet, sen Purty’yi izle. Takas sırasında sana daha iyi bir at veririz.”

Skeeter omuz silkti. “Olur.”

“Kapat çeneni mi?” Lainie’nin sinirleri iyice gerildi. Bir adamın ona çenesini kapatmasını söylemesinden nefret ederdi. “Bana bak seni kibirli piç...”

Killian şimşek gibi çakan gözlerle bakarak onu susturdu. “Sanırım durumunun farkında değilsin. Seni vurabilirim.”

“Kendini daha iyi hissedeceksen durma. Tanrım, kötü adam olarak böyle bir domuzu nasıl yarattım bilmiyorum...”

Killian onun dizginlerini tutup kendi eyerine oturdu. Lainie’nin atını kendine çekip ona doğru eğildi. “Bana gerçekten sorun yaratıyorsun ve seni vuracağım.”

“Bak bak bak.”

Killian dizginleri eyer boynuzuna geçirip ata vurdu. At öne atılırken Lainie’nin atını da peşinden sürükledi. Lainie bez bebek gibi geriye devrildi.

Dörtlüye yola koyuldular.

“İyi kaçtın,” diye tısladı Lainie acı veren sıçrayışların arasından. “Eminim kasabadaki hiç kimse fark etmemiştir.”

“Kes sesini.”

Kasabadan hızla uzaklaşırken Lainie bulanık, toz kaplı gözlerle ona baktı. Joe hangi cehennemde kalmıştı?

“Ancak ben... Ancak ben bu kadar geç kalan bir kahraman yaratabilirim herhalde,” diyen Lainie düşmemek için sıkıca tutunurken başını pişmanlıkla iki yana salladı.

Üç

Bir saatten kısa bir süre içinde takas yerine vardılar. Killian alışkanlıktan arkasına baktı ama bugün orada ekip olmayacağına biliyordu, semirmiş atların üzerindeki bir avuç dolusu serseriye ekip denirse tabii. İşaretleri okumasına yetecek tecrübe edinecek kadar banka soymuştu ve bugün her şey kristal berraklığındaydı. Kasaba ölüm uykusuna yatmıştı ve kasabanın iyi çocukları, Killian'ın adını duyar duymaz paralarını geri almayı unutacaktı. Batı'da kötü isim yapmanın faydalarından biri de buydu. Ancak canına susayanlar bir haydudun peşinden sığınağına kadar giderdi.

Daha ileride dört zinde at bir ağaca bağlanmıştı. Killian kaşlarını çatı. Arkasında gördüğü sakinliğin verdiği anlık rahatlama da silinip gitti.

Tek ihtiyacı da buydu sanki... dört at ve beş binici.

Dizginleri sertçe çekip eyerin üstünde arkasına yaslandı ve atını aniden durdurdu. Peşinden gelen atsa onlara çarptı.

Lainie şiddetli çarpışmanın etkisiyle homurdandı. "Lanet olsun," diye söylendi gözlerini ona dikerek. "Durmadan önce uyarman gerekmez miydi?"

Diğer atlar da etrafı toza dumana katarak yanı başlarında durdu. Purty ve Mose yere atlayıp eyer kolanını çözmeye başladılar.

Skeeter, Purty'nin arkasındaki oturağından atlayıp kasabayı inceledi. Terler pis bir dere misali buruşuk yanaklarından aşağıya süzülüp yakasının açık mavi kumaşını lekeliyordu. "Ekipler peşimize takılmış mıdır sence patron?"

Mose gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. "Tanrı'nın bile unuttuğu o lanet olası ıssız kasabadan kimsenin takılmayacağı kesin."

"Fortune Flats ıssız bir kasaba değil," dedi kadın kibirli bir sesle.

Killian onu attan indirip kaçmasına fırsat bırakmadan kolunu boynuna doladı. Onu sıkıca kendine çekip eyeri çıkardı ve toz içindeki yere bıraktı.

Lainie ciyaklayıp onu tekmeledi. Çizmesinin ucu Killian'ın kaval kemiğine isabet ederken bacağına şiddetli bir acı duydu. "Seni..."

Killian elini onun ağzına kapatıp onu daha sıkı kavradı. Lainie gözlerini kısıtı. Killian onu hareket edemeyeceği kadar sıkı tutarken adamlara döndü. "Kendini bilmez serserinin teki peşimize takılmadan dağılalım en iyisi. Skeeter, sen arka yoldan çiftliğe gelirsın; Purty sen de Mose'la birlikte kanyondan gel. Parayı paylaşmak için birkaç gün sonra tepede buluşuruz."

Yanık, bıyıklı yüzüne karşı kısık ve kapkara bakan gözlerle kadını inceledi. "Kadını öldüreyim mi patron?"

"Biz katil değiliz Mose," dedi Purty makul bir sesle ve şapkasının ucuna dokunup alnındaki teri sildi. "Hem gizlenirken yanımızda bir kadın olması işimize yarayabilir."

Mose esiri incelerken şüpheli bakışlarla onu baştan ayağa süzdü. "Tabii ben biraz daha zayıf bir şey tercih ederim."

Lainie kolunu uzatıp sağ elinin orta parmağını kaldırdı. Mose kadının yanına gitti. "Bak sen..."

Killian keskin bir bakışla onu durdurup kadını iyice kendine çekti. "Bu bir davet miydi küçük hanım?"

"Sen öyle san lanet olasıca."

Killian yüzleşmek için onu kendine çevirdi. Lainie'nin kafası geriye yattı. Öfkeli, gri yeşil gözleriyle ona baktı. "Çek ellerini üzerimden seni aşağılık domuz."

Killian hafiften gülümsedi. "İnsanlar yüzüme domuz diyemezler hanımefendi." Sonra biraz daha yaklaşıp, "Onları öldürmemden korkarlar," diye fısıldadı.

"Sen beni öldüremezsın grizekâlı," dedi kadın. "Bu benim rüyam."

O sözün saçmalığı Killian'ı gafil avlamıştı. Arkasına yaslanıp kaşlarını çatarak onu inceledi.

Bu kadında ters bir şeyler vardı. *Gerçek* bir terslik. Sanki hiçbir şeyi... normal değildi. Kıyafeti bile. Kalçalarına kadar inen kocaman, kırmızı bir kazak giymişti. Boyun kısmı neredeyse karnına kadar açıktı ve altında da göğüslerine yapışmış siyah bir şey görünüyordu. Kot pantolonu yüz yıllıktı sanki ve rengi çamaşır suyuna batırılmış gibi açılmıştı. Üzerinde yırtıklar vardı. Fahişeler bile bu kadından daha kapalı giyinirdi.

Üstelik tek garip yanı da kıyafetler değildi. Saçları kısacıktı, erkek gibiydi ve... dik dalgalar yerçekimine karşı geliyormuş gibi tepesi kalkıktı. İnce, açık tenli bir yüzü, çıkık elmacık kemikleri ve başka bir kadının yüzünde olsa öpme isteği uyandıracak kadar dolgun dudakları vardı.

"Sen aklını kaçırmışsın hanımefendi," dedi Purty alçak sesle.

Killian onu tutan elini gevşetir gevşetmez kadın kıvrılarak ondan uzaklaştı. Memnuniyetini belirtircesine homurdandı, sonra kollarını göğsünde birleştirip gözlerini sınıksız kapattı. "Uyan, uyan, uyan."

Killian ne yapacağını bilemez halde onu izledi. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Lainie onu görmezden geldi. "Uyan, uyan, uyan."

Skeeter korku dolu bakışlarını Killian'a çevirdi. "Bu kadın delirmiş," diye mırıldandı. "Üstelik adımı da biliyor."

"Benimkini de," dedi Mose şüpheli bir sesle.

“Uyan, uyan.” Kadın yüksek sesle iç geçirdi. “Lanet olsun, uyansana.”

“Aman Tanrım, patron,” diye homurdandı Mose atını eyerlerken. “İflah olmaz bir kaçık bu. Onu öldürüp gidelim buradan.”

“Gevezelik ediyor diye onu öldüremezsın Mose,” diyen Purty para çuvalını eyer boynuzuna bağlayıp eyere oturdu. “Bence onu tepeye götürmeliyiz. Bu kadar bilgiyi nereden öğrendiğini oradan anlayabiliriz.”

Bu oldukça mantıklıydı ve Killian’ın daha iyi bir çözüm düşünmeye ayıracak vakti de yoktu. “Tamam Purty. Onu sen götür.”

Purty toz kaplı zemini sarsacak kadar gür, güçlü bir kahkaha attı. “Benim kaçıklara ayıracak vaktim yok artık patron. Kusura bakma.”

Skeeter, Killian’ın konuşmasına bile fırsat bırakmadan ellerini kaldırdı. “Bana bakma patron,” dedi, kadına gergin bir bakış attı sonra. “Bu kadın... beni korkutuyor.”

Killian dişlerini sıktı. *Harika*. “Pekâlâ. Benimle geliyor. Siz gidip genç atları alın. Ben siyah atla birkaç kilometre daha giderim. O da benim benekli atımı sürer.”

Purty sırtarak Killian’a baktı. “Biraz daha büyük bir ata ihtiyacın olacak senin patron. O benekli at biraz sıska.”

Lainie’nin gözleri açıldı ve Purty’ye delici bir bakış attı. “Purty, bir daha kilomla dalga geçersen o çürük, sapsarı dişlerinin her birini tek tek sökerim bilesin. Anladın mı?”

Purty kafasını geriye atarak kahkahalarla güldü. O kesik kesik kahkaha sesleri sakın çölde yankılandı. Ses kaybolmaya başladığında Purty başını iki yana sallayıp toz içindeki kahverengi şapkasının kenarını aşağı indirdi. “Patron, bu iş tam sana göre. Tepede görüşürüz.”

Mose kaşlarını çatı. Bu onun her zamanki soğuk ve kuşkulu ifadesiydi. Kadına bakıp başını yavaşça iki yana salladı. “Sana

söylüyorum patron. Bu kadını öldürmelisin. Uzun vadede bize zaman kazandıracak bir şey bu.”

Purty onun sırtına vurunca tozlar havaya yükseldi. “Mose, kadınlara karşı bu kadar cömert olmaktan vazgeçmelisin.”

Skeeter gürültülü bir kakhaha atıp atının sırtına atladı. Üç binici geri adım atıp döndü ve yorgun atlarını peşlerinden sürüklediler. Toz bulutu yere çöktüğünde adamlar gözden kaybolmuştu. Geriye tek kalan, toynakların sert toprak yolda yankılanan sesiydi.

Mutlulukla dolu kısa bir sessizliğin ardından kadın konuştu.

“Benim biraz... anlarsın işte... mahremiyete ihtiyacım var.”

Killian ona baktı. Sonra hafifçe yana dönüp kollarını göğsünde birleştirerek orada öylece durdu. O hoş yüzüne öfke dolu bir ifade yerleşmişti. Kaçmak istiyordu; Killian bunu bakışlarından anlamıştı ama içinde bulunduğu durumu kavramış gibi de bir ifadesi vardı. Gidecek bir yer yoktu.

Killian eliyle işaret etti. “Hadi git.”

Lainie ayağını yere vurup bakışlarını başka yöne çevirdi. “Mahremiyete ihtiyacım var dedim.”

Killian etrafına bakındı. Yer yer göze çarpan çiçek açmış küçük çalılıklarla kocaman, kahverengi bir düzlüktü burası. Killian gülümsemeden edemedi. “Burası yeterince mahrem.”

Lainie ağzı açık halde ona baktı. “Böylesine ıssız bir yerde gönül rahatlığıyla çömelip işimi görebileceğimi mi söylüyorsun? Tanrım, ortalık akrep, yılan ve kertenkelelerle dolu,” dedi ve ürperdi. “Aklına gelebilecek her türden garip minik yaratık kaçıma yapışmak için pusuda bekliyor. Hayatta olmaz.”

Killian gülümsedi. “Senin gibi biri... Bana sorarsan ayakta da işini görebilirsin.”

Lainie'nin gözleri kısıldı. “Arkanı dön.”

“Bunu yapabilir miyim bilmiyorum hanımefendi. Kaçık bir kadının işediğini izlemek hoşuma giderdi doğrusu.”

Lainie o en sevdiği parmağını tekrar kaldırdı ve Killian'a sırtını döndü. İnce gövdeli bir ağacın yanından geçerken bir avuç dolusu yaprak kopardı ve bulabildiği en büyük çalılığa doğru yürüdü.

Killian eyerini yerden alıp atın eğik sırtına koydu. Kadının, bir hanımefendiye yakışmayacak küfürlerin eşlik ettiği ayak seslerinin gittikçe azaldığını duyabiliyordu.

Killian sırtını ona döndü. Birkaç dakika sonra kadının geldiğini duydu.

Başını ata doğru kaldırıp, "Hadi bin," dedi.

"Asla olmaz. Birazdan uyanacağım."

Killian başını iki yana salladı. Bu iş yorucu olmaya başlıyordu. İç geçirip ona baktı. "Bin dedim sana."

Lainie ona baktı, o derin badem şeklindeki gözlerini Killian'a dikmişti. Killian bir an onun bakışlarındaki yumuşamayı gördü ama böyle bir şey mümkün değildi. Bu kadın ancak diken kadar yumuşak olabilirdi. "Uyanamıyorum," dedi kollarını birleştirip bakışlarını kaçırarak.

Killian silahına uzanıp çıkardı. "Bin şu ata yoksa ben seni bindirmesini bilirim."

Lainie'nin bakışları Killian'ın silahına kaydı ve Killian dile getirilmemiş tehdidin yerine ulaştığını kadının kısılan gözlerinden anladı. Lainie biraz da olsa espri barındırmayan dudaklarını kaldırıp neredeyse gülümsüyordu. "Başka şansım yok sanırım."

"Çok haklısın. Şimdi hemen bin."

"O silah yüzünden seninle geldiğimi bir an bile düşünme sakın. Sen beni öldüremezsin. Ben şu an rüya görüyorum." Lainie kaşlarını çattı. "Hatta artık bir kâbusa dönüşüyor."

Killian ne diyeceğini bilemediği için öylece ona baktı. "Hanımefendi," dedi usulca, "sen çıldırmışsın."

Kadın ukalaca omuz silkti. "Bunu ilk söyleyen sen değilsin."

"Öyle olduğunu sanmıyorum zaten." Killian eyerine bağlı ipe uzandı.

Lainie gergin bir şekilde yutkunurken gözlerini ipe dikti. "O... Onunla ne yapacaksın?"

"Ellerini bağlayacağım." Killian kadının bu sözlerle irkildiğini görürken yanaklarının solduğunu ve hafifçe titreyen alt dudaklarını ısırıldığını fark etti. "Neden sordun?"

"Bağlama." O kelime fısıltıdan biraz daha yüksek bir tonda daydı. "O konuda... biraz sıkıntım var benim."

Aniden çok genç, ürkek ve son derece kırılgan göründü. Killian ona yanıt vermemesi, kendine o izni vermemesi gerektiğini biliyordu. Silahı kadının göğsüne bastırıp tehdidine devam etmeliydi. Ama bu kadında bir şey vardı, ikna edici... tanıdık bir şey.

Killian neredeyse istemdişi bir şekilde gölgesi kadını çepeçevre sarana dek ona doğru ilerleyip onu izledi. "Tamam." O kelimeyi söylediğinde nasıl bu kadar aptalca duyulabildiğine inanamamıştı. Bu kadın tehlikeliydi, hatta ölümcül derecede tehlikeliydi ve ona karşı hissetmesi gereken son şey merhametti. Onu bağlayıp ağzını tıkamalı, çölde ölüme terk etmeliydi. Böyleleri akıllıca olurdu.

Sen aptalın tekisin Killian. Killian ondan, hem kırılganlık hem de şiddet barındıran o lanet gözlerden uzaklaştı. "Uyum sağladığın sürece ellerini bağlamayacağım ama bir saniye bile geride kalırsan fikrim değişir."

Lainie şiddetle iç geçirip nefesini dışarı verdi. Sonra güldü. İnce, zoraki bir sestti bu. "Bir saniye mi? Hiç cömert değilsin."

"Bir şey daha..."

"Neymiş?"

"Konuşursan ağzını tıkarım."

"Öyle mi?" Lainie kalın siyah kaşını kaldırdı. Bakışlarındaki kırılgan ifade kaybolup geride Killian'a biraz önceki o güçsüz halini uydurduğunu düşündüren bir soğukluk bıraktı. "Biliyor musun Killian? Bir konuda kesin bir karara vardım."

"Neymiş o?"

“Kitapta seni daha erken öldüreceğim. Pisliğin tekiymişsin.” Adam iç geçirdi. Kadın yine çıldırmıştı. “Bin şu lanet olası ata.”

Killian onun ata doğru yürüdüğünü gördü. Lainie eğilip eyeri aldı ve kucağına çekti. Sonra hafifçe dönüp ona baktı. “Sakin bir yere kaçayım deme, tamam mı?” Bu rica ağır ve isteksiz bir dille söylenmişti, ondan bir şey istemekten nefret ediyormuş gibi. “İzci Kızlar Kampı’nda birkaç defa ata bindim, o kadar. John Wayne değilim yani.”

“Kaçmak mı dedin?” Killian o saçma ricayı tekrar etti. “Zaten kaçıyoruz.” Killian atına doğru yürüyüp eyere atladı. Bir yana eğilip kadının dizginlerini aldı ve atı kendine yaklaştırdı. “Eyer boynuzuna tutun.” Kadın tek söz bile söyleyemeden Killian atına vurdu ve toz bulutuyla kaplı boş, sonsuzmuş gibi uzanan çölde ilerlemeye başladılar.

Killian onun çılgılık attığını duydu, yerleşmek için nasıl çabaladığını gördü. Parmakları deri boynuzu sıkıca kavramış, sırtı kamburlaşmış, ayakları üzenkilere uzanmıştı.

Mutluluk dolu, anlık bir sessizlik oldu ama ardından küfürler yağdı. Kadın önce fısıldayarak küfrediyordu; öfkeli, hanımefendilere yakışmayan sözlerle. Yavaş yavaş hararetlendi, on dakikalık yolculuğun ardından avazı çıkana kadar küfürler yağdırıyordu.

Killian onun ağzını bağlamamakla aptallık etmişti.

“Lanet olsun,” diye haykırdı Killian.

Lainie yanındaki adama iğrenerek baktı. Adam eyerin üzerinden eğilmiş yere bakıyordu. Pütürlü, sakallı yüzünde derinliğiyle insanı ürküten çatık kaşlı bir ifade vardı.

Ama Lainie korkmuyordu. Lanet olsun, tabii ki korkmamıştı. Adam fiziksel olarak azametli, hatta tehditkâr görünebilirdi ama bunun bir önemi yoktu. Ne de olsa *gerçek* değildi. Silahı gerçek değildi, mermileri gerçek değildi, tehdidi hiç gerçek değildi. On dakika sonra Lainie uyanacak, bu yaşadığı deneyim,

kitabında içten duygularla dolu birkaç sayfaya dönüşecekti. Bu rüyayı görmesinin iyi yanlarından biri buydu. Eskiden Killian'ı taş gibi bir kalbi olan tek boyutlu bir haydut gibi düşünür ve öyle yazardı. Tek amacı ana kahramanın daha güçlü, daha zeki, daha hızlı görünmesini sağlamak olan zalimin teki gibi. Ama şimdi Killian'ı yepyeni bir gözle görüyordu.

Killian gerçek bir piç kurusuydu.

Ama Lainie'nin ellerini bağlamamıştı.

O an Lainie hiç beklenmedik bir merhamet kıvılcımı, bu karakteri yazarken ona vermediği bir özellik gördü. John Killian'dan anlayış beklemiyordu. O vahşetten, bencillikten ve yabanilikten anlardı ancak. Lainie bunu unutmamalıydı.

Yine de onun gözlerinde gördüğü merhameti yanlış anlamasının imkânı yoktu. Killian bir an, kısacık bir an tümüyle başka, Lainie'nin hiç tanımadığı biri gibi görünmüştü.

"Bu imkânsız," diye homurdandı. "O tam olarak senin yarattığın kişi. Başka biri nasıl olabilir ki?"

Killian dizginleri çekip atını ağır yürüyüşe geçirdi. Sonra tekrar eğilip pas rengi toprağa baktı.

Lainie'nin atı da hemen yavaşladı. Eyer boynuzuna yapıştı ve atının adımlarının kulak tırmalayan takırtısı zihninin içinde büyüdü.

"Lanet olsun," dedi Killian tekrar.

Lainie kaşlarını çatıp Killian'ın diyaloglarını geliştirmesi gerektiğini zihnine yazdı. *Lanet olsun* ve *kes sesini* ifadelerinden başka bir şey söylemiyordu. İkisi de hiç hoş sözler değildi, zalimin teki için bile.

Lainie ona kibirli bir bakış atmaya çalıştı ama bir çuval dolusu taş gibi eyer üstünde gitmeye çalışırken bunu yapmak hiç kolay değildi. "Umarım tarih öncesinden kalma bir şifre vermeye çalışmıyoursundur bana."

Killian etkileyici bir şekilde çatılan kalın ve gür kaşlarıyla ona baktı. "Neden seninle konuşmak isteyeyim ki?"

“Bilmiyorum. *Lanet olsun* diye haykırmaya devam edeceksin ne de olsa.”

“Kara aksıyor.”

“Kara nedir?”

Killian onu inceledi. Öylesine aşağılayıcı bir bakıştı ki onunki Lainie nedense ürperdi. “Atım.”

“Tanrım, bu kadarı yeterli.”

“Ne?”

“Atına isim vermen. Bu isimde karar kılana dek ne kadar düşündün? On gün mü, on iki mi?”

“Kes sesini.”

Lainie iç geçirdi. “Diyalogların üzerinde biraz daha çalışmalıyım. *Quest for Fire* filminden çıkmış gibi konuşuyorsun.”

Killian onu duymazlıktan gelip Kara’yı durdurdu ve sırtından indi. Eğilip atın ön bacağını nazikçe kaldırdı.

Lainie atın toynağına baktı. “Bir saattir aralıksız gidiyoruz. Yorulmuştur yalnızca.”

Killian ona iğrenmiş gibi bir bakış attı. Eyer çantasından toynak makasını alıp atın toynağındaki taşları ve toprağı temizlemeye başladı. “A ha!”

Lainie etrafına bakındı. Kahverengi kanyon duvarlarıyla kuşatılmış geniş bir düzlüğün tam ortasındalardı. Sağda çamurlu, ağır ağır akan nehir kavak ağaçlarının arasından kıvrılarak süzülüyordu. Yeni yeşillenmeye başlayan çeşit çeşit ot, kumlu kahverengi toprağın arasında göze çarpıyordu. Tepede gökyüzü, sonsuz bir kızılgerdan maviliğine bürünmüştü.

Lainie’nin gözünde canlandırdığına hiç benzemiyordu burası. Hava çok daha sıcak, yoğun ve arazi de onun hiç düşünmediği kadar saf ama hırpalanmış bir güzelliğe sahipti. Burada, bu asla eskimeyen taş kulenin yanında kendini küçücük, önemsiz ve... yalnız hissediyordu.

Kısacık bir an süren kırılganlığı bile onu sinirlendirdi. Omuzlarını doğrultup gözüne düşen saçları geriye itti. Pahalı

saç köpüğünün etkisi yok olmaya başlıyordu. Yanı başındaki Killian eyerini Kara'nın geniş sırtından aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Lainie.

Killian ona yine çatık kaşlı bir bakış attı. "Dans ediyorum."

Ne hoyrat bir adam bu. "Tekrar soruyorum. Ne yapıyorsun?"

"Aksıyor."

Lainie midesinin bulanmaya başladığını hissetti. "Onu vurmayacaksın, değil mi?"

Killian bu kez ona bakmadı bile. "Seni vurmayı tercih ederim." Arkasına doğru fırlattığı eyer küçük bir çam ağacının dibine düştü. Killian hiçbir şey söylemeden dizginlere uzanıp atı da aynı ağaca bağladı.

Sonra dönüp Lainie'ye doğru yürüdü. Kedi gibi, yırtıcı bir ifadeyle ilerlerken kalçaları erkeksi bir tavırla hareket ediyordu. Adımlarının pat pat sesleri çölün sessizliğinde tehditkâr bir hal almıştı.

Lainie o an gerçeküstü olmanın ne anlama geldiğini fark etti. Bu adamı o yaratmış, hayal gücünün sonsuz kaynaklarından onu çıkarmıştı ve kısmen Lainie'nin hayal ettiği gibi biri olsa da diğer yandan... çok daha fazlasıydı.

Lainie onu izlerken alnını kaplayan derin çizgileri ve göz çevresini saran kırışıkları fark etti. Olması gerektiğinden daha yaşlı görünüyordu; yirmi sekiz yaşından daha büyük olmamalıydı aslında. Ama şu an ona doğru gelen adam karşısına çıkan güçlüklerin harap ettiği suratıyla en az kırk, hatta kırk beş yaşında gösteriyordu. Lainie'nin hayal etmediği sonsuz bir açlığı, her nasılsa onu korkutan çığ bir erkeksi yanı vardı.

Lainie kaşlarını çatı. O çizgileri ona kendisi vermemişti, bundan emindi. İri görünümünü kendisi vermişti tabii ki ama yüzeyin hemen altındaki o şiddetli, güçlü cıızlılığı o yaratmamıştı. Lainie bunu onun gözlerinde, hareketinde, ellerini silahına yakın tutuşunda görebiliyordu.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi hanımefendi?"

Lainie yakalandığı için sinirlendi. Aptalca olsa da normal bir insan tepkisiydi bu. Birine gözlerini dikip bakmanın kabalık olduğunu herkes bilirdi... hayali karakterler bile olsa. “Doğrusunu istersen beğenmedim. Senin daha...”

“Daha ne?”

Lainie ne söyleyeceğini bilemediği için kaşlarını çatı. “Bilmiyorum. Daha kötü... daha kibar olduğunu sanıyordum.”

Killian uzanıp onu bileğinden kavradı ve sertçe çekti. Lainie sendeleyip eyerin çıkıntılı deri yanından kayıp düştü. Kafasını da tahta üzeninin kenarına çarptı. “Ah... lanet olsun.”

“Ne kadar kibar konuşuyorsun,” diye homurdandı Killian. “Hitabet sanatı deniyor buna.”

Killian onu mengene gibi kavramaya devam etti ve koca bir ağaca doğru uzun adımlarla yürüdü. Lainie tökezleyerek onun yanından yürüyor, her adımında elini kurtarmaya çalışıyordu.

“Lanet olsun, bırak beni.”

Ağacın yanına geldiklerinde Killian aniden durdu ve onu çevirdi. Dünya aniden dönmeye başladı. Ufuk çizgisi kendini düzeltmeden önce Lainie kelimenin tam anlamıyla yıldızları gördü. “Kahretsin,” diye söylendi yumruklarını kaldırıp ona vurmaya hazırlanırken.

Killian onun çelimsiz yumruğuna bakıp güldü. “Gözümü morartacaksın, öyle mi?”

“Olabilir.”

“İnan bana hanımefendi, dilin yumruğundan çok daha büyük hasar veriyor.”

Lainie onun kasıklarına anlamlı bir bakış attı. “Yumruğumu nereye attığıma bağlı.”

Killian güldü ve gülerken şaşırtıcı derecede gür, etkileyici bir ses çıkardı. “Öyle yerlerle ilgilenmek istersen eminim bu acı vermek için olmaz.”

“Boşuna böbürlenme. Ben sana dokunmam bile... dünyada senden başkası kalmasa bile.”

Killian göğüs cebine uzanıp soygunda taktığı kirli ve buruşuk kırmızı bandanayı çıkardı.

Lainie o kumaş parçasına şüpheli gözlerle baktı. "Onunla ne yapacaksın?"

Killian yanıt vermedi ama Lainie yanıtı onun gözlerinde görmüştü zaten. Derin bir nefes aldı. "Öyle bir şey yapamazsın..."

Killian kumaşı onun ağzına tıktı ve kafasının arkasında bağladı.

Lainie gözlerini kısarak ona baktı. İçi öfkeyle doldu. Kalp atışları hızlandı, kesik kesik nefes alıp vermeye başladı.

Killian sırtıarak geri çekildi. "Böyle çok daha iyi oldu."

Lainie ona vurdu, tam gözüne isabet eden sert bir yumruktu bu. Sonra dizini kaldırıp kasığına vurdu.

Killian homurdanarak, lanetler yağdırarak nefesini dışarı verdi. Gözünü tutup nefessiz bir halde eğildi.

İşte benimle uğraşmanın sonu bu.

Killian aniden ona baktı. Gözleri soğuk, karanlık ve Lainie'yi iliklerine kadar ürperten güçlü bir ifadeyle bakıyordu. "Evet," diye homurdandı Killian usulca, "bu oyunu böyle oynamak istiyorsun demek."

Lainie güçlkle yutkundu. Haklı öfkesine küçücük bir korku kıvılcımı karışmıştı. Bu bir rüya değilmiş ve az önce kendi hayal ürününü yumruklamamış gibi hissetti. Geri adım atıp başını iki yana salladı. O kumaş parçası onu dehşet verici bir sessizliğe gömmüştü.

Killian yanına gelip onu bileğinden kavradı ve çevirip atlara doğru yönlendirdi. Lainie tekmeler savurup kumaşa rağmen bağırды, kendini kurtarmaya çalıştı. Hiçbiri Killian'ı biraz olsun etkilemiş görünmedi. Aksine onu daha sıkı tutup daha hızlı hareket etti.

Atların yanında onu kendine çekti ve eyer çantasından uzunca bir ip aldı. Sonra tekmelemeye, sessiz çığlıklar atmaya devam eden Lainie'yi çam ağacının yanındaki bir noktaya sü-

rükleyip itti. Kayalar ve çakıl taşları Lainie'nin sırtına battı. Acıyla küçük, boğuk bir ses çıkardı ve ondan kurtulmaya çalıştı ama Killian çok hızlıydı.

Lainie'nin bileklerini birleştirip etini sıkıştıran çok sıkı bir düğüm attı. Lainie kıpırdanıp çığlık atmaya çalıştı. Hiçbiri işe yaramayınca Killian'a sert bir bakış attı.

"Uzun sürmez. Şu çiftliğe yürüyüp birkaç at daha alabilir miyim diye bakacağım."

Lainie ağzındaki kumaşın arkasından çığlık attı. Ancak çığlığı boğuk, içler acısı küçük bir cırlamanın ötesine geçemedi.

Killian durup ona baktı. Bir kaşı alay edercesine yukarı kalkmıştı. "Bir şey mi dedin?"

Lainie gözlerini ona dikti.

Tek, üzerinde çalışılmış bir hareketle Lainie'nin ellerini ayak bileklerine kadar eğip ellerini ve ayak bileklerini de bağladı. Lainie serbest kalmak için kıpırdanıp kıvrınırken dengesini kaybetti. Hafifçe yana yattı ve eli ayağı bağlı bir boğa misali yere yığılıp düştü.

Killian eğildi ve baş aşağı duran yüzü ona baktı. "Beni bu halde mi beklemek istiyorsun?"

Defol git.

Killian sırtıttı. "Ne söylediğini dur tahmin edeyim. S ile başlayıp r ile mi biten bir şey mi?" Killian bir süre yanıt beledikten sonra tekrar güldü. Lainie'de onun gözlerini oyma isteği uyandıran gür, tok bir sestir bu.

"Al bakalım." Killian onu nazikçe doğrulttu. Sonra kendisi de kalktı. "Hemen dönerim. On beş dakika sürmez. Yalnızca..." İçten bir ifadeyle gülümsedi. "Sessiz kal yeter."

Lainie bakışlarını ayırmadan Killian'ın uzaklaşmasını izledi. İçinde şiddetli bir öfke hissetti. Ona yapacağı şeyleri, ona böyle davranmasının bedelini nasıl ödeyeceğini düşündü.

Daha birinci bölümde onu sıcak balmumuyla öldürecekti. Yavaş yavaş, işkence çektirerek öldürecekti. Onu...

Kafasını kaldırdığında Killian gitmişti.

Lainie yalnızdı şimdi.

O tarçın ve altın rengi duvarlar üzerine üzerine geliyor, ciğerlerindeki havayı emiyordu. Sıcaklık suratına çarpıp alnını ve boynunu ter içinde bırakmıştı. Bir yerden bir şahinin çılgılığı geldi, o boşlukta ağıda benzer, çaresiz bir inlemeden farksız bir ses gibiydi bu.

Öfkesi kaybolup onu büyük bir boşluğun içinde bıraktı. Sonra öfkenin yerini korku aldı. Korku tüm vücudunu sarıp bağlı ellerinde ve bacaklarında buz misali gezindi. Berbat bir acı tat ağzını işgal etti ve hastalanacağını düşündü.

Lainie gözlerini sıkıca kapattı ama bu da büyük bir hataydı. Anılar şiddetle üzerine çullandı; iğrenç, rezil görüntüler zihnine dolup nefesi kesilene kadar minik, zehirli oklar misali cesaretini kırdı. Oklar her yandan saldırıyordu; kısık seslerin uğultusu, ağır adımların sürüne sesi, anahtarların takırtısı. Eller ona doğru uzanıyor, onu soğuk sentetik yatağına itiyordu. Deri kayışlar bileğini sarmış, narin derisini kesiyordu; bir anahtar yerine oturdu.

Lainie gözlerini açıp o görüntüleri zihninden atmaya çalıştı ama o kadar gücü yoktu.

Kafasını eğdi. *Lütfen Tanrım, uyanmama izin ver. Bu kâbusu görmek istemiyorum. Bağlanmak istemiyorum. Lütfen Tanrım...*

Ama yukarıdan bir yanıt gelmedi, yükü hafiflemedi, görüntüler değişmedi. Gözlerini tekrar kapattı ve küçük, titrek bir top gibi büzüşüp olanları önemsememeye çalıştı.

Bir süre sonra karanlık onu çepeçevre sardı. İçindeki bir yere sığındı ve sessizliğin onu rahatlatan, çok iyi tanıdığı kollarına kendini bıraktı.

Ve rüyanın bir önemi kalmadı.

Dört

Killian eli silahında temkinli adımlarla çiftlik evine doğru ilerledi. Tümüyle etrafındaki sessizliğe odaklanmıştı.

Küçük bir kanyondaydı, Tanrı burayı kendi elleriyle var etmiş gibi bir manzara vardı. Her renkten kayalıkların bükümlü, kabarık duvarları vadinin etrafını korumacı bir tavırla çevreleyip şiddetli çöl rüzgârına karşı güvenli bir yer yaratıyordu. Köşede alçak, düz çatılı bir kulübe, çökmüş dikenli tellerle ve eğri büğrü direklerle korunmuştu. Arkada sekiz adet iri at, yaklaşan geceye karşı toplanmıştı.

Killian kumlu arazide ağır adımlarla ilerleyip sunta kapıyı açtı. Yorgun menteşeler dokunuşuyla gıcırdadı; sesler rüzgârın melankolik fısıltısına dönüşüp kayboldu.

Killian gidip ön kapıyı çaldı. Eskimiş tahta kapı âdeta homurdandı.

Kapının arkasından ayak sesleri geldi ve tahta kulp takırdayarak döndü.

Killian farkında olmadan doğruldu. Sağ elini yavaşça aşağıya indirdi; parmak uçları silahının metal kulpunu kavradı.

Kapı ardına kadar açıldı. Karşısında uzun gri sakallı, gözleri granit parçasına benzeyen kısa boylu, kambur bir adam buldu. Hayatını çöl ikliminin şiddetine maruz kalarak geçirmiş, güneşin

bağışlamaz parıltısının altında biçimlenmiş, buruşup kararmış bir adamın yüzüne sahipti. Gözlerini şüpheyle kısıp Killian'ı baştan ayağa süzdü. "Ne istiyorsun?"

Killian kımıldamadan duruyordu. "İki ata ihtiyacım var."

Adam tükürdü; koca bir tütün parçası spiral çizerek Killian'ın yanına, tozlu toprağa düştü ve kuru toprağın içinde anında kayboldu. Adamın bakışları Killian'ın silahına kaydı, sonra yükseldi. "Birinden kaçırıyorsun, değil mi?"

"Böyle bir soru sormamış ol en iyisi ihtiyar."

Adam tütün lekesiyle kaplı kırık dişlerini göstererek gü-lümsedi. "Benim çıkarımı da gözeteceksin, değil mi yabancı?"

"Öyle de denebilir."

"A ha!" Adam balgam çıkarmaya benzer kaba sesler eşli-ğinde tekrar tükürdü. "Onları çalmayı mı yoksa satın almayı mı düşünüyorsun?"

Killian yaşlı adama bakıp onu inceledi, ölçüp biçti ve aptalca bir harekette bulunmasını bekledi. "Sana kalmış."

Adam boğuk, gür bir kahkaha attı ve tekrar öksürmeye başladı. "Burada mola veren ilk kanun kaçağı sen değilsin. Butch ve Elza da bir defasında gelmişti... Ah, seksen dokuz yılındaydı tabii. Tellür işinden sonra."

"Öyle mi?"

"Evet. Cassidy'ye altmış papele bir at sattım." Adam başını iki yana sallayıp sakalını çekiştirdi. "O Cassidy denen adam gerçekten de iyi biriydi."

"Ben o kadar iyi değilim."

Adam sertçe başını kaldırdı ve Killian'ın gözlerine ilk kez doğru düzgün baktı. Çürük dişlerini gösterdiği gülüşü kaybolurken suratı asıldı.

Killian cebine uzanıp iki buruşuk yirmi dolarlık banknot çıkardı. "İki at için sana kırk dolar veririm."

"Kurtarmaz."

Killian silahına davranıp bir parmağını tetiğin soğuk kıvrımına yerleştirdi. “Bence kurtarır.”

Adam ardına kadar açtığı gözlerini silaha odakladı. Etli dudaklarını yalayıp Killian’ın arkasına baktı. Ne düşündüğü belliydi, Killian binlerce defa karşılaşmıştı bu düşüncelerle: faydasızca yardım çağırma çabası. Kanunlara karşı gelerek yaşayan bir adamla yüzleşmenin ne anlama geldiğinin farkındalığı.

Yaşlı adam dudaklarını tekrar ıslattı ve kendini kasarak yutkundu. Boğumlu, benekli parmakları sarsıldı. Kulübesine doğru gergin bir bakış attı.

“Beni alt etmeyi denemek ister misin?” Killian baştan çıkartıcı denebilecek kadar yumuşak bir sesle konuşuyordu şimdi. “Gözden uzak bir köşeye sakladığın tüfeğini mi alacaksın?”

“Ne... ne tüfeği?”

Killian neredeyse gülümsüyordu. Parmağı çelik tetiğin üstünde kıpırdandı. “Acele etsen iyi olur.”

Yaşlı adam güçlkle yutkunurken korkudan titreyip yutkundu. “Acele edemeyecek kadar yaşlıyım ben.”

Killian nefesini yavaş yavaş dışarı verip bükük kolunu biraz rahatlattı. O an her şeyin bittiğini anladı. “Evet, ben de öyle düşünmüştüm.”

“Ben fakir bir adamım bayım. O atlardan başka hiçbir şeyim yok.”

Killian yaşlı adama bakarken gömlek kolunun eski püskü manşetini, pantolonundaki delikleri gördü. Bir an bu yaşlı adamın nasıl bir yaşam sürdüğünü, işlerin hangi noktada ters gittiğini düşündü. Hiç kimse böyle yapayalnız, savunmasız ve yoksulluk dolu bir son elde etmek, Arizona Çölü’nün şiddetine ek zorlu bir yaşam sürmek için uğraşmazdı.

Artık pek de çabuk davranamayan yaşlı bir silahşor dışında...

Killian bu düşünceyle ürperip bakışlarını kaçırdı. Cebinden buruşuk bir on dolar çıkarıp adama uzattı. “Şu an başka param yok. Ama geri geldiğimde yirmi dolar daha getiririm.”

“Sana güvenmemi mi istiyorsun?”

“İstemek denmez buna.”

Adam dilini dişlerinde gezdirdi. O hareketle bıyıklı üst dudağı kabardı. “Başka şansım yok, değil mi?”

“Yok.”

Adam bir an düşündükten sonra köseleyi andıran kırışıklarının arasından hafifçe gülümsedi. Kafasını kaldırıp Killian’a baktı. “Belki garip gelecek ama yine de sana güveniyorum. Yüzün güvenilir biri olduğunu söylüyor.”

Adamın dudaklarının arasından aniden dökülen kelimeler Killian’ı hazırlıksız yakalamıştı. Kasıldı ve içten içe ürperdiğini hissetti. “Bu pek akıllıca olmaz ihtiyar.”

Adam sıırttı. “Banka veznedarı olduğumu söylemedim ki. İçeri gelip kahve içmek ister misin?”

“Hayır.”

“Peki.” Hayal kırıklığı adamın rüzgârdan yıpranmış yüzündeki çizgileri daha da derinleştirdi. Killian bu adam için kederlendi, yalnızlık çektiği belliydi. “Pekâlâ, benimle gel o halde. Bir iki tane çok iyi atım var. Kaptan ve Fahişe.”

Killian her şeye rağmen neredeyse gülümsüyordu. “Kaptan ve Fahişe ha?”

Kadına hangi atı vereceği belliydi artık.

Kadını tam da bıraktığı yerde top gibi kıvrılmış halde buldu. Uçsuz bucaksız çölden esen rüzgâr her yönden üzerine geliyor, mavi-gri tepelerin inişli çıkışlı bayırlarına karışıyordu. Titrek, yaşlı bir çam ağacı yanı başında ona bekçilik ediyor, sarkık yeşil dalları o sonsuz altın sarısı toprağın üstünde yarık gibi duruyordu.

Killian kaşlarını çatı. Bu mesafeden bile bir şeylerin ters gittiğini görebiliyordu. Kadın hareket etmiyordu; buradan nefes bile almıyormuş gibi görünüyordu. Çam ağacının dibine kıvrılıp yatmış, çenesini göğsüne eğip gözlerini sımsıkı kapatmıştı. İki

at tepelerden ıslık çalarak esen rüzgâra karşı birleşip başlarını yere eğmişti. Yapraklar dans ediyor, toprağın üstünde kıvrılıp kumlu zeminde yuvarlanıyordu.

Killian o iri Appaloosa beygirini dörtmala koşturmaya başladı. “Hanımefendi?” diye seslendi.

Kadında hâlâ hiçbir hareketlilik yoktu.

Killian, Kaptan’ı durdurup üzerinden indi. Dizginleri bir çam ağacına bağlayıp kadının yanına çöktü.

Kadın ölü gibi hareketsiz yatıyordu ama nabızı atıyor, maviimsi kırmızı damarı krem rengi derisinin altında zonkluyordu. Ellerini birbirine kenetlemişti. Parmakları solgun ve gevşek görünüyordu. Rengi solmuş oval yüzü ıslaktı ve yer yer toz ve kumla lekelenmişti. Birkaç siyah saç tutamı ıslak şakaklarına yapışmıştı. Kirli bandanası teninde kanlı bir çizgi gibi duruyordu.

Killian uzunca bir süre bakışlarını başka tarafa çevirip yavaşça gözlerini kapattı. Utanca benzeyen kötü bir his midesinin ortasına oturdu. Bir kadını susturmak için böyle bir yöntemle başvurmayı ne zaman öğrenmişti?

Killian hemen uzanıp parmağını kadının yanağının solgun, mavi beyaz çukurunda gezdirdi. Sonra ağzını kapattığı şeyi çekip çıkardı. “Hanımefendi, uyan.”

Kadın ürperdi. Kapkara kirpikleri titreşti.

Yavaşça gözlerini açıp ona baktı. Gözleri şimdi eskisinden de koyu görünüyordu, o solgun tenine karşı koyu yosun yeşili bir renge bürünmüştü. Tek, dalgalı siyah bir saç tutamı sahipsizce alnına düşmüştü. Kadın ona baktığında Killian o gözlerde umutsuzluğu ve daha fazlasını, çok iyi bildiği bir şeyi daha gördü. Böyle genç gözlerde olamayacak kadar eski bir hüzündü gördüğü.

Killian alçak ve kısık bir sesle hiç düşünmeden konuşmaya başladı. “Affedersin.” Bu itiraf kendisini bile şaşırtmıştı. Keder, pişmanlık ve utanç gibi duyguları çok eskiden hisseden ruhunun uzun zaman öncesinde kalmış derinliklerinden gelmişti.

Kadının dudaklarında belli belirsiz bir gülücük belirdi. Öylesine kısa ve beklenmedik bir gülücüktü ki bu Killian hayal gördüğünden, bunu kendisinin uydurduğundan şüphe etti. “Ben... uyanamıyorum.”

Kafası iyice karışan Killian kaşlarını çattı. Korkuyu, öfkeyi, nefreti, hatta gözyaşlarını bile anlardı. Ama bunu, hiçbir anlamı olmayan bu sessiz itirafı anlayamıyordu.

“Uyanıksın zaten.”

Kadın başını iki yana sallayıp siyah, dalgalı bir tutamı daha alnına düşürdü. “Hayır, değilim. Rüya görüyorum.”

Killian ağırlığını topuklarına verdi. Bu kadının yaptıklarından, ona dair herhangi bir şeyden anlam çıkaramıyordu. Bir an yaramaz çocuklar gibi davranırken hemen ardından savunmasız bir masumiyete bürünüyor, sonrasında ise kaçığın teki gibi davranıyordu.

“Yola çıkmalıyız.”

“Evet,” dedi kadın dalgın dalgın. “Ekip fazla uzakta değil bence.”

Killian kaşlarını çattı. “Ekipten... kastın nedir?”

“Joe Martin...”

O ismi duyar duymaz Killian’ın içini buz gibi bir duygu kapladı. “River Rock Falls’un şerifi mi?”

Kadın başını salladı. “Evet. Seni yakalayıp öldürmesi için Harold Springs tuttu onu.”

Killian çenesine sert bir yumruk yemiş gibi hissetti. Geriye doğru bir adım atıp kadına bakarken onun aklını kaçırmış olmasını diledi. Çünkü eğer akli başındaysa Killian boka battığından emin olacaktı. “Sen nereden biliyorsun?”

“Şey aslında soygunu engellemeye çalışıp başarısız olması gerekiyordu. Senin izini sürecektim ekibi toparlaması dört saatini aldı.” Kadın dalgın bir ifadeyle kaşlarını çattı. “Bankaya yetişememiş olsa da hâlâ adamlarını toplamaya çalıştığından eminim.”

Killian öfkesine yenik düşmemeye çalışarak nefesini yavaş yavaş dışarı verdi. "Sana bunu nereden bildiğini sordum."

"Ben yazdım çünkü."

"Ah, Tanrı aşkına..."

Kadın, Killian'ın ona inanması için âdeta gözleriyle yalvarıyordu. "Doğru söylüyorum."

Killian ona çok sert bir bakış attı. "Martin peşimde mi yani?"
"Evet."

"Peki bunu bana neden söylüyorsun?"

"Beni burada bırak," diye yalvardı kadın usulca. "Bu rüyaya daha fazla katlanmam mümkün değil. Joe'yla buluşmam için beni burada bırak, asıl kahramanım o."

İşte tümüyle saçma bir cümle daha... Killian bakışlarını ona dikip her sözünü ölçüp biçti. Bu kadının bu bilgileri bilmesi bir anlam ifade etmiyordu ama onun adını bile biliyordu. Skeeter'ın ve Mose'unkini de.

Gözlerini onun üzerinden ayırmadan, "Bunları bilmen mümkün değil," dedi. Kadın gözlerini kırıştıtarak ona baktı. Dudakları titredi ve alt dudağını ısırdı ama bakışlarını kaçırmadı. Killian'ın o güne dek gördüğü en masum yüzdü bu. Killian kaşlarını çatı. "Ama biliyorsun."

Kadın kısa bir süre gözlerini kapattı ve iç geçirdi. "Evet, biliyorum."

Killian kadının verdiği bilgiyi görmezden gelemezdi. Çok mantıklıydı söylediği.

Joe eskiden beri ondan nefret ederdi. Silver Springs Bankasından eve dönen yaşlı bir çiftin öldürülmesinden Killian'ı sorumlu tutmuştu. Killian'ın o ay Teksas'ta olmasının ya da katilin o olmamasının Joe için bir önemi yoktu. En azından böyle bir şeyi kasıtlı olarak yapmayacağı ortadaydı.

Joe'nun tek derdi intikam almaktı. Killian yıllardır Martin'den bir adım önde olmuştu hep. Killian Arizona'daysa hemen peşine düşüyordu.

“Beni burada bırakır mısın?” diye sordu alçak sesle.

Killian, kadının gözlerindeki çaresizliği gördü ve bundan etkilenmemeye çalıştı. Joe’nun onun peşinde olduğuna dair bir ihtimal varsa, ki bu kadına inanıyordu, Killian hayatta kalmak için eline geçen her fırsatı değerlendirmeliydi. “Hayır.”

Gözyaşlarının aydınlattığı o gözlerde Killian’ın içini acıtan hüznü bir ısıltı belirdi. Kadın kendi duygusallığından utanmış gibi bakışlarını kaçırdı. “Neden?”

“İşler ters giderse elimdeki son koz olacaksın. Joe senin hayatını kurtarmak için benim peşimi bırakacak.”

Killian onun ellerini ve ayaklarını çözüp yıpranmış ipi çekti ve geniş cebine attı. Sonra ayağa kalktı.

Kadın uzanıp onun kolunu kavradı, parmaklarını onun pal-tosunun tozlu kumaşına sardı. “Lütfen,” diye fısıldadı ürkek ve donuk gözlerle. “Lütfen gitmeme izin ver. Artık uyanmalıyım.”

Killian ona gereğinden fazla acıyarak baktı. Ama o anlık duygu hiçbir şeyi değiştirmede; buna izin veremezdi. Yıllarca sezgilerine güvenerek hayatta kalmayı başarmıştı ve aklını ka-çırmış olsun veya olmasın şu anda bu kadına inanıyordu. Joe Martin onun peşindeydi. Ölüm tehdidini, etrafında gezinip onu beklediğini hissediyordu. Uzun zamandır bu duyguyla yaşamıştı. Hayatta kalması dışında bir şey düşünemez hale getirmişti bu onu. Hem zaten düşünmek istemediği bir sürü şey vardı hayatında.

“Çok üzgünüm hanımefendi,” dedi tekrar ve bu kez sesine kaskatı bir soğukluk kattı. “Ama bu benim sorunum değil.”

Lainie acıyan elleriyle eyer boynuzuna kenetlendi. Deri yapış yapış ve ıslaktı. At, ter ve tozun iç bayıltan kokusu onu neredeyse öldürüyordu. Killian’dan ağzını tekrar bağlamasını isteyecek noktaya gelmişti. Toprağın ve kum tanelerinin ağzına ve burnuna dolmasını engellemek için her şeyi yapabilirdi şu an.

Gözlerini sıkıca kapatıp yatıştırıcı karanlığın verdiği anlık rahatlamamanın tadına varmaya çalıştı. Keşke bir yere, zihninin

unutulmuş bir köşesine kıvrılıp uyuyabilseydi. Belki o zaman uyanabilirdi...

Ama o kadar kolay değildi. Bu rüya çok... garipti.

Neden uyanamıyordu?

Belki farklı bir uykuydu bu. Belki de... doğaüstü bir şeydi.

Korkunun soğuk parmağı ona yaklaşıyordu. Dehşet verecek kadar olası bir şeydi bu. Çok fazla içip fazla hap yutmuş da olabilirdi. Belki uyumakla kalmayıp komaya girmişti.

"Ah Tanrım." Kelimeler dudaklarından, takırdayan dişlerinin arasından kayıp gitti. Bu mümkün müydü? Ölüm uykusuna yatmış gibi görünen, komaya girmiş binlerce kişinin yaşadığı şey bu muydu? Zavallı Karen Ann Quinlan de tıpkı bu şekilde kendi bilinçaltının dehşet verici derinliklerine hapsolmuş, kurtuluş yolu olmayan, sonsuz, durdurulamaz bir rüyaya mı zincirlenmişti?

Korkunç bir duyguydu bu. Belki de hâlâ bilgisayarının başında, doğaüstü bir biçimde klavyesinin üstünde uyuyordu...

Korkusu giderek büyüdü. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. O korkuya yenik düşmeyi, kendi duygularının kurbanı olmayı kabul etmeyecekti.

Eğer gerçek bir şey yaşıyorsa bu rüya kendi yolunda ilerlemeye devam edecekti. Ancak ve ancak ilaçlarla alkolün zehirleyici etkisini sisteminden attığında uyanabilecekti; bir dakika bile önce değil. Yaşadığı diğer korkulu anlar gibi şu anda da kontrol onun elinde değildi. Kendini uyandıramaz ya da rüyanın sona ermesini sağlayamazdı. Bekleyip güçlü olmaktan başka çaresi yoktu.

Güçlü ol.

Kelimeler onu hemen sakinleştirip bir amaç, korkusunun karanlığın içinde büyüdüğünü fark ederken tutunacağı bir şey verdi. Hayatı boyunca çok daha büyük güçlüklerin üstesinden gelmişti o. Uyuşturucudan, şiddetten, yoksulluktan, ailesi tarafından terk edilmenin yarattığı travmadan kurtulmuştu... Seattle'ın o buz gibi, zorlu sokaklarından bile kurtulmuştu.

Böyle aptal bir rüyanın onu ezmesi mümkün değildi.

Lainie başını kaldırıp etrafını saran araziye inceledi. Düz, çorak arazi önüne serilmişti. Her şeye rağmen burada, çiçeklenmiş yeşilliklerin arasındaki susuz düzlüğün içinde hayat vardı. Budaklı, eğik, bükük ağaçlar kavrulmuş sarı toprağa kenetlenmişti.

Suyun bu kadar az olduğu bir yerde yaşam olması imkânsız görünüyordu. Yine de bitkiler var olmakla kalmıyor, ortama ayak uydurup büyüyor, ümit vadeden renklerini kumlu zemine aşılıyordu.

Lainie de bunu yapacaktı işte. Uyum sağlayıp büyüyecekti. Bu rüya daha fazla devam etmeyecekti, edemezdi. Yakında, hatta her an korkunç bir baş ağrısı ve ağzında acı bir tatla uyanabilirdi. Ama o zamana kadar elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Hayatta kalmayı başaracaktı.

Lainie yanındaki adama baktı. Adam eyerinin üstünde dimdik ve ciddiyetle oturmuş, yılların tecrübesinin verdiği kolaylık ve kıvrak zarafetle atını sürüyordu. Onu görünce Lainie'nin midesini keskin ve acı dolu bir utanç dalgası sardı.

Bu sabah adam onu o uçsuz bucaksız çölün ortasında eli, ayağı ve ağzı bağlı olarak bırakıp gittiğinde Lainie kendi içindeki karanlık ve güvenli bir yere çekilmişti. Yıllardır sığınmadığı bir yerdi orası ve hiç beklemediği bir içtenlikle karşılanmıştı.

O an içinde bir şeyler yerle bir olup parçalandı. Tanrı yar-dımcısı olsun ki neredeyse pes ediyordu. Daha önceki gibi. Uzun zaman önceki gibi...

Ama Lainie artık çok daha doğru hareket ediyordu ve bu, tekrar edebileceği türden bir hata da değildi.

Şu andan itibaren maço bir erkeğin verdiği gözdağına boyun eğmeyecek, gözyaşı dökmeyecek, sızlanmayacaktı. Şu andan itibaren Alaina Costanza'ydı yine ve kimseden korkmaya niyeti yoktu.

Özellikle de kendi hayal ürünü olan şeylerden.

Saatlerce tam bir sessizlik içinde yan yana atlarını sürdüler. Güneş gökyüzünden elini yavaş yavaş çekiyor, ağır adımlarla dağ sırtlarından aşağıya doğru batıyordu. İki eysiz at yanı başlarında dörtnala ilerliyordu.

“Arkamızdalar.”

Lainie o kadar acı çekiyordu ki adamın verdiği bilgiyi uyuşuk beyninin işlemesi biraz zaman aldı. Duygusuzca Killian’a baktı.

Killian atını yavaşlattı.

Diğer at Fahişe de onu taklit etti ve adımları kemikleri takırdatan bir hıza dönüştü. Hızın değişmesiyle Lainie’nin içini daha derin bir acı sardı. Acısını dışa vuran küçük, nefes kesici bir ses çıkardı ve terli, acıyan parmaklarını eyer boynuzuna sarıp sert oturagin üstünde zıplamaya başladı.

Biri iç organlarına çekiçle vuruyordu sanki. Bir dakika daha direnebilmek için dua etti. Görüşü bulandı, kararmaya başlayan çölü kapkara, yüksek taş yığınlarından ve metal grisi gökyüzünden oluşan bulanık bir yere çevirdi.

Killian aniden durup elini kaldırdı. “Bir ses duydum.”

Lainie onu geçip gitti.

Killian atını koşturup ona ulaştı ve Lainie’nin atını durdurdu. “Sana durmanı söyledim.”

Lainie iç geçirdi; ruhunun derinliklerinden akıp rahatladığını gösteren bir ifadeydi bu. Poposu âdeta eyere yapışmıştı. Sağ bacağını üzengiden çekip inmeye çalıştı.

Killian onu kolundan sertçe kavradı. “Dur.”

Öfke, Lainie’nin kişiliğini geri kazandırmıştı. Yorgun olabiliirdi ama tükenmemişti henüz ve aşağılık herifin teki ona köpek gibi emir yağdıramazdı. “Bana bak, ben...”

Adam ona abartılı bir bakış attı. “Lütfen kes sesini.”

Lainie tartışamayacak kadar yorgundu. Yaklaşan gecenin sesleri, birkaç saniye önce duymadığı gürültüler üzerine geliyordu. Kuş kanatlarının pır pır eden sesi, ağaçların arasında esen rüzgârın senfonik uğultusu, yorgun atların hırıltılı nefesi.

Lainie kollarını göğsünde birleştirip ıssız araziye baktı. Karanlık gökyüzü sonsuzluğa uzanıyordu âdeta. Lavanta rengi ipeksi gökyüzü kömür karasına bürünmüş, göz kırıştıran binlerce yıldızla dolmuştu. Helezon şeklinde kaya parçaları toprağın içinde yer yer cennete doğru yükseliyordu. Her yer dehşet verici bir melankoliye gömülmüştü ama yine de kendince bir büyüsü de vardı. Uzun zaman önce ölmüş insanları ve unutulmuş zamanları hatırlatan ilkel bir spiritüellik taşıyordu.

Killian şapkasını yavaşça kafasından kaldırıp yayvan parmaklarını ıslak saçında gezdirerek, “Duydun mu onu?” diye fısıldadı.

Lainie “onu” sözüne uyacak bir ses duymak için dikkat kesildi. Bu uzun zaman aldı ama uzaklardan gelen kalp çarpıntısını andıran alçak sesleri duydu.

“Nedir bu?”

“Atlar. On ya da on iki bile olabilir.”

Lainie’nin kalp atışları hızlandı. Kesik kesik nefes alıp vererek, “Joe Martin,” dedi içini sızlatan beklenti dolu bir duyguyla.

Killian sert bir küfür savurup tozlu şapkasını tekrar kafasına geçirdi. “Hadi gidelim.”

“Çok uzaktalar mı?”

Killian gözlerini kısarak arkasına baktı. “Bir buçuk kilometre kadar, hatta daha bile az.”

“Ben yorulдум,” dedi Lainie. “Kamp kursak iyi olabilir.”

Killian kahkahayla güldü. O sessizliğin içinde yankılanan keskin, beklenmedik bir sestir bu. “İyi denemeydi hanımefendi.”

Lainie, Killian’ın ona sırtını döndüğünü görünce midesi heyecandan burkuldu. “Hayır, lütfen...”

Killian gülümsedi. “Sıkı tutun.”

Lainie öne savruldu ve tam Killian onun atının kıcına vurduğu anda eyer boynuzunu sıkıca kavradı.

Beş

Killian tüm ağırlığını eyerine bıraktı. Üzerine çöken yorgunluğun etkisiyle omuzları düşmüştü ama hâlâ ilerliyordu. Kaptan öne doğru atılırken koca toynakları, uzun zaman önce bu kanyonu yukarıdaki yassı tepeden oyarak ayıran nehirde çamura bata çıka ilerliyordu.

Killian gözlerini kapatıp gecenin karanlığındaki sesleri dinledi. *Pıt, pıt, şıp, şıp*. Koşan atların uzaktan gelen nal sesini duymaya çalıştı ama duyamadı.

Belki de izini bulamamışlardı. Ancak en yetenekli Kızıl-derili iz sürücüler hareketli bir suda toynak izlerini görebilirdi ki onlar da bu zifirî karanlık kanyonda saatlerdir ilerliyorlardı.

Ama Killian izini kaybettirebildiğini sanmıyordu. Hele ki başlarında Joe Martin varsa. Killian yıllarca sezgilerine göre hareket etmişti ve içgüdülerine güvenmeyi öğrenmişti. Şu anda da sezgileri ona yoluna devam etmesini söylüyordu.

“Mümkün değil,” diye mırıldandı arkasındaki kadın.

Killian ona bir şey sormaması gerektiğini biliyordu. Bu kadının fikirlerine değer vermediğini Tanrı biliyordu ama nedense tümüyle yalnız oldukları bu yerde kendini biraz da mecbur hissetti. “Nedir o mümkün olmayan?”

“Yorgunum ben.”

“Bu mümkün olmayacak bir şey değil ki. Ben de çok yorgunum.”

“Ama ben uyuyorum.”

“Evet, tabii ki.”

“Hey!” Kadının sesi aklına yeni bir fikir gelmiş gibi şiddetli çıkmıştı. “Belki de *rüyamda* uyuduğumu görürsem gerçekten uyanabilirim.”

Killian'ın aklına herhangi bir yanıt gelmediği için ağzını açmadı.

“Ne dersin? Sence yatabilir miyiz...” Bir anda kendine gelip öksürdü. “Yani uyuyabilir miyiz?”

“Hayır.”

Uzunca bir sessizliğin ardından kadın, “Ekip geceyi Entrada Geçidi'nde geçirecek,” dedi.

Killian dizginleri çekti ve dönüp zifırî karanlığın içinde onu görmeye çalıştı. Tek görebildiği arkalarında açılan ametist rengi kanyona karşı duran bir siluetti. “Nereden...”

Fahişe, Kaptan'ın kışına yapıştı. Beygir homurdandı ve sağa kayıp Killian'ın bacağının kumtaşı duvara çarpmasına sebep oldu.

“Durmadan önce işaret vermeni *istemiştim* senden,” diye atıldı kadın.

“Ekibin nerede... gecelediğini nasıl biliyorsun?”

“Bu hikâyeyi ben yazdım çünkü.”

Killian iç geçirip arkasına döndü ve kanyonun sonundaki ay ışığının aydınlattığı gri yarığa dalgın dalgın baktı.

“Önemi var mı?” diye sordu usulca kadın. “*Biliyorum* işte.”

Killian bunu inkâr edemezdi. Bu kadın mümkün olmayan birçok şeyi biliyordu, bunu da bilmesi mümkündü. Üstelik bu defa... Lanet olsun ki bu defa ona gerçekten inanmak istiyordu. “Entrada Geçidi ha?”

“Evet. Orada küçük bir dere ve kavak ağacı korusu var.”

“Orayı biliyorum. Pekâlâ, bu gece mağaralara kadar gidip kamp kuracağız.”

Lainie, “Teşekkürler Tanrım,” diye iç geçirdi en az Killian’ınki kadar yorgun bir sesle.

Killian neredeyse gülümsüyordu. “Bir şey değil.”

Lainie her şeye rağmen güldü. Yiyecek ve içecek yokluğundan şüphesiz. Beyni eriyip gidiyordu; Bay Maço’nun komik bir adam olduğunu düşündüyse gerçekten de erimiş olmalıydı.

Lainie tam karşısına bakıp onu değerlendirmeye çalıştı. Uzun boylu, geniş omuzlu bir silüet, kanyonun girişinin ötesinde uzanan lavanta rengi göğe karşı duran simsiyah at binicisi.

Sessizlik içinde bir saat daha ilerleyip rüzgârlı, akıntılı kanyonları birbiri ardına geçtiler. Ve Lainie ne kadar yorgun olursa olsun gözlerini kapatamazdı.

Burası inanılmaz bir yendi. Bir an zifirî karanlık ve buz gibiyken birkaç saniye sonra ay ışığıyla aydınlanan büyüleyici bir yere dönüşebiliyordu. Beklediğinin çok daha ötesinde bir yendi. Monument Vadisi’nden kemerlere, Canyon de Chelly’ye kadar Güneybatı Amerika’ya hâkim olan kayalıklar hakkında çok şey okumuştı. Bu araziye, kurgusal “Dağ Sırtı”nı yaratırken hepsi üzerine çalışmalar yapmıştı.

Fotoğraflara bakmıştı, hiç durmadan binlerce fotoğrafa bakmıştı. Renkleri, kıvrımları, kanyonları incelemişti... Ama bu *görkemi* görmemişti. Buraya dair her şey onun beklediğinden çok daha fazlasıydı; daha büyük, daha yüksek, daha kırmızı, daha sıcak, daha soğuktu. Gökyüzü uçsuz bucaksızdı, kanyon duvarları neredeyse göğe değiyordu. En iyi yazarlara yaraşır, görülmesi gereken bir yendi.

Sonunda sıra sıra dizili kanyonları geçip kocaman, nefes kesen düz bir tepeye vardılar. Lainie etrafına bakınıp derin bir nefes çekti. Arazi daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Önüne serilen toprak, siyah çalılıkların ve duman rengi bükümlü taş kulelerinin göze çarptığı ay ışığına batmış, sonsuz bir düzlüktü.

“Tanrım,” diye mırıldandı aniden üşüdüğünü hissederek.

“Eskiler buraya Ölüm Vadisi derdi,” dedi Killian usulca.

“Ne güzel. Kamp yeri olarak Ölüm Vadisi’ni seçmişsin.”

Killian attan indi, sonra dönüp elini ona uzattı.

Bu jeste şaşırان Lainie gözlerini indirip ona baktı. Yüzünün yarısı gecenin karanlığına bulanık, diğer yarısı ise ay ışığıyla aydınlanan Killian sessizce orada durmuş Lainie’ye bakıyordu. Lainie dizginlerini atın yelesinin üzerinden geçirdi. Sonra belli belirsiz uzanıp soğuk, acıyan elini onun eldivenli avucuna koydu. Kaba ve sıcak deri parmaklarını sararken karanlığın içinde ona sığınak oldu.

Lainie eyerin üstünde kalkıp sağ bacağını atın kocaman, kırmızı benekli kışından aşağıya sarkıttı. O hareketle üzeninin üzerindeki sol bacağı da gerildi ve vücudunun tüm ağırlığını taşıyamayarak aşağıya doğru çekildi. Lainie dehşet dolu bir çığlık koparıp kemikleri ezilmiş gibi bir gürültüyle yere düştü.

Killian onun bu haline gülebilecek kadar kabaydı.

Lainie gözlerini ona dikip tökezleyerek ayağa kalktı ve kot pantolonundaki toprağı silkeledi. “Hiç komik değil.”

Killian sırtıttı. “Evet, komikti.”

Lainie biraz düşünüp nasıl görünmüş olabileceğini, çığlığını, sağa sola sallanmasını ve düşüşünü gözünde canlandırmaya çalıştı. Biraz komik bir görüntü sergilediğini itiraf etmeliydi. Ölesiye yorgun olmasa gülümseyebilirdi bile. On beş kilometre önce uyuşmaya başlayan parmaklarıyla sırtını tutup aksak adımlarla yavaş yavaş attan uzaklaştı. Beyninin uzak, bulanık bir köşesinde önce atını bağlaması gerektiğini düşündü; karakterleri hep bunu yapardı. Ama doğrusu şu an bunu önemseyecek durumda değildi. At eğer buradan Teksas’a kaçsa el sallayarak onu uğurlardı.

Lainie tökezleyerek ilerledi. Bir çukura bastı ve bileğini fena halde burktu. Acısı baldırına kadar yükselirken nefesi kesildi.

“Tanrım,” diye lanet etti Killian. Lainie onun sesindeki nefreti duydu ama onu da umursamadı.

Killian çakıl taşlı toprağı ezerek ona doğru ilerledi. Beklemediğı bir anda ona dokundu, kendine çevirdi, ardından öyle ani bir hareketle onu kaldırdı ki Lainie'nin nefesi kesildi, âdeta sersemledi.

Lainie, Killian'ın dokunuşuyla kontrolünü kaybetti. Bitkinlikle iç geçirdi. Onu tekmeleyip çığlık atmalı, gözlerini oymalıydı aslında. Kendini bilmez bir zorbanın bu hareketi karşısında cesur kadın kahramanların vereceğı tepki bundan başka bir şey olamazdı. Ama Lainie tepki veremedi. Tepki vermek bile istemedi.

Bütün enerjisi sönüp gitti. O enerji olmadan da kendini yeni doğmuş bir kedi yavrusu kadar güçsüz hissetti. Kollarını Killian'ın boynuna dolayıp başını göğsüne dayadı. Gözleri titreyerek kapandı.

Killian'ın düzenli nefesiyle yükselip alçalan göğsü onu nazikçe sallıyordu. Lainie uykulu gözlerle kaşlarını çattı. İçinde bulunduğu an üzücü derecede tanıdık gelmişti ona, bir zamanlar, çok uzun zaman önce Killian onu yine böyle taşımış gibi. Ona dair her şey çok tanıdıktı; kıyafetlerinin ter ve toz kokusu, onun yanaklarına dokunan saçlarının ipeksi yumuşaklığı ve gevşek adımlarla yürüyüşü...

O ikisi bunu daha önce de kesinlikle yapmıştı...

Lainie kendi aptallığını fark ederek bitkin ve yorgun duyulan küçük bir kahrkaha attı. Yine halüsinasyon görüyordu. Tabii ki Killian ona tanıdık gelecekti. Tanrı aşkına, onu kendisi yaratmamış mıydı? Ona dair her şey Lainie'ye tanıdık gelecekti elbette.

Killian onu derenin yanındaki bir kayanın üstüne oturttu. Suyun telaşlı coşkusu, çölün o değişken, garip halinin içinden geçen küçücük bir olağanlıktan başka bir şey değildi. Sonunda bildiğı bir şeyle karşılaşmıştı.

"Ateş yakabilir misin?" diye sordu Killian.

Lainie başını kaldırıp ona baktı. Ay ışığının aydınlattığı gökyüzüne karşı çıkıntı yapan yüz­süz bir gölgeye benziyordu. “Çakmağın varsa yakabilirim tabii.”

Lainie, Killian’ın bakışlarını yüzünde hissetti ve o gölge­lerle dolu karanlığın içinde bile kaşlarını çat­­tığını anladı. Her zamanki gibi Killian ona ne diyeceğini bilemiyordu. Sonunda bakışlarını çevirip sustu. Montunun derin ceplerini araştırdı ve bir şey çıkarıp Lainie’nin ayağının dibine fırlattı. Metal kutu küçük bir tıkırtıyla yere düştü.

Lainie o küçük teneke kutuya bakarken abartılı bir rahat­lama hissetti. O kutuyu 1895 Montgomery Ward kataloğunda görmüştü. Küçük bir kibrit kutusuydu bu.

“Buna ne dersin?” dedi Killian pek de kontrol edemediği bir sesle. “Kibritle ateş yakabilir misin?”

Lainie uzanıp kutuyu aldı ve su toplayan parmaklarını soğuk metalin üstünde gezdirdi, ardından da ayağa kalkmaya çalıştı.

Biri kasıklarına tekme atmış gibi hissetti o an. Acıdan nefesi kesilirken inledi ve düşmeye başladı.

Killian anında yanına gelip dengesini sağlayabilmesi için kolunu onun omuzlarına sarmıştı. “İyi misin?” diye sordu gür ve karanlıkta sahipsiz gibi çıkan bir sesle.

“Birkaç dakika önce doğum mu yaptım ben?”

Uzun bir sessizlik oldu. “Hayır.”

“O zaman hiç iyi değilim. Kendimi bok gibi hissediyorum.”

“Ata binmeye alışık değilsin sanırım.”

“Bravo sana. Evet Killian, ben ata binmeye hiç alışık değilim.”

Killian biraz daha yaklaşıp onu daha sıkı tuttu. “Başta biraz canın yanar,” diye fısıldadı Lainie’nin kanını şaşırtıcı biçimde kaynatan pürüzlü, İskoç tınısı taşıyan bir sesle.

Lainie dengesini bulduğunda Killian onu birkaç saniye önce hissettiğinden daha yalnız ve daha korkulu bir halde bırakarak ondan uzaklaştı. “Sen ateş yak. Ben de yiyecek bir şeyler bulayım.”

Killian atları geceye hazırlamakla meşgul olurken Lainie gecenin karanlığında onun gölgesinin süzülerek gidişini izledi.

Lainie düzlükte aksayarak yürüyüp ince dallar ve çubuklar topladı. Sonra onları gerçek bir izci gibi kusursuzca yığıp ateş yaktı. Birkaç dakika içinde cüretkâr dumanlar spiral çizerek gecenin karanlığında yükselmeye başladı. Lainie o an Pulitzer Ödülü kazanmış gibi hissetti kendini.

“Başardım!”

Killian ona baktı ve karanlıkta bile Lainie onun yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü.

“Tamam,” dedi kendini aptal gibi hissederek. “Beyin ameliyatı yapmadım ama şehirli bir kadın için oldukça iyi bir iş çıkardım. Yıllardır ateş yakmadım ne de olsa.”

Uzunca bir sessizliğin ardından, “Bence konuşmamak en iyisi,” dedi Killian. Uyku tulumunu ateşin yanına bıraktı. Yatak toz kaldırarak yere çarptı ve yana doğru yuvarlandı.

Lainie’nin içinde derin bir özlem uyandı. Uyku tulumuna bakıp acı içindeki vücudunu çevreleyebilecek sıcaklığı hayal etti. Gerindiğini, uykuya dalıp uyandığını düşündü...

Sonra gerçekler kafasına dank etti. Neye baktığını fark etti, bir de neye bakmadığını. “Yalnızca bir tane yatak var.”

Killian omuz silkti. “Benim ihtiyacım olan da bu.”

Bir uyku tulumu: iki beden. Harika. Lainie başını iki yana salladı. “Ne şanslıyım. Tam da Mack kamyonu tarafından ezildiğimi hissederken rüyam seksi ve ateşli bir hale dönüşüyor.”

“Seksi ve ateşli olan bir şey yok hanımefendi.”

Lainie onun yanıtına acı acı güldü. Bu da yeni bir aşağılamaydı; rüyasındaki erkekler bile onu çekici bulmuyordu. “O kadar korkma Killian. Sana tecavüz edecek değilim.”

“Öyle bir şey düşünmedim zaten.”

“Centilmen bir erkek uyku tulumunu bir hanımefendiye sunar.”

Bu defa kakhaha atan Killian oldu.

“Hiç komik değil,” diye atıldı Lainie.

“İstersen birlikte uyuyabiliriz.”

“Evet, tabii...” Kelimeler Lainie’nin dilinde acı bir tat bıraktı. Sonra kaşlarını çattı. Bay Maço’yla aynı yatakta uyumak istemiyordu. Uzanıp derin, rüya görmeyeceği bir uyku çekmek istiyordu, uyanabileceği bir uyku.

Killian yatağı açtı ve onu soğuk, eğimli zemine serdi.

Lainie irkildi. O kendi ortopedik yatağında bile uyuyamıyordu. Bu şeyin üstünde uyuması imkânsızdı. “Bu kadar mı?” dedi sinirle bir iç geçirerek. “Toprağın üstünde küçücük bir uyku tulumu mu? Çadırın nerede?”

“Ben yalnızca yağmur yağınca çadır kurarım. Şimdi...” Killian çantasını işaret etti. “Üstte mi altta mı yatmak istersin?”

Lainie onun iğrenç esprisini görmezden gelip tekrar o eğreti yatağa baktı. Seçenekleri kısıtlıydı. Ya bu adamı öldürecek ya da onunla aynı uyku tulumunda uyuyacaktı.

Lainie onu nasıl öldürebileceğini düşündü.

Onunla uyuyamazdı. Kimseyle uyuyamazdı, bunu hiç yapamamıştı. Uzun süre yalnız yaşamının yan etkilerinden biriydi bu da. Ah, erkeklerle seks yapmıştı, birçok kişiyle yapmıştı ve çoğuna erkek demek bile iltifat sayılırdı. Ama onlarla birlikte uyumamıştı.

Killian’la yan yana uyuma fikri Lainie’nin midesini bulandırıp onu iyice tedirgin etti. Alt dudağını ısırp bakışlarını o incecik yataktan ve iri yarı adamdan kaçırdı. “Ben uzun süreliğine kalacak değilim...” dedi o fikri makul bir duruma getirme çabasıyla. Ama fena halde başarısızlığa uğradı.

Killian tavayı ateşin üstüne koyup konserve fasulyeyi kararmış tavanın içine boşalttı. “Ne demek istiyorsun?”

Lainie kaşlarını çatıp düşünmeye devam etti. “Uyuduktan sonra uyanacağım.”

“Ha ha!”

Lainie bu düşünceye alışıyordu. Kesinlikle öyle olacaktı. Uyuduktan sonra eninde sonunda uyanacaktı. Ve bu kâbus sona erecekti. “Sonra Bainbridge’deki yatağımda bulacağım kendimi.” Lainie ona baktı. “Kırılma ama senden çok sıkıldım. Evime dönmek istiyorum.”

Killian ona baktı, kısık gözleri onu incelerken dudakları bükülüp somurtkan bir ifadeye bürünmüştü. “Konuşana kadar hiçbir yere gidemezsin hanımefendi.”

“Lainie,” diye düzeltti Lainie.

“Ha?”

“Adım Alaina Costanza. Herkes bana Lainie der.”

Killian homurdandı. “Her neyse. Sorun şu ki konuşmalıyız ama şu an seninle uğraşamayacak kadar yorgunum ve açım.”

“Sorun değil,” dedi Lainie. “Zaten bana inanmazsın.”

Killian ona sert bir bakış attı. “İnanmamı ümit et bence.”

Lainie içinde derin bir ürperti hissetti. Kollarını birleştirip bakışlarını ondan kaçırdı ve gözlerindeki tehditkâr karanlığa bakmaya devam etti. O tam da kendisinin yarattığı gibi bir adamdı. Sert, inatçı, bencil ve zalim.

Lainie karanlık, soğuk vadiye baktı ve aniden kendini küçülmüş, ürkmüş ve yalnız hissetti.

Killian’ın sorgulaması başlamadan bu rüyanın bitmesini ümit etti.

Ortalık karanlıktı. Gerçekten karanlık.

Lainie sönmeye yüz tutmuş ateşin kenarında duruyordu. Küçük dallar yanmış, kırmızı ve altın sarısı köze dönüşmüştü. Fasulye ve kahveden oluşan akşam yemeğinden arta kalanlarının kokusu serin gece havasına karışıp çölün kasvetli havasına inanılmaz bir sıcaklık katmıştı.

“Bütün gece orada duracak mısınız?”

Lainie ona bakmadı bile. Killian daha beş dakika önce ona aynı soruyu sormuştu. Lainie o zaman da yanıt vermemişti.

Tam olarak adlandıramıyordu ama bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Kendini kopuk ve biraz da ürkek hissediyordu. O sonsuz karanlığın içinde bir şey dolanıp duruyor, Lainie'nin gözlerini kapatmasını bekliyordu sanki.

"Bu çılgınlık," diye mırıldandı güçlü ve dirençli görünmeye çalışarak. Ama kendi kulağına öyle gelmedi sesi. O koca ıssızlığın içinde sesi çok cılız çıkmıştı.

"Sen zaten çılgınsın hanımefendi," dedi Killian yavaşça ateşin yanına çömelerek.

Lainie onunla göz teması kurmamaya özen gösterdi. Şu an ona bakmak, açıkça görünen gerginliğinin onun kahverengi gözlerine yansıdığını görmek istemiyordu. Battal boy bir yatağın olduğu bir yere gidip rüyasız, derin bir uykuya dalmak istiyordu.

Hayatı boyunca deneyimlemediği huzurlu, hareketli bir uykuydu istediği.

Buna şu an ihtiyacı vardı. Kendisini bile korkutan bir yorgunlukta istiyordu bunu. Kollarını sıkıca göğsünde birleştirdi ve ateşten uzaklaşıp yürümeye başladı.

Tek yapması gereken uyku tulumuna uzanıp uyumaktı. Bu kadar basitti işte. Lanet olsun, bundan daha basit olamazdı.

Ama ona hiç de basit gelmiyordu.

Lainie başını iki yana salladı. "Aptal, aptal, aptal."

"Kimse o konuda seninle tartışmaz bence."

Lainie onu duymazlıktan gelip yürümeye devam etti. Bu adamın tavırları iyice sinirlerini bozmaya başlamıştı artık. Uyanığında onun karakterini ciddi anlamda gözden geçirecekti.

Sigara dumanının keskin, bildik kokusu rüzgârla birlikte sürüklendi. Acı tatlı bir an yine evinde olduğunu ve Kelly'yi beklediğini düşündü...

Ama o en zalim rüyaydı.

Yavaşça arkaya döndü. Killian ateşin yanında bacak bacak üstüne atarak oturmuş, şapkasını da öylece yanına koymuştu. Ay ışığı uzun, dağınık saçlarına vuruyor, o muhteşem dalgalarını

gümüş rengine boyuyordu. Gece yüzüne gölge düşürürken hatlarını keskinleştirip çukurlarını belirginleştiriyordu. Dudaklarının arasından bir sigara sarkıyor, vücudundan ayrılmış, karanlıkta gezinen kırmızı bir nokta gibi görünüyordu.

Bir sigara. Tanrı'ya şükür. Lainie ona doğru yürüdü, ateşin sıcaklığını baldırlarında hissedecek kadar yakınlaşmıştı. "Bir... bir tane alabilir miyim?"

Killian yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona keskin bir bakış attı. O kapkara kaşlarından biri de alaycı bir şekilde kalktı. "Hanımefendiler sigara içmez."

Lainie gülümsemeye çalıştı. "Benim hanımefendi olduğum söylenemez zaten. Hem zaten on bir yaşındayken sigara içmeye başladım."

"On bir mi?" Killian'ın sesi, Lainie'yi şaşırtacak kadar yumuşak bir tonda çıkmıştı. "Çok küçük bir yaş."

Lainie homurdanmaya benzer, acı dolu bir sesle güldü. "Evet, olabilir."

"Ailen karşı çıkmadı mı?"

"Onlar bana karışmaz." Ne doğru ne de yalan olan o acı dolu kelimeler canını yakmıştı. Gülümsemeye çalışarak bakışlarını kaçırdı.

Killian cebinden tütünü ve kâğıtları çıkardı. Gözlerini Lainie'den ayırmadan yavaşça bir tane sardı ve ateşin üstünden ona uzattı.

Lainie sigarayı titreyen parmaklarıyla alıp yaktı ve derin bir nefes çekti. Filtresiz olunca duman boğazını yakarak ciğerlerine indi ve ona aslında ne kadar az sigara içtiğini hatırlattı. Normalde bu tat ona iğrenç gelebilirdi ama şu an hiç de fena gelmemişti.

Killian onu dikkatle inceleyip bir nefes daha çekti. Dumanlar yüzüne doğru yükselip bir an için onu maskeleydi. "Çok ilginç birisin."

Lainie ateşin yanına diz çöküp o sıcak dalgaları vücudunda hissetmenin tadına vardı. "Öyle derler genelde."

“Yarın tepeye varırız.” Killian bir dizini kaldırıp kolunu onun üzerinden sarkıttı. “Sonra konuşacağız.”

“Ben yarın burada olmayacağım.”

“Ha ha.” Killian son bir nefes çekip izmariti ateşe attı. Sonra uyku tulumuna girip ona baktı. “Hadi yatağa gel.”

Lainie öksürerek sigarasının geri kalanını ateşe attı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Bacakları eriyecek gibiydi ve kalbi de öyle hızlı atıyordu ki başka bir şey duyamaz olmuştu.

Ne olmuştu ona böyle?

İstedığı, ihtiyaç duyduğu her şey orada onu bekliyordu. Tek yapması gereken o uyku tulumuna uzanıp uyumaktı. Sonra kâbus bitecekti.

Lainie kaskatı kesilmiş bacağının üstüne kalkmaya çalışıp ateşin yanına yürüdü. Uyku tulumunun yanına geldiğinde durdu ve Killian’a baktı.

Killian kollarını başının altında birleştirmiş, gümüş rengi saçları darmadağınık olmuş öylece yatarken inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Tam olarak kibirli bir erkek gibi.

Killian sırtıttı. “Yatmaya hazır mısınız?”

Lainie irkilirken içini yeni bir korku dalgası sardı. Ondan korktuğundan değildi. Bu kadarını anlayabiliyordu. Başka bir şeydi bu; Lainie’nin tam anlamıyla bulamadığı, uzanamadığı bir şey.

“Kenara çekil.”

Killian pek de fark edilmeyecek kadar kenara çekildi.

Lainie kollarını birleştirip ayağını sabırsızca yere vurdu. “Çok komik.”

Killian omuz silkti. “Başka yer yok.”

Lainie çizmelerini çıkardı ve bunu yapar yapmaz da şişmiş ayaklarını bir levye olmadan tekrar onların içine sokamayacağını anladı. Gülümsemeye çalışıp onun yanına uzandı ve o daracık, koyun derisi astarlı tulumun içine kıvrıldı.

Orada hiç kımıldamadan yan yana uzandılar. Lainie onun varlığını yanında hissediyor, onu ısıttığını biliyordu. Araların-

daki havayı doldurup boşaltan Killian'ın ağır ve düzenli nefesi ıssızlığın içinde kalp atışını andırıyordu.

Lainie pırlanta serpiştirilmiş gibi görünen kadifemsi gökyüzüne baktı. Geniş, sonsuz gökyüzü... Killian'a iyice yapışmış olsa da aniden kendini küçülmüş, yapayalnız hissetti. Gökyüzü üzerine geliyor, gecenin karanlığı onu çepeçevre sarıyordu âdeta. Lainie gözlerini sıkıca kapattı.

Beni geri al Tanrım. Lütfen beni geri al...

Rüzgâr bile onun bu güçsüz duasına güldü.

Ve gerçekler de kalbine aldığı bir darbe gibi geldi üzerine. İşte o an neden korktuğunu, nasıl şekilsiz bir korkunun kalp atışlarını hızlandırdığını anladı.

Hiçbir zaman düzenli uyuyan biri olmamıştı, hele kendi kendini telkin ederek hiç uyumamıştı. Çocukluğundan beri uykusuzluktan muzdaripti. Tükenene, komaya benzer bir uykuya dalana kadar çalışmış, çalışmış, çalışmıştı. Yoksa kâbuslar gelip onun uyuyan zihnine üşüşür, fırtınalar, gölgeler ve iblislerle dolu dehşet verici bir dünyanın içine çekerti onu.

Bu gece de uyuyamayacaktı. İliklerine kadar ürpermesine sebep olan bir netlikle biliyordu bunu. Hayatındaki diğer tüm huzursuz uykulardan farksız olacaktı bu da. Yatağında gözünü kırpmadan dönüp durduğu, gözlerinin ardına kadar açık, kumlu, acı dolu olduğu, düşüncelerinin ümitsizliğe ve çaresizliğe battığı bir uykü...

Uyuyamayacaktı. Bu rüyadan kurtulması mümkün olmayacaktı.

Ve buna ihtiyacı vardı, hem o rüyadan uzaklaşmaya hem de uykü sayesinde unutmaya ihtiyacı vardı.

Lainie uykü tulumunu çenesine kadar çekip başını soğuk zemine yasladı. Yıldızlardan oluşan battaniyeye baktı ve evindeki o sıcacık, insanı içine çeken rahat yatağını düşündü.

Ve bu işkence başladığından beri ilk kez ağladı.

Altı

Killian irkilerek uyandı.

Çölün seslerine kulak vererek gerindi. Arkasındaki küçük dere, kayalıkların ve dalların üzerinden akarken sakin, çalkantılı bir melodiyle çağlıyordu. Serin, şiddetli ve capcanlı rüzgâr kavak ağaçlarının arasında ısıklık çalıyor, yapraklarını dürtüklüyordu. Uzaklarda bir yerlerden bir şahinin ağıda benzer delici çığlığı duyuldu; gölgesi pas rengi, kahverengi kayalıklarda süzülüyordu. Burada her şey tam da olması gerektiği gibiydi.

Sonra kadını hatırladı. Onu yanı başında hissedebiliyordu, kendi bacağına yaslanmış bacağının sıcaklığını, kolunun arasına sıkışmış kemikli omuz çıkıntısını hissedebiliyordu.

Bir anı zihnine doluştu o an; bir iç geçiriş, bir fısıltı kadar yumuşak. Sonra kaşlarını çattı. Ağlama sesi. Dün gece kadın onun yanı başına uzanıp o narin omuzları her titrek nefesiyle birlikte sarsılırken duymuştu o sesi. Bu zamana dek duyduğu hiçbir kadın ağlamasına benzemiyordu bu. Ne yapmacık hıçkırıklar ne hıçkırığa eşlik eden öksürükler vardı. Sessizce döküldüğü belliydi gözyaşlarının. Akıl almaz bir an Killian ona neredeyse tepki verecek, bir şey söylemek için ona doğru dönecekti.

Ama o anıyı düşünmek bile kızdırdı onu.

Kadın yanı başında taş gibi hareketsiz yatıyordu ama hızlı hızlı ve düzensiz nefes alıp veriyordu. Uyuduğuna işaret eden bir ses değildi bu.

Killian isteksizce yandan bir bakış attı ona.

Tam olarak ne görmeyi beklediğini bilmiyordu ama bu olmadığı kesindi. Kadın odun gibi hareketsizce uzanmış, kollarını buz gibi bir ceset gibi göğsünde birleştirmişti. Gözleri, solgun teninde bulanık yeşil, cansız ve donuk görünüyordu. Hayatı boyunca uyumamış gibi bir hali vardı.

Killian bunu nasıl bildiğini ve neden söyleme gereği duyduğunu bilmeden, "Uyumamışsın," dedi.

"Uyumadım." O tek kelime bile içinde derin bir acı barındırıyordu.

Killian ne söyleyeceğini bilemedi. Kadın şu an çok savunmasız ve bitkin görünüyordu.

Sonra dönüp Killian'ın gözlerine baktı.

Gözlerindeki acı ve umutsuzluk, fiziksel bir darbe gibi üzerine çullandı. Killian aniden ve çığınca, kadının daha önce de ona böyle baktığını düşündü. Kafası karışmış, darmadağın olmuştu. Bu an ona son derece tanıdık gelmişti.

Kadın alt dudağını ısırdı ama artık çok geçti. Killian onun dudaklarının titrediğini görmüştü. "Ben şu an komadayım," diye mırıldandı kadın. "Bunun tek açıklaması bu. Saatlerdir bunu düşünüyorum ve bulduğum tek anlamlı yanıt bu oldu. Bir yerlerdeki bir hastane odasında, kollarıma iğneler batırılmış halde yatıyorum. Demerol'un etkisinde olabilirim örneğin." Sonra kafasını kaldırıp Killian'a baktı ve yüzünü astı. "Uyanmak istiyorum."

Killian ona Demerol'un kim olduğunu sormak istediye de son anda kendini tuttu.

Önemi yoktu bunun. Demerol bu kadının kocası olabilirdi ve bunun da bir önemi yoktu. Tüm bu çılgınlığın da bir önemi

yoktu. Tek önemli olan bu kadını tepeye götürmek ve bu kadar bilgiyi nereden öğrendiğini anlamaktı.

Yumuşak sesi biraz daha cırtlak bir tona yükselirken, “Sen beni dinlemiyorsun bile,” dedi kadın. “Şimdi uyanmam gerektiğini söyledim sana.”

“Ama uyanıksın zaten,” dedi Killian.

“Ha ha. Doğal olarak öyle düşüneceksin tabii. Senin bildiğin tek dünya bu.”

Mantıklı bir yanıtı olmayan anlamsız bir cümle daha... Bu kadın konuştuğu Killian onun gözlerinde gördüğü savunmasızlığı daha az önemsiyordu ve bu iyi bir şeydi.

Uyku tulumunu itip çizmelerine uzandı ve içine yılan girip girmediğini kontrol etti. Çoraplı ayaklarını eski, yıpranmış derinin içine sokup ayağa kalktı. “Ateşe atmak için birkaç dal bul. Ben de kahveyi hazırlıyorum.”

Kadın doğrulup ona alaycı, zoraki bir tebessüm verdi. “Yağsız sütlü duble latte yoktur eminim.”

“Ha?”

Kadın iç geçirip başını iki yana salladı. “Diyalogların üzerinde daha çok çalışmalıyım.”

Killian’ın gözleri kısıldı. “Bu bir hakaret mi?”

“Bakış açına bağlı.” Kadın iç geçirdi. “Ah, lanet olsun. Kendi hayal gücümle tartışmaya hiç niyetim yok benim. Kahve iyi fikir. Yanında ne var?”

“Fasulye.”

“En sevdiğim kahvaltı.” Kadın uyku tulumunu bacaklarının üstünden atıp sürünerek içinden çıktı. Sonra dönüp tulumu katlamaya başladı.

Killian onu izledi. Kadın çömelmişti ve önceden kaskatı, şimdi ise dalgalı olan saçları yanaklarına düşmüştü. Her kulağında en az üç tane olan küpeleri sabahın ilk ışıklarının altında parlıyordu. Profili keskin ve belirgindi, teni kremi ve açık renkliydi. Dudaklarında bir hüznün vardı, kenarlarının aşağıya doğru

sarkık olması Killian'a bu kadının nasıl bir yaşam sürdüğünü merak ettirdi. Böylesi bir keder yaşamak için henüz çok gençti.

Killian bakışlarını ondan kaçırdı ve arkalarındaki kayalık duvara baktı. Aklını kaçırmak üzereydi. Bu kadının kederiyle neden bu kadar ilgileniyordu ki? Onun için bir anlam ifade etmiyordu sonuçta.

Kadın uyku tulumunu bağladıktan sonra topuklarının üzerine çöktü ve bir elini saçında gezdirdi. Kısa, siyah dalgalar anında yüzüne düşüp bir gözünü tamamen kapattı. "Saç köpüğüne ihtiyacım var."

Killian onu duymazlıktan geldi. En azından bunu denedi. "Hımm."

"Bir de Excedrin istiyorum. Bu Demerol başımı çok ağrıttı." Kadın, Killian'a baktı, belli ki ondan bir yanıt bekliyordu; bütün bu istediklerini anında bulabilirmiş gibi. Killian ona yanıt vermeyince de çarpıcı bir şekilde iç geçirdi.

Killian tümüyle şaşkın bir halde başını iki yana salladı. "Tanrı aşkına, sen nerelisin hanımefendi?"

Kadın içi boş bir kahkaha attı ve ona bakmadı bile. "Ekip şafak sökmeden önce yola koyuldu. Üzerine atılmak istiyorlar."

Killian kısa bir an ona bakarken yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

İğrendiğini gösteren gür, öfkeli bir ses çıkardı. Sorun da buydu. Düşünmüyordu. Onun o kahrolası gözlerine bakıp neden bu kadar kederli olduğunu düşünüyor, on bir yaşındaki bir çocuğun sigara içmesine kim izin verir, diye merak ediyordu.

Killian kendi aptallığına lanet etti. Bu kadının ekipten nasıl haberdar olabileceği üzerine hiç kafa yormamıştı. Söylediklerini gerçek kabul etmişti. Bir şekilde doğru söylediğini biliyordu ve bunu bilmek onu daha da öfkelenmişti. Kadının gözlerindeki keder onu öyle etkilemişti ki onu sorgulamak aklına bile gelmemişti.

Ama sığınağa vardıkları anda bu ihmalkârlığını telafi edecekti. Gerekirse onu yine bağlayacaktı. Bu kadının kim olduğunu ve bankaya neden geldiğini öğrenecekti.

“Hadi kalk,” diye gürledi.

“Beni suçlama,” diye atıldı kadın. “Peşine takılmaları benim suçum değil.”

Killian ona döndü. “Senin suçun,” dedi gergin bir sesle ve o kelimeleri söylerken haklı olduğunu da biliyordu. “Neden bilmem ama senin suçun.”

Kadın omuz silkti ve uyku tulumunu ona fırlattı. “Bir bakıma haklı olabilirsin. Bu rüyadaki her şeyin sorumlusu benim. Ama haydut olan *sensin*.”

Killian ayağıyla ateşi ezip tümüyle söndüğünden emin olmaya çalıştı, sonra da atlarını eyerledi. Kadının çalılıkların arkasında iki dakika yalnız kalmasına izin verdikten sonra onu bileklerinden kavrayıp atına yönlendirdi.

Kadın doğal olarak tepinip çılgılık attı. “Bırak beni lanet olasıcı. Diş fırçası istiyorum.”

Killian onu atın üstüne fırlatıp gözlerini üzerine dikti. “Ellerini bağlayayım mı?”

“Hayır.” Kadın o kelimeyi âdeta tükürürcesine söylemişti.

“Ekip bugün bana yetişecek mi?” diye sordu Killian.

Kadın gülümsedi, Killian’ın içinde onu yumruklama isteği uyandıran mide bulandırıcı tatlılıkta bir görüntüydü bu. “Artık bana inanıyor musun?”

Killian onu kolundan sıkıca kavradı. “O lanet olası ekip bugün bana yetişecek mi?”

“Evet. Kanlı Geçit’te.”

Killian onun gülüşündeki ürpertici korkuyu hissederek kaşlarını çattı. Kanlı Geçit ölümcül bir kanyondtu, bir kanun kaçağını köşeye sıkıştırıp kuduz köpek gibi öldürmeye elverişli bir yer. Killian tam dönerken kadının yüzündeki ifadeyi fark etti. “Neden sırtıyorsun?”

“Orada öleceksin. Yavaş yavaş, korkunç şekilde, o güzelim bedeninden kanlar fışkırarak.” Kadın cık cık ederek başını iki yana salladı. “Yazdığım en iyi aksiyon sahnelerinden biri bu.”

“Hanımefendi,” dedi Killian, “ben ölürsem sen de benimle gelirsin.”

“Ah, hiç sanmıyorum. Gördüğün gibi bu benim rüyam ve Joe Martin beni kurtaracak.” Kadın bu düşünceyle gülümsedi. “Üstelik yüreği aşkla yanıp tutuşan yakışıklı bir adam o, inan bana.”

Killian iğrenerek ona sırtını döndü ve uzun adımlarla atına yürüdü. Eyere atlayıp Kaptan ile Fahişe’nin kışına birer şaplak indirdi. Eysersiz iki at Kara’nın yanı başında yürümeye başladı.

Kadının suratı buruşmuştu şimdi. Dizginlerini tutup eyer boynuzuna sımsıkı tutundu. “Ah, lanet olsun...”

Killian anlık bir tatmin hissetse de ardından ayağıyla Kara’ya sertçe vurdu. Zavallı at dörtnala koşmaya başladı. Kadının beygiri de yanı başında yürüyüp ona eşlik ediyor, Kaptan ve Fahişe hemen arkalarından onları izliyordu. İnişli çıkışlı, düzensiz zeminde hızla ilerleyip tepelerden inip çıkıyor, kanyonların arasından geçiyorlardı.

Ama dörtnala giderken bile Killian ekibin arkasından geldiğini, onu öldürmek için arayı kapattığını hissediyordu. Arada bir arkasına bakıp bir işaret görmeye çalışıyordu ama tek gördüğü altın sarısı uçsuz bucaksız bir çöldü.

Joe Martin oradaydı, Killian’ın her hareketini izliyor, onu bekleyip gözetliyor, iyice yaklaşıyordu.

Killian on beş yıldır ilk kez gerçek bir korku hissediyordu. Her nasılsa bu kadının onu öldürteceğini biliyordu ama bunu nasıl bildiğini bir türlü kestiremiyordu.

Ağaçasız çıplak bir dağın sarp kayalıklarından yontulmuş dar bir yolda ilerliyorlardı. Kızgın güneş üzerlerine vuruyor, Lainie’nin

yüzüne çarpıyordu. Yorgunlukla iç geçirdi. Tuhaf ve sahihsiz gibi çıkmıştı sesi.

“Lanet olsun!” diye küfretti Killian ve dizginleri çekti. Kara, çıplak kayalığın tam kenarında gürültüyle durdu. Binlerce minik çakıl taşı takırdayıp yanlarındaki büyük yarığa döküldü. Arkasındaki iki at da yavaşladı ve durdu.

Lainie Kaptan’ın kocaman, benekli kışına çarpmamak için dizginlerini çekti. Atı aniden durunca Lainie’nin eyer boynuzuna çarpmasına sebep oldu. Deri boynuz Lainie’nin narin karnına saplandı. Aniden nefesi kesilen Lainie toparlanmaya çalıştı.

“Geri dönmemiz gerekecek. *Kahretsin.*”

Lainie donuk bir halde başını kaldırdı ve Killian’ın bakışlarını izledi. Önlerinde iki engin ve bükümlü kayalık tepenin arasında büyüleyici biçimde dar, yüksek duvarlı bir kanyon duruyordu. Lainie tam karşısına baktığı için düzlüğü görmemişti. Dikite benzer iki kulenin arasındaki alan ancak tam önüne gelince görünüyordu.

Lainie normalde buranın korkunç bir kaçış kapısı olabileceğini görebiliyordu. Ama bugün için geçerli değildi bu. Şu an düzlükte kocaman, üçgen bir kaya duruyordu.

“Sanırım o kaya girişe yeni eklenmiş,” dedi Lainie yorgun bir sesle ve eyerinden matarasını alıp kapağını açtı. Biraz içti ve güneşin altında ısınmış metalik bir tadı olan suyun acıyan, tozdan kupkuru kesilmiş boğazını yumuşattığını hissetti.

Killian da kendi matarasını alıp büyük bir yudum içti. “Evet,” diye homurdandı ağzını elinin tersine silerek. “Bu yeni.”

“Peki şimdi ne yapacağız?” Lainie etrafına bakındı. Kaygan bir kumtaşı çıkıntısının üstündelerdi. Yol, bir atın sığabileceği genişlikte, kayalığın bir yanında toprağın oyulmasıyla oluşmuş ince bir geçitten ibaretti. Kırmızı topraktan bir geçit sağ yanlarından aşağıya kayıyor, killi ve kayalık bir vadiye doğru iniyordu. Uzakta bulanık bir dere, kurumaya yüz tutmuş yaprakların arasından akıyordu.

Killian ona bakmaya tenezzül bile etmedi. Eyerinin üstünde eğilip az önce geldikleri hiç konuksever olmayan dar yola baktı. “Geri gidip hızla kaçmayı deneyeceğiz.”

“Geri gidip hızla kaçmak mı?” Bu kulağa pek de mantıklı gelmemişti. Hatta berbat bir fikirdi. “Yürüdüğümüz söylene-
mez zaten.” Lainie derin yarığa bakarken ürperdi. “Hem burası
koşmaya elverişli bir yer değil.”

Killian tekrar dizginleri çekti. Kara kafasını eğip çömeldi
ve arkasına döndü.

Lainie binicisiz atların da onu izlediğini dehşet içinde izledi.
O koca, kaslı kışkırlarının kendisine doğru yaklaştığını gördü.
Dizginleri aldı ve başını iki yana salladı. “Hiç sanmıyorum.
Evet. Ben bu kanyondan geri döneceğimi sanmıyorum.”

Lainie’nin atı başını eğdi.

“Hayır,” diye fısıldadı. “Lütfen, hayır...”

Dört at gerilemeye başladı; ağır, pat pat sesler çıkaran
adımları havada yankılandı. Lainie eyer boynuzuna kenetle-
nirken gözlerini sıkıca kapattı. Küt küt atan kalbi atın isteksiz
adımlarını bastırıyordu.

“Lainie!”

Killian’ın sesi onu kendine getirdi. Gözlerini açtı ve ağır
ağır nefes alıp verirken ona baktı.

“Dönmelisin.”

Lainie sağ tarafına baktı. Dünya ondan uzaklaşıp kırmızı
kayalıklar halinde binlerce fit aşağıya doğru kayıyordu. “Aman
Tanrım...”

“Panik yapma...”

Lainie’nin nefesi kesilmişti. “Panik yapmayayım mı? Lanet
olası bir uçurumun kenarına geldim ve sen bana panik yapma-
mamı mı söylüyorsun?”

“Sakin ol. Yapacağın şu. Sağ ayağını hafifçe beygirin yanına
dokundur, sonra yine hafifçe dizginleri çek.”

Lainie titrek nefesini dışarı verdi. Kendisine söyleneni yapmak istedi, hatta denedi de ama hareket edemiyordu. Nefes bile alamıyordu. “Ben... yapamıyorum.”

“Yapabilirsin. Dene.”

Lainie alt dudağını ısırды ve ona baktı. Kendini saçma sapan ve aptal gibi hissetti ama hareket edemedi, kendisinden isteneni yapamadı. *Kadın kahramanmış*, diye düşündü midesi bulanarak.

Killian ona baktı ve gözlerindeki anlayış dolu bakış onu şaşırttı. O bakışlarda tenkit yoktu, iğrenme ya da sabırsızlık da yoktu; kaygı ve bir şey daha vardı, kalp atışlarını hızlandıran, boğazını kurutan bir şeydi bu. Killian korkunun, gerçek korkunun ne demek olduğunu biliyordu. Ve o korkuyu zapt etmenin ne kadar zor olduğunu, devam etme gücünü bulmanın ne kadar imkânsız olduğunu biliyordu.

“Yapabilirsin,” dedi Killian usulca.

İlginçtir ki Lainie’ye gerçekten yapabileceğini hissettirmişti bu tavrı.

Lainie sağ tarafına baktı.

“Bakma.”

Lainie kafasını tekrar çevirdi. “İyi tavsiye,” dedi kurumuş dudaklarını ıslatarak. “İyi tavsiye.” Yavaşça, nefes almaktan bile korkarak acı içindeki parmaklarını dizginlere doladı. Gözleri Killian’ın gözlerini aradı. Bakışları kenetlendi ve derinlerde bir yerlerde ihtiyacı olan gücü buldu.

“Önce ayaklarını kullan.”

Lainie başını sallayıp güçlkle yutkundu. Sonra dikkatle topuğunu beygirin bir yanına bastırdı. At uçuşunun kenarından uzaklaştı.

Lainie’nin nefesi küçük bir kakhaha gibi titreşti. Ayağını tekrar bastırdı ve at, kumtaşı duvara doğru yaklaşmaya başladı.

“Aferin,” diye mırıldandı Killian. “Şimdi dizginleri tekrar çek.”

Lainie başını sallayıp Killian'ın talimatlarını yerine getirdi. Beygir kafasını eğip geriledi. Lainie'nin sol ayağı kayalık duvarı sıyırdı ve o hareketle yanlamasına büküldü ama umurunda değildi. Sonunda yolun başka yöne saptığı küçük, oval bir düzlüğe geldiler.

"Orada dur," dedi Killian sertçe.

Lainie atını sıkıca duvara bağladı.

Killian gerileyip hızla döndü ve Lainie'nin tam yanında durdu. Kafasını eğdi ve Lainie o gözlerde midesinin tam ortasına oturan korkunun aynısını gördü. "İyi misin?"

Killian'ın sesinin sakinliği onu şaşırtmış, garip bir şekilde tekrar aynı korkuları hissetmesine sebep olmuştu. Titreyen eliyle ıslak saçını gözlerinden çekti. "Evet, tabii."

Killian gülümsedi. "İyi iş çıkardın."

Lainie ona baktı ve bakışlarını kaçıramadı. Yürekleri durduracak bir an Killian'ın uzanıp ona dokunacağını sandı. Teni beklenti içinde karıncalanırken nabızı hızlandı. Tek yapabildiği nefes nefese kalmış bir halde, "Teşekkürler," demek oldu.

Ama Killian ona dokunmadı, öylece ona bakmaya devam etti yalnızca. Aniden kaşlarını çattı ve gözlerindeki bakış tü-müyle değişti. Şefkatli, korkusunu anlayan, ilgili ifadesi yok oldu. Aniden bakışları derin ve değer biçer bir hale dönüştü. Bir kez daha yabancılaşmışlardı.

Lainie o anı, aralarındaki bağın kayboluşunu suratına tokat yemiş gibi hissetti. Bu davranışından yaralanmanın aptallıktan başka bir şey olmayacağını söyledi kendine. O anı kendi hayalinde canlandırmıştı ne de olsa. Ama buna bir türlü inanamıyordu. Bir an, bir kalp atımından bile kısa bir an onda gerçek ve önemli bir şey görmüştü. Hayatı boyunca kendi içinde arayıp da asla bulamadığı bir şeydi bu. Ve ne olduğuna, Killian'ın da aynı şeyi hissedip hissetmediğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Killian sonunda bakışlarını kaçırıp ıslık çaldı. O dik, kayalık duvarlarda yankılanan alçak, emir verir gibi bir sestir bu. Atlar

tekrar hareket edip eğimli ve bükümlü, zikzak çizen yolda teker teker ilerlemeye başladılar.

Lainie bir kez daha onu arkadan takip ediyordu.

Yolun başına varmaları tam iki saatlerini aldı. Güneş aşağıya doğru ağır ağır inişe geçerken yassı tepeye vardılar. Gün ışıǵı ve gölgeler bakır rengi toprağın üstünde iç içe geçip pelin otlarının arasında kıvrılıyor, dans ediyordu.

Killian, Kara'yı durdurup eyerine yaslandı. Şapkasını yatırıp alnındaki teri koluna sildi. Gerçekten çok sıcaktı. Killian arkaya uzanıp matarasını açtı büyük bir yudum su içti.

Kadın atını onunkinin yanına getirdi. Killian ona baktı ve tam bir şey söyleyecekken ne giydiğini... ve ne giymediğini fark etti. Kadın kendini eyerin üzerine bırakmış, omuzlarını çökertip göğsünü içe doğru bükmişti. O garip kazağı çıkarmış, kollarını beline sarmıştı. Şimdi üzerinde yalnızca o eski, rengi solmuş kot pantolon, bir de göğüslerine sardığı daracık siyah şey vardı. Siyah kumaşın altındaki ve üstündeki derisi kıpkırmızıydı.

"Başın büyük belada hanımefendi."

Kadın homurdandı ve kendi matarasına uzandı. "Şaka yapmıyorum. Bu aptal rüyayı görmeye başladığımdan beri ben de aynı şeyi söylüyorum."

"O yanıklar sabah olduğunda çok acıyacak."

Kadın kollarına bakıp burnunu buruşturdu, sonra da omuz silkti. "Hah, bir de cilt kanserimiz eksikti."

Killian verecek yanıt bulamayıp öylece ona baktı. Bu kadın sürekli aynı şeyi yapıyor, onu böyle garip sözlerle gafil avlıyordu. "Örtünmelisin."

"Domuz gibi terledim."

Killian başını iki yana salladı. "Tanrım, kovboyler gibi konuşuyorsun."

Kadın sırtıttı ve elini terli saçında gezdirdi. "Sen bir de annemi gör. Bir başladı mı susmak bilmez."

“Eminim çok hoş bir kadındır. Şimdi o kazağı giy.”

“Ortada bir yanlışlık olduğu kesin.”

Neden bahsediyordu ki şimdi? “Ne yanlışlığı?”

“Hatta iki. Birincisi, senin fikrine önem verdiğimi sanıyorsun. İkincisi, derimin yanabileceğine dair büyük bir yanlışlığa düştün.” Kadın ona küçümseyici bir bakış attı. “İnan bana benim yanmam mümkün değil... Küp gibi sarhoş olup Bainbridge’deki evimde kendimden geçtim.”

Killian’ın gözleri kısıldı. Silahına uzanıp parmaklarını o soğuk tetiğe doladı. Tam bir şey söyleyecekti ki aklına bir şey geldi. Onu bu öğleden sonra dehşete düşmüş ve savunmasız haliyle gördüğü an geldi aklına. O çıkıntıda durmuş, dünya onlardan gittikçe uzaklaşırken bakıştıkları sırada Killian kadının gözlerine bakmış, onu ölesiye korkutan bir şey görmüştü.

O duyguyu yeniden yaşamak istemiyordu. Ve onu kendinden uzak tutmanın en iyi yolu çenesini kapalı tutup silahını ona doğrultmaktı. “Güneş çarptığı için kendinden geçtiğinde seninle ilgilenmeyeceğim hanımefendi. O yüzden giy o kazağı.”

Kadın uzunca bir süre ona baktı. Sert bakışları birleşti. Kadının küçük, sivri çenesi yukarı kalktı. “Benim geldiğim yerde bu spor sutyenleri sokakta da giyilebiliyor. Aerobik yaparken giyiyorum bunları.”

“Hımm.” Killian silahı daha sıkı tutup kılıfından çıkardı. “Sutyen ha?”

“Sen kim olduğunu sanıyorsun ki? Blackwell mi?”

Killian bir şey söylemedi. Susmak daha iyiydi.

Kadın birkaç saniye daha ona baktıktan sonra iğrendiğini belli eder gibi iç geçirdi. “Pekâlâ, o lanet kazağı giyeceğim ama çok rahatsızlık verecek ve bu sana da yansıtacak.”

“Neden hiç şaşırmadım ki buna?”

Kadın o bol kazağı çözüp kafasından geçirdi. O koca şey katmanlar halinde kalçasına indi ve sutyen denen şeyin oradaki

boşluk göründü. Kadın yapmacık, sahte bir gülücük verdi ve martarasını tekrar eyerine bağladı. “Şimdi oldu mu Bay Kahraman?”

Killian yanıt verecek gibi oldu ama sonra sustu. Kulağına bir ses geldi. Kaşlarını çatıp tüm duyuları uzaktan, belli belirsizce duyulan ama yanlış anlaşılması mümkün olmayan sesin geldiği yöne döndü. Omurgasından aşağıya doğru buz gibi bir his sıcak terine karışarak ürpermesine sebep oldu.

“Ekip,” diye mırıldandı.

“Saçmalama Sherlock! İyice yaklaştılar. Sen kazağımı obsesyon haline getirmeden önce söyleyecektim zaten.”

Killian ağzı açık kalmış bir halde ona baktı. *Obsesyon mu?*

Sonra gözlerini çevirip uzaklara baktı. Ufukta beliren ilk toz bulutunu görebiliyordu. Bu onun bildiği, hem de çok iyi bildiği bir görüntüydü.

“Atlar,” dedi gergin bir ifadeyle. “On tane kadarlar.”

“Tam olarak on iki. Sana isimlerini de söyleyeyim mi?”

Killian ona bakmadı. Bakarsa suratını yumruklamaktan korkuyordu. “Hayır.”

“Joe Martin de liderleri.”

“Söylemiştin.” Killian şapkasını kaşlarına kadar indirdi. “El Diablo’ya kadar yarısacağız.”

“Ama ben El Diablo diye bir yerden hiç bahsetmedim. Mecazi bir şey söyledin sanırım. Ama yanılıyorsun. Çatışma Kanlı Geçit’te gerçekleşecek.” Kadın onun bakışını yanlış yorumlayarak devam etti. “Biraz melodramatik olduğunun farkındayım. *Kanlı Geçit*. Ama teslim tarihi çok yaklaşmıştı. Her neyse, iyi gitti yine de. Sen Kanlı Geçit’te öldün... Hem de acı çekerek.”

“Bence çeneni kapatsan iyi edersin.”

Kadın ona küçümseyici bir gülücükle baktı. “Çok komik... erkekler hep böyle der bana.”

Killian ortada olan bir şeyi tekrar söylemeye gerek duymadı. “Önümüzdeki birkaç saat zorlu geçecek. El Diablo nereden bak-san yirmi kilometre ötede.”

“Biz El Diablo’ya gitmiyoruz.”

Uzun zamandır ilk kez Killian gülümsemek üzere olduğunu hissetti. “Evet, gidiyoruz. Ve oraya vardığımızda seni önüme alacağım.”

İlk kaygı belirtisi kadının dolgun, tozlu dudaklarında kendini gösterdi. Kaşlarını çatarak ona baktı. “Neden?”

Killian’ın bakışları kadının yüzünden kocaman, bol kazağına kaydı. “Kırmızı bir kazak iyi bir hedef olur.”

Kadının çatık kaşlı yüzü bu kez iyice buruştu. “Kilomla mı dalga geçiyorsun? Çünkü eğer...”

Killian haykırdı ve Kara’ya sertçe vurdu. At homurdanarak ileri atıldı. Atlar dötrnala ilerlerken yer âdeta titredi.

Killian arkasındaki kadının çığlığını duydu. Atının ani hareketiyle muhtemelen ciğerlerindeki tüm hava boşalmıştı çünkü bir an, çok değerli bir an ortalık sessizliğe gömülmüştü.

Sonra küfürlerin ardı arkası kesilmedi.

Yedi

“Durmalıyım. Lanet olsun, durmalıyım!” Lainie o kelimeleri avazı çıktığı kadar haykırmak istedi ama çatlamış, güneşin altında yanmış dudaklarının arasından çıkan tek ses güçsüz, boğuk bir cırlamadan başka bir şey olmadı. Arkasına yaslanıp merhametsizce dizginlere asıldı. Atı homurdandı ve kafasını savurarak birkaç adım yavaşladı, sonra tekrar ileri atıldı.

Lainie eyere öyle sert yaslandı ki bir an nefes alamadı. Ağzını açtı ve ciğerlerini kupkuru, kavurucu derecede sıcak bir havayla doldurdu.

Killian aniden durdu. Diğer üç at adımlarını yavaşlattı, sonra o uzun koşunun etkisiyle horuldayıp hırıldayarak durdu.

Lainie matarasına uzandı ve deri kayışını çözmeyi denedi ama parmakları o kadar acıyordu ki onları hareket bile ettiremedi.

“Çok sessiz.” Killian etrafına bakındı.

Lainie de sessizliği fark etmişti. Etrafına bakındı. Uzakta güneş ufuktan birkaç santim yukarıda, eflatun rengi gökyüzünde asılı duran kocaman, turuncu bir top gibi görünüyordu. Kilometrelerce uzanan bakır rengi kıvılcıklı toprak ve rengi solmuş pelin otları sol tarafı kaplamıştı; sağ tarafta ağaçlarla örtülü dik bir tepe vardı. Arkada uçsuz bucaksızmış gibi görünen rüzgârlı, kıvrımlı bir kanyon uzanıyordu. Önlerinde ise yüzü altın sarısı,

kırmızı ve gri damar katmanlarıyla kaplı elli metre yüksekliğinde bir kayalık vardı. Yaklaşan gecenin gölgeleri kayalığı çizgi çizgi yarıyordu.

Burası sessiz, ürperticiydi...

Lainie ürpererek kollarını göğsüne sardı. Çölde bütün gün gürültülü geçmişti: toynak seslerinin yankısı, tepeden inerken küçük taşların takırdaması, hayvanların sesleri.

Ama şimdi hiç ses yoktu.

Aniden yükselen bir gürültü, sessizliği delip kanyonda yankılandı. Bir mermi Lainie'nin kafasını sıyrıp geçti, o kadar yakından geçti ki saçına dokunduğunu sandı. Barutun keskin kokusu havaya karıştı.

"*Tanrım!* Düşündüğümde de yakındalar. Sıkı tutun."

Kara dörtnala ilerlemeye başladı.

Lainie atı birdenbire yalpalamaya başladığında ileri atılıp eyer boynuzuna kenetlendi. Dört at kumlu çölde ağaçlara çarparak yarışarcasına ilerliyordu.

Dehşet içinde Killian'ın atları dağa yönelttiğini gördü. Lainie çığlık atmak istedi ama kendi atı o kaygan ve kayalık yüzeyi tırmanmaya çalışırken elinden bir şey gelmedi.

Dallar ve çubuklar ona el uzatıp kıyafetini çekiştirirken onu eyerden düşürmeye çalışıyordu. Lainie dişlerini sıktı ve atın toynaklarının kaldırdığı toz bulutuna karşı gözlerini kapatıp sıkı sıkı tutundu. Atı hırıldayıp homurdanarak o kaygan yüzeyde ilerlemeye çalışıyordu.

Birkaç el daha ateş edildi ve ağaç gövdelerine isabet edip dalları yarıdı. Bir mermi Lainie'nin kolunun yanından geçerken kumaşın yırtıldığını gösteren bir ses yükseldi.

"Killian!" diye haykırdı bir erkek sesi.

Lainie rahat bir nefes aldı. Sonunda bu dehşet sona eriyordu. O sesi milyonlarca defa gözünde canlandırmıştı. *Joe*. Artık kurtulması an meselesiydi...

Ama öyle bir şey olmadı. Ona saatlerce gelen bir süre, iyice gerilen atlarla o dik yokuşu tırmanmaya çalıştılar. Sonra aniden durdular. Eyerinin doksan derecelik bir açıyla durmadığını görmek Lainie'nin biraz zamanını aldı. Atlar yine düzlükteydi. Titreyerek yavaşça geri çekildi ve gözlerini açtı.

Zirveye ulaşmışlardı ve dar bir tepede kümelenmişlerdi.

Lainie etrafına bakınıp yüksek kayalık duvarlara ve taş kulelere baktı. "Geçit nerede?"

Killian onu belinden kavrayıp yol boyunca uzanan düzlüğün küçük bir çıkıntısına taşıdı ve oraya varır varmaz durup onu bıraktı.

Lainie'nin acı içinde homurdanmasına fırsat vermeden Killian onun atını almaya gitmişti.

Killian'ın onun atının üzerinden eyerini alıp bir kenara attığını izlerken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Lainie aşağıdan gelen boğuk sesleri, adamların tartıştığını duyabiliyordu. Ekibi oluşturan tüccarlar ve çiftçiler yaralanma riskini almak istemiyordu. Killian'a yaklaşımdan korkuyorlardı. Sonunda onları bekleyen ailelerinin yanına, güvenli evlerine döneceklerdi.

Joe dışında hepsi. Joe her an peşlerinden gelebilirdi. Ve bu işi tek başına yapacaktı.

Killian eyer çantasından bir ip alıp çam ağacından da büyük, taraklı bir dal kopardı. Dalı sürükleyip üzerine bir düğüm attı, sonra ipin diğer ucunu atın kuyruğuna bağladı.

Sevinç çığlığı atarak atın kıcını tokatladı.

Beygir fişek gibi fırlayıp toz bulutu içinde gevşek kayalık tepeden aşağıya indi. Dal arkasından sürüklenirken başka ağaç dallarını da kopartıyor, küçük çaplı binlerce çığ oluşturunuyordu. Düzinelerce at kontrolsüzce dağdan iniyormuş gibi bir gürültü yaratmıştı. Silah sesleri panik içinde patlayıp havaya karışıyordu.

Killian eyeri fırlattığı yere yürüyüp onu omzuna attı, sonra da Fahişe'nin üzerine yerleştirip kolan kayışını birkaç saniye içinde sıktı. "Bu bize biraz zaman kazandırır. Hadi bin."

Lainie homurdandı. "Hayır... lütfen... beni burada bırak."

Killian yanına gidip onu kollarına aldı. Lainie onu tırma-layıp pençeleyerek, yumruklayarak serbest kalma mücadelesi veriyordu. "Bırak beni. Lanet olsun, bırak beni! Ben Joe'yu beklemek istiyorum."

Killian onu eyere oturtup dizginleri eline verdi ve Kara'nın sırtına geçti. Dilinin yardımıyla gıdaklar gibi bir ses çıkarıp atını dar yola soktu. İri at bir süre kenarda durup homurdandı ve gevşek toprağı eşeledi.

"Hadi oğlum," dedi Killian sakince ve arkasındaki tepeye baktı.

Aşağısı sessizliğe gömülmüştü. Ateş sesleri ve tartışmalar dinmişti.

Kara aniden ileriye atılıp gözden kayboldu.

Lainie'nin nefesi kesildi. Sırtından soğuk terler boşaldı. Altındaki hayvanın büzüşüp titrediğini hissetti. "Ah, olamaz."

Atı, diğer atın peşinden uçurumun kenarına geldiğinde Lainie eyer boynuzuna zar zor tutunabildi.

Atlar çarpıştı ve kumlu, ağaçlık tepeden aşağıya toynak-ları savrularak yuvarlandılar. Onları çepeçevre saran toz bulutu Lainie'nin gözlerine batıp burnuna ve ağzına doluyordu. Lainie ögürdü, nefesi kesildi ve tutunmaya çalıştı.

Sonra başladığı kadar çabuk bitti her şey. Tepenin diğer tarafındaki düz araziye ulaştılar.

Killian durup eyerinin üstünden arkasına döndü ve yamaca baktı. Hava sakın ve tozluymdu.

Lainie eyerinin üstünde iyice gevşerken at üstünde geçir-dikleri kilometrelerin ağırlığını şiddetli, keskin bir acı gibi tüm vücudunda hissetti. Göz kapakları kapandı, nefesini titrek bir iç geçiriş gibi dışarı verdi.

Kendini büyük bir yenilgiye uğramış gibi hissetti. Bu yenilgi her şeyini almış, onu çaresizlik içinde bırakıp kırgın, ürkek ve yapayalnız hissetmesine sebep olmuştu.

Ama yalnız değildi.

Joe peşimizden gelecek. Sonuna kadar.

Kelimeler Lainie'ye ilaç gibi gelirken içinde küçük de olsa bir ümit ve cesaret kıvılcımı uyandı. Joe onu kurtarmaya gelecekti; Lainie bundan emindi. Tek yapması gereken beklemektir.

Lainie doğruldu. Bütün gün at sırtında gezmiş, on ömürlük toz yutmuş, kurşunlara hedef olmuştu. Tanrı aşkına, *hedef olmuştu*.

Bu artık bardağı taşıran son damlaydı. Bu rüyanın onu daha fazla kullanmasına izin vermeyecekti. Artık kontrolü ele almanın, Bay Maço'nun blöflerine dur demenin vakti gelmişti. Alaina Costanza mücadeleye başlayacaktı artık.

Joe'yu bekliyordu. Burada ve şimdi. Joe kendi payına düşeni yapmış ve gelmişti. Lainie de artık kurbanı oynamaktan vazgeçmeliydi.

Dizginleri eyer boynuzuna sarıp yere indi. Ayakları yere değdiği anda bacaklarında hissettiği şiddetli ağrı dışarı yayıldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Kalıyorum."

"Hemen o lanet olası ata bin."

Lainie ona orta parmağını gösterdi. "Buraya kadar Killian. Rüyamı geri alıyorum artık."

"Yine başlama. Hiç sırası değil."

"Elini çabuk tutsan iyi edersin. Joe çoktan tepeye varmak üzeredir şimdi. Zirveye ulaştığında..."

Killian küfredip eyerinden atladı ve Lainie'ye doğru yürümeye başladı. Silahını kılıfından çıkarıp ona doğru tuttu. "Ayağa kalk ve bin şu ata."

Lainie ona doğru hareket etti. Aralarındaki mesafe kapanırken Killian'ın gözlerindeki şaşkınlık daha da büyüdü. Lainie

silahın soğuk metali göğüslerine değene kadar yürümeye, ona yaklaşmaya devam etti.

Uzaktan, tepeye yaklaşan bir atın ilk ayak sesleri geldi. O ses Lainie'ye güç verirken enerjisini tazeledi. Joe geliyordu.

Lainie soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Hadi durma, vur beni."

Killian'ın çene kası gerildi. "Onun uğruna ölmek mi istiyorsun?"

Lainie silaha yaslanıp tetiği çekmesi için onu kışkırtmaya çalıştı. "Sen bir kadını vuramazsın Killian. Karakterine uymaz. Emily'nin başına gelenlerden sonra bunu yapamazsın."

Killian'ın benzi attı. Lainie'nin vücuduna dokunan silahı titredir. "Emily'yi nereden biliyorsun sen?"

"Ben yazdım çünkü."

Sessizlik içinde bakışıp ağır ağır nefes alıp verdiler. Lainie onun bir şey söylemesini bekledi. Arkalarında, tepeyi tırmanmaya çalışan Joe'nun atının çıkardığı sesler gittikçe yoğunlaşıyor, düzlüğü homurtu ve toynak sesleriyle dolduruyordu.

Killian yavaşça silahı onun göğsünden çekip tekrar kılıfına koydu.

Lainie sırtıttı. "Gördün mü? Sana söyledim..."

Killian uzanıp Lainie'yi kazağından tuttuğu gibi kendine çekti. Lainie öne doğru savrulup onun göğsüne çarptı. Kafası da geriye düştü.

Şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırarak ona bakarken Killian'ın düzensiz nefesini kendi dudaklarında hissetti. Killian yüzünü ona doğru eğdi.

Buz gibi bir korku Lainie'nin sırtından aşağıya kaydı. Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Killian onu sımsıkı tutmuştu.

İnsanı elden ayaktan düşürecek kadar dehşet dolu bir an Killian'ın onu öpeceğini sandı. Anılar geçmişten çıkıp gelerek buz gibi bir dehşete dönüştü. *Aman Tanrım, aman Tanrım... hayır...*

Ama Killian onu öpmeydi. Onu kendine çekti, o kadar yaklaştı ki Lainie onun o kopkoyu gözlerinde kendini görebiliyordu. "Belki de seni öldürmem." Killian o kelimeleri usulca söylemesine rağmen sonsuzluğa aksetmiş gibi görünüyordu. "Ama sana zarar vermeyeceğim anlamına gelsin bu. Başka birinin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim anlamına da gelsin. Şimdi bin şu ata yoksa seni tuz çuvalı gibi eyere fırlatır, her yerini bağlarım."

Lainie nefesini tutarak geri çekilmeye çalıştı. "Öyle bir şey yapmazsın."

"Bin şu lanet olası ata. *Hemen.*"

Killian onu tutan elini gevşetti. Güçlkle nefes alan Lainie atına doğru geri adım attı ve eyere tırmandı. Killian da kendi atına bindikten sonra ona döndü. "Oyalanırsan yemin ederim üzerindeki bütün kıyafetleri çıkarırım ve ata çıplak binersin."

Lainie'nin gözleri kocaman oldu. "Ama adamlar..."

"Evet... adamlar."

Lainie tekrar yutkunup kurumuş dudaklarını ıslattı. "Sana yetişirim."

Killian saatlerdir ilk defa gülümsüyordu. "Ondan eminim."

Sonra kendi eyerine döndü ve Kara'yı dürttü. Üç at aynı anda harekete geçerek mor ve pembe renklerdeki çölde fırtına gibi koşmaya başladı.

Lainie gözlerini sıkıca kapatıp eyer boynuzuna tutundu. Tekrar bağlanmaktan korkup kısa süreliğine pes etmesinin bir önemi olmadığını söyledi kendine. Joe onu her şekilde bulup kurtarabilirdi.

Üstelik bu bir rüyadan, saçma sapan, anlamsız bir rüyadan başka bir şey değildi.

Ama aslına bakılırsa rüya gibi de gelmiyordu ona.

Düzenli nefes alıp vermeye odaklanırken seslerin nazikçe azalıp çoğalmasını dinledi ve sakinleşene kadar hiçbir şey düşünmedi. İhtiyacı olan güç oradaydı, her zaman orada olan ve

şimdi de hissettiği güç. Lainie ona uzanıp iyice kenetlendi ve kalbinin buz gibi köşelerini ısıtmasına izin verdi. Bu yalnızca rüyaydı ve eninde sonunda bitecekti. Killian ona zarar veremezdi.

Bundan kurtulabilirdi, daha önce kurtulduğu birçok şey gibi. Uzun zaman önce kendini bıraktığı dönemler olmuştu ve bir daha bunu yapmayacaktı. Asla.

Karanlık çöktükten sonra da yola devam ettiler. Bir saat kadar sonra karanlık vadiyi iyice sarmalayıp önce kanyon duvarlarına döküldü, sonra yoğun ve yenilmez biçimde çöl zeminini örttü. Karanlığı önemsemeden hızla ilerliyorlardı. Toynaklar sert toprağı eziyordu. Lainie acı içindeki titrek parmaklarıyla eyer boynuzuna kenetlendi ve gözlerini sıkıca kapatıp kalbini korumaya aldı.

Arkalarından fırtına gibi esip gürleyerek gelen tek bir atın belli belirsiz ama yanlış anlaşılması güç sesi duyuldu. O ses Lainie'nin cankurtaranı, yola devam etmesini sağlayan tek dayanışıydı. Geceye karışan her seste, her adımda kendini bu kâbusun biteceğine inandırıyordu.

Joe. Joe. Joe. Bu tek kelime kalp atışlarına uyum sağlayan, her nefesinde bölünen bir duaya dönüştü. Joe tam arkasındaydı, o sonsuz karanlığın içinde yalnız ama cesurca onun ve Killian'ın peşinden geliyordu.

Bir an önce gelip onu kurtaracak, bu kahredici kâbus sona erecekti.

Aniden bir silah sesi duyuldu.

Joe.

Lainie'nin içi ümitle doldu. Eyerin üstünde doğrulup ona işaret vermek istedi. Gözlerini kırptırıp artık kendi dünyasına dönuşen o kapkara mezarın içinde etrafını görmeye çalıştı.

Eyerin üstünde iki büküm oldu ve arkasına baktı. Hiçbir şey yoktu; arkadaki karanlık, fırtına hızıyla ilerleyen toynak sesleri için geçilmesi imkânsız, boş bir sığınak gibiydi.

Bir yerden başka bir silah sesi daha geldi.

Lainie o an silah sesinin arkalarından değil, yukarıdan geldiğini fark etti. Hayal kırıklığı midesinin ortasına keskin, bıçak darbesi gibi bir acı verdi. Dalgınlıkla arkasına bakıp başını kaldırdı.

Biri tekrar ateş etti, karanlığın içinde sarı, parlak bir ışık âdeta göz kırptı. Yukarıdan bir yerden gelmişti ses, karanlığın gizlediği yassı tepeden.

Yanıt olarak arkalarından da biri ateş etti. Anlık bir tereddüt oldu, sonra görünmeyen tepeden bir patlama daha geldi. Aynı anda düzinelerce ateş sesi duyuldu. Şiddetli patlamalar tepeyi aydınlatıyordu.

“Hooo, dur oğlum.” Killian atını durdurup indi.

Vadi yine sessizliğe gömülmüştü. Bu kez daha sessiz, daha kasvetliydi üstelik.

Lainie’nin ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Arkalarından gelen toynak sesi kesilmişti.

Joe durmuştu.

Lainie çığlık atmak istedi ama o kadar enerjisi yoktu.

Killian yanı başında belirdi. “Martin buraya gelmeyecek,” dedi usulca. “Bunun intihar olacağını biliyor.”

Lainie başını kaldırıp tepedeki adamları görmeye çalıştı. “Onlar senin adamların.” Sesi başkasından çıkmıştı âdeta.

“Nöbetçiler.” Killian doğruldu. “Birkaç saat sonra kampta olacağız. İşte o zaman sen ve ben... baş başa kalacağız hanımefendi. Çok değerli Joe’yu düşünmene gerek kalmayacak.”

Lainie gözlerini kapatıp yorgun, bitkin ve yapayalnız bir halde kendini tekrar bıraktı. Rüya onun planından sapmış, Lainie’yi hiç anlamadığı bir yere götürüyordu. Joe’nun onu kurtarmış olması gerekirdi şimdiye kadar. Tabii ki Killian da ölmüş olmalıydı.

Şu son birkaç saat boyunca dayanmasını Joe, yalnızca Joe sağlamıştı. Arkasında olduğunu, her hareketini izlediğini bilmesi Lainie’ye güç vermişti. Bu güven olmadan, Joe olmadan kendini

bir rüyada olması beklenmeyecek kadar yalnız hissetmeye başlamıştı.

Killian'ın adımları karanlığın içinde taşları ezerek ilerlerken bir anda durdu. Eyerine yerleşirken eyerin gıcirtısı duyuldu. Usulca atına dokundu ve ilerlemesini sağladı.

Lainie titrek, bitkin bir şekilde iç geçirerek nefesini dışarı verdi. Güçlkle kazandığı cesareti bir anda yerle bir oldu; o cesarete yeniden sahip olmak için uğraşmalıydı.

Uyanmalıydı, hem de *hemen*. Ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Bu rüyaya nasıl son vereceğini hiç bilmiyordu. Öfke onu pençesine alırken Lainie çılgılık atmak, ağlamak, yumruklarını savurmak istedi.

Yorgun, kumlu gözlerini açıp gecenin boşluğuna baktı ve yoluna devam etti.

Tek şansı buydu.

Sekiz

Sesler Lainie'ye doğru sürüklenirken bilincinin en karmaşık köşelerine sızıyordu. Başını kaldırdı ve yorgun argın gözlerini kırıştırdı.

Dünya hâlâ zifiri karanlıktı. Görünürde hâlâ dönemeçler, kıvrımlar ve zikzaklar çizen sonsuz bir tünelin içindelerdi. Taş duvarlar etraflarını sarıyor, tek sıra halinde gitmeye zorluyordu onları. Saatlerce hiçbir ses ya da ışık içeri sızmadı; kaygan kayalıklarda toynaklardan gelen sakin takırtılar dışında ses seda yoktu.

Ama şimdi aniden bir ses duymuştu.

Bir elini eyer boynuzundan kaldırıp acıyan gözlerini ovdu. Güçlkle yutkundu ama kuruyan boğazını ıslatacak kadar tükürük çıkaramadı.

"Hoo, oğlum." Killian'ın çakıllı sesi ona doğru süzüldü. Uzun zamandır ilk kez konuşuyordu. O kelimelerde Lainie, iliklerine işleyen yorgunluğun aynısını duydu.

Lainie dizginlerini tekrar çekti. Tam konuşacaktı ki kendi sesinin o güçsüz, çatırdayan tonunu duyunca sustu.

Bir yerlerden boğuk bir kakhaha gümbürtüsü, yükselen seslerin fısıltıya benzer uğultusu duyuldu. Killian şiddetle sol tarafa döndü ve birkaç metre gittikten sonra sağa döndü.

Çizmeli ayakları dik taş duvarları sıyrıp geçti. O dokunuşla kumlar döküldü ve usulca kaygan taş zemine saçıldı. Dışarıda gürültüler yükseldi.

Yürümeye, ağır adımlarla sessizce ilerlemeye devam ettiler. Uzunca bir süre sonra, ki Lainie zamanın izini sürmekten çoktan vazgeçmişti, tünelin sonunda ürkütücü, gri bir ışık gördü. Killian o ışığa doğru ilerleyip gözden kayboldu.

Lainie'nin kalp atışları hızlandı. Kaygı ona yeni bir enerji vermişti. Yalnız kalma korkusuyla atını harekete geçirdi ve Killian'ın peşinden gitti.

Lainie tünelin karanlığından çıktığında kendini kahkahalar atıp konuşan bir kalabalığın içinde buldu.

Onu gören herkes sessizliğe gömüldü. Düzinelerce kirli erkek suratı ona döndü ve o mavimsi ay ışığının altında yüzleri biçimsiz ve ürkütücü bir görünüme büründü.

Küçük bir duraksamanın ardından adamlardan biri kıs kıs gülmeye başladı. Sessizliğin içinde silah sesi gibi gürleyen boğuk, gevelemeye benzer bir sestir bu. "Bize kadın getirdin demek."

"Önce ben bakarım tadına," diye haykırdı başka bir adam. "Geçen defa ilk Henry bakmıştı."

Bir an Lainie nefes alamadı. Killian'ın tehdidini hatırladı. *Başka birinin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim anlamına da gelmesin... Oyalanırsan yemin ederim üzerindeki bütün kıyafetleri çıkarırım ve ata cırılçıplak binersin...*

Lainie gücünü toplamaya çalıştı, en azından öyle göründü. Killian, evet Killian bile ona böyle bir şey yapmaz, onu bu erkek sürüsünün içine atmazdı.

Atar mıydı yoksa?

Tanrı yardımcısı olsun ki bunun yanıtını da bilmiyordu.

Adamlar öne atılıp ona yaklaştılar. Lainie nefesleri, kahkahalarının boğuk, öksürüğe benzer seslerinin, birbirlerini cesaretlendirmek için fısıldaştıklarını duyuyordu.

Islak parmaklar Lainie'yi ayak bileğinden kavradı. Lainie tekmelemlerini savurarak ondan kurtulmaya çalıştı ama adam kaha kaha atıp onu daha sıkı tuttu.

Lainie yana savrulup iki yana açılmış bir düzine kolun arasına düştü. Eller onu pençeledi, saçlarını dağıttı, yüzüne, dudaklarına dokundu. Yikanmamış bedenlerin ve buruk nefeslerin kötü kokusu Lainie'nin burun deliklerine dolup öğürmesine sebep oldu.

Panik kanına karışırken midesi bulanmaya, her an kusacakmış gibi hissetmeye başlamıştı. Killian'a bağırarak, küfretmek ya da yardım etsin diye ona yalvarmak için (ondan ne istediğini kendisi de bilmiyordu) ağzını açtı ama tiz, histerik bir çığlık dışında hiçbir şey çıkmadı.

Kalabalığın kaha kahası daha da şiddetlendi.

Hıçkırıklar boğazını düğümledi. Rüya gördüğünü, korkacak bir şey olmadığını kendine söylemeye çalıştı ama o bildik kelimeler bile onu rahatlatamadı. Korku onu içine çekip vahşi bir kedi gibi savaşmasına sebep oldu. Nefes almaya çalışırken eğilip bükülüyor, onlardan kurtulmaya çalışıyordu.

Sonra onu gördü. Killian atının sırtına oturmuş, şapkasını kaşlarına kadar indirmiş, dizginlerini eyer boynuzuna sarmıştı. Sakin bir ifadeyle aya bakıyordu. Lainie aniden bugün dağda yaşadıkları anı ve onun gözlerinde gördüğü anlayış dolu ifadeyi hatırladı.

"Killian." Kendisine bakmasını sağlayınca kadar ona tekrar tekrar seslendi.

Killian yavaşça döndü ve o loş ışıktaki bakışları kenetlendi. Lainie çenesini sıktı ve var gücüyle gözyaşlarının akmasını engellemeye çalıştı. Konuşmak istiyor, onu utandırıp bu karmaşayı durdurmasını bekliyordu.

Ama bunun yerine yalnızca gözlerine bakmakla yetindi. *Bunu bana yapmalarına izin verme, diye düşündü. Emily'yi düşün...*

Lainie bunları yüksek sesle söylemiş gibi Killian'ın rengi bembeyaz oldu. O an silahına davranacağını sandı ama öyle bir şey yapmadı. Killian gözlerini kıstı, eldivenli elleri gergin, tehlikeli yumruklara dönüştü. Bakışlarını kaçırdı, uzunca bir süre ötedeki dağlara baktı, sonra yavaşça, isteksizce tekrar Lainie'ye döndü.

Bakışları birleştğinde Lainie onu caneviden vuran bir elektriklenme hissetti. O bakışla aralarından bir şey geçti, karanlık ve tehlikeli bir şey... Dahası, çok tanıdıktı bu sezgi. O an, Lainie var olması mümkün olmayan, kendisinin yazmadığı bir şey gördü Killian'da.

Killian atından inip yere ayak bastı. Uzun adımlarla ona doğru yürürken adımları sessiz, gözleri onun gözlerine odaklanmıştı.

Kalabalık ikiye ayrıldı. Eller Lainie'nin vücudundan çekilip sıcak, terli izlerini onun teninde bıraktı. Lainie ayağa kalkmaya çalıştı ve kollarını göğsünde birleştirip gecenin soğuğuna karşı koymaya çalıştı.

Killian tam yanında durdu. Çenesinin altındaki narin yere dokundu ve onu kendisine bakmaya zorladı. Eldiveninin yıpranmış, pürüzlü derisi ıslak ve sertti. Lainie isteksizce ona baktı.

Killian o kadar yakınında duruyordu ki Lainie onun kıyafetine sinen deri, duman ve toz kokusunu alıyor, nefesini ıslak alnında hissediyordu.

Onun o kısık ve delici bakışlarını kendi yüzünde hissediyor, sakın görünümünün altındaki derinliği görüyordu. Killian'ın bakışlarının karanlığında Lainie kendi yansımalarını gördü ve o an aslında dışavurmak istediğinden daha fazlasını Killian'a gösterdiğini anladı.

Killian usulca, parmağını onun boynunda gezdirerek, "Benden yardım iste," dedi.

Lainie güçlükle yutkunurken o adamdan, hayatı boyunca kimseden etmediği kadar nefret etti. "Lütfen..." Mide bulan-

dırıcı bir utanç duygusu karnının tam ortasına çöktü. Killian'ın ondan böyle bir şey istediğine inanamıyordu. "Lütfen bana zarar vermelerine engel ol."

"Burada patron kim?"

Lainie ondan nefret ediyor, tiksiniyordu.

Killian bakışlarını kaçırıp kalabalığa baktı. O an âdeta büyüüp sonsuzluğa uzanan, yüklü ve şiddetli bir sessizliğe dönüştü. O piç kurusu her nefesin, her saniyenin onun için sonsuz olduğunu biliyordu.

Killian sonunda sessizliği bozan o gür ve tütünün etkisiyle çakıllaşmış sesiyle, "Pekâlâ çocuklar," dedi. "Onu benden başkası beceremez."

"Senden başkası *ne yapamaz*?" dedi Lainie. Korku, Lainie'yi geldiği kadar çabuk terk ederken yerini öyle saf bir öfke dalgası kapladı.

Killian başını eğdi ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Becere..."

Lainie, Killian'ın suratının tam ortasına tokadı patlattı. "Sakin tekrar edeyim deme." Lainie ne yaptığını biraz geç fark etti. Kalabalık aynı anda nefesini tutarken düzlük tam bir sessizlik içinde kaldı.

Killian onu omuzlarından kavrayıp kendine çekti. Lainie gözlerini kırptırıp titreyen dudaklarına bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı. "Bak, öyle yapmak istemedim..."

Killian elini kaldırdı. Sezgileri Lainie'ye geri çekilmesini, eğilmesini söylüyordu ama yılların deneyimi sayesinde yerinden kıılmıyordu. Killian'ın bu tavrının aşinalığı Lainie'ye güç vermiş, dengesini bulmasını sağlamıştı. Hayatı boyunca bu anı yüzlerce, hatta çok daha fazla kez yaşamıştı.

Doğruldu ve gözlerini doğruca onun gözlerine dikti.

Killian'ın eli havada kaldı. Alnı kırışıklarla doldu ve elini yavaşça indirdi.

"Lanet olsun," diye homurdandı Lainie'nin kolunu tutarak.

Hiçbir şey söylemeden onu kendine çekip kalabalığın arasından onu da peşinden sürükleyerek geçti. Lainie onunla birlikte giderken hoşnutsuzluğunu belli ederek söyleniyordu.

Killian'la birlikte yürürken bütün bunların rüyadan başka bir şey olmadığını kendine hatırlatıyor, bir yandan da bir şeylerin ters gittiğini düşünüyordu.

Rüya gibi de hissetmiyordu hiç. Garip, anlaşılmaz ve tam da bir rüyanın olması gerektiği gibi de olsa... gerçekmiş gibi geliyordu tüm bunlar ona. O çelişkilerden, aykırılıklardan başka bir şey düşünemez oldu aniden. Kanlı Geçit, kurtarma, soygunu engelleyen bir şerif yoktu sanki artık.

Lainie ürpererek bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı.

Lanet olsun, rüya görüyordu işte. Başka ne olabilirdi ki?

Aniden her şey kayboldu. Son birkaç dakikadır Lainie'yi ayakta tutan adrenalin ve korku buharlaşıp gitmiş, yerinde iliklerine işleyen bir yorgunluk kalmıştı. Hayatında hiç bu kadar tükendiğini, bitkin düştüğünü bilmiyordu. Üstelik zor bir hayatı olmuştu.

"Geride kalıyorsun yine," dedi Killian onu çeğiştirerek.

Lainie ona yetişmek için tökezleyerek ilerlerken küçük bacakları onun yeri göğü inleten sert adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordu.

Ay ışığı tepedeki sis tabakasından içeri sızıp mavi beyaz ışıklar halinde bulutların arasından geçiyor, kanun kaçağının sığınağını aydınlatıyordu.

Dar, kıvrımlı bir yoldalardı şimdi. Dik kayalıklar sığınağı çevrelemiş, karanlıkta devasa bir avcı kuşun kat kat kanatları gibi görünmesine yol açmıştı. Zayıf gün ışığı vadiyi aldatıcı, rüyaya benzer bir yumuşaklığa bürümüştü. Havaya keskin bir sülfür kokusu hâkimdi ayrıca.

Lainie etrafına bakınıp nerede olduğuyla ve sığınağın nasıl bir yere benzediğiyle ilgilenmeye çalıştı ama bu da mümkün

değildi. Gözleri yorgunluktan kumlanmıştı; onları açtığında yanmaya başlamış, gözyaşları akmıştı.

Killian sonunda küçük, tek odalı kütükten yapılma bir kulübenin önünde durdu. Kapının kapalı kalmasını sağlayan deri kayışı çekti ve tahta kapı, yankılı bir gıcırtyıyla ardına kadar açıldı.

“Burada bekle.” Killian içeri girdi ve kulübenin pis kokulu karanlığında anında gözden kayboldu. Lainie onun tahta zemini inleten ayak seslerini duydu, ardından da bir kibritin şiddetle çakıldığını duydu. Karanlıkta beliren zayıf sarı ışık, Killian’ın yanan kibriti fanusun fitiline dokundurmasıyla daha da güçlendi.

Killian fanusu masanın üstüne koydu. “Gel içeri.”

“Ne yani, beni kucağına alıp eşikten geçirmeyecek misin?” Lainie açık kapıdan içeri girdi.

İlk fark ettiği şey kokuydu, bozuk yemek ve küf kokusu. İkinci fark ettiği şeyse yataktı.

Tek kişilik.

Başta kızgınlığını dile getirmek istedi ama bunu yapamayacak kadar yorgundu. Gerekirse Hannibal Lecter’la bile yatabilirdi. Herhangi biriyle, herhangi bir yerde. Tek yapmak istediği gözlerini kapatıp bu dehşet verici kâbusu unutmaktı. Kıymıklı kapıya yaslanıp gözlerini kapattı. Kendi düzenli nefesinin iniş çıkışları bile onu rahatlatmaya yetmişti. Yüzüyormuş gibi hissederken parmakları karıncalandı.

Uykuya dalmaya yaklaşmıştı, gerçekten yaklaşmıştı. Sonun yaklaştığını söyleyen işaretleri biliyordu. *Nihayet.*

Eski bir derinin gıcırtsısı ve tahta zemine vuran sandalye bacaklarının takırtısını duydu. “Pekâlâ kimsin sen, söyle bakalım.”

Lainie göz kapaklarını açmaya zorladı kendini ve o hareketin acısıyla irkildi. Yorgunluk gözlerini bulandırırken masanın başında oturan adamı gölgelerin arasında kalmış, siyah şapkalı bir belirsizliğe dönüştürdü. “Bu gece olmaz. Gerçekten yorgunum.”

“Ah, bu hiç umurumda değil.”

Lainie gönülsüzce gülümsemek üzere olduğunu fark etti. Parmak uçlarındaki karıncalanma ellerine yayılarak kollarına vurdu. İyice sersemlemiş, bulanık gören gözlerinin önünde yıldızlar uçuşmaya başlamıştı. Lainie sallanmaya başladı. "Mecbursun."
"Neden?"

Lainie ona yorgun, tatsız bir bakış attı ve yere düştü. Kirli, siyah zemin burnuna sert bir yumruk attı. Küçük, minnet dolu bir nefes çatlamış dudaklarının arasından döküldü.

"Tanrım!" Killian oturduğu yerden fırlayıp onun yanına koştu ve dizlerinin üstüne çöktü. Lainie soğuk, kirli zeminde kollarını bacaklarını yayarak boylu boyunca uzanmış, yüzü tah-taya değerken kolları hareketsizce iki yanına düşmüştü.

Kendinden geçmişti âdeta.

Killian iç geçirdi. Şapkasını yatağın üstüne fırlatıp elini kirli saçlarının arasından geçirdi.

Bu kadınla ne yapacaktı?

Her şeyiyle onu şaşırtıyordu. Daha önce tanıdığı kadın-ların hiçbirine benzemiyordu: Sivri dilli, inatçı, hatta kabaydı. Kimseyi ya da hiçbir şeyi takmıyordu, kendini bile.

Killian'ın çok iyi bildiği mesafeli bir duruştu bu. Yıllarca o da böyle yaşamıştı.

Ayağa kalkıp yerde yatan kadından uzaklaştı. Onu anla-mak falan istemiyordu. Tek istediği yanıttı, ondan sonra isterse yoluna gidebilirdi.

Killian topuklarının üstünde dönüp küçük kulübeyi geçti ve erzaklarını tuttuğu ters çevrilmiş sandıktan bir viski şişesi aldı. Tıpasını dişleriyle açtı ve tıpayı karanlık bir köşeye fırlattı, sonra da uzun, tatminkâr bir yudum içti. Alkol boğazını yakarak indi ve içini ısıttı.

Killian isteksizce kadına baktı. Alaina, diye tanıtmıştı kendini. Alaina Costanza.

Ağzını koluna silip fanusa uzandı ve parmaklarını soğuk metal kulpuna doladı. Fanusu kaldırıp kadına doğru tuttu ve tekrar onun yanına diz çöktü.

Uykusunda bile yüzünde bir hüznün vardı. Gözleri kapanmış, kirpikleri tenine karşı kapkara bir yarım ay misali mühürlenmişti ama Killian o gri yeşil derinliğini gözünde canlandırabiliyordu. O gözler, her biri karanlık ve rahatsız edici sayısız gizem taşıyordu. O gözlerde Killian'ın çok iyi bildiği bir bakış vardı, hayattan kazık yiyip çekip giden ama asla kaçmayan birinin bakışlarıydı bu.

Killian parmak uçlarında garip bir karıncalanma hissederken ona dokunmak istediğini fark etti. Elini yumruk yapıp ona karşı verdiği bu tepkiye şaşırdı. Yıllardır bir kadını arzulamamıştı.

Ama şimdi tarifsiz bir şekilde ona doğru çekiliyordu. Boyunun o yumuşak kemerini hissetmek, uykusunda bile kederden aşağıya doğru kıvrılan dolgun dudaklarına dokunmak istiyordu. Delicesine o hüznün oraya ait olmadığını, bir zamanlar onu o hüznün olmadan da gördüğünü hissetti.

"Kimsin sen Alaina Costanza?" diye fısıldadı sesindeki yorgun haşinliği fark ederek.

Sesinin tonu Lainie'nin hafifçe kımıldamasına, Killian'ın yüreğini dağlayacak şekilde iç geçirmesine sebep oldu. Killian'ın yorgun ruhunda yalnızlığın acısını hissettiren sakin, tiz bir sestiydi bu.

Biraz olsun anlamı yoktu onun için.

Killian ondan uzaklaşıp başını iki yana salladı. Bir anlamı olmasını da istemiyordu zaten. Ona herhangi bir tepki vermek istemiyordu.

Kollarını kadının vücudunun altına kaydırıp onu kaldırdı ve yatağına taşıdı. Kadın yün battaniyenin üstünde kendini korumaya almışçasına top gibi büzüştü. Gevşek, yarısı boş yastık onun solgun tenine karşı sert ve pis görünüyordu.

Dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. "John..." diye fısıldadı.

Killian olduğu yerde kalakalmış, hayatında korkmadığı kadar korkmuştu.

Bu kadın onu öldürecekti. Çok daha iyi bir atışla karşılaşan bir silahşor gibi aniden bunun farkına vardı. Bu kadın onu öldürecekti.

Ve Killian buna hiçbir şekilde engel olamayacaktı.

Dokuz

Killian yatağın kenarına oturdu. Şiltenin altındaki gevşek deri kayışlar onun ağırlığı altında gıcırdadı. Çizmelerini çıkarıp karanlık bir köşeye fırlattı ve *tak* diye yere düştüler. Sıra şapkasına ve gömleğine geldi. Kaba pamuklu gömleğinin düğmelerini çözdü ve onu da çizmelerinin olduğu yere fırlattı. Gömlek pis bir teslim bayrağı misali havada uçup bir yığın halinde çizmelerinin üstüne düştü. Sonra kot pantolonunu çıkardı.

Yavaşça ve isteksizce ayağa kalktı. Soğuk hava, döşeme tahtasından içeri sızıp yün içliğini çepeçevre sardı. Çıplak göğsünü okşayan serin havayla ürpermişti.

Arkasındaki kadından alçak bir ses geldi.

Killian yatakta onun yanı başına kıvrıldı. Bacaklarını yatağa doğru çekerken kadın bir ses daha çıkardı ve yüzüstü döndü.

Killian başını eğip ona baktı ama bunu yapar yapmaz hata ettiğini anladı. Kadın yüzü ona dönük halde uzanmıştı. Sol eli onun vücuduna o kadar yakındı ki parmak uçlarından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Siyah saçlar alnından horoz ibiği gibi yayılıyor, ensesini süpürüyordu. Kulaklarındaki gümüş halkalar lambanın ışığı altında parlıyordu. Uyurken Killian'ın daha önce hiç görmediği kadar masum ve huzurlu bir hali vardı ve başının altındaki yastığın kırık beyaz rengi keskin hatlarını yumuşa-

mişti. Bir deniz kabuğunun pembe alt kısmı kadar yumuşak ve pürüzsüz dolgun dudakları Killian'ın bakışlarını kendine çekip orada kalmasını sağladı.

Killian uzandı ve tam ona dokunacakken durdu. Eli kadının sırtında gezindi. Vücudundan yayılan sıcaklık, Killian'ın avucunun narin etinin izini sürüyordu. Killian elini yavaşça, kadının belinin iki santim kadar yukarısında, omurgası boyunca gezdirdi. Durduğunda parmakları titriyordu ve ağzı kupkuruydu. Elini yumruk gibi sıkıp yanına indirdi.

Yana eğilip fanusu söndürdü, ardından yatağa uzanıp hareketsizce yattı ve battaniyeyi çenesine kadar çekti. Kadının nefesinin o nazik iniş çıkışları karanlıkta yankılanırken Killian'ın içi acı verecek kadar tanıdık bir hisle doldu.

Bu kadın o değil. Onunla hiç alakası yok.

Göğsü sıkıştı, nefes alıp vermek ona acı vermeye başladı. Killian iç geçirirken sesin o bitkin düşmüş şiddetini duydu. Yalnızlık uzun, çok uzun zamandır içini kemiriyordu ve onu yorgun, tükenmiş halde bırakmıştı.

Ama şimdi kadın onun yanında hareketsiz ve savunmasızca yatarken Killian yalnızlığın yükünü fark ediyordu. Ciğerlerine çarpıp boğazına yapışmıştı. Emily'den sonra uyuyan bir kadının yanında uzanmamıştı hiç.

Emily.

Geçmişin karanlığından süzülüp gelen o günleri hatırladı aniden. O zamanlar çok doğal bir şeydi bu; karısının yanına uzanıp ona sıkıca sarılmak. Ona sıkıca sarılır, kaygısızca kendine çeker, geçici bir şey olduğunu düşünmezdi. Günün birinde aniden bunu kaybedeceği aklına bile gelmemişti.

Sahip olduklarını kaybedip her gece tek başına o soğuk, boş yatağa kıvrılmaya başlayana kadar başka biriyle birlikte uyumanın ne demek olduğunu fark etmemişti. Yalnızca birlikte uyumanın... Emily'yle yaşadığı her şeyi, ona karşı hissedip

kaybettiği bütün o tatlı ve saf duyguları temsil ediyordu bu ve bir daha aynı şeyi hissetmeyi beklemiyordu. İstemiyordu da.

Yanındaki kadın kısık sesle inledi.

Killian yumuşak ve her nedense kederle dolu o sesi duymazlıktan gelmeye çalıştı. Uyuduğuna işaret eden, nefesini gönülsüzce dışarı verdiğini gösteren bir ses.

Killian gözlerini sımsıkı kapatıp penceresinden içeri süzülen ay ışığının zayıf parıltısını engellemeye, kendini karanlığın sunduğu ıssızlığın içine daldırmaya çalıştı. Ama onu görmezden gelemiyor, yatakta yalnızmış gibi davranamıyordu. Karanlıkta yalnız başınayken onu tahrik eden Emily'ye dair anıların gibi davranmayı bile başaramıyordu.

Çünkü bunu yapan Lainie'ydi. Ona dair bir şey... Killian'ın ilgisini çekiyordu.

Nefesinin tonu onu sersemletiyor, örümcek ağı misali onu sarıp sarmalıyordu. Vücudunun sıcaklığını kendi vücudunda hissediyor, saçının gün ışığı ve toz kokusunu, kıyafetine sinen parfüm kokusunu alıyordu. Ve uzun zamandır ilk kez bir kadını arzulamanın neye benzediğini hatırladı.

Gölgeler. Karanlık, kendi içinde yer değiştiren, hareket eden karanlık... Saksâğan gibi gevezelik eden genç adamların kahkahası.

"Gel bili bili bili bili. Peşinden koşturma bizi." Geceyi delip geçen yeni bir kahkaha tufanı daha koptu.

Lainie oradan oraya dönüp onu çepeçevre saran, kollarını ve bacaklarını tutup onu aşağıya, daha aşağıya sürükleyen karanlıktan ve seslerden kaçmaya çalışıyordu. Hareket edemiyor, kendini kurtaramıyordu. Vücudu beyninin komutlarına yanıt veremiyordu. Korku içini buz gibi dalgalar halinde sardı. Dişleri takırdamaya başladı.

O ağ perdeden içeri başka bir ses daha süzüldü. Gerilerek savrulan bir ipin gelişigüzel şaklaması, art arda darbelerini indiren kenevir iplerin fısıltıyı andıran gıcırtısı.

Lainie'nin içinde çığlık atma isteği oluşurken ciğerleri nefes alabilmek için çırpınıp duruyordu. Çığlık atmak için ağzını açtı. Boğuk, berbat bir hava soludu. Ama hava da değildi aslında bu, yapışkan, sümüksü, çamura benzer bir şeydi. O sümüksü yapışkan şey boğazında kıvrılıp dilini kapladı. Lainie öksürüp öğürdü ve tükürmeye çalıştı. Keskin, metalik safra tadı geri gitti. Güçsüz, dehşet dolu bir mırıltı dışında ağzında hiçbir şey hissetmedi.

“Yapma... lütfen...”

Eller kıyafetine yapışıp ağzını kapattı. Lainie terin tuzlu tadını alıp nemli kokusunu duydu.

Adamlar yine kahkaha attı. Tiz, kesik kesik sesler karanlığın içinde yükseldi ve o titreşime eşlik eden havayla birlikte daha da güçlendi.

Gözyaşları Lainie'nin gözlerini acıtıp derinden yaktı ve yüzünün iki yanına aktı. Hıçkırıklar arasında özgür kalmak için çırpınmaya başladı.

“Alaina.”

O ses etrafını saran karanlık kâbusun içinde yankılanarak ona ulaştı. Sesin tonu onun cankurtaranıydı. Lainie hemen doğrulup uzandı ve el yordamıyla sert bir şey aradı.

“Lainie uyan.”

Rüya görüyorum. Kelimeler merhem gibi ona ulaşmış, anında yatışmasını sağlamıştı. Korkunun o ekşi tadını dilinde hissederken gözlerini kırıştırdı.

Kâbus her zamanki gibi yavaş yavaş son buldu ve uzak anıların içinde kayboldu. Yıllardır görmediği kâbuslardan biriymi bu ama bu gece göreceğini tahmin etmeliydi. Sığınaktaki adamlar ilgili gördüğü rüyadan sonra... Lainie o an ürperdi. Tabii ki o eski kâbus geri gelecekti.

Tanrı'ya şükür hepsi bitmişti artık.

Lainie burnunu çekti ve komodinde el yordamıyla kâğıt mendil bulmaya çalıştı.

“İyi misin?”

Bu ses tokat gibi indi suratına. Kaskatı kesildi, zifirî karanlıkta etrafını görmeye, tavanındaki DayGlo yıldızlarını görmeye çalıştı. “Olamaz,” diye mırıldandı. “Mümkün değil.”

“Nedir o mümkün olmayan?”

Lainie sanki bir uçurumdan yuvarlanıyormuş gibi hissetti. Her an sert toprağa çakılabilirdi. Ne sorması gerektiğini, söylemesi gereken ismi biliyordu ama bunun düşüncesi bile midesini geriyordu. “Killian?”

Yatak gıcırdadı. Bir kibrit karanlığın içinde alev aldı, sonra mucize gibi o duman rengi fanusun içine doğru hareket etti. Cam kürenin içinde ışık belirip dışarıya yansıdı, yatakta yanı başında duran adamı aydınlattı. Adam dimdik oturmuş, güçlü gövdesi gölgelere karışmıştı. Gri bir battaniye kırmızı pamuklu içliğinin bel kısmında, kalçalarına kadar onu örtmüştü. Kapkara gür kıllar, teninin bakır rengi pürüzsüzlüğüne karşı koyu bir V şekli oluşturmuştu.

Lainie yüzünü eline gömdü. “Aman Tanrım. Aman *Tanrım*...”

“Alaina, ne oldu?”

Lainie iyice ağırlaşmış kafasını kaldırıp ona baktı. Adam orada yarı çıplak halde oturduğu yerden öyle *normal* görünüyordu ki Lainie ağlamak istedi.

“Sen nasıl hâlâ burada olabilirsin?” Bu soruyu çığlık atarak sormak istemişti ona ama kelimeler yumuşak, silindirden geçmiş, hatta kırılıp dökülmüş gibi çıkmıştı ağzından. Yıllardır ilk kez tümüyle yenik düşmüş hissediyordu kendini.

“Ben burada yaşıyorum.”

“Gerçek bu,” dedi Lainie usulca, sıcak gözyaşlarını hissederek. “Hepsi gerçek. *Sen de* gerçeksin.”

“Rüya gördüğüne gerçekten inanmıyordun, değil mi?”

Lainie kakhaha attı. Acıyla harmanlanmış, keskin bir sestir bu. "Başka bir şey olabileceği aklıma bile gelmedi."

"Sen deli misin?"

Histerik kakhahalar dudaklarından dökülürken göğsünü sıkıştırdı, tiz sesli bir kıkırtıya dönüştü. Lainie kafasını geriye atıp kakhahalarına devam etti, aniden ağlamaya başlayana kadar. Gözyaşlarının tuzlu tadı ağzının içine dolup diline saldırdı. O histeri nöbeti geldiği kadar çabuk kayboldu ve yerinde derin bir çaresizlik bıraktı. Lainie başını eğdi, gözyaşlarının arasından kucağında kenetlediği ellerine baktı. "Ben deli miyim?" dedi.

Bu kelimeler fısıltı gibi dudaklarından döküldüğü anda pişman oldu. Karanlık anılar, gerçekten aklını kaçırdığı anlar, pencereleri metal parmaklıklarla kapatılmış buz gibi odalardan kıvrılıp yabancılara hayatını anlattığı günler ve geceler gelmişti. Başını iki yana sallayıp o görüntüleri zihninden uzaklaştırmaya, içini altüst eden mide bulantısını bastırmaya çalıştı. "Evet. Delinin tekiyim ben, eskiden beri böyleyim. Ama bu..." Lainie aniden başını kaldırdı ve kulübenin karanlığında göz göze geldiler. Lainie bakışlarının acısını ve kafa karışıklığını yansıttığını, istese de bunu gizleyemeyeceğini bilerek Killian'a baktı. Ona her şeyini bu kadar açık ederek baktığı, savunmasızlığını aralarındaki battaniyenin üstüne serdiği için daha sonra içini kemiren bir pişmanlık duyacağını biliyordu. Ama şimdi... şimdi başka seçeneği yoktu. Killian ona inanmalı, ona güvenmeliydi. Birinin Lainie'ye bunların yaşanmadığını söylemesi gerekiyordu.

"Bu... farklı," diye fısıldadı kesik kesik. "O kadar da deli değilim."

"Ama hâlâ benim rüya olduğumu düşünüyorsun." Killian bunu sakinlikle söylese de kaçığın teki olduğunu düşündüğünü Lainie onun gözlerinde görmüştü. Bu bakış Lainie'nin yüreğini parçaladı. Birden yalnız kalmak istediğini fark etti.

"Kendine dair bir şey söyle," diye yalvardı Lainie. "Benim bilmediğim bir şey." *Seni benim yaratmadığımı kanıtlayacak bir şey.*

Killian iç geçirdi. “Hanımefendi, sen benim hakkımda bir bok bilmiyorsun.”

Lainie gözlerini kapatıp gülümsemeye çalıştı. Keder verici, üzücü bir hayal kırıklığıydı bu âdeta. “Böyle diyeceğini biliyordum.”

Killian ona uzanıp bileğini tuttu. “Kimsin sen?”

Lainie ondan kurtulmaya çalıştı ama Killian onu bırakmadı. Parmaklarının derisini yakıp onu yaraladığını hissetti. “Bu bir *rüya*,” diye fısıldadı kendi kelimelerine inanmaya çalışarak.

Killian, Lainie’nin çenesini kaldırıp onu kendi gözlerine bakmaya zorladı. “İstedğin buysa ben sana kâbus yaşatamam.”

Tüm gücüyle geri çekilen Lainie yataktan düştü. Pat diye soğuk zemine düştü ve hemen ayağa kalktı. Orada durmuş güçlülükle nefes alıp verirken Killian’a bakıyordu. Korkunun onu yiyip bitirmesine, gücünü emmesine izin veriyordu. Oysa şu an son damlasına kadar o güce ihtiyaç duyuyordu. Derin, titrek bir nefes alıp doğruldu. İki yanındaki ellerini yumruk gibi sıkımişti. “Buna inanamam. Sen gerçek değilsin. Sen...”

“Gerçeğim ben.”

Lainie’nin uğruna canını vereceği bir güven ve sakinlikle söylenen sözler daha da öfkelenmesine sebep oldu. “Ben bir yazarım, lanet olsun! Seni ben *yarattım*.”

“Lainie...”

“Konuşma benimle,” diye haykırdı. Kendi sesindeki yüksek perdeli hayal kırıklığı karşısında irkilmişti. “Sen beni tanımyorsun... ama ben seni tanıyorum.”

Lainie ondan uzaklaşıp nefesini kontrol etmeye çalıştı.

Sakin ol Lainie. Aklını kaçıрма noktasına gelme. Şu an histerik bir ruh halini kaldıramazdı. Sakin olmalı, tek başına bir yerlere gidip neler yaşadığını anlamalıydı. Mantıklı bir açıklaması olmalıydı bütün bunların.

Lainie kapıya koşup ardına kadar açtı. Killian'ın peşinden gelmesine fırsat vermeden kendini dışarı attı ve kapı arkasından sertçe kapandı.

Bu gerçek değil, dedi kendine tekrar tekrar. Çıplak ayakları buzlu toprağın üstünde patır patır ilerlerken bu kelimeleri mantra gibi tekrar ediyordu.

Bu gerçek olamazdı.

Lainie haydut çiftliğini ikiye ayıran dar yolda körü körüne ilerliyordu.

Kampın sonunda akıntıya doğru yön değiştirip su kenarındaki oluklu sığır yolu boyunca ilerledi. Sol taraftaki tepe sessiz bir sığınağa benziyordu.

Lainie akıntının diğer tarafına geçip kaygan kıyıya adım attı. Taşlar tepeden aşağıya sürüklenip hemen aşağıdaki çimenlik kanyona vuruyordu.

Nefesi, ciğerlerini ateşle dolduran derin ve hırıltılı soluklara dönüştü ama Lainie parmak uçlarındaki sıyrıkları, kesikleri ve gözlerindeki şiddetli yanmayı görmezden gelerek tırmanmaya devam etti.

Zirveye vardığında titreyerek, üşüyerek yere yığıldı. Nefesini düzenlemesi beş dakikasını aldı. Yürek parçalayacak kadar kusursuz birkaç dakika boyunca gözlerini kapattı ve nerede olduğunu neredeyse unuttu. Olduğunu sandığı yeri de...

Sonra bir kuş sesi duyuldu ve her şey intikam alırcasına, tüm yoğunluğuyla zihnine doluştu. Lainie başını kaldırdı ve uyku halindeki sığınağa gözlerini kırptırarak baktı. Yaklaşık on kadar kulübe, kütük bloklar gibi çelik grisi taş duvarlara karşı toprak yol boyunca yan yana dizilmişti. Kanvas çatıları grinin daha açık bir tonunda olan on ya da on iki çadır da kulübeler arasına serpişmiş, nispeten sağlam ve güçlü bir görüntü oluşturmuşlardı.

Uzakta bir kurt uludu. Tek ve titreşimli bir ses, hüzünlü bir şarkının ağır notaları gibi şafak öncesinin soğuk havasına karıştı, sonra tümüyle kayboldu.

Lainie dizlerini yükseltip kollarını etrafına doladı. Tarif edilmez derecede üşüyordu, bir daha asla ısınamayacakmış gibi.

“Bu gerçek olamaz.” Bu kelimeleri usulca söylerken sesine sertlik katabilmeyi diledi.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Delirme noktasına gelmenin anlamı yoktu. Mantıklı olmalıydı. Ama sakinliğini korumak ve mantıklı hareket etmek konusunda başarılı olduğu da söylenemezdi zaten. Öncelikle yumruğunu savurup sorularını daha sonra sormaya alışkındı o daha çok. Ama bu kez bunu başarması önemliydi. İçinde bulunduğu duruma korkmadan, paniğe kapılmadan bakmak ve ne yaşadığını anlamaya çalışmak zorundaydı. *Evet, bu gerçek olamaz. Peki neden?*

“Gerçek olamaz,” dedi alçak sesle, “çünkü bu bir kurgu.” Evet, öyleydi. Bu doğrular onu rahatlatıp umutsuz dünyasında ona bir dayanak sunmuştu. Fortune Flats, “Dağ Sırtı” sığınağı ve Killian kendi hayal gücünün uydurmasıydı. Bunların hiçbirinin gerçekten var olması mümkün değildi.

Deli değildi o. Sonuçta 1896 yılında Arizona'daysa eğer, zamanda yolculuk olasılığıyla yüzleşmesi gerekebilirdi. Ama kurgusal bir yerde zamanda yolculuk yapmak mümkün olmazdı. Olamazdı.

Lainie rahatlayıp iç geçirdi. “Peki neredeyim ben?” Etrafına bakınıp oval geniş düzlüğü çevreleyen devasa taş duvarlara baktı. Bir çatlak kumtaşı uçurumların pürüzsüzlüğünü bozmuştu ve orası tünelin girişiydi. Kusursuz bir sığınaktı gerçekten. İki adam girişin üstündeki tepeye çıkabilir, yüz kişilik bir ekibi kendinden uzak tutabilirdi. Bir binici tünele giremezse sığınağa da giremezdi.

Tam da Lainie'nin kafasında canlandırdığı, yarattığı gibiydi. Bu sığınanın gerçekten var olamaması değildi sorun çünkü

yoktu. Lainie Vahşi Batı'yla ilgili bir ton araştırma yapmıştı ve başlıca üç sığınak olduğunu öğrenmişti. Brown's Hole, Robber's Roost ve Hole in the Wall. Bu, yani Dağ Sırtı sığınağı hepsinin karışımıydı. Ve onu Lainie yaratmıştı.

İşte bu da o soruyu getiriyordu akıllara: Gerçekten burada olamayacağına göre neredeydi?

İlaçlar. Evinde yaşam destek ünitesine bağlanmıştı ve ona biraz ağır bir morfin iğnesi yapılmıştı.

Bunu düşündüğü an o fikri zihninden uzaklaştırdı. Daha önce birden fazla defa morfin almıştı çünkü. Vücudunun karıncalandığını, uyuştüğünü, tüy gibi hafiflediğini hissetmişti ama hayal görmemişti.

O halde... Ölüm. Bir yerde ölmüştü ve boş bir kilisede tabutun içinde yeniden doğmayı bekliyordu.

Bu düşünceyle ürperdi ve kollarını gövdesine daha sıkı sardı. Düşüncesi bile dehşet vericiydi.

"Tamam, evimde uyuyorum şu an. Sıradan bir rüya görüyorum."

Kelimeler dudaklarından zayıf ve hüzünlü çıkıyordu. Dudaklarından döküldükleri an onlara güvenemeyeceğini anlamıştı artık. Yerine oturmayan birçok şey vardı.

Mesela oranlar gibi. Çok basit bir şeydi bu. Ama oranların kusursuz olduğu rüyaları ne sıklıkta görürüz ki? Bir anda şekil değiştiren şeyler yoktu, bulutlar da devasa dondurma külahlarına dönüşmüyordu.

Burada her şey kusursuz, hareketsiz ve sabitti. Kurt ulumasının sesi gerçektir ve rüzgâr onun yüzüne tüy gibi hafif, yumuşak, gerçekçi darbelerle dokunuyordu. Bu rüyadaki hiçbir şey garip, imkânsız ve olağandışı görünmüyordu. Atlar keçiye dönüşmüyor ya da uçurumlardan atlamıyordu.

Ve bir de bu acı. İnsan acı çektiğini ne sıklıkta rüyasında görürdü ki?

Lainie güneşten pancar gibi kızaran omzuna bakmak için kazağını biraz indirdi.

Rüyada güneşten yandığını nasıl görebilirsin?

Vurulduğunu görebilirdi belki. Bıçaklandığını, boğulduğunu, hatta ezildiğini. Ama güneşten yandığını görür müydü?

Yanan derisine nazikçe dokundu ve omzuna iğne batmış gibi hissetti. İrkilerek elini geri çekti. Bu his tamamen gerçektir. Kayalıkların sıyırdığı çıplak ayaklarının acısı da. Sırtındaki kibarlıkları düşünmek bile istemiyordu.

İç geçirip gözlerini kapattı. Bu konuyu daha fazla düşünmek istemiyordu ama bundan başka bir şey de düşünemiyordu.

Yüzünde bir sıcaklık hissetti.

Gözlerini açıp kanyonun köşesinden süzülerek şeffaf, mormusu pembe ağını pürüzsüz taş duvarlara atan şafak vaktini büyülenmiş gibi izledi. Dik, çıplak kayalıklar aydınlanırken taşlar parlak altın sarısına dönüştü. Dere kenarındaki kavak ağaçları parlak yeşil bir titreşimle birlikte ışığa dönüyordu sanki.

Ve tam o an, Lainie pislüğün ve kuruluşun kokusunu alıp güneşin dokunuşunu yüzünde hissettiği an anladı. Bu bir rüya değildi.

Her nasılsa gerçektir.

Zihni bir şeyler bulmaya çalıştı, tutunacak bir düşünce ya da bakış açısı, bu anı mümkün kılacak herhangi bir şey. Zamanda yolculuk, büyü ve ölüm mantıklı açıklamalardı ama onları da hemen zihninden attı. Eskiden hazırladığı bir hayalet kitabı için metafizik üzerine yeterli ölçüde araştırma yapmıştı. Hiçbiri onu etkilememiş, bir anlam ifade etmemişti. Sonunda hepsinin saçmalıktan başka bir şey olmadığı sonucuna varmıştı. Duyduğu ya da okuduğu hiçbir şey, kurgusal bir dünyaya yolculuğun mümkün olabileceğini söylemiyordu ona.

Çaresizlik onu içinden çıkması pek mümkün görünmeyen karanlık bir çukura çekmişti. Aniden açıklanamaz derecede yorulmuştu. Yıllardır ilk defa bir çukura, karanlığın içine kıvrılmak

ve varlığının son bulmasını beklemek istiyordu. Belki o zaman uyanır, bütün bunların kâbustan başka bir şey olmadığını anlardı. O ve Kelly...

Nefesi kesildi ve başını kaldırıp tekrar etrafına bakındı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu, o kadar yüksek ve gürültülü atıyordu ki başka bir şey duyamıyordu. Panik tüm vücuduna yayılırken onu tir tir titretmişti.

Kelly.

Kelly yakında mutlu, kampla ilgili anıların heyecanı ile eve dönecekti. Kapıyı çalacak ya da telefonla arayacaktı... Annesine ulaşmanın her yolunu deneyecekti. Ama yanıt gelmeyecekti, kapılar onu karşılamak için ardına kadar açılmayacak, *seni çok özledim* diyen biri olmayacaktı. Ev buz gibi ve boş olacaktı.

Lainie o boş evi daha önce görmüştü, on bir yaşında öyle bir evle tanışmıştı. Bu anıyla birlikte midesinin bulandığını hissetti.

Gözlerini sıkıca kapattı ve zihninin her köşesine süzülüp onunla alay eden korkunç anılarla ve görüntülerle mücadele etmeye çalıştı. Her şeyi hatırlıyordu. Floresan lambanın ışığını, binadaki eski radyatörlerin takırtısını, asla ilk sahibi olmadığı çarşafarla kaplı yüzlerce yeni yatağın kokusunu. *Annen ve baban nerede bilmiyoruz tatlım. Bizimle gelmelisin... George'lar iyi insanlar... Yannick'ler iyi insanlar... Holden'lar bir süre sana bakacak ama yaramazlık yapmak yok artık... Gray'ler sana bakacak ama... River'lar... Smith'ler... Kent'ler...*

Ah, tabii. Lainie boş bir evle karşılaşan çocuklara ne olduğunu iyi bilirdi.

Ama Kelly'nin başına öyle bir şey gelmeyecekti.

Lainie buna izin vermeyecekti.

Ayağa kalktı, koşmaya, çığlık atmaya hazırdı. *Bir şey* daha yapmaya hazırdı ama ne? Bir an nefes alamayıp hareket edemedi, bebeğinden başka bir şey düşünemez oldu. Güzel küçük kızı...

Bir çığlık boğazına kadar yükseldi. İçgüdüsel olarak elini ağzına götürdü.

“Aman Tanrım.” O dehşet verici, biçimsiz dua parmaklarının arasından süzüldü.

Fortune Flats. Bu kelimeler Tanrı’nın bir lütfu gibi zihnine doluşup tutunacak, destek alacak bir şey verdi ona.

Ama buradaydı işte ve Fortune Flats yoluyla gelmişti buraya. Kapı orada olmalıydı. Eve gitmenin bir yolu varsa ancak Fortune Flats yoluyla olurdu bu ancak.

Geri dönmeliydi.

On

Lainie, Killian'ın kulübesine vardığında güçlükle yutkunuyordu. Yan tarafındaki sancı her nefesinde daha da şiddetlenen bıçak gibi keskin ve derin bir acıydı. Bir anda durdu ve kapı mandalının kayışını kavradı.

Ama daha o anda içini bir kuşku sardı.

O sana yardım etmeyecek. Kimse etmeyecek.

Küçük, panik dolu bir ses yükseldi içinden.

Derin bir nefes aldı ve sersemlediğini hissedene kadar tuttu. Ve sonra yavaş yavaş dışarı verdi. "Sakin ol Lainie," dedi sertçe. "Sakin ol."

Beklenmedik bir anda o çıkıntılı kaya tabakasını hatırladı. Killian o zaman ne kadar da farklıydı. Ne onun yarattığı gibi silahlı, vahşi bir kanun kaçağıydı ne de kaba bir serseri. Onunla korkuları hakkında konuşmuştu ve gözlerinde Lainie'yi şaşırtan bir anlayış vardı. O anlayışı tekrar bulup ortaya çıkarırsa belki o zaman ona yardım etmesini sağlayabilirdi.

Pek umudu yoktu ama bu da bir şeydi, bu kadarıyla da yetinebilirdi.

Son kez nefesini verip kapıyı itti. Kapı inlemeye benzer bir gıcırtyla açıldı ve duvara çarptı. Açık girişlerden pislik yağdı.

Hindiba kahvesinin kokusu o küçük odaya tüm yoğunluğu ve davetkârlığıyla hâkim olmuştu.

Killian giyinik halde, elinde metal bir fincanla yatakta oturmuştu. Rengi solmuş keten çarşaflar ve kapkara yünler, battaniyelerle birlikte yanı başına yığılmıştı.

Lainie güçlükle yutkundu. Kalbi göğüs kafesini zorlayıp dizleri zangır zangır titrerken mantıklı ve sakın görünmeye çalışıyordu.

Alt dudağının titrediğini bile bile buna engel olamayıp kafasını kaldırdı. “Ben... Ben hemen gitmeliyim.”

Killian kanadı andıran o harika kaşını kaldırıp kahvesinden bir yudum içti. “Ciddi misin?”

Lainie onun sesindeki alaycı tonu duymuş, bunu kahverengi gözlerinin ıslıklı derinliklerinde görmüştü. Kendi kendine bunun önemli olmadığını söyledi. Killian onun için bir anlam ifade etmiyordu, hatta hiç. O veya bu şekilde onunla ya da onsuz Fortune Flats’e geri dönecekti. “Ciddiyim.”

“Kahve ister misin?”

“Hayır, kahve istemiyorum. Buradan hemen gitmek istiyorum.”

Killian fincanını yatağın yanındaki kasanın üstüne bıraktı. Bir yanına dönüp ayağa kalktı ve ağır adımlarla ona doğru yürüdü. “Konuşmadan hiçbir yere gidemezsin.”

“Konuşmamızın bir anlamı yok. Beni geri götürmeyecek...” Kelly’yi düşününce içinde bir şeylerin çöktüğünü hissetti. Zar zor topladığı ümit çözülüp içini âdeta boşalttı. Aniden ve hayatında ilk kez gururunu, iyi ya da güçlü görünüp görünmediğini umursamadı. Çaresizdi ve korkuyordu, Killian’ın bunu bilip bilmemesi ise umurunda değildi.

Killian onu ikinci defa böyle savunmasız görmüş, ava çıkan kedi misali üzerine atılmıştı. “Nereye... kime döneceksin? Çok kıymetli Joe’na mı?”

Lainie onun o delici bakışlarına karşılık verecek güce sahip olabilmeyi çok istedi ama yapamadı. "Eve." Sesi o kelimeyi söylerken çatlayıp titredi. "Eve gitmek istiyorum yalnızca."

"Hiçbir yere gitmiyorsun hanımefendi. Seninle ilgili bazı sorularımın yanıtını alana kadar buna izin veremem."

"Yanıt mı?" Lainie o kelimeyi tekrar ederken sesindeki histerik tonu da duydu. "Sana verebileceğim bir yanıt yok Killian."

Killian ona bir adım daha yaklaştı. "Olsa iyi olur."

Lainie ona sırtını dönüp geri adım atarak aralarına mümkün olduğunca fazla bir mesafe koymaya çalıştı. Kontrol parmaklarının ucundan akıp giden ince, kararsız bir ipti artık. Gerilerek yutkundu ve kendine çekidüzen vermeye çalıştı ama bu mümkün değildi. Elleri titriyor, kalbi küt küt atıyordu. Kelly'den başka bir şey düşünemiyordu, biricik Kelly'sinden ve eve dönmekten başka hiçbir şey düşünemiyordu.

"Gel buraya Lainie," dedi Killian aldatici yumuşaklıkta bir sesle.

Lainie bir kaçış yolu ararcasına vahşice etrafına bakındı. Ona verecek yanıtı yoktu, olsa da Killian ona inanmazdı zaten. Korkuları ivme kazanıp nefesi hızlandı.

Sonra göz ucuyla gümüş bir ışıltı gözüne ilişti. Bir saniye sonra ne olduğunu anladı.

Silah.

Hiç düşünmeden uzanıp silahı aldı. Sonra dönüp Killian'a nişan aldı.

Killian olduğu yerde kaldı. "Tanrım..."

Şimdi ne yapacaktı? Onu savunmasız bırakacak bir şey yapmalıydı, oradan kaçıp kurtulmasını sağlayacak bir şey. Aklına tek bir şey geldi. Aslında böyle bir şeyi kesinlikle yapmak istemezdi. "Soyun."

Killian ondan ne söylemesini beklediğini bilmiyordu ama bunu beklemediği gün gibi açıktı. Kendini tutamayıp güldü. "Ne?"

"Soyun dedim. Ve kıyafetlerini bana ver."

Killian'ın dudaklarının kenarında bir gülücük belirdi. "Beni çıplak görmek için silaha ihtiyacın yok Lainie."

"Seni çıplak görmek falan istemiyorum."

"Bu şartlar altında o söylediğine inanmak biraz zor işte."

"Kes sesini ve soyun."

Killian gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Lainie, Killian'ın düğmeler açıldıkça ortaya çıkan gövdesini izledi. Sonra güçlkle yutkundu ve bakışlarını kaçırdı.

"Beni izlemezsenn devam etmem."

Lainie kaskatı kesildi. Bir an için tek tepkisi bu oldu ve ardından yavaşça tekrar ona baktı. Killian'ın parmakları tekrar gömleğine gidip düğmeleri teker teker çözmeye başladı. Gözlerini Lainie'den ayırmadan gömleği omuzlarından kaydırıp parmağının ucundan sarkıttı. "Böyle mi?"

Lainie gergin bir halde başını salladı. Killian bir an onun konuşacağını sandı ama konuşmadı. Dudakları onaylamadığını gösterircesine incecik bir çizgiye dönüşürken Killian pantolonunun bakır rengi düğmelerini çözmeye başladı bu kez.

Sonuncusunu da açıp pantolonunu uzun bacaklarından aşağı kaydırđı. Pantolon ayak bileklerinde toplanırken yana çekildi ve yere düşen kot pantolonu bir kenara itti.

Üzerinde yalnızca eski iç çamaşırlarıyla orada öylece dururken çıplak gövdesini kaşıdı. "Bu kadarı yeterli mi... yoksa daha fazlasını görmek ister misin?"

Lainie sabırsızca iç geçirdi. "Üzerine doğrultulmuş bir silah olduğunu görmüyor musun? Tanrı aşkına, seni öldürebileceğimi biliyorsun ama buna rağmen seni baştan çıkarmaya çalışıyor-muşum gibi davranıyorsun."

"Silahıtan yayılan güce bayılan kadınlar olduğunu duymuştum. Eskiden..."

"Kes sesini!" Lainie derin bir nefes aldı. Sakin konuşmak için ne kadar çabaladığını Killian görebiliyordu. "Çamaşırını da çıkar."

Killian yavaşça, her hareketini anlamlı kılarak eğildi ve buruşuk, pamuklu iç çamaşırını çıkarmaya başladı. Çırılçıplak kalarak iç çamaşırını da fırlatıp doğruldu.

Lainie'nin yüzündeki bakışı gördüğünde neredeyse kahkahalarla gülecekti.

Lainie odun gibi kaskatı durmuş, beyaz eklemleri silahı sıkıca kavramıştı. Yüzü solmuştu, gözleri yerinden fırlayacak gibiydi. Gergin bir yutkunuş boğazından aşağı kaydı. "Şuraya geç. Köşeye."

"Yatak daha rahat..."

"Hadi."

Killian köşeye doğru ağır adımlarla ilerledi ve yürürken hafif bir ısıklık çaldı.

"Kes şunu. Ben ciddiylim."

Killian köşeye gidip kollarını birleştirdi. Bacaklarını ayırıp çırılçıplak halde ona sırtıttı. "Hiç ciddi görünmüyorsun buradan."

"Sana ateş edersem görünür!" Lainie silahı ona doğrultup Killian'ın kıyafetlerini topladı ve pencereden dışarı fırlattı.

Killian ona doğru yürüdü. "Hey..."

"Kıpırdama."

Artık bu işin şakası yoktu. Baştan çıkarma ya da oyun değildi bu. En azından Lainie'ye göre.

Killian'ın ukala sırtışı kayboldu. Lainie'yi izlerken silahın namlusunda bir titreme ya da alnında bir ter damlası görmeye çalıştı. Ama kadın olabildiğince sakın bir şekilde her iki eliyle silahı tutuyordu.

Killian bir anda neler olup bittiğini anladı ve için için yakan, derin bir öfke duydu. "Sen Joe Martin'in casususun."

Lainie acı bir kahkaha attı ve çizmelerini giydi. "Pek sayılmaz."

"Joe artık orada değil. Biz buraya gelir gelmez gitti. Bana inanmıyorsan bekçiye sorabilirsin."

“O halde tek başıma giderim ben de.” Lainie silahı hâlâ ona doğrultmuşken yarısı dolu matarayı ve uyku tulumunu aldı.

Killian kaşlarını çatı. “Dışarısı ne halde gördün. Öleceksin.”

“Olabilir.” Lainie kapıya doğru geriledi ve arkası dönük halde açtı. Çıktıktan sonra da kapıyı sertçe kapattı.

Sonra hayatında olmadığı kadar acele edip oradan uzaklaşmaya baktı.

Lainie yol boyunca hızla ilerlerken göze batmamaya çalışıyor ama başarısız oluyordu. Adamlar her yerdeydi. Çadırlarından, kulübelerinden çıkıyor, kalabalıklar halinde dolaşüyor, etrafı izliyorlardı.

Lainie tünelin ağzına geldi ve aniden durdu. Korku ve tiksinti iğini sararken bir adım daha atmakta güçlük çekti. Karanlığa bakıp rutubet kokusunu aldı, ileride uzanan kıvrımlı labirenti hatırladı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki ne düşünebiliyor ne de bir şey duyuyordu. Karanlığa ilk adımını attığında güçlükle nefes alıyordu.

Arkasından bir silah sesi duyuldu. Lainie donakaldı. Küfredip yavaşça arkasını döndü.

Üç metre kadar ötesinde sakallı bir adam duruyordu. Silahını çekmişti. Kirli, tehditkâr adamlar onun etrafında toplandı. “Merhaba küçükhanım,” dedi adam çatallı bir sesle.

Lainie güçlükle yutkundu. “Sen bekçisin sanırım.”

Adam kafasındaki şapkaya silahının ucuyla dokundu. “Evet. Ama sen...”

Kaba, boğuk sesler araya girdi. Adamlar hep bir ağızdan konuşmaya başladı. Gürültülü, kesik kesik kahkahalar havada yükselip yassı tepenin duvarlarında yankılandı.

Killian aniden o kalabalığın arasından sıyrıldı. Çırılçıplak halde ona doğru yürüdü.

Lainie’nin dizleri titremeye başladı. “Ah, olamaz...”

Killian ona soğuk, vahşi bir bakış attı. “Bir kanun kaçağının alçak gönüllülüğüne asla güvenme.”

Lainie’nin yanıt vermesine fırsat kalmadan Killian onu omzuna attı. Lainie’nin suratı Killian’ın sert kalça kıvrımına yapıştı. Sıkı bir çıkıntı görüş alanını doldurdu.

Erkek sesleri, kahkaha tufanının arasından yükseliyordu.

“Hey patron, bir defa da benim için yap lütfen!”

“Bence bu parçayı yatağa bağlaman gerekecek!”

Lainie gözlerini kapattı ve dişlerini kenetledi.

Killian kalabalığın arasından geçip kulübesine döndü. Her adımında Lainie onun sırtına çarparak kayıyordu. Killian girişte durmadı bile, kapıyı tekmeleyerek açtı ve içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Lainie farkına bile varmadan Killian durup onu tekrar omzuna atarak pozisyonunu düzeltti. Lainie geriye doğru eğilince kulübenin duvarına çarptı ve omuz kemiklerinde hissettiği acıyla irkildi. Lainie onu görmemek için gözlerini sıkıca kapattı.

Ama görmezken bile adamın varlığını hissediyordu, attığı her adımın, tahta döşemenin her gıcırtısının acı verecek derecede farkındaydı. Suratına çarpan sıcaklıkla birlikte artık aşına olduğu toz, duman ve erkek kokusu havadaki hisırtıya karıştı.

“Aç gözlerini Lainie,” diye fısıldadı Killian. O kadar yakındaydı ki Lainie onun nefesini dudaklarında hissedebiliyordu.

Tek gözünü araladı ama bunu yaptığına anında pişman oldu.

Killian’ın çıplak vücudu ona o kadar yakındı ki sıcaklığını kıyafetlerinin altından bile hissedebiliyordu. Kolları onun kafasını çevrelemiş, yumruklarını başının iki yanında duvara yaslamıştı. Yüzünü Lainie’nin yüzüne doğru indirip görüş alanını tümüyle kapladığı için arkasında kalan kulübe hiçliğe gömülmüştü.

“Çabuk öğrenmiyorsun ne yazık ki. Nereye gidiyordun?”

Lainie onun bakışlarına karşılık vermeye zorladı kendini. “Senden yardım istedim,” dedi. “Kabul etmedin, ben de tek başıma gitmeye karar verdim.”

Killian, Lainie'nin gözlerine bakabilecek kadar ondan uzaklaştı. "Tek başına." O kelime küfür gibi çıkmıştı ağzından. "Anlamıyorsun, değil mi? Senin için tek başına diye bir şey yok artık. Sen benimsin."

"Rüyada görürsün."

Killian şimdi daha yumuşak, daha yakından konuşuyordu. "Sen benimsin Lainie. Burada sana istediğimi yapabilirim ve kimse bana engel olamaz." Dudakları neredeyse onun dudaklarına değecekti. "Ne istersem..."

"Senin olmam için hiçbir sebep yok Killian. İnan bana her durumda kendimi kurtarabilirim. Ne yaparsan yap kaçarım. Günün her dakikası beni izleyemezsin."

"Öyle mi dersin? Seni yatağa bağlarım."

Korku buz gibi bir su misali Lainie'nin üzerine aktı. Lainie kaskatı kesildi ve o tehdidin hiçbir anlama gelmediğini, onu korkutmadığını düşünmeye çalıştı. Aniden başını kaldırıp bakışlarını yakaladı ve Killian'ın kısık gözlerinde başarısızlığa uğradığını, korkusunu ona hissettirdiğini fark etti.

Killian kaşlarını çatarak geri çekildi. "Buradan gidemezsin Lainie."

Gidemezsin. Bu iki kelime Lainie'yi tahmin edebileceğinden daha çok korkutmuştu. Kelly'nin bomboş bir eve geldiğini düşününce titremeye başladı. Büyük bir çabayla ağırlaşmış çenesini kaldırdı ve ona baktı. Gözleri yaşla dolmuştu. "Eve dönmek istiyorum. Buna inanman o kadar zor mu?"

Killian ona baktı ve çılğınca bir an Killian'ın ona dokunacağı sandı. Ama o kımıldamadan, kaskatı bir halde durdu. Sonra onu kolundan kavrayıp yatağa götürdü ve topak topak olmuş yatağa yatırdı.

"Lütfen," dedi Lainie tekrar. O kelime boğuk ama şiddetli bir ifadeyle çıkmıştı ağzından.

Killian irkildi ve pantolonunu aldı. Bacaklarını pantolonuna geçirip düğmelerini ilikledikten sonra Lainie'nin karşısına oturdu. Yatak ağırlığı altında gıcırdadı. "Kimsin sen?"

Lainie ona bakamayıp gözlerini ellerine indirdi. "Sen ya da adamların için bir tehdit değilim. Beni Fortune Flats'e götürürsen buradan kimseye bahsetmem."

Killian kütük karyola direğine yaslanıp onu inceledi. Nihayet konuşmaya başladığında sesi yumuşak çıkmıştı. "Herkes buranın yerini bilir. Biz güvenliğimizi gizlenerek değil savunmamızla sağlıyoruz."

"Öyle mi?" Lainie bundan başka bir şey söyleyemedi.

"Bana bak."

Lainie isteksizce ona baktı. Killian kısık ve karanlık gözlerle ona bakıyordu. Bakışlarında, ciğerlerindeki tüm havayı emen ve duygularını garip şekilde açığa çıkaran bir yoğunluk vardı.

Killian aniden elini gevşetti. Geri çekildi ve onu yakından izledi. "Anlatmak istediğin bir hikâyeyen varsa şimdi anlatman en iyisi hanımefendi."

"Bana inanmazsın ki," dedi Lainie usulca ve sözlerinin gerçekliği yüzünden karamsarlığa kapıldı.

"Emin misin?"

Lainie keskin, acı bir kahkaha attı. "İnan bana eminim. Ben bile kendime inanmıyorum."

Killian onu bırakıp masaya yürüdü. Bir sandalye çekip oturdu ve kollarını birleştirdi. Sonra ona baktı. Bu kez o gözlerde ne şefkat ne yumuşama ne ilgi ne de kaygı vardı. Aralarındaki uzaklığı kesip geçen can alıcı bir soğukluk yayılıyordu yalnızca. Her hücresi onun bir kanun kaçağı, her istediğini silah zoruyla alan bir adam olduğunu haykırıyordu.

"Anlat," dedi ve Lainie kaybedeceğini o an anladı. Bu adama karşı açacağı her savaşı kaybedecekti. Tek umudu ona gerçeği anlatmak ve o çıkıntılı kaya tabakasında gördüğü adamın gerçek-

ten var olduğunu ümit etmekte. O kanun kaçağının içinde eski bir kanun adamının kalıntılarını barındırdığını ümit etmek...

Lainie, Killian'ın görmediğini umarak gözyaşlarını sildi ama tabii Killian gözyaşlarını görmüştü. Her şeyi görürdü o. "İki gün önce başladı her şey. 1994'te," diye başladı sözlerine.

On Bir

“Ne?”

Lainie ona yorgun bir bakış attı. “Otur yerine. Daha kötüsü de var.”

Killian ona baktı. Lainie yatağa oturmuş, kamburunu çıkarıp ellerini kucığında kavuşturmuştu. O garip kazak da bir omzundan sarkmış, açık tenini ortaya çıkarmıştı. O parlak gözlerinde neşeden, onunla dalga geçtiğini gösteren bir işaret yoktu. Acıklı ve ciddi bir ifadeyle bakıyordu.

Killian yavaşça sandalyeye oturdu. “Devam et.”

“Adım Alaina Costanza.” Killian’ın karşı çıkmasına izin vermeden elini kaldırdı. “Bildigini biliyorum ama en başından başlamak istedim. Ve... 1958’de doğdum.”

Killian bir an boş bir ifadeyle ona baktı. Lainie’nin ne dediğini fark ettiğinde gülmeye başladı ama onun üzgün yüzünü gördüğünde sesi boğazında tılandı. “Aman Tanrım, buna inanmamı mı bekliyorsun?”

Lainie, her nasılsa Killian’ın yorgun yüreğine dokunan keder dolu, sessiz bir şekilde iç geçirdi. “Bir şey beklemiyorum. Sana hikâyemi anlatıyorum, o kadar.” O sırada gülümsemeye çalıştı. “Daha da garipleşecek.”

“Devam et.”

“Çözmeye, anlam vermeye çalıştım ama olmuyor. Tek bildiğim iki gün önce bilgisayarımın başında oturmuş, bu kitabı yazdığım. Ve şimdi burada, 1896'dayım.” Lainie alt dudaklarını ıslatıp sonra sertçe ısırıldı.

Killian ne yapacağını bilemez halde başını iki yana salladı. Kahkahalarla gülmek, bu kadını hayatından çıkarmak istiyordu ama şu anki bakışları, gözlerindeki kırılganlık ve acı Killian'ı duraksattı. Ona şefkat duymaya başlamıştı ve bu da onu öfkeliyordu. “Tanrım, Lainie...”

Lainie ayağa kalkıp onun yanına diz çöktü. “Bana bak Killian. Yırtık pırtık bir Levi's, bugünün modasına kesinlikle uymayan bir kazak, bir yüz yıl kadar daha keşfedilmeyecek sütyen var üzerimde. Kulaklarımdaki üç deliği de görmüşsündür. Benim gibi bir kadına ne sıklıkta rastladığını söyler misin?”

Hiç. Yanıt aniden aklına gelip onu şaşırtmıştı. Killian kaskatı kesilip geri çekildi. Lainie'nin gözlerindeki muhtaç ve kırılgan bakış bir dizi anıyı aklına getirmişti. Killian irkilip dişlerini kenetlerken bakışlarını ondan kaçırmaya çalıştı.

“Bana bak Killian. Lütfen...”

Killian ona karşı çıkacak gücü kendinde bulamadı ama. Killian ona yardım edebilirmiş gibi yumuşak, heyecanlı bir ifadeyle *lütfe*n demesi onu soğuk, ürkütücü bir karanlığın içine sürükledi.

“Killian...”

Killian yarı homurdanmaya, yarı güremeye benzer keskin bir ses çıkardı ve kendini ona bakmaya zorladı. İlk kez Lainie'nin o garip giyim tarzı ona başka bir şey, imkânı olmayan bir şey düşündürdü.

Killian gözlerini devirdi. Tanrım, bu kadın onda olan azıcık aklını da kaçırıyacaktı bu gidişle. Belli bir bakış açısı edinmeliydi şimdi. “Viloula da pantolon giyiyor ve ona erkek dersin yumruğu yersin.”

“Peki ya saçım?”

“Bence berberine saçını kesme izni vermek şöyle dursun, makas bile vermemek gerek ama bunlar gelecekten geldiğini göstermeye yetmez. Bak mesela, Arizona’nın saçları tavşan kemirmiş gibi görünüyor ama 1994’ten gelmedi.”

Lainie’nin sesi fısıltıya dönüştü. “Peki ya kıyafetlerim?”

Killian omuz silkti. “Kadınlar Batı’da kendilerini gizlemek için erkek kılığına girer. Bazen daha güvenlidir böylesi.”

Lainie ellerini kaldırıp bitkin bir iç geçirdi. “Tamam, tamam. Ne demek istediğini anladım. Nasıl kanıtlayabilirim peki?”

Killian güldü ama içi boş, anlamsız bir gülüştü bu. “Bana geleceğimi söyle.”

Lainie ona güven verici, içten bir bakış attı. “Nasıl söyleyebilirim ki? Sana bir sonraki başkanın kim olacağını söyleyebilirim, aya ilk kez ne zaman gidildiğini söyleyebilirim ama senin geleceğini nasıl söyleyebilirim? Hem neden inanasın ki?”

“İnanmam.”

“Gelecekten olmasam buraya nasıl geldim dersin? Sen ve adamların hakkında bu kadar bilgiyi nereden biliyorum?”

“Joe Martin’in casususun çünkü. Beni içeri tıkması için gerekli kanıtları topla diye yolladı seni. Joe yıllardır aleyhime tanıklık edecek birini arıyor. Ama seni kaçırabileceğimi hesaba katmadı tabii.”

“Peki ona bankayı ne zaman soyacağını kim söyledi?”

“Benim tarafımdan biri ona bilgi sızdırdı.” Killian başını iki yana salladı. “Düşüncesi bile hoşuma gitmiyor, itiraf ediyorum. Ama zamanda yolculuğa kıyasla buna inanmak çok daha kolay.”

“Ben Joe Martin’in casusu değilim Killian. Yemin ederim.” Lainie başını kaldırıp ona baktı. “Bunun delilik gibi görüldüğünün farkındayım ama Fortune Flats’e geri dönmeliyim. Başka hiçbir şeyin önemi yok benim için. Beni oraya götür... lütfen...”

Aniden ve ilk kez Killian ondan korktu. Çok korktu hem de. Yapmak istediği onu kovup kaçmaktı, uzaklara kaçıp o hüzünlü gözlerle arasına olabildiğince mesafe koymalıydı.

Lainie'nin çaresizliğini dışavuran titrek sesini duyduğunda Killian'ın çenesi gerildi. Onu geçmişe götürüp yıllardır hatırlamadığı şeyi hatırlamasını sağladı. Belki de insanlara yardımcı olan tiplerdendi ama bu da yıllar öncesinde, geçmişte kalmıştı. Artık oraya geri dönme imkânı yoktu.

O zamandan sonra Killian hayatıyla ilgili bazı seçimler yapmıştı; yalnız kalmak istemiş, kendisi dışında kimsenin sorumluluğunu almak istememişti. Buraya gelip kanun kaçakları ve serserilerle yaşamasının bir sebebi de buydu. Burada kimse ondan bir şey beklemiyordu ve o da hiçbirini hayal kırıklığına uğratmamıştı. Bir daha başkasının hayatından sorumlu olmak istememişti. Bu konuda hiç iyi değildi, değildi işte. Hayatı konusunda ona güvenen insanlar, kadınlar ölüyordu.

Killian güçlükle nefes alarak duvarlara bakarken donuk, ilgisiz bir ses çıkarabilmek için tüm gücünü kullandı. "Fortune Flats'te ne var?"

Lainie'nin yanıt vermesi o kadar uzun sürdü ki Killian isteksizce başını eğip ona baktı. Yanlış bir şey yaptığını da o an anladı.

Lainie başını hafifçe iki yana salladı. O hareketle birlikte tek bir gözyaşı damlası yanağına düştü ve Killian nedense garip bir dürtüyle o damlayı silmek istedi. "Bilmiyorum ama ilk geldiğim yer orasıydı. Belki çıkış yolu da orasıdır."

Killian öfkeyle iç geçirdi. "Neden bana bu saçmalığı anlatıyorsun ki?"

"Yardıma ihtiyacım var."

Killian aniden ayağa kalkınca Lainie geriye doğru tökezledi ve düştü. Killian onu omuzlarından kavradı, parmaklarını onun koluna geçirdi ve ayağa kalkmasına yardım etti.

Lainie'nin başı geriye düştü. Gözyaşları gözlerini ıslatırken onlara derin ve karanlık bir anlam yükledi. Gözlerdeki o ifade, hüznün Killian'ın karnına yumruk gibi indi.

"Tanrı aşkına, benden ne istiyorsun?"

“Beni tekrar Fortune Flats’e götürecek bir rehber ihtiyacım var. Çok fazla bir şey istemiyorum.”

Killian başını iki yana salladı, sonra onu kendine çekti. *Fortune Flats* kelimeleri zihninden hızla geçti ama Killian onları duymadı bile. Tek duyduğu üzerine çullanan o inanılmaz *ihtiyacım var* kelimeleriydi. Korku ve öfke göğsünde büyük bir patlamaya yol açtı. “Benden çok şey istiyorsun,” diye gürledi Killian onu dürterek. “Ayrıca bana öyle bakmaktan vazgeç.”

Lainie geriye doğru tökezledi ama bakışlarını kaçırmadı. Bir gözyaşı damlası daha yanaklarından boynuna aktı. “Bana yardım edecek başka kimse yok.”

“Çok yazık.”

Lainie’nin ona bakışı çok sıcak, bir dokunuş kadar can alıcıydı ve boğazının sıkışmasına sebep oldu. “Ulu Tanrım,” diye tısladı ondan uzaklaşıp aralarına biraz mesafe koymaya çalışarak. “Anlamıyor musun? Sana yardım edemem ben.”

Lainie, Killian’ın kendini bok gibi hissetmesine sebep olan yıpranmış bir sesle, “Edemem değil, etmem diyorsun sanırım,” dedi.

Ve aniden o öfke geldiği hızla geri gitti. Killian’ın içi şimdi soğuk, acı dolu bir pişmanlıkla kaplanmıştı. Anılar yaylın ateşi gibi art arda üzerine gelince onları uzaklaştırmak için ellerini kaldırma gereği duymuştu. “Hayır,” dedi Killian boğuk bir sesle. “Yardım edemem.”

Lainie ona doğru yürüdü. Killian onun her adımını duyuyor, kalbine aldığı şiddetli bir darbe gibi hissediyordu. Lainie tam önünde durdu. Killian kaskatı kesilmiş bir halde onun daha ötesine bakıp boş duvarları ve karanlık anılarını gördü.

“Sen eskiden bir kahramandın.”

Killian derin bir iç geçirdi ve ondan uzaklaştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Muhafız olduğun günlerde.” Lainie gözlerini ayırmadan ona bakarken bakışları dürüstlüğünden bir şey kaybetmemişti. “Belki içinde o duygudan bir şeyler kalmıştır.”

Zaman yavaşlayıp âdeta sürünmeye başlamıştı. Kulübe sanki çöküp onları, ikisinden başkasının olmadığı bir karanlıkta yüz yüze bırakmıştı. Killian onun ağır, düzenli nefesini ve kendi kalbinin küt küt attığını duyuyordu. Lainie’nin sözleri tüm soğukluğu, ağırlığı ve boğuculuğuyla yüreğine oturdu. “Muhafız olduğumu nereden biliyorsun?”

“Bu hikâyeyi ben yazdım çünkü.”

Killian onu tekrar tutup kendine çekti. “Benimle kelime oyunu oynama lanet olasıca. Hakkımda başka ne biliyorsun?”

“Her şeyi.”

Killian parmaklarının titrediğini şaşkınlıkla fark ederek onu bıraktı. Geri adım attı ve duygularını kontrol etmeye çalıştı. Biri onun geçmişinden bahsetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Aniden buz kesen parmaklarıyla bir sigara sarıp yaktı. İnce bir duman tabakası bir an Lainie’yi içine alırken gözlerindeki yürek parçalayıcı hüznü gizledi. Killian dönüp kulübenin diğer tarafına yürüdü ve aralarına mümkün olduğunca fazla mesafe koydu. Sonra oturdu. Yıpranmış tahtanın gıcırtısı sessiz odada büyük bir gürültü gibi duyuldu.

Killian nefesini verdi ve sakinleşmeye çalıştı. Lainie onunla ilgili her şeyi bilemezdi. Bilse ondan yardım istemezdi. Onun geçmişini gerçekten bilen hiçbir kadın bu hataya düşmezdi. “Ne biliyorsun hakkımda?”

Lainie bu soruyla irkildi. Kucağının ortasına pimi çekilmiş bir el bombası düşmüştü sanki. Dilini çatlayıp kurumuş alt dudağında gezdirip ona baktı ve aniden içini bir korku sardı. “Anlat!” diye bağırды Killian.

Lainie irkildi ve yatağın yanı başında, topuklarının üstünde durdu. Zeminin sert tahta döşemesi dizlerine çarptı ama bunu fark etmedi bile. Killian odanın diğer tarafında tam karşısına

oturmuş, sandalyesinde öne eğilip sigara içiyordu. Gözlerinde Lainie'yi korkutan bir parlaklık vardı. Killian'ın vücudundan ona çitaları hatırlatan bir güç yayılıyordu. Lainie boğazını temizledi ve onun öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. "Adın John Mac Arthur Killian. 1866'da İskoçya'da doğdun. Amerika'ya 1880'de cebinde on dolarla geldin. Teksas'ta muhafız oldun ve başarılıydın, ta ki..."

Killian neredeyse nefes alamaz halde olduğu yerde kaldı. Duman gözlerinin önünde süzülüyordu. "Devam et."

Lainie kelimelerin kurumuş boğazını aşması için çabaladı. "Ta ki... Emily... ölene kadar."

"Nasıl öldü?" diye sordu Killian alçak sesle.

"Bir kanun kaçağı vardı. Ona bir isim verdiğimi hatırlamıyorum..."

"Rem Clide," diye yanıtladı Killian soğukkanlı bir ifadeyle.

Lainie kaşlarını çatı. "Gerçekten mi? Dediğim gibi, hatırlamıyorum..."

"Devam et."

"Her neyse bu kanun kaçağı ve çetesi..." Lainie o vahşi sahneyi hatırlayarak irkildi. Ona bakamayıp başını eğdi. Bu onun için bir terapiydi, günün birinde yazmak zorunda olacağını bir şeydi ama yine de midesini bulandırıyor. "Tecavüz edip öldürdüler..."

Sandalye gıcırdadı. Killian uzun bir iç geçirip nefesini verirken Lainie o nefesteki acıyı duymuş, kendi acısı gibi hissetmişti. Yavaşça bakışlarını ellerinden kaldırıp ona baktı.

Keder ve pişmanlık Killian'ın haşin yüz hatlarında derinleşmiş, daha yaşlı, daha sert bir görünüm vermişti. "Çok yaklaştın," dedi Killian sonunda ve sesi bu kez çığ ve zoraki çıkmıştı.

"Yaklaşmak mı? Ama böyle oldu."

Killian o sırada ona baktı ve Lainie o gözlerde, aşına olduğu umutsuz çaresizliği gördü. Hayatı boyunca milyonlarca defa hissetmişti bu duyguyu. "Hayır."

Lainie kaşlarını çatdı. Nasıl yanılabilirdi ki? Bu mümkün değildi. Killian'ı o yaratmıştı. O değişken, boğucu duygu yeniden üzerine çullanırken dengesini kaybetmiş, ne yapacağını bilememişti. "Nerede yanıldım?"

Killian bu çelişkinin bir önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Ben 1853'te doğdum."

Lainie onun yaşını hesaplarken başını iki yana salladı. Bu tarihe göre Killian kırk üç yaşındaydı. Kırk üç yaşında gösteriyordu; hatta belki daha da yaşlı. Ama yine de bu mümkün değildi. Onu Lainie yaratmış, yaşamına dair tüm hesaplamaları yapmıştı. Yirmi sekiz yaşında olmalıydı. "Hayır..."

"Evet ve Emily..." Killian bakışlarını kaçırdı. Tekrar konuştuğunda gür sesi gerildi. "Emily öldürülmedi."

"Ne?"

"Beni duydun."

"Ama... ama o sahneyi ben yazdım. Bu yalnızca senin karakter biyografin, arka plan bilgisi değil. O sahneyi ben yazdım, kelimesi kelimesine hem de. Neler olduğunu biliyorum."

"Yanılıyorsun."

Lainie o kadar şaşırılmıştı ki bir an konuşamadı bile. "Ama..." Sesi fısıltıdan bile alçak çıkmıştı şimdi. "Peki... nasıl?"

Killian başını neredeyse görünmeyecek kadar yavaş bir şekilde salladı.

Aralarına derin bir sessizlik çöktü. Lainie bunu bozamayacağını biliyordu, Killian da öyle bir şey yapmayacaktı. İkisi de hırpalanıp yapayalnız hissederek sonsuza dek böyle oturacak, birbirlerine bakacaklardı ama tamamen farklı şeyler görecekerdi.

Lainie masasının üstüne yığıldığı Killian'a dair tüm notlarını gözünde canlandırdı. Onun hayatının her anını, kişiliğinin her detayını planlayıp incelemiş, yazmıştı. Onun içini dışını biliyordu, en azından öyle düşünüyordu. Ama yanılmıştı. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama yanılmıştı.

Lainie ona baktı. Killian gergin bir halde oturmuş, yüzü o gri dumanın arkasına gizlenmişti. Lainie'ye bakıyordu ama gözleri donuktu ve uzaklara dalmıştı. Lainie'nin sözleri geçmişin kapısını aralamış, o da içine düşmüştü.

Lainie irkilerek onun ne düşündüğünü, ne hatırladığını bilmediğini fark etti. Burada kendi yarattığı, keşfettiği bir adam vardı ama şimdi ilginçtir ki onun ne düşündüğünü ya da onun kim olduğunu bilmiyordu.

Burada neler oluyordu gerçekten?

Killian aniden ayağa kalktı ve sandalyeyi tekmeleyerek kendinden uzaklaştırdı. Sandalye kayıp duvara çarptı. Kapıyı açıp yarısını içtiği sigarasını dışarı fırlatarak, "Yeter," diye homurdandı.

Lainie de ayağa fırladı. "Killian, lütfen. Tek ihtiyacım..."

"Senin ihtiyaçların umurumda bile değil." Killian kaşlarını çatarak ona baktı. "Başka bir şey söyleme. Anladın mı?"

Killian'ın sesindeki öfkeyi duyan Lainie'nin son umudu da söndü. Killian ona yardım etmeyecekti. Kendi yarattığı bu zalim adamın içinde kahramanlıktan eser kalmamıştı. Lainie'nin onun için yarattığı geçmişteki kadar sert, kaba ve acımasızdı. Başka türlü düşünmekle, bir an bile ona yardım edebileceğini düşünmekle aptallık etmişti.

Lainie diz çökmek için kendini zor tuttu. Onun yerine başını kaldırıp ona bakmaya zorladı kendini. "Ben senden yardım istedim ama artık buna ihtiyacım yok. Tek başıma gidebilirim buradan."

"Hiç dikkat etmiyorsun söylediklerime Lainie. Burada benim sözüm geçer."

Lainie acı acı güldü. "Etrafını aptallarla ve eziklerle sarmanın faydalarından biri de bu olsa gerek."

"Seni kurtardım, değil mi?"

Lainie onun yanından geçip uzun adımlarla kapıya yürüdü ve sürgüye uzandı.

“Emir verdiğim anda seni sırtından vuracaklar,” dedi Killian usulca.

Lainie yarı yolda durdu. Elini deri ipten çekti. Yavaşça döndü. “Öyle bir emir vermezsin.”

“Verdim bile.”

Lainie’nin rengi bembeyaz oldu. “Bu... bunu yapma. Benim geri dönmem...”

Killian’ın gözleri kısıldı. “Kime?”

Lainie aşağılandığını hissederken yeniden akan sıcak göz yaşları gözlerini acıtıp yaktı. “Kelly’ye,” diye fısıldadı.

Killian kaşlarını çatı. “Kelly kim?”

“Kızım.”

“Sen *anne* misin?”

Lainie ona bakmadan başını salladı. “Evet. Ben... kızım döndüğünde onu boş bir evin karşılmasını istemiyorum.” Bakışlarını kaldırıp son kez gözleriyle ona yalvardı. “Boş bir ev tarafından karşılanmanın... ne demek olduğunu... biliyorsun, değil mi Killian?”

Killian keskin bir nefes aldı, yüzü bembeyaz olmuştu. “Yeter,” dedi kenetlenmiş dişlerinin arasından. “Yardım istedin, sana yardım edeceğim. Gel.”

“Gerçekten mi?”

Ama Killian çoktan gitmişti. Kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Lainie öne atıldı ve onun o yorucu adımlarına ayak uydurma çabasıyla peşinden gitti.

Kampi ikiye ayıran yolda Killian yürürken Lainie de onun peşinden koşturuyordu. En sondaki küçük kulübede durdu ve kapıyı çaldı. İçeriden boğuk, çatallı bir ses geldi. “Gel.”

Killian kapıyı itip açtı ve dönüp Lainie’yi kolundan tuttuğu gibi karanlık odaya çekti. “Al Viloula, sana deli bir kadın getirdim. Onu benden uzak tut.”

On İki

Gazete kaplı duvarları ve toz içindeki ahşap zeminiyle bu küçük ev karmakarışık haldeydi. Bu saatte ne bir mum yakılmıştı ne de fanuslardan ışık yayılıyordu. Duman ve kirli çamaşır kokusunun yanı sıra bir şeyin tatlımsı, tiksindirici kokusu da hissediliyordu.

Tütsü.

Solgun gün ışığı çuval bezinden eski püskü perdenin arasından süzülüp ocağın çelik yüzeyine, yatak direğinin demir kıvrımına vuruyordu ama o kadar. Deri ciltli kitap yığınları gölge içinde gölge oluşturunca karşı duvara kümelenmiş, konserve, şeker ve un çuvallarının yanında dağınık kuleler gibi yükselmişlerdi. Çoraplar, pantolonlar ve gömlekler yatak direğiyle pencerenin yanındaki çivi arasına gerilmiş çamaşır ipine asılmıştı.

Yaşlı, cildi kırış kırış siyahi bir kadın çürük ahşap masanın başında hareketsizce oturuyordu. O koyu renkli dudaklarında yarım yamalak bir gülücük belirdi. Geriye taranmış, kabarık gri saçları ona iyice çökmüş gibi bir ifade veriyordu. Esmer derisi yanaklarında kat kat olmuş, küçük ve sivri çenesine sarkık bir görüntü katmıştı. Tombul burnunun ucunda duran kırık, yamuk gözlükleri dikkatle bakan o kapkara gözlerini iyice büyütmişti. Kadın, boynundaki enfes güzellikteki kolyeye dalgın dalgın dokundu. Odadaki ışığı yakalayıp binlerce parlak parça halinde

tekrar dışarı yayan kocaman, lavanta renkli taşıyla dökme altından bir kolyeydi bu.

Killian, Lainie'yi de peşinden sürükledi.

Kadın gözlüklerini düzeltti ve Lainie'yi süzdü. Yaşlı kadının bakışlarında kimsenin görmediğini görüyormuş gibi... olağandışı bir şey vardı.

Sonunda, şaşırtıcı derecede genç çıkan tekdüze bir ses tonuyla, "Bana delirmiş gibi görünmedi Killian," dedi. "Korkmuş görünüyor."

Killian homurdandı. "Sıkıntı nasıl görüldüğü zaten."

"Viloula'dan ne istiyorsun peki?"

"Kim olduğunu ve neden buraya geldiğini öğrenmeni. Zamanında yolculukla ilgili garip hikâyeler anlatıyor."

Viloula iç geçirip Lainie'ye baktı. "Bu doğru mu evlat?"

Lainie gergin bir halde dudağını ısırды. "Doğru."

Viloula gülümseyecekmiş gibi göründü ama gülümsemedi. Hiç kıymıldamıyordu ve gözlerinin o delici koyuluğu dışında yüzü de ifadesizdi. "Bugün ilginç bir gün olacak. Otur bakalım."

Lainie, Killian'dan uzaklaşıp Viloula'nın karşısındaki ahşap sandalyeye kaskatı bir halde oturdu. Parmaklarını sandalyenin kıymıklı köşesine geçirdi.

Killian iğrenmiş gibi homurdanarak kapıya yöneldi. "Bol şans Vi."

Viloula ona ürpertici, ters bir bakış attı. "İkiniz de oturun."

Killian arkasına dönüp baktı. "Ben bu saçmalıkları dinlemeyeceğim Viloula."

Viloula cılız, yaşlı kollarını birleştirip sivri çenesini dışarı çıkardı. "O zaman ben de dinlemem."

Killian gözlerini devirip Lainie'nin yanındaki sandalyeye oturdu. Sandalyeyi geri itip sertçe oturdu ve kollarını birleştirip Viloula'ya baktı. "Şimdi oldu mu?"

Viloula yanıt vermedi. Onun yerine boynundaki o çok güzel ametist kolyeye uzanıp cılız parmaklarını ağır taşın etrafına sardı. “Evet, genç Alaina. Ne söyleyeceksin?”

Lainie bembeyaz oldu. “Sana adımı söylemedim ki.”

“Söylemedin mi?” Kadın umursamazca elini savurdu. “Önemli değil. Önemli olan zamanda yolculuk. Bu doğru mu?”

Lainie iç geçirdi ve Viloula’nın etkileyici bakışlarıyla karşılaştı. “Ya doğru ya da ben tamamen aklımı kaçırdım. Belki de aşk romanı yazarlarının cehennemine düştüm ve berbat bir kurgunun içinden çıkmayı başaramıyorum.”

“Burası cehennem değil evladım. Burası Arizona. Ne zamandır buradasın?”

“İki gündür.” Killian’a tepeden bir bakış attı. “Ama buradaki gerizekâllılar bana inanmıyor.”

Viloula, Killian’a döndü. “Neden?”

Killian’ın yanıtı alaycı bir kahkaha oldu.

Lainie başını iki yana sallayıp elini dağınık saçlarının arasında gezdirdi. “Onu suçlamıyorum. Mantıklı bir şey değil...”

Viloula her an üzerine atılacak bir kedi gibi bakıyordu. “Kimin kurallarına, kimin bakış açısına göre?”

Lainie başını hafifçe salladı. “Dünyanın belli kuralları, bilimsel gerçekleri var. İnsanlar buna...”

“Ne Alaina? İnsanlar buna ne yapmıyor?”

Lainie, Viloula’nın bakışlarını yakalayıp bir süre gözlerini ayırmadan ona baktı. Yaşlı kadının çarpıcı siyah gözlerine baktıkça korkusu da büyüyordu. Korkusuyla boğuşup onu alt etti. “Bunu ben yaptım,” diye fısıldadı. “Ben yarattım.”

Viloula kahkahayla güldü. Kötü niyet barındırmayan yumuşak, alçak bir sestti bu. “Yani Tanrı mısın?”

“Hayır, tabii ki değilim. Ben bir yazarım.”

“Öyle mi?” Viloula derin bir nefes aldı, belli ki gülmek için kendini zor tutuyordu. “Yazarsın...”

“Aman ne güzel sen de gül.” Lainie tekrar sandalyesine çöktü ve kollarını birleştirdi. “Doğruyu söylüyorum. Burayı ben yarattım. Yeni kitabımın geçtiği yer burası.”

“Yaklaş bana evladım. Ellerini masanın üstüne koy.”

Lainie güçlükle yutkundu. Öne doğru gerinip ellerini masanın üstüne koydu. Viloula ince, zımpara kâğıdına benzer parmaklarını Lainie’nin parmaklarına doladı.

Yaşlı kadın gözlerini kapattı ve usul usul mırıldanmaya başladı. Birkaç dakika sonra bir o yana bir diğerine ağır ağır sallanmaya koyuldu. Mırıldanma sesi adım adım yükselip başka bir dilde söylenen iç karartıcı bir büyüye dönüştü. Kısacık bir an Lainie’nin içinde gerçek bir ümit belirdi.

Sonra müzik başladığı gibi sustu ve ardında bunaltıcı bir sessizlik bıraktı.

Viloula, Lainie’nin ellerini o yaşlı, boğumlu parmaklarının arasında daha sıkı tuttu. Bakışları deliciydi ve Lainie’nin ruhunu görüyormuş gibiydi. “Burayı ve Killian’ı yarattığını düşünüyorsun.”

Lainie başını salladı ama bir şey söylemedi.

“Ve bu... yaratının gerçek bir keşif olduğuna inanıyorsun.”

Lainie omuz silkti. “Araştırmalar yaptım elbette. Bu yüzyıl, kanun kaçakları ve güneybatı üzerine. Bu gibi şeyler. Ama karakterleri ben buldum.”

“Ya da öyle sanıyorsun.”

Lainie bıkkınlıkla derin bir nefes aldı. “Lafı dolandırmaya gerek yok. Söyleyecek bir şeyin varsa lütfen söyle.”

“Emin olmadan önce kartlarıma bakmalıyım ama...”

“Ama ne?”

Viloula’nın bakışları Lainie’ye sabitlendi, dürüst bir ifadeye büründü. “Buraya boşuna gelmedin sen. Bir sebebi var.”

Lainie’nin nefesi kesildi. Ümitlenerek öne doğru eğildi. “Nasıl bir sebep?”

“Killian,” dedi Viloula iç geçirerek ve alnını buruşturup kırıksıklarını iyice ortaya çıkardı.

“Ne?” diye yanıtladı Killian kısaca.

Viloula kolyesini sevgiyle okşarken gözleri bir an için donuklaştı. Sonra Lainie’ye keskin bir bakış attı. “Bazı sorularım var.”

“Olur. Sor.”

“Beni kışkırtma,” diye mırıldandı Killian.

“En son ne yapıyordun? Yani şeyden önce...”

Lainie homurdandı. “Ortadan kaybolmadan önce mi? Yazıyordum.”

“Ne yazıyordun?”

“Bu kitabı. Bir hain tarafından kaçırılıp bir kahraman tarafından kurtarılan bir kadın hakkında tarihî bir aşk romanı.”

“Ne karmaşık bir konu,” dedi Killian burnunun altından.

Viloula onu duymazlıktan geldi. “Ve...”

Lainie bakışlarını kaçırıp duvara sert bir bakış attı. Anılar onu dört bir yandan kuşatırken mide bulandırıcı bir utanç ve suçluluk duygusunu da beraberinde getirdi. “Çok fazla içmiştim ve... birkaç tane de uyku hapi almıştım. Pek sık yaptığım bir şey değildir bu ama...” Lainie acı acı güldü. “Biraz... üzgündüm. Başta evde komaya girdiğimi ve tüm bunların bir rüya olduğunu düşündüm. Ama rüya gibi de gelmiyor. Keşke öyle olsaydı.”

“Seni buraya getiren şey içki değil Alaina. Haplar da değil,” diye yanıtladı Viloula usulca. “Neden üzgündün?”

“Kelly.” Tek söylediği buydu, usulca dudaklarından dökülen bir isim. Sonra masaya bakıp tahtanın üzerindeki kıymıklara ve çiziklere baktı. “Evde değil... ve onu özlüyorum.”

Viloula usulca, Lainie’den çok kendine, “Ah...” dedi. “Başka kim bırakıp gitti seni Alaina?”

Lainie’nin nefesi kesildi. Aniden başını kaldırıp baktı. Ki-birli bir gülücük vermeye çalıştı. “Ne... ne demek istiyorsun?”

“Biri seni terk etmiş...”

Lainie kahkaha atarak yanıt vermek istedi ama yapamadı. Boğazı gerilip kurumuştu. Usulca, itirafının hissettirdiği o ta-

nıdık mide bulantısıyla, “Ebeveynlerim,” dedi. Bunca yıl sonra bile bunu yüksek sesle söylemek canını yakıyordu.

Viloula ona baktı, sonra yavaşça başını iki yana salladı. “Ama bu bir ilk değil.”

Lainie kaşlarını çattı. “Anlamıyorum.”

“Tarih tekerrürden ibarettir evlat ama belli bir noktada başlar. Senin için 1896’da başlıyor her şey... Killian’la.”

Lainie kaşlarını çattı. “Killian mı? Onun bu konuyla ne ilgisi var? Tanrı aşkına, o bir *karakter* yalnızca. Bak, ben evime dönmeliyim.”

Viloula boynundaki ametist madalyona dokunup gözlerini kapattı. Taş parlak, büyüleyici lavanta rengi ışığın altında parladı. “Sen ve Killian bağlısınız. Ruhlarınız birbirine bağlı. Bunu açıkça görüyorum.”

“O halde gözlerini açmalısın Vi,” dedi Killian.

Lainie açık elini dağınık saçlarında gezdirdi. “Şu noktaya odaklanabilir miyiz lütfen?” Öne eğilip dirseklerini masaya yasladı ve Viloula’ya sert bir bakış attı. “Killian’ı ben yarattım. Onu ben uydurdum.”

“Hayır.”

Lainie kaskatı kesilip korkudan tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. “Ne demek istiyorsun?”

“Killian’ı sen yarattın ama onunla karşılaştıktan sonra. Sen onu *yeniden* yarattın yalnızca.”

Lainie arkasına yaslandı.

“Ne?”

O ve Killian bu kelimeyi aynı anda söylediler. Sesleri kulübenin ahşap duvarlarından sekip titreşerek kayboldu.

Killian tehlike kokan kumlu ve alçak bir sesle, “Daha hızlı konuşmalısın Vi,” dedi.

Viloula doğru kelimeleri arıyormuş gibi kaşlarını çattı. “Ruh yaşam ve candır... bizi biz yapan şeydir. Tüm yaşamlarımızı hatırlar.”

Killian gözlerini devirdi. "Ah, Tanrı aşkına..."

"Geçmiş yaşamla bağlantı kurmanın birçok yolu, anıları hatırlamanın birçok şekli vardır." Viloula, Lainie'ye dönüp ona sakın, dürüst bir ifadeyle baktı. "Sen bunu yazarak yaptın, görmüyor musun?"

Lainie başını iki yana salladı. Buz gibi bir korku ensesinden aşağıya doğru yayıldı. Aniden bu yaşlı kadının söyleyeceklerini duymak istemediğini fark etti. Tek istediği onu eve götürecek bir rehberdi. "Hayır, *görmüyorum*."

Viloula öne eğildi. "Sen yazarken hayal gücünü kullandığını sanıyorsun. Ama belki de yazarların işi o kadar basit değildir. Belki de hatırlıyorsundur."

"Viloula..." dedi yalvarırcasına. Başka ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Anlamak o kadar da zor değil. Başka bir zamanda sen Killian'ı sevdin ama bir şeyler ters gitti. Kötü sonuçlandı, belki seni terk etti ama ruhunda, yani aşkın anısının ölmediği, yaşamaya devam ettiği yerde bu adamı hatırladın ve onu yazdın."

Killian kaşlarını çattı. "Yapma Vi. Bu kadar anlamsız sözler etmeye gerek yok. Ben bu kadını hiç tanımıyorum."

Viloula, Killian'a bakmadı bile. O derin ve anlaşılmaz, kapkara gözleriyle Lainie'ye bakmaya devam etti. "Düşün biraz. Burayı ve Killian'ı nereden bildiğini açıklamıyor mu bu? Sen daha önce burada bulundun, burada *yaşadın*."

Lainie gözlerini sıkıca kapattı. "Buna inanamıyorum."

Viloula öne eğilip fısıldadı. "Gerçek olduğunu görüyorsun, değil mi? Burada her şeyin düşündüğünden farklı olduğunu görüyorsun. Bazı yönlerden belki benzerlikler var ama senin yarattığın dünya olmadığı kesin. Aynı şekilde değil. Killian'ı, onu hatırladığın haliyle yazdın sen, hatta belki olmasını istediğin haliyle. Bu kısmen gerçekliği kısmen yanlış şeyleri kısmen de senin hayal gücünü yansıtıyor."

Aralarına uzunca bir sessizlik çöktü.

“İnanılır gibi değil,” diye homurdandı Killian. “Onu buraya yalancı olduğunu kanıtlaman için getirdim, sen de kalkıp onun o saçma sapan hikâyesine arka çıkıyorsun.”

“Sen onun ruh eşisin Killian,” dedi Viloula gözünü karartarak. “Benden beklediğin bilgi bu.”

Killian ayağa fırladı. “Tanrı aşkına, ruh eşi de ne demek? Hayır! Sakın yanıt verme. Bilmek istemiyorum.”

“Ona bir baksana, budala,” diye homurdandı Viloula aniden yükselen ve yeni bir güç kazanan sesiyle. “*Bak* ve bana aranızda hiçbir benzerlik olmadığını, onu daha önceden tanıdığını dair bir hisse kapılmadığını söyle.”

Killian döndü ve onun gözlerine baktı. Lainie, Killian’ın bakışlarının derinliği karşısında tüm vücudunun ürperdiğini hissetti. Bakışlarını kaçırmak istedi ama yapamadı. Onu gördüğü anda ani, beklenmedik bir tepki verdi. Açıklanamaz biçimde uçurumun kenarındaki çıkıntıyı ve ona baktığında, yarattığı karakterin ötesinde bir şey gördüğü zamanları hatırladı. Zihninde küçük bir *belki* yanıp söndü ve beraberinde korkuyu da getirdi.

“Gördün mü?” Viloula’nın sesi sakın, baştan çıkarıcıydı ve Lainie onu bir fantezinin içine doğru çektiğinin farkındaydı. Ruh eşi düşüncesi bile onu korkutmuş, dikkatini cezbetmişti. Ne anlamı olabilir bunların, diye merak etti kısa bir an. Değer görmek, sevmek, ilgilenilmek nasıl bir histi acaba?

“Seni herkes kadar tanıyorum ben Killian,” dedi yaşlı kadın hipnotize edici bir sesle. “Ben bu dünyayı, senin dünyanı anlıyorum. O dünya silahlarla ve ölümlle dolu bir dünya. Ama şimdi ilk kez yüreğinle görmelisin.”

Killian bir an nefes alıp vermeyi bırakmış, kaskatı kesilmişti. Akıl sır ermez bir duygu gözlerini kararttı. “İlk kez olduğunu nereden biliyorsun?”

Killian dönüp uzun adımlarla kapıya yürüdü ve sürgüye uzandı.

“Killian?” diye seslendi Viloula.

Killian durdu ama dönmedi. "Evet?"

"Üzgünüm."

Killian yanıt vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Üzülme. Bilemezdin." Sonra kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Lainie uzunca bir süre kapalı kapıya bakıp düşüncelerini toplamaya çalıştı. Düşünceler zihninde dönüp duruyor, içi git-tikçe büyüyen bir panikle doluyordu. Ruh eşleri... kaybedilen aşklar... ikinci şanslar. Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Düşünceler onu boğuyordu âdeta. Aniden inanabileceği, tutunabileceği hiçbir şey kalmadı. Çocukluğundan beri içinde taşıdığı şiddetli ızdırap dışında sahip olduğu tek şey cesareti ve kızının iyiliği idi. Hepsi bu. Bu kadarıyla yetinmişti ama şimdi ne yazık ki yetmiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. İnanmaya ihtiyacı vardı ve... o da Lainie'nin asla sahip olmadığı bir şeydi.

Lainie kendini açıklanamaz bir biçimde yaşlı hissederek iç geçirdi. Her zamanki gibi o inanç olmadan yola devam etmeliydi. Kelly'ye dönmenin yolunu bir şekilde bulacaktı ve neye inanıp inanmadığının da bir önemi yoktu.

Kelly. Her zamanki gibi kızının ismi onu sakinleştirmeye yetmişti. Derin bir nefes alıp bir an için kızını, tek aşkını düşündü.

Onun için bu hayatta sadece Kelly önemliydi.

Bu saçmalığa bir son vermenin zamanı gelmişti. Ruh eşleri, tercihler, geçmişteki sorunları çözme şansı kimin umurundaydı ki? Şu an çözmesi gereken çok daha önemli bir sorunu vardı.

Kendini daha güçlü hissederek Viloula'ya sert bir bakış attı. "Yani Killian benim ruh eşim, öyle mi? Ama onu tanımıyorum ve ona karşı bir şey hissetmiyorum."

"Bence ona karşı bir şey hissetmelisin..."

Lainie öylesine başını salladı. "Evet, doğru. Sorun şu ki umurumda değil. Ben yalnızca eve dönmek istiyorum."

Viloula kaşlarını çatı. "Ama burada olmalısın. Geçmişte yaşadığın bir şey gelecekte yaşayacaklarını engelledi. Burada kalıp bunu çözmelisin..."

“Çözmek mi?” Lainie kendini geriye atıp sandalyesine yaslandı. “Bak Viloula, karmamı düzenlemek ya da geleceğimde bana yardım etmesi için geçmişimi değiştirmekle ilgili bu saf-satalara ihtiyacım yok benim. Ben geri dönmeliyim.”

“Geri dönmek mi? Ama buradasın. Geri dönüş yok ki.”

Bu kelimeler Lainie’nin yüreğine bıçak gibi saplandı. Ayağa kalkıp geriye doğru tökezledi ve duvara çarptı. “Öyle söyleme.”

Viloula yavaşça ayağa kalktı ve Lainie’ye doğru yürüdü. Üzerinde kalın pazen bir gömlek ve kalın bir erkek kemeriyle beline sıkıca bağlanmış eski yün bir pantolon vardı. Kaşlarını çatarak Lainie’ye doğru yürüdü. “Ne oldu?”

“Geri dönmeliyim,” diye fısıldadı Lainie. “Kelly için.”

“Kim bu Kelly?”

“Benim kızım.”

Viloula olduğu yerde kaldı. “Çocuğun mu?”

Lainie’nin gözleri yeniden yaşardı. Aniden her şey altından kalkamayacağı kadar ağır gelmişti ona. “Bebğim,” diye mırıldandı kollarını gövdesinde birleştirerek. “Bebliğime dönmeliyim.”

Viloula yüzünü ellerine gömdü. Dudaklarının arasından küçük inleme koptu. “Ulu Tanrım, bir çocuk varmış. Bir çocuk. Hiçbir kitapta bir çocuğa nasıl geri dönüleceği yazmaz.”

Dipsiz bir kuyunun içine düşmüştü.

Killian virane evinin kapısında durmuş kampı izliyordu. Güneş ışığı kumtaşı kayalıkların çıplak, pürüzlü yüzeyini sıyrıp kayalara gri yerine altın sarısı bir renk veriyordu. Her şey sakın ve sessizdi. Çatılar ve çadırlar buzlanmış, güneş ışığının altında sim gibi ışıldıyordu.

Sığınağın havası bu sabah biraz ağırlaşmış, iyice durgunlaşmıştı. Kuşlar henüz baskına gelmemiş, güvercinler sabah şarkılarına başlamamıştı. Rüzgâr da kavak ağaçlarının dallarının arasında ısıklık çalarak esmiyordu. Olağandışı bir sessizlik hâkimdi her yere.

Killian sakın bir nefes verip öne eğildi ve kapı dikmesine yaslanıp Viloula'nın kulübesine baktı. Kafa karıştırıcı bir duygu karmaşası onu huzursuz ve biraz da tedirgin etmişti. Vi'nin, o ve Lainie'nin ruh eşi olduğuna dair saçmalamalarına bir an olsun inanmamıştı ama şimdi, en azından kulübesinde yalnızken aralarında bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştı. Garip, beklenmedik ve ürkütücü bir şeydi bu.

Boş bir ev tarafından karşılanmanın ne demek olduğunu biliyorsun Killian...

Kelimeler yeniden üzerine çullanırken Killian irkildi.

Kibirli, acı dolu bir gülücük dudaklarında belirdi ama gözlerine yansımada. Lainie'yi, Viloula'ya götürmesinin sebebi buydu aslında. Yaşlı kadının büyüsünü kullanmakla bir ilgisi yoktu bunun. Lainie'den kurtulmak, gözlerindeki o yürek parçalayan hüzünden ve sesindeki çaresizlikten kaçmak istemişti. Bir de ona baktığında hissettiği o inanılmaz bağdan...

Lainie onu tanıyordu; düzlükteki boş evle ilgili karanlık, çirkin sırları biliyordu. Onu ele geçiren sırları ve on beş yıl önce onu medeniyetten uzaklaştırıp şu anki insafsız, bencil kanun kaçağına dönüştüren gerçekleri biliyordu. Her nasılsa... biliyordu işte.

"Kahretsin," diye lanet etti. Tekrar kulübeye girip birkaç hafta önce oraya fırlattığı iş tulumunu aldı. İs, toz ve çürük bir şey kokuyordu. Killian göğüs cebine uzanıp eski bir tütün çantası aldı. Bir sigara sarıp yaktı ve uzun, düşünceli bir nefes çekti. Duman yüzünü kaplayıp bir an için görüşünü bulandırdı ve gözlerine battı. O keskin, bildik koku burun deliklerini doldurdu.

Kapıya yaslanıp bir nefes daha çekti. Kirli pencereden onun silüetini görebiliyordu. Kaskatı ve dimdik duruyordu. Killian kısa bir an onun hâlâ hüzünlü görünüp görünmediğini, hayatı boyunca hiç arkadaşı olmamış, kimseye de arkadaş olmamış gibi görünüp görünmediğini merak etti.

Bu kadının ondan tek istediği küçük bir yardımdı.

Yardım. İhtiyaç. Bu kelimeler âdeta üzerinden geçmiş, yıllar önce kurmaya çalıştığı savunmasını yerle bir etmişti. Canını bu kadar yakması çok şaşırtıcıydı; daha kötüsü, daha acı vereniye Killian'ın ona yardım edemeyecek olmasıydı. Bunu biliyordu tabii, işe yaramaz adamın teki olduğunu yıllar önce görmüştü. Ama bir yerde, zihninin en gerilerinde belki günün birinde geri dönebileceğini, eskisi gibi hayalleri olan onurlu bir adam olabileceğini düşünüyordu.

Killian acı acı gülümsedi. Artık gerçeği biliyordu; Lainie ondan yardım istediğinde anlamıştı bunu. Onun içinde onur falan kalmamıştı, hatta belki hiçbir zaman da gerçek anlamda onurlu biri olmamıştı. Geçmişte bıraktığı şeylerden biriydi bu, rüzgâr alan düzlükteki o küçük evde yitip giden şeylerden biriydi. Killian ona yardım edemezdi. Lanet olsun, o kimseye yardım edemezdi.

Bu zamana kadar John Killian'a güvenen herkes yapayalnız ölmüştü.

Killian, Emily'nin düşüncesiyle irkildi. Lainie'ye ondan bahsettiğine hâlâ inanamıyordu.

Neden? Neden ona karısını anlatmıştı?

Bu soru bir an için onu tümüyle güçsüz bıraktı. On yıldır, belki daha uzun zamandır karısının adını yüksek sesle anmamıştı. Nedense Lainie'nin yanında ondan bahsetmek çok doğal gelmişti.

Neden? Bu soru soğuk ve çok boş gelmişti ona. Yüreğine saplanmış, yapmak için bir ömür uğraştığı silahını parçalamıştı.

Lainie'ye yanıldığını göstermek için bunu yaptığını söyledi kendi kendine ve buna inanmak istedi. Yıllardır hiçbir şeyi istemediği kadar istedi bunu.

Ama başaramadı. Ondan birçok şey beklenebilirdi. Sahtekâr, zavallı bir kanun kaçağı olabilirdi ama yalancı değildi, özellikle de kendine karşı. Sorunları olduğu gibi kabul eder, sıkıntıları göz ardı etmezdi.

Lainie'ye böyle söylemişti çünkü söylemesi gerekmişti. Üstelik bu farkına vardığı en ürkütücü şey de değildi. Ona gerçeği söylemişti çünkü bunu duymak istemişti, en azından kısmen.

Lainie'nin buna ihtiyacı vardı; Killian bir şekilde bunu anlamıştı ve ona yanıt vermek istemişti.

Killian kaba bir küfür savurup sigarasını yere fırlattı. Sigara düştü ve kırmızı ucu soğuk, sert toprağın üstünde için için yandı. Hafif bir duman yukarıya doğru süzülüp havaya karıştı.

Killian tekrar Viloula'nın evine doğru baktı ve her şeye rağmen gözleri onu aradı. Hâlâ pencerenin önünde duruyordu. Killian onun korktuğunu içgüdüsel olarak sezdi. Korkusunu hissetmiş, tadını almış, sabah havasına karışan tazeliğini koklamıştı. Kendisinin de korkusu buydu sanki.

"Lanet olsun," diye küfretti ve yorgun gözlerini ovuşturup başını iki yana salladı. Aklını kaçıırıyordu. Yakında zamanda yolculuğa, ruh eşine ve sonsuza dek süren aşklara inanmaya başlayacaktı neredeyse.

Killian kulübesine girip kapıyı örttü. Gölgeler hızla içeri süzülüp sabah güneşinin zayıf sıcaklığını kesti. Tahta kirişlerden kafasına toz döküldü.

Lainie'den uzak durmalıydı. Killian bunu biliyor, zihninin en derinlerinde buna inanıyordu. Kafasını kullanırsa onu bir atın sırtına oturtup Fortune Flats'e götürür, sonra da herhangi bir yere giden bir trene bindirirdi.

Vaya con Dios' deli kadın.

Killian'ın sığınağıyla ilgili Joe Martin'e istediğini anlatabilirdi. Bu konuda bilinmesi gereken her şeyi kanun adamları biliyordu zaten. Lainie ona sözleriyle zarar veremezdi.

Ama gözleriyle onu öldürebilirdi. Bu kadının içinde derin bir karanlık vardı, kendi içindeki karanlığı yansıtan bir şey...

Killian'ı da ölesiye korkutan da bu kavrayış, bunun bilinci idi. Emily dışında başka kimseye duymadığı ve geliştirmesi yıllar

* (İsp.) Hoşça kal. (ç. n.)

süren bir şeydi bu. Ama onu çölde bağlı ve savunmasız halde ilk gördüğü an Lainie'ye de aynısını hissetmişti.

Buna şüphe yoktu. Ondan uzak durmalıydı.

Ama duramayacaktı. Bunu biliyordu. Çünkü bugün Lainie o yaşlı, ürkek gözlerle ona bakıp yardımını istediğinde bir şey hissetmişti. Yıllardır hissetmediği bir şey.

Ve o düşünceyle, o farkındalıkla birlikte Killian yıllar önce geride bıraktığını sandığı soğuk karanlığın içine tekrar daldı.

On Üç

“Buraya gel Alaina. Sana bir fincan çay koyayım.”

Lainie bu kelimeleri zar zor duydu. Kollarını sıkıca gövdesine sarıp pencerede durmuştu, gözleri akıtamadığı gözyaşlarının acısını çekiyordu. Gün ışığı yassı tepenin üzerine çoktan düşmüş, dağ sırasında süzülüyordu. Sıcaklık kirli camdan içeri süzülüp yanaklarını ısıtıyordu ama Lainie içten içe hâlâ üşüyordu. Çok üşüyordu.

Viloula onu dirseğinden kavrayıp sandalyeye yönlendirdi. Lainie karşı koyamayacak kadar yorgun olduğu için ona boyun eğdi. Kaynayan suyun yoğun buhar kokusu küçük kulübeyi doldurup sıcacık bir yuva hissi vermişti.

Viloula ocağa gitti, sonra üzerinde duman tüten bir fincan ve üzerine yağ sürülmüş soğuk mısır ekmeği dilimiyle geri geldi. “Ye bunu.”

Viloula, Lainie’nin karşısına oturup ona yaklaştı. “Çok mutsuz görünüyorsun çocuğum,” dedi yorgun bir sesle.

“Sen de mutsuz olmaz mıydın?”

Viloula gözlerini kapatıp usulca başını salladı. “Onu çok seviyor olmalısın.”

Lainie gözlerini kapatıp gözyaşlarıyla savaştı.

“Belki de her şeyin sebebi budur,” dedi Viloula alçak sesle. “Bu kadar basit bir şey. Aşk gibi.”

Lainie gözlerini açtı. “Bu çılgınlıktan daha fazla bahsetmek istediğimi sanmıyorum Vi. Bir saniye izin ver bana, olur mu?”

Viloula çayından bir yudum içip fincanını takırdatarak tabağına koydu. Burnunun üzerindeki gözlüklerini düzeltti ve eğik metal çerçevenin üstünden Lainie’ye baktı. İnce dudaklarında nazik bir gülücük belirdi.

Lainie o bakışa karşı sıcacık bir duyguyla doldu. Daha önce böyle birini hiç görmemişti, hayatı boyunca bunu bekleyip uzun bir süre önce pes etmiş olsa da. Bir annenin kızına yönelttiği sevgi dolu bakışlara sahipti bu kadın. Lainie’nin içinde yıllardır soğuk, karanlık ve yalnız olan bir yerleri ısıtan şefkat dolu bir kaygısı vardı.

“Daha önce kolyeme baktığınızı gördüm,” dedi Viloula alçak sesle. “Hoşuna gitti mi?”

Başka bir şey yapamayacak kadar sarsılmış olan Lainie bakışlarını Viloula’nın boynundaki göz alıcı mücevhere kaydırdı. Lavanta rengi taş hafif ışığın altında parılıyordu. “Çok güzel.”

“Güzelden de öte.” Kadın öne eğildi. “Bu *sibirli* bir kolye.”

Lainie söyleyecek daha iyi bir şey bulamayıp, “Öyle mi?” dedi.

“Sen kampa ayak bastığından beri kolyenin sıcaklığını hissediyorum. Ve bildiğim... bazı şeyler var.”

“Ne gibi?”

“Senin... geleceğin gibi.”

Lainie iç geçirdi. “Ama gideceğime dair bir şey bilmiyorsun.”

“Ne olacağını kim bilir Alaina? Tanrı’nın da kendince bir gizemi var.”

“Orası kesin. Nedense beni yüz yıl geriye getirdi, hem de ne uğruna? Beni özleyen bir ruh eşim olduğu için. Ölümsüz aşkı beni geri çağırdığı için, öyle mi?” diye homurdandı. “Ne muhteşem.”

Viloula, Lainie'nin alaycı sesi karşısında irkilmedi. "Düşünsene Alaina. *Hayal et*. Ölümün, hatta zamanın bile öldüremediği bir aşk bu."

Lainie başını iki yana salladı. "Ben peri masallarına inanacak yaşı çoktan geçtim Viloula. Ben yalnızca Kelly'ye geri dönmek istiyorum."

"Aşka inanacak yaşı asla geçmezsin. Bana baksana. Hayatım boyunca yalnızca bir defa âşık oldum, hem de kolunu kaybeden ve artık onu sevmeyeceğimi düşünen ayı gibi bir adama. Gözüm ondan başkasını görmedi benim. Ama günün birinde tekrar âşık olacağıma inanıyorum."

"Alzheimer gibi bir şey bu," diye mırıldandı Lainie ama o acı dolu kelimeleri telaffuz ederken bile içinde garip bir şeyler olduğunu hissetti. Önemsememek için onca çaba harcadığı kelimeler yüreğinin buz gibi, unutulmuş bir köşesinde kök salmıştı sanki.

Peki ya...

Lainie'ye göre bunlar sihirli sözlerdi, bir yazarın yaşam kaynağıydı. Tüm hikâyelerin başlangıcı. *Peki ya...*

"Peki ya doğruysa?" diye fısıldadı Viloula. "Peki ya Killian seni çok sevdiyse ve sen bunu yüz yıl sonra başka bir kadının kalbinde hatırladıysan? Ya sen onu çok sevdiysen ve onu tekrar bulmak için zamanda yolculuk yapıp geri geldiyse?"

Lainie bu kez gözlerini daha da sıkı kapatıp anlamsız, faydasız, yeni bir fantezinin içine düşmeyi reddetti. Böylesi hasret dolu hayallere hayatı boyunca milyonlarca defa kapılmıştı. Ama işe yaramamıştı. "Ben de kendimi aşk romanı yazarı sanıyorum..."

"Bir düşünsene. Sana söylediklerimi düşün."

"Düşünmek istemiyorum." Tüm çabasına rağmen sesi zayıf ve belirsiz çıkmıştı, bir zamanlar olduğu o ürkek, yalnız çocuk olmuştu yine.

"Evet, istiyorsun. O yüzden buradasın. Yüreğin hatırlıyor... İçinde bir yerde, yüreğin hatırlıyor."

Lainie yorgunlukla iç geçirirken yaşlı kadının sözlerinin cazibesiyle mücadele etti. Bu yalnızca bir kadının düşüncesi, dileği ve duasıydı; bunların ikisine de inanmayan bir kadın için birer dilek ve dua. Eskiden, bir ömür önce Lainie'nin beyaz atlı prenslere, ruh eşlerine, sonsuz aşka inanmasının, gecelerini onu seven ve onu koruyan biri tarafından kurtarılmayı bekleyerek geçirmesinin bir önemi yoktu. O zamandan bu zamana çok yol katetmişti. O artık parmaklıklı pencerelerde hayatını değiştirecek kişinin gelmesini bekleyen küçük bir kız değildi. Artık kendi ayakları üstünde durabilen yetişkin bir kadındı.

"Ben Killian'ı hatırlamıyorum Viloula. Onu bilmiyorum ve onu sevmiyorum. Onunla ruh eşi falan da değiliz. Geçmişte öyle olsak da şimdi umurumda değil."

Viloula yanıt vermeden önce uzun bir sessizlik oldu ve o sessizlikte Lainie gerildiğini, endişelerinin büyüdüğünü hissetti. *Başka bir şey söyleme*, diye düşündü çaresizce. *Tekrar inanmama yol açma...*

"Kelly," dedi Viloula sonunda. "O senin kızın, değil mi? Sevdiğin tek kişi o mu?"

Konu aniden değişince kafası karışan Lainie kaşlarını çattı ama yine de rahat bir nefes aldı. Her şey ruh eşlerini konuşmaktan daha iyiydi. "Evet."

Viloula ona keskin, anlayış dolu bir bakış attı. "Adı Killian'ın adına çok benziyor."

Bu ima o kadar güçlü ve beklenmedikti ki Lainie bir an nefes alamadı. Hareketsizce oturup dudaklarını sessizce araladı. "Aman Tanrım..."

Viloula ciddi bir ifadeye bürünüp yavaşça başını salladı. "Akıl unutsa bile yürek unutmaz."

Lainie'nin heyecanı sesine yansıdı: "Bu... bu doğru olsa bile birini başka bir hayatta sevdin diye tekrar sevemezsin. Biz farklı deneyimler yaşamış farklı insanlarız artık. Başka türlü..."

"Tanrı her şeyi mümkün kılar."

“Ama çok mantıksız.”

Viloula hüzünle başını salladı. “Mantıklı olması gerekmiyor.”

Lainie sandalyesine iyice gömüldü. Yine vazgeçmek, gözden kaybolmak istiyordu. Bu farkındalık Lainie’yi kızdırıp ona bir de depresyon gibi bir lüksle uğraşamayacağını hatırlattı. Lainie sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. “Bu kadarı yeter. Bir şey istiyorum: Beni bu zamandan geri gönderebilir misin Viloula? Nereye gideceğimi ya da nasıl bir yol deneyebileceğimi söyleyebilir misin?”

Viloula’nın yüzü endişeyle buruştu. “Yanıt Killian’da.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Burada olmanın sebebi Killian’sa eğer, o zaman onunla çözmen gereken bir sorunun ya da öğrenmen gereken bir ders var demektir.”

“Hah.”

“Alacağın ders buradan çıkış kapısı demek oluyor. Bu zamandan kaçamazsın, buradan gidebilirsin.” Viloula başını salladı ve, “Kader,” diye fısıldadı.

“O halde yarın gidiyorum. Düşünmem gereken bir çocuğum var benim. Kaybedilen aşklara, yanlış karmaya dair yeterince nasihat dinledim. Yarın aklına daha iyi bir fikir gelmediği takdirde ben tek başıma Fortune Flats’e gideceğim.”

“Killian sana izin vermez.”

Lainie irkilmedi bile. “O halde onu öldürürüm.”

Viloula başka bir şey söyleyecek oldu ama Lainie onu dinlemedi. Dönüp kapıya yöneldi.

“Bekle.”

Lainie arkasına baktı. Viloula duvara yaslanmış, ellerini beline kenetlemişti. “Sana yardım edemeyeceğimi söylemedim. Ben sana yanıtın Killian’da olduğunu söyledim. Sana yardım edebilirim. Kartlar var, fal var... Kaderini görmeme yardım edecek başka şeyler var.”

Lainie'nin nefesi kesildi. Bu yolculukta birinden yardım görmeyi beklemiyordu aslında. Her şeyi nasıl yaptıysa bunu da öyle yapacağını düşünüyordu; tek başına.

Çabucak masaya gidip oturdu, bunu yaparken Viloula'nın aniden kararını değiştirip gülmesinden ve bunların hepsinin bir şaka olduğunu, eve gitmesinin hiçbir yolu olmadığını söylemesinden korkuyordu biraz.

Viloula yatağının yanındaki küçük tahta kutuya uzandı ve onu göğsüne yasladı. Solgun ışık pencereden süzülüp onu sarıp sarmaladı. Teninin karanlık katmanları o ışıktaki kadifemsi görünüyor, gözleriye gizem dolu bir ifadeyle ışıldıyordu.

Lainie duraksadı. "Burada yapacaklarımızdan korkmalı mıyım?"

"Korkmak mı?" Viloula kaşlarını çatı, belli ki düşünüyordu. Sonunda başını salladı. "Evet," dedi usulca. "Sanırım korkacak çok şey var."

Viloula kartları ağır ağır karıştırırken boğumlu parmakları düzensiz, birbirinden ayrılmış gibi çalışıyordu. Karışan kartların zımpara kâğıdına benzer sesleri o sakın kulübedeki tek sestti.

Lainie kıınıldamadan masada otururken dizleri ve bilekleri sıkıca birbirine yapışmıştı. Rengârenk kartlara baktı ve içini yeni bir korku dalgası sardı.

Yaşadığı belirsizliği aydınlatmak istedi ama sesi titredi ve onu ele verdi. "Tarot kartlarının şeytan işi olmadığından emin misin? Şeytan çıkarma ayinleri olmadan da başım yeterince belada zaten."

Viloula gülümsemeden yedi kartı yelpaze şeklinde açtı. "Bu kart..." Sonra en alttaki kartı işaret etti. "Bu senin geçmişe dair bilgini gösteriyor. Avucunla dokun ona ve çevir."

Lainie kendisine söyleneni yaptı.

"Âşıklar," dedi Viloula usulca ve gülümsedi. "Şimdi yüzük parmağınla çevir. Karmaya dair öğrenmen gereken bir ders bu."

Lainie karta yüzük parmağıyla dokunup çevirdi.

Viloula kaşlarını çattı. “Kule. Büyük bir yıkım anlamına geliyor bu... Karanlık tarafınla verdiğin savaş. Büyük bir değişim yapmalısın. Hımmm...”

“Çok güzel.”

“Şimdi serçe parmağınla.”

Lainie sinirlerinin beklenmedik şekilde gerildiğini hissetti. Rahatsız halde serçe parmağıyla karta dokundu ve çevirdi. Kartı gördüğü anda içi ürperdi. Ölüm.

Viloula sakın bir şekilde iç geçirdi.

Lainie masadan kalkıp kartlara vurunca hepsi dağıldı, birkaçı da yere düştü. “Bunu istemiyorum artık. Ben kitap okumak istiyorum.” Duvarın dibine yığılmış yüzlerce kitabı işaret etti.

Viloula ona baktı. “Ben bundan bir şey öğrendim.”

“Öyle mi? Nedir o?”

Lainie’ye anlayışla baktı. “İçinde kocaman bir karanlık var. Dersini almak için onunla yüzleşmelisin.”

“Ne yazık ki o süreçte öleceğim zaten. Çok teşekkürler.”

“Otur Alaina.” Alaina kadının dediğini yapınca Viloula devam etti. “O kart ölüm dışında birçok şeyi temsil edebilir, değişim, kayıp, veda gibi.”

Lainie içinden gelmese de gülümsemeye çalıştı. “İyi, o zaman çok rahatladım. Şimdi ne yapıyoruz peki?”

Viloula biraz tereddüt etti. Bakışları pencere pervazındaki küçük cam kavanoza kaydı. “Başka bir şey deneyebiliriz. Rune yorumlama, avuç okuma gibi...”

“Peki, başlayalım öyleyse. Kelly yakında eve dönecek.”

Viloula bakışlarını küçük kavanozdan çekip kaşlarını çattı. “Burada zamanın gelecekteki hızda aktığını da nereden çıkardın?”

Lainie’nin içini buz gibi bir korku sardı. Aksini hiç düşünmemiş, Kelly’nin çoktan eve dönmüş olabileceği, her şeyin çoktan bittiği aklına bile gelmemişti. “Aman Tanrım Vi... Ben sandım ki...”

“Evden ne zaman ayrıldın?”

“12 Ağustos’ta.”

Viloula ocağın üstüne iliştirdiği yaprakları sararmış takvimine baktı. “Bugün ayın on dördü.”

Lainie rahat bir iç geçirdi. “Tanrı’ya şükür, o halde daha dönmedi.”

“Zaman senin lehine.”

Lainie güldü. Haşın, acı dolu bir sestir bu. “Pek sayılmaz.”

Aralarına yoğun ve gergin bir sessizlik çöktü bir süre, sonra Lainie gülümsemeye çalıştı. “Hadi Vi,” dedi usulca, “işimize bakalım. *Ruh eşim* beni her an vurmaya karar verebilir.”

Killian sandalyesine yaslanmış, elindeki kartlara odaklanmaya çalışıyordu. Onları kırmızı bir leke gibi görüyordu; Kız, onlu, yedili, dörtlü ve üçlü Kupa.

Hambone Davis tok bir ses ve alkolün etkisiyle ağzında yuvarlanan kelimelerle, “Var mısın yok musun Kill?” diye sordu.

Gece boyunca Killian’ın en iyi eli buydu ama yanıt verecek kadar umursamıyordu. Tek düşündüğü Lainie adındaki o kadın ve kadının ona hissettirdiği şeylerdi.

“Killian? Tanrı aşkına...”

Killian yumuşak bir sesle, “Varım,” dedi ve birkaç altını masaya çarptı.

Arizona Ted öksürdü ve viski şişesine uzanıp uzun, damla damla akıttığı bir yudum içti. Gürültüyle geçirip ağzını koluna sildi. “Pas.”

Hambone bozuk paralarını yığının içine attı. “Vale per.”

Killian kartlarını masaya bıraktı ve Hambone söylenip Arizona da kıs kıs gülene kadar kazandığını neredeyse fark etmedi bile.

“Bugün aklın başında değil senin Kill. Vurulduğundan beri ilk kez dikkatinin bu kadar dağıldığını görüyorum.”

“O zaman dikkati dağılmamıştı Zona. Sinirliydi, o kadar. Her kazandığımda korkudan altıma edecektim.”

Arizona kahkahalarla gülerек tekrar şişeye uzandı. “Kazandığın o *tek* elde korkudan altına edeceğini söylüyorsun sanırım.”

“Tek el mi kazanmıştım?” Hambone da kendi şişesine uzanıp gürültüyle içti. “Sanki daha fazlaydı.” Sonra sırtıttı. “Ama dediğim gibi korkudan altıma edecektim.”

İki adam da bunu çok komik bulmuş, kahkahalarla gülmüşlerdi. Gürleyen sesleri o küçük, rutubetli kulübede yankılanmış, viskinin keskin kokusunu ortaya çıkarmıştı.

Pis sarhoşlar, diye düşündü Killian iç geçirerek. Her şey komik geliyor onlara. Kazandığı paraları toplamak üzereydi ki arkasındaki kapı açıldı.

“Evet, yüce liderimiz ve dalkavukları buradaymış.” Purty’nin karanlıktan gelen Teksas aksanlı derin sesi.

Hambone’un benzi attı. Hemen ayağa kalktı. “Sen kime dalkavuk diyorsun piç herif?”

Purty sırtıp küçük kulübeye girdi ve sert zemini takırdatarak ilerledi. “Dur bakalım dostum. Şu parayı paylaşalım.”

Hambone’un yüzündeki düşmanlık en ufak bir iz kalmayacak şekilde silindi ve yerini yabani bir oburluğa bıraktı. Yavaş yavaş tekrar sandalyesine çöktü. “Ne kadar?”

“Hepsini saymadım ama on bir bin civarı sanırım.”

Arizona alçak, takdir dolu bir ısıklık çaldı. “Vay canına, büyük para bu. Soygundan beri bu kadar para paylaşmamıştık. O ne kadardı? On bin mi...” Kaşlarını çatıp düşünmeye başladı.

“Evet Zona, bu daha fazla,” dedi Purty.

Mose da Purty’nin arkasından içeri dalıp alacakaranlığın solgun ışığının kulübeye girmesini engelledi. “Skeeter dönmedi mi henüz?”

Killian dalgın bir ifadeyle başını sallayıp kazancını topladı ve altınları ve banknotları trençkotunun cebine attı. Sonra yavaşça ayağa kalktı.

“Kadın nerede patron?” dedi Mose arkasındaki karanlığın içinden.

Killian arkasına döndü. O karanlıkta bile Mose’un yüzündeki sert ifadeyi, çenesini öfkeyle yatırdığını görebiliyordu. Killian neler olduğunu o an anladı. Mose daha en başından Lainie’yi öldürmek istiyordu ve üç günde de bu dürtüyü takıntıya dönüştürmüştü.

“Hangi kadın Mose?” dedi öylesine sorar gibi.

Mose kaşlarını çatı. “Kimden bahsettiğimi biliyorsun patron.”

Ondan sonra kimse bir şey söylemedi. Yoğun, zoraki bir sessizlik odaya hâkim oldu. Purty ve Mose öfkeyle bakıştı.

Arizona ilk kez Purty’nin bilmediği bir şeyi bilmenin hevesiyle, “Kampa getirdiği şu ateş püsküren kadından mı bahsediyorsun?” dedi.

Purty başını sallayıp tükürdü. “O kadın olmalı.” Sonra Killian’a döndü. “Kim olduğunu buldun mu?”

Killian omuz silkti. Lainie’nin hikâyesi Mose’u tatmin etmezdi. En azından uzun süreli. “Pek sayılmaz.”

“O zaman ben öğrenirim,” dedi Mose.

Killian, Mose’un ses tonunun bir anda değiştiğini fark etti. Saldırgan, sorgulayıcı bir sestir bu. Ve yıllardır ilk kez Mose, Killian’a “patron” dememişti. Killian’ın otoritesine karşı gelmekti bu.

Killian ağır ve hafif adımlarla Mose’a doğru yürüdü. Yaklaştı, o kadar yaklaştı ki Mose kaşlarını çatıp geri adım attı. Daha sonra Killian doğrularak uzun boyuyla olabildiğince Mose’un üzerinde hâkimiyet kurmaya çalıştı. Gölgesi Mose’un yüzünü sıyrıp geçti. “Öyle mi?”

Mose’un gözlerinde öfke dolu bir ifade belirdi ama dişlerini gıcırdatıp sessizliğini korudu. Öfkesinin tek göstergesi rastgele tıraş edilmiş boynundan yukarıya süzülen donuk, kırmızı bir renkti.

“Ulu Tanrım, patron,” dedi Purty ıslık eşliğinde. “Sanırsın ki Mose hayatının aşkından bahsediyor. O fahişenin kim olduğunu ve bunca bilgiyi nereden edindiğini anlamak istiyoruz yalnızca.”

“Patron onu beceriyor,” dedi Arizona duygusuzca.

“Öyle mi?” Purty keçe gibi suratını ikiye ayırıp sarı dişlerini göstererek sırttı. “İsimlerimizi nereden bildiğini söylemedi, değil mi? Yani zevkten *aman Tanrım* ve *daha sert, daha sert* diye haykırışlarının arasında.”

Adamlar kahkahalarla güldü.

Killian hiçbir şey söylemeden Mose’dan uzaklaştı. Adamların Lainie’den bu şekilde bahsetmesi sinir bozucuydu. Dahası, Lainie’yi önemsedliğini fark etmesine daha da sinirlendi.

Sonra kahkahalar dindi. “Çok ciddiym patron,” dedi Purty ısrarla. “İsimlerimizi nereden bildiğini söyledi mi?”

“Hayır.”

Mose hiç gülmedi. “Ona birkaç soru soralım patron.”

Killian buna hakları olduğunu biliyordu. Liderleri olarak sorularının yanıtını da bilmeliydi ama bilmediğine göre onlara engel olamayacağının da farkındaydı. Adamlar onun tehdit olup olmadığını bilmeliydi.

“Evet, tabii,” dedi sakın bir ses tonuyla. “Onu sorgulayın. Ama ona ne yapılacağına ben karar veririm.”

Purty biraz şaşırmıştı. Buruşuk kaşları iyice çatıldı ve eğik burnunun altındaki bıyığıyla oynamaya başladı. “Tabii ki patron.”

Killian hislerini dışavuran o cümleyi hiç kurmamış olmayı diledi. Sonra da doğrulup kapıya yürüdü. “Bu konuyu çözelim artık.”

On Dört

Viloula bitkin düştü ve gözlüklerini burnunun üstünden alıp önündeki kitabın üzerine bıraktı.

Lainie de kitabını kapatıp kan çanağına dönmüş gözlerini ovdu. Ensesinden başlayan zonklama kafasına çivi çakılıyormuş gibi şiddetliydi. Lainie iki parmağıyla şakaklarını ovdu. Panik çok yakınındaydı ve tüm gücüyle onu kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Ama oradaydı işte, her saniye büyüyor, irade gücünü parçalamaya çalışıyordu. Çaresizliği ve korkusu büyüdükçe öfkesi de artıyordu.

Viloula buruşuk yüzünü avuçlayarak, “Başka bir... yol göstericin olur sandım,” dedi.

Lainie kısa, şiddetli bir kahkaha attı. “Dinî metinlerden çok şey beklediğimizi gösterir bu kesinlikle.”

Viloula kaşlarını çatıp başını kaldırdı. “Bu kâfirlikten iki kat kötü.”

“Kâfirlik mi?” diye tekrar etti Lainie. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Tabii ki hayır. Evrenimiz Tanrı tarafından yönetiliyor, hayatımızı o şekillendiriyor. Ona inanıyorsun, değil mi?”

“Hayır.”

Viloula onu inceledi. “Ah, bence inanmak istemesen de... inanıyorsun.”

“Bu teolojik sohbet her ne kadar enteresan olsa da ben işimize bakmayı tercih ediyorum. Eve gitmeme yardımcı olacak bir şey buldun mu?”

Viloula omuz silkip artık ılıklaşan çayına uzandı. “Ne yapmamız gerektiğini söyledim.”

Lainie elini dağınık saçlarında gezdirdi. “Voodoo büyüsünden Katolik mezhebine, Müslümanlığa kadar tüm dinleri ve inançları okudum; daha önce hiç duymadığım saçma tarikatları bile. Hiçbirinde benimki gibi bir durumun olasılığında *bahsedilmiyor*. Ama Doğu dinlerinde her türlü yanıt var. Ve onların da hepsi aynı. Karma, yeniden doğuş, ikinci şanslar ve hayat dersleri gibi aynı palavralardan bahsediyorlar.”

“En azından Killian ile senin geçmişte birbirinizi sevdiğinizi ve büyük bir değişim olacağını biliyoruz.”

Lainie dirseğini sandalyenin koluna yaslayıp gözlerini yeniden ovdu. “Ah, evet. En azından bu kadarını biliyoruz. Burası, Tanrı’nın (bir erkeğin) öğrenmem gerektiğini düşündüğü bir dersi öğreneceğim kocaman, kozmik bir sınıf.”

“Ben Tanrı’nın erkek mi kadın mı olduğundan emin değilim. Bence...”

“Hayır, ben bunu umursuyorum. Önemli olan burada bulacağımız her şeyi bulmuş olmamız.”

Lainie ani ve öfkeli bir hareketle çayının dibini kafasına dikti ve ağzını elinin tersiyle sildi. Her zamanki gibi yine tek başınaydı.

Viloula hafifçe çık çık etti. “Burada yalnız değilsin Alaina.”

Alaina’nın rengi soldu ve bir an Vi’ye baktı, sonra teneke bardağını yere fırlattı. “Aklımı okuma Vi. Bu çok sinir bozucu.”

“Seni evine götüreceğiz kızım.”

Lainie alaycı bir ifadeyle güldü. “Öyle mi? Nasıl? Başarısız olduğum dersleri ana hatlarıyla gösteren bir kopya kâğıdın mı var?”

“Doğrusu bir fikrim daha var. Düşündüm ki...”

O sırada bir erkek sesi, “Çık dışarı kadın!” diye gürledi.

Viloula kapalı kapıya bakıp kaşlarını çatı. “Bu Mose’un sesi.”

Lainie sandalyeyi geriye itip hızla ayağa kalktı. “Mose mu?”

Vi ona keskin bir bakış attı. “Onu tanıyor musun?”

“Beni öldürmek istemişti... Zaman kazanmak için.”

“Tam da Mose’a göre bir düşünce.”

Adam incecik kapıyı şiddetle çalmaya başlayınca küçük kulübe sarsılıp gıcırdadı. Pürüzlü, yontulmuş çatı kirişinden tozlar yağmaya başladı.

Viloula ayağa kalktı ve koruyucu bir tavırla Lainie’nin yanına gitti.

Kapı ardına kadar açıldı ve Mose uzun adımlarla içeri daldı, sonra köşeye gitti. Alnına kadar indirdiği şapkasının altından kısık, kuşkulu gözleri ve palabıyığının gizlediği küçük, kaba ağzıyla Lainie’ye baktı.

Purty de arkadaşının arkasından içeriye girmiş, kollarını rahat bir ifadeyle iki yanına indirmişti. İyi niyetli bir gülücük dudaklarını kıvrımış, çapaklı gözlerini ışıldatmıştı. “İyi akşamlar Bayan Viloula.” Lainie’ye döndüğünde yüzündeki gülücük daha da genişledi. “Hanımefendi.”

Killian da arkadan yetişmiş, sessizce Purty’nin yanında durmuştu. Lainie onun gözlerindeki sertliği ve sağ elini silahına yakın tuttuğunu anında fark etmişti. Killian duvarı arkasına almıştı. Bela aradığı belliydi. Asıl soru ise belayı başlatmaya mı durdurmaya mı niyetli olduğuydu.

Mose boğazını temizledi. “Bazı sorularımızın yanıtını istiyoruz hanımefendi.”

Lainie doğruldu ve Mose'a sert bir bakış attı. Ona hiç yanaşmayıp korkusunu kibirli, cüretkâr bakışlarının arkasına gizledi.

Purty başparmağını kot pantolonunun beline geçirip ilerledi. "Evet, bazı sorulara yanıt vermelisin."

"İsimlerimizi nereden bildiğin gibi," dedi Mose yüksek sesle. Viloula, Lainie'ye endişeyle baktı.

Lainie de gülümseyerek ona anlamlı bir bakış attı. *Ben yazarım. Bana güven,* diyordu o bakış.

Viloula anlamış gibi yavaşça başını salladı. "Hadi... hadi Alaina... Ona gerçeği anlat."

"Bir de yalan mı söyleyecekti?" diye araya girdi Mose öne atılarak. Purty eliyle bir hareket yapıp onu durdurdu.

O an bir ilham geldi ve Lainie gülümsedi. "Gerçeği istiyorsunuz, değil mi? Pekâlâ, gerçek şu... Ben Viloula'nın torunuyum."

Kulübe sessizliğe gömüldü. Viloula ağzı açık kalırken bu yalana kimsenin inanmayacağını düşündü.

"Bu kadın bizi aptal sanıyor," diye homurdandı Mose gözlerini kısarak.

Lainie gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Öyle bir şeyi asla aklımdan geçirmediğim Mose."

"Sen beyazsın," dedi Mose, ona doğru tehditkâr bir adım atarak.

"Öyle miyim?" Lainie'nin siyah kaşı yukarı kalktı.

Mose durdu.

Purty ona bakarken gülümsemesi iyice tatsız bir görünüm aldı. "Abilene'de bir fahişeye tanışmıştım. Babası gece kadar siyahı ama kadın senin benim kadar beyazdı Mose."

Mose yavaşça Viloula'ya döndü. "Sen bizdensin Viloula. Onun söylediğini destekliyor musun?"

"Evet," Viloula'nın ağzından çıkan tek kelime buydu ama yeterli olmuştu. Lainie adamların yaşlı kadını sorgulayamayacağını biliyordu. Mose'un dediği gibi Viloula onlardandı.

“Ona bizden bahsettin mi?” diye sordu Purty.

Viloula başıyla onayladı. “Seattle’dan iki hafta önce ayrıldı. Onunla Fortune Flats’ta buluşacaktım ama sizinle karşılaşmış.”

Lainie başparmaklarını kemerinin ilmeğine geçirip sıırıttı. “Büyük şansı.”

Viloula ona kızgın bir bakış attı.

Mose öyle derin ve karanlık bir ifadeyle kaşlarını çatmıştı ki gölgede duruyor gibi görünmüştü. Lainie’nin her hareketini izliyor, onu inceliyordu ama hiçbir şey söylemedi.

“Size kahve getireyim mi çocuklar?” dedi Viloula ocağı işaret ederek.

“Hayır,” dedi Purty, “soygunda yağmaladığımız parayı paylaşacağız.”

Lainie ona kocaman bir gülücük verdi. “Kanun kaçaklarının işi hiç bitmiyor.”

Purty başını iki yana salladı. “Senin de çenen çok düşük hanımefendi.”

Viloula, Lainie’yi dirseğiyle sertçe dürttü. “Çenesini babasından almış. Çenesi hiç durmayan Detroit’li bir ayakkabıcıydı babası...”

Purty, Mose’u kolundan tuttu ve o iri yarı adamı kulübeden çıkması için yönlendirdi. Killian bekleyip gitmelerini izledi, sonra da kadına döndü.

“Ne müthiş performanstı,” dedi yumuşak bir sesle. Kapıya yaslanıp bir bacağına diğerinin üzerine geçirdi. Dış görüntüsüne rağmen rahatlamış, sakın bir hali vardı. Ama Lainie aptal değildi. Killian’ın vücudu gerilmişti, gözlerinde tehlikeli bir ifade vardı. Ona sarmal haldeki bir yılanı hatırlatmıştı, tüm gücü ve gösterişiyle saldırmayı bekleyen bir yılan.

“Belki de performans değildi.” Lainie ona yukarıdan bir bakış attı. “Genetik olarak mümkün. Hatta...”

Killian onu omuzlarından kavrayıp kendine çekti ve ayaklarını yerden kesti. “Sakın öyle bir hataya düşme Lainie.”

Lainie alaycı görünmeye çalıştı. “Ne... Ne hatası?”

“Ben aptal değilim.”

Bakışları kenetlendi. Lainie garip bir duygunun tüm vücudunu sardığını hissetti. Korku değildi ama ona benzer bir duyguydu. Ve her neyse daha önce hissetmediği bir şeydi. Kalbini küt küt attırmış, nefesini hızlandırmıştı. Killian, Lainie’yi alev alev yandığını hissettiren ateş gibi bir bakış eşliğinde yavaşça bıraktı. Masanın üstünde duran tarot kartlarına öfkeli bir bakış atıp ona sırtını döndü. Kapıda durdu. “Akşam yemeği için on beş dakika sonra benim kulübemde ol.”

“Emredersin!”

Killian başka bir şey söylemeden gitti.

Lainie orada kaldı, gözlerini kırpmadan kapanan kapıya baktı ve o an Killian’ın ona nasıl bir şey hissettirdiğini, vücudunun neden bu kadar şiddetli bir tepki verdiğini merak etti. Bir süre sonra Lainie, Viloula’nın keskin bakışlarını üzerinde hissetti. Yaşlı kadına döndü ve anında pişman oldu. Kadının buruşuk dudaklarında küçük, anlayış dolu bir gülümseme belirdi.

Tek bir şey söyledi. “Ruh eşleri.”

Vi’nin kulübesinden çıktığından beri belki de üçüncü defa, “Ruh eşi...” dedi Lainie. Evet, Killian ona tabii ki biraz... tanıdık gelmişti ama bunun illaki tek bir anlama mı gelmesi gerekiyordu?

Lainie’nin şu an ihtiyacı olan son şey bir ruh eşıydı. Killian’ın kapalı kapısında durmuş, havanın etkisiyle kararan deriyle bağlanmış kalaslara baktı. Sürgü ipi kapının yanından öylece sarkmış, yıllar boyu dikkatsiz kullanım sonucu kenarları aşınmıştı.

Bir yerlerde bir kuş cıvıladı; anlamsız biçimde normal bir sestir bu. Lainie iç geçirip keskin, bakırımsı toz kokusu ile odun dumanından kalan kokuyu içine çekti.

O senin ruh eşin, dedi kendi kendine, Vi’nin yanından çıktığından beri belki yüzüncü defa.

Tabii ya. Ben de Julia Roberts’ım.

Viloulá'nın ona söylediklerine inanmalıydı, bunu biliyordu. Kaybedeceği bir şey yoktu sonuçta. Bilgisayarını açıp kendini yüz yıl öncesine götürdüğüne inanabilirse burada birinin onu çağırdığına, hatta onu sevdiğine de inanabilirdi.

Hayır.

Lainie başını iki yana sallayıp o ironiye gülümsedi. Aşka inanmayan bir aşk romanı yazarıydı o. Judith bunu duysa dehşete kapılırdı.

Belki eskiden, uzun zaman önce bu tür duygulara inandığı olmuştı. Belki eskiden aşk varsa bir şekilde onu bulacağına da inanmıştı. Ama o günler, o saf olduğu günler çoktan geçip gitmişti ve tekrar canlanması da mümkün görünmüyordu. Artık inandığı tek aşk, bir annenin aşkıydı. Bu somut, değişmez, güçlü ve koşulsuz bir sevgiydi. O Kelly'yi seviyordu, Kelly de onu.

Bu kadarı Lainie'ye yetiyordu; Kelly'ye hamile kaldığı günden beri de yetmişti. Ruh eşine falan ihtiyacı yoktu. Öyle birini istemiyordu bile. Hem şansı yolunda giderse Killian bir paket sigara almaya çıkacak, Lainie de ondan sonra onu "Amerika'nın En Çok Arananı" ilanında görecekti.

Bu düşünceyle gülümsedi. Bay Maço onun neyi olursa olsun, ister ruh eşi, ister kurgu kahramanı, ister ikisinin arası bir şey olsun Lainie'nin umurunda değildi. Şu an hayatı boyunca başa çıkabileceği duyguların hepsini yaşıyordu zaten. Ruh eşine hayatında bir yer yoktu.

Gücünü topladığını hissederek kapı sürgüsüne uzandı ve kapıyı açtı. Fark ettiği ilk şey kaynayan etin ağır sulandıran kokusuydu. Lainie içeri girerken boş midesi gürültüyle guruldadı.

Her an kırılabilirmiş gibi görünen masanın üstündeki tek fanus, solgun evi biraz olsun aydınlatıyordu. Yatak köşede gölge gibi duruyordu, o loş ışıkta soluk renkli çarşaf lar sayesinde fark ediliyordu ancak.

"Geri geldin demek."

Lainie irkilerek arkasını döndü. Killian onun solunda, kapının arkasında, duvara karşı durmuştu. Yüksek ve dar bir kitaplığın önündeydi, her an kitaplardan birini alacakmış gibi.

Lainie ona küçümseyici bir bakış attı. “Suç ve Ceza’yı mı okumaya karar verdin?”

“Neden? Sen mi okumak istiyordun yoksa?”

Lainie kendini tutamadı ve gülümsedi. Lanet olsun, o kadar iyi hissetmişti ki kendini. Onca yaşanan vahim durumdan, keder ve korkudan sonra gülümsemek için bir sebep bulmak güzeldi. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu ona doğru yürüyerek. “Soyulacak banka kalmadı mı?”

Killian ondan uzaklaşınca Lainie onun korkusunu hissetti. Ona bu kadar yaklaşmasını istemiyordu.

Lainie artık ruh eşi olduklarından emindi.

Ona baktı, bu zamana kadar incelemmediği şekilde onu inceledi. Bu zamana dek tek gördüğü, onun kitabında yarattığı bir adam olduğuydu. Geri kalanı görmezden gelmişti hep. Ama şimdi onu olduğu haliyle görmeye çalışıyordu.

Killian kitaplığın yanında durmuş, bir ayağını en alt rafa yaslamıştı. Uzun, ince parmaklı elini ise bacağının sert kıvrımına yaslamıştı. Eskiden beyaz olan, şimdiyse fazla yıkanmaktan iyice yıpranıp grileşen pamuklu gömleği geniş omuzlarından gevşekçe düşmüş, yakasından göğsündeki ve bronz tenindeki V şeklindeki tüyleri ortaya çıkmıştı. Tozlu siyah yün pantolonu bacaklarını sarmıştı, aşınmış kenarlarıysa çizmenin üst kısmında duruyordu.

Kulübenin bir köşesini doldurmuştu ve bu yalnızca fiziksel bir etki değildi. Başlı başına bir varoluş, her ortamda göze çarpacak bir adamdı o. Gençti ve her kadının fantezisi olabilirdi. Çelik rengindeki uzun, dağınık saçları yakasına kadar iniyor, gümüş saçaklar misali omuzlarında kıvrılıyordu. Yüzü bronzdu ve yıllarca sıcak güneşin altında kalmaktan kırıışmıştı; karakter sahibi bir yüzdü bu. Ama her şeye rağmen Lainie’yi asıl etkileyen gözleriydi. Diğer her şeyi Lainie’nin tahmin ettiği gibiydi,

yarısından daha fazlası da kendisinin yarattığı gibiydi. Ama o gözler başkaydı... O gözlerde kendisinin koymadığı, hayal edemeyeceği bir şey vardı, ne olduğunu da bilmiyordu.

Lainie ona baktığında bir şeyler hissettiğini artık inkâr etmiyordu. Bir an bile bunun kozmik bir aşktan artakalan bir şey olduğunu düşünmemişti ama bir anlamı olduğu kesindi.

Kafası karışmış bir halde kaşlarını çatıp ona doğru yürüdü. Aralarında birkaç santim kalana kadar ilerledi ve durup gözlerine derinlemesine bakarken bunun, Julie Christie'nin Warren Beatty'nin gözlerindeki içtenliği gördüğü *Heaven Can Wait* filminden bir sahneye benzeyip benzemeyeceğini merak etti.

Bakışları birleşti ve öylece kaldılar. Killian'ın kahverengi gözlerinin derinliklerinde Lainie kendi yansımasını gördü; onun ötesinde az da olsa bir korku kıvılcımı vardı. Killian irkildi.

Lainie bir an, belki daha uzun bir süre nefes almayı unuttu. Killian'ın hayatın güçlükleri karşısında kırışan yüzüne baktı ve garip bir şekilde nihayet eve dönmüş gibi hissetti kendini.

"Nereye bakıyorsun?" diye sordu Killian.

Sana. Lainie o kelimeleri gelişigüzel bir şekilde, hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi söylemek istedi ama yapamadı. Boğazı kurumuş, nefesi hızlanmıştı.

Viloula'nın söylediği her şey aniden korkunç, ürkütücü bir anlam kazandı. Killian ona çok tanıdık göründü, dahası hayatında önemli bir yere sahip olduğunu hissetti. Lainie'nin zihni düzinelerce ana, onları bir araya getiren zaman dilimlerine kaydı. Küçük şeylerdi bunlar; zar zor kavranan, kolayca kaybolan türden. Ama Lainie için anlamı olan şeylerdi hepsi. Ellerini çözerken ona bakışı, uçurum kenarında ona verdiği güç, Emily'den bahsederken gözlerinde beliren hüzün...

Lainie bir şey söylemek için ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi. Ne söyleyeceğini ya da bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

"Bana öyle bakma."

Lainie onun çakıllı, cızırtılı sesini duyduğunda o küçük kıvılcımı Killian'ın da hissettiğini anladı.

İçini bir korku sardı. Kollarını göğsüne doladı ve ondan uzaklaştı. Aniden ona bu kadar yakın olmak istememişti, ona karşı bir şey hissetmek de istememişti.

Ruh eşlerine dair bu saçmalık aklını daha fazla karıştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Tek önceliğinin Kelly olduğunu *her zaman* hatırlamalıydı. Killian'ı, Kleopatra'nın Nil'i geçtiği zamanlardan beri sevebilirdi. Ama önemli olan tek şey eve dönmekti. Ve Killian da ya onun yanında ya da karşısında duracaktı. O kadar. İşte şimdi bunu bulmanın vaktiydi.

"Viloula sana doğruyu söylediğimi ispatlamış oldu," dedi Lainie.

"Ne olmuş? O kadın cinlere, perilere ve şeytanlara inanıyor."

Lainie gülmedi. "Fortune Flats'e gitmeme yardım etmelisin."

Killian irkildi. Gözleri kısıldı. Karşısında karanlık, derin bir azap da görmüştü aynı zamanda. "Neye ihtiyacın olduğu umurumda değil benim."

Lainie kaşlarını çatı. Korkmuş görünüyordu. Ama bu saçmaydı. Korkacak ne vardı ki? Yavaşça onu izleyip yakınına gitti. "Beni Fortune Flats'e götürecek misin?"

"*Hayır!*" Killian'ın aniden gürlemesi o küçük, karanlık kulübede çok uygunsuz kaldı. O sakın ricasıyla Killian'ın damarına basmıştı sanki.

Lainie boş vermesi gerektiğini biliyordu ama şu an çok az gücü vardı ve çaresizdi. Bu cehennem deliğinden kurtulmasının tek yolu Killian'dı. O olmadan Kelly'yi bir daha göremezdi.

Lainie başını kaldırdığında Killian'ın gözlerindeki o saf acı onu harekete geçirdi, Killian'ın onu az da olsa anladığını hissettirdi. O baş döndürücü dejavu anı çok daha güçlü, daha sert bir şekilde geri geldi, daha önce de bu şekilde meydan okurcasına ve acı çekerek durmuş, ikisi de diğerine uzanamamıştı sanki.

Killian onu tutup kendine çekti ve sertçe sarstı. “Bana öyle bakmaktan vazgeç artık.” Sesi alçak ve çakılıydı. “Ben sana yardım edemem.”

“Killian...”

Killian onu itip döndü ve küçük kulübede adımlamaya başladı. Her adımı sert zemini takırdatan çekiş sesini andırıyordu.

Lainie ne diyeceğini bilemez halde onu izledi. Onu dermansız bırakan panik dolu bir duygu içini sardı. Ona uzanmak, fikrini değiştirmesini sağlayacak doğru sözü söylemek istedi ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. *Neden* sorusu dışında. Bana yardım etmek konusunda neden bu kadar isteksizsin?

“Otur,” dedi Killian birdenbire. “Yemek hazır.”

Lainie masadaki düzenlemeyi ilk kez fark etti. Titrek ahşap masaya yürüyüp oturdu ve eğilmiş, teneke çatala ve üzeri çiziklerle dolu metal tabağa baktı.

O masayı görünce içini garip, hatta nostaljik bir duygu kapladı. Oysa ne kadar da sıradan bir masaydı. Bir bakıma da... çok farklı. Bunu şimdi fark etmekse aptalcaydı ve onun durumuyla da bir ilgisi yoktu ama daha önce hiçbir erkek ona yemek yapmamıştı.

Lainie masaya yaklaşp ellerini kucağına yasladı. Şu an ne yapacağını bilmiyordu; yardım etmeyi mi teklif etmeliydi yoksa kütüğün üstünde oturup beklemeli miydi? Ne yapmalıydı?

Killian, Lainie’nin düşünce gücüyle hareket etmiş gibi yanı başında belirdi. Üzerinden dumanlar tüten dört patates dilimini tabağına koyup yanına da kalın bir bifteği çatalıyla ekledi. Kokular birbirine karışırken Lainie’yi bir an için geçmişe götürdü ve sessiz mutfaklarında Kelly’ye sarılarak geçirdiği düzinelerce sıradan günlük anı ona hatırlattı.

Killian kabı masanın kenarına koyup onun karşısına oturdu.

Orada öylece otururken ikisi de başını kaldırmadı, ikisi de konuşmadı. Sessizlik kalın, garip ağını üzerlerine atarak onları birbirine yaklaştıtırırken garip bir şekilde de birbirlerinden ayırdı.

Teneke çatalın metal tabakları çizmesi sessizliği vurgularken aynı anda melankolik bir his de veriyordu.

Lainie etini yavaşça keserken yaptığı işin sıradanlığına odaklandı. Bir ısırik aldıktan sonra tabağına baktı ve elinden geldiğince sessizlik içinde çiğnedi.

“Gerçekten bir kızın mı var?”

Lainie bu soru karşısında öyle şaşırmıştı ki çatalını düşürüp başını kaldırdı. “Evet.”

Killian gülümsedi ama zoraki ve soğuk bir gülücüktü bu. “Buna inanmak zor. Hiç... anne gibi görünmüyorsun.”

Bu ifade Lainie'nin canını yaktı. O da Killian'a eşit derecede sert bir gülücükle karşılık verdi. “Anne olmak için özel bir şeye ihtiyaç yoktur Killian, inan bana. Tavşanlar yavrularını yer.”

Killian gözlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle ona baktı. “On bir yaşındaki bir çocuğun sigara içmesine izin veriyorsa... özel bir şeye ihtiyacı yoktur evet.”

Lainie, Killian'ın anlayışı karşısında şaşırp dona kaldı. Eli hafiften titreyince onları birleştirdi. Bakışlarını ondan kaçırmaya çalıştı ama yapamadı. Var olmaması gereken bir hüznün ve anlayışla bakıyordu ona. Bildiğini, Lainie'nin dışavurmak istediğinden fazlasını gördüğünü gösteren bir bakıştı bu. “Evet, şey,” diye mırıldandı. “Ben o annelerden değilim.”

Lainie onu izleyip daha fazlasını söylemesini bekledi ama Killian başka bir şey söylemedi. Başını eğip yemeye devam etti. Lainie de aynısını yaptı. Bir süre sonra havanın ağırlığı hafifledi ve neredeyse samimi bir sessizliğe dönüştü. Lainie çılginca bu anı daha önce de yaşadıkları hissine kapıldı...

Yemeğini bitirdiğinde sandalyesinde öne kayıp ayağa kalktı. Masanın diğer tarafında Killian da aynısını yaptı. Birbirlerine bakmadan bulaşıkları toplamaya başladılar.

İkisi aynı anda tavaya uzandı. Parmakları birbirine sürtündü. Lainie, Killian'ın teninin sıcaklığını kendi teninde hissetti.

Kaskatı kesildi ve derin bir nefes aldı. Başını kaldırdığında gözleri kenetlendi.

Lainie bir an onun gözlerine baktı ve onu hayatı boyunca tanıyormuş gibi hissetti. Tavayı bırakması, vücudunu geri çekip ondan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Ama hareket edemiyordu. “Bana yardım et,” diye mırıldandı alçak, titrek bir sesle. “Beni eve götür...”

Killian ondan uzaklaştı. Tava, aralarındaki masanın üstünde tangırdadı ve içindeki bulanık su kıymıklı tahtaya sıçradı. Killian’ın ona bakan gözleri Lainie’nin anlayamadığı bir acıyla karardı ve ondan uzaklaştı.

“Bekle,” diye fısıldadı Lainie. “Lütfen...”

Bir silah sesi gecenin karanlığını aniden delip geçti.

Killian gözlerini sımsıkı kapattı. “Tanrı’ya şükür.” Sesi çatallı, çiğ ve yorgun çıkmıştı.

Lainie gölgelerin telaşla gelip geçtiği pencereye baktı. “Nedir o?”

“Parti başlıyor.” Killian malzeme sandığından bir viski şişesi aldı. “Ne zaman ganimet getirsek sarhoş oluruz.”

Lainie, Killian bir tek adım atmasa da ondan gittikçe uzaklaşıyormuş gibi onunla kurduğu kısa süreli bağın kaybolduğunu hissetti. O anın, o duygunun kaybolması Lainie’nin mümkün olabileceğini düşündüğünden çok daha şiddetli, çok daha acı vericiydi.

Kendine hâkim ol Lainie. Lainie omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı ve tecrübeyle edindiği bir kolaylıkla yüzündeki hüznü sildi. Ona kendini yeterince açık etmiş, eline fazlasıyla güç vermişti zaten.

Ama şimdi bitmişti. Gururunu bir kenara atıp ondan yardım istemiş, ona yalvarmıştı... Ama işe yaramamıştı. Lainie yanıtını almıştı: *tartışmasız bir hayır.*

Onu güçsüz düşüren bir pişmanlık yüreğine oturup göğsünü acıttı. Neden başka bir şey beklemişti ki?

Killian şişeyi takırdatarak masaya bıraktı ve ona sırtını döndü. “Hadi gidelim.”

Lainie yerinden kıınıldamadı. “Ben sarhoş adamların içi dolu silah taşıdığı partilere gitmem.”

Killian hafifçe döndü. Gölgesi onu çepeçevre sararken fanustan yayılan o azıcık sıcaklığı da kesti. “Seni burada tek başına bırakmayacağım.”

“O zaman burada benimle kal.”

Killian onun tatlılıkla söylediği sözler karşısında irkildi. “Seni yatağa bağlayabilirim.”

Lainie ona ifadesiz gözlerle baktı. “Evet, bağlayabilirsin.”

Killian ona doğru eğildi, dokunacak kadar yakınındaydı şimdi. Lainie onun gömleğinin dumanlı kokusunu alırken bir tutam saçını kendi şakağında hissetti. “Seni tek başına bırakırsam kaçır mısın?”

“Bunu neden umursuyorsun ki?”

Killian derin bir nefes aldı. Gözleri kısıldı. “Hiçbir yere gitmeyeceksin.” Killian topuklarının üstünde dönüp kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açıp Skeeter’a seslendi.

Birkaç saniye içinde o sıksa kovboy, bir elinde boş bir viski şişesiyle kapıda belirdi. “Söyle patron.” Skeeter sendeleyerek onu selamladı.

“Bu hanımefendi... bu gece benim misafirim olacak. Kapıda bekle ve ona bekçilik et.”

Skeeter kaşlarını çatı. “Peki ya parti patron? Mose, Purty ve diğer çocuklar içki içtikleri çadırda ateş açıp Carson City’den getirdiğimiz fahişelerin peşinden koşuyor.”

Lainie yüksek sesle, “Ne eğlenceli,” dedi ve Skeeter’ı daha iyi görebilmek için eğildi. Skeeter ona ağzı açık halde baktı. Sonra yavaşça kaşlarını çatı.

“Tamam patron. Burada kalırım.”

Killian kapıya yöneldi, sonra durdu. Yavaşça, hatta isteksizce dönüp ona baktı. Sonra içinden küfrederek şapkasını alıp

kapıdan çıktı. Kapı arkasından sertçe kapandı ve Lainie bir kez daha yalnız kaldı.

İç geçirip kendini yatağa bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Duygular gerçeklere karışıp kafasının içinde dönüp durmaya başladı, olanları düşünemeyecek kadar sersemleyene dek.

Kelly'yi, zamanı, zamanın nasıl geçtiğini, ruh eşlerini, ikinci şansları ve karmayı düşündü. İnanılmaz bilgiler inkâr edilemez duygularla çatıştı ve ensesinden başlayan bir baş ağrısı hissetti. Ama hepsinin temelinde yakıcı ve ısrarcı bir soru vardı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ne kadar odaklanırsa odaklansın zihninden atamadığı bir soruydu bu.

Killian doğru kişi mi?

Bilmiyordu. Tanrı yardımcısı olsun ki bilmiyordu. Ama bildiği bir şey vardı ve o da içini hüznle dolduruyordu.

Killian doğru kişiyse, onun ruh eşiyse bile artık çok geçti.

On Beş

Viloula kulübesinin ortasında tek başına durmuştu. Gecenin sesleri süzülerek kulağına doldu. Yan tarafta parti yeni başlıyordu. Uzakta bir yerden, kanyonun karanlık bir köşesinden bir baykuşun yalnız çılgılığı, ötüşü duyuldu. Serin gece havası Viloula'nın üzerine çöküp buz gibi parmaklarını çıplak boğazına sardı.

Viloula ilk defa olmasa da annesinin hâlâ hayatta olmasını diledi. Genvieve, Viloula'nın gördüğü o garip, kesik kesik görüntüleri nasıl yorumlayacağını bilir, kaygılarını anlardı.

Korkunç bir şey olacaktı, Viloula bundan emindi. Alaina'nın gözlerine baktığı anda o dehşet verici gerçeği görmüş, fısıltılı sözleri duymuştu.

Ölüm olacaktı...

Viloula kendi bilgisini sorgulamıyordu ama başkalarının sorgulayacağını biliyordu. Çocukluğundan beri hislerine, zihninin en uzak köşelerinde var olan ve yalnızca gerektiği anlarda soğuk ve sert gün ışığına doğru süzülerek çıkan bilgiye inanması öğretilmişti hep.

Bu tür anılara kadınlardan daha az erişebilen erkekler, nesiller boyu bu bilgilerle alay etmiş, kadınların sezgilerini değersiz olarak nitelemişlerdi.

Ama Viloula tıpkı Genvieve ve kendisinden önce gelen diğer kadınlar gibi gerçeğin böyle olmadığını biliyordu. Sezgi, bilgiydi. Kitaplardan öğrenilen bilgi kadar kesindi ve belki ondan çok daha güçlüydü.

Onlar; yani Viloula, Alaina ve Killian birbirlerini uzun zamandır tanıyordu ve şimdi üçü birden tehlikeye doğru ilerliyordu. Karşı konulamaz bir tehlikeydi bu.

Biri ölecekti...

Viloula'nın tüyleri diken diken oldu. Hayatı boyunca titizlikle sakındığı o yere bakmanın vakti gelmişti artık. Karanlığından ve belirsizliğinden dehşete düştüğü bir yerdi bu. Geçmişin, şu anın ve geleceğin bir arada var olduğu, yaşanmışlıkların ve yaşanacakların bir ağ misali birbirine karıştığı o yere...

Viloula pencere kenarındaki küçük cam şişeye baktı. Yakında, kamp tekrar sessizliğe gömüldüğünde ona uzanacaktı. Ve o cama bir kez dokundu mu geri dönüşü de olmayacaktı.

"Lütfen Tanrım," diye fısıldadı karanlıkta kırılan boğuk bir sesle, "ona yardım edecek gücü ver bana."

Hepimize yardım edecek gücü...

Her şey hazırды. Vakit gelmişti. Lainie iç geçirdi ve ayağının dibindeki malzemelere baktı. Yerde duran eski çuvalın kirli kenarları kulübeden topladığı malzemelerle şişmiş, ağzı ise eski bir iple sıkıca bağlanmıştı. Matara sağ kalçasından sarkıyordu. Geniş deri ip göğüslerinin arasında sıkıca gerilmiş, boğazının narin etini sıkıştırmıştı.

Lainie pencereye gidip eski püskü çuval bezini kenara itti. İçki içtikleri çadırdan gelen uğultulu sesler ve kahkahalar dışında kamp boştu. Çadırdan dışarıya bir ışık süzülüyor, içeride hareket halindeki insanların silüetini yansıtıyordu. Hafif bir keman sesi de havaya karışmıştı.

Killian içerideydi.

Lainie hafifçe eğilip burnunun ucunu soğuk cama yasladı. Nefesi camı buğulandırıp dünyayı puslu, gerçeküstü bir lekeye dönüştürdü. Killian'ın ne yaptığını, ne düşündüğünü merak ediyordu.

Ama aslında biliyordu. Etrafını saran insan kalabalığından kendini soyutlamış, uzak duruyordu. Tıpkı Lainie gibi o da etrafında kim olursa olsun hep yalnızdı. Aslında anlamakta güçlük çektiği bir adama dair böylesi bir bilgi sahibi olması onu şaşırtmalıydı ama şaşırtmamıştı. Viloula'nın sözlerini hatırlarken içini korkunç bir özlem doldurdu. *Ruh eşleri... hiç ölmeyen bir sevgi...*

Bir an için nefes almak bile acı verir hale geldi. Yalnız ve karanlıkta olduğu o an kendi kendine Viloula'nın haklı olmasını dilediğini itiraf etti. Aslında o hep peri masalı tadında aşklara, böyle bir aşkın mümkün olabileceğine inanmak istemişti. Uzun zaman önce hayat, benliğini tamamen ezip geçmeden önce olasılıkların büyüğü dâhilinde buna benzer milyonlarca anın gerçekliğine inanmıştı.

Şaşırtıcı biçimde buna yine inanmaya başlamıştı şimdi. Ve doğal olarak da çok geç kalmıştı. Dudaklarına çöken hüznün onları kenarlarından aşağıya çekmişti. Pişmanlıksa midesinin tam ortasında bir düğümdü âdetâ.

Lainie çok geç kalmış olmamayı, Killian'ı son bir kez görüp gözlerine bakma fırsatını yakalayabilmeyi diledi. O gözlerde belki geçmiş, belki geleceği görecekti. Belki de kendi karmaşık ihtiyaçları ve isteklerinin karanlık bir yansımasından başka hiçbir şey görmeyecekti.

Bilmiyordu. Hiçbir zaman da bilemeyecekti.

Lainie kaşlarını çatıp pencereden uzaklaştı ve perdenin tekrar yerine dönmesine izin verdi.

Ne yazık ki gitme vakti gelmişti. Başka şansı yoktu. Viloula buradan gitmesini sağlayacak bir yol bulamamıştı, Killian da ona yardım etmeyecekti.

Her zamanki gibi her şey Lainie'ye kalmıştı. Ve o da Kelly'yi hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Doğrulup kapıya yürüdü, sürgüyü tutup kapıyı açtı.

"Hey, Skeeter," diye tısladı aralık kapıdan. "Baksana."

Sıska kovboy kışını kaşıyarak etrafına bakındı. "Ha?"

Lainie kapıyı biraz daha araladı, yalnızca adamın onu görebileceği kadar. Ve yüzüne de tatlı bir gülücük yapıştırdı. Bu planın işe yaraması için hayatı boyunca yapmayacağı bir role soyunacaktı. Kadınsı ve çaresiz görünecekti.

"Ah!" dedi Skeeter sesini bir oktav yükselterek. "Sen misin?"

"Skeeter, pusulamı kaybettim sanırım." Lainie bunu mendilini düşürmüş bir hanımefendi edasıyla, hoppa bir sesle söylemişti. "Bana başka bir pusula getirebilir misin?"

"Pusulaya neden ihtiyacın var ki?"

"Olimpiyatlara hazırlanıyorum."

Skeeter'ın yüzü buruştu. Lainie daha içten gülümsedi ve elinden geldiğince şüpheli görünmeye çalıştı. "Olimpiyatların ne olduğunu biliyorsun herhalde..."

Skeeter boş bir gurura kapıldı. "Tabii ki biliyorum."

Lainie başını salladı. "O halde bana pusula bulacaksın, değil mi?"

Skeeter bol pantolonunun ceplerini karıştırdı. "Aslında bende bir tane var. İstersen onu alabilirsin."

Lainie uzanıp parmaklarını pusulanın üstüne kapattı ve onu kendine çekti. "Teşekkürler Skeeter. Sen gerçek bir centilmensin." Tam kapıyı kapatacakken durdu. "Ah Skeeter..." Kırpiklerini kırıştırdı ve titreyen elini boğazına götürdü. "Susuzluktan ölecek gibiyim..."

Skeeter'ın yüzü aydınlandı. "Sen de mi? Lanet olsun, ben de bu yaz gününde susuzluktan ölmüş köpek gibiyim şu an."

"Ama ne yazık ki Killian su doldurduğu viski şişesini de yanına almış. Sen kendi kulübenden bir şişe alıp getirsen mi acaba..."

Skeeter etrafına kuşkulu bir bakış attı. "Bilemiyorum. Patron bana burada durmamı söyledi."

"Hemen dönersin. Gittiğini söylemem ona. Yemin ederim."

Skeeter boş yola baktı. "Çadırım fazla uzakta değil. Bir saniyede dönebilirim."

"O kadar kısa süreden ne olacak ki?"

Skeeter yolun sonundaki içki çadırına, sonra da yarı meşafedeki kendi çadırına baktı. "Tamam," diye mırıldandı ona yaklaşarak. "Hemen gidip bir şişe getireceğim."

Lainie dudaklarını yalayıp gülümsedi. "Tadını şimdiden alabiliyorum."

Skeeter şapkasını indirip her gördüğü gölgede sığıracak şekilde kendi çadırına doğru temkinli adımlarla yürüdü.

Lainie anında arkasına döndü. Az önce hazırladığı sırt çantasını ve ağzına kadar doldurduğu matarayı alıp omzuna attı.

Kafasını kapıya çevirdi. Yol temizdi.

Derin derin iç geçirip tünele koştu. Sırtındaki malzemeler her adımında tıkrıyor, kalbi her adımında göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Lainie tünele girdi ve nefes nefese kalmış bir halde durdu. Karanlık tüm bunaltıcılığıyla onu ele geçirmişti.

Lainie kanvas çantasına uzanıp bir mum çıkardı ve yaktı. Mum, kumtaşı duvarları zayıf, sarı bir ışığa buladı ama o ışıkta bile Lainie otuz santimden ötesini göremiyordu. Titreyen elinde ışık dans ediyor, ıslak taşın üstünde yılanı benzer şekiller oluşturuyordu.

Yavaş yavaş o kapkara yoldan aşağıya doğru yürüdü. Güneş görmemiş bir yerin rutubetli kokusu burun deliklerini doldurdu. Parmaklarını pürüzlü kumtaşı duvarda gezdirip ilerlemeye devam etti.

Ne kadar korktuğu ya da kendini ne kadar yalnız hissettiği umurunda değildi. Bu tek çıkış yoluydu, Kelly'ye ulaşmanın tek yolu.

Ya geri dönüş yolunu bulacak ya da o yolda ölecekti.

Hoşça kal Viloula. Düşüncelerini kelimelere odaklayıp onları zaman ve mekân aracılığıyla yaşlı kadına yollamaya çalıştı. Keşke daha fazlasını yapabilseydi ama elinden gelen bu kadardı.

Hoşça kal.

Killian çadırın arkasında durmuş, şapkasını gözlerine kadar indirmişti. Yarısı içilmiş viski şişesi kolay ulaşılabilecek şekilde yerde duruyordu. Sebebini çok da iyi bilmediği bir şey (belki bakışları, belki duruşu) insanları ondan uzak durmaya teşvik ediyordu büyük ihtimalle çünkü bir kişi bile ona yaklaşmıyordu.

Gürültülü bir kahkaha ve boğuk sesler o küçük çadırın içinde bir anda yankılandı. Yıkanmamış vücutların mayhoş kokusu bunaltıcıydı. Etrafında belli belirsiz hareket eden insanlar itişip kakışarak eğreti dans pistine gidiyordu. Köşede Purty keman çalıyordu ama bu işte gerçekten çok kötüydü. Gevşek tellere değen yayın inlemesi gürültüyü bastırırcasına titreşiyordu.

Killian etrafında olup bitene bakıyor ama görmüyordu. Kaskatı, hareketsiz bir halde durmuş, vücudunu kontrol altına almıştı. Ellerini iki yanında yumruk gibi sıkırmıştı.

Bir şeyi, birini, herhangi bir şeyi yumruklamak istiyordu. Yüzeyin hemen altında kaynayan öfkesini boşaltmak, huzursuz, tedirgin ve gergin hissetmesine sebep olan şeyi ortaya çıkarmak istiyordu.

Ne yapacağını, kızgın ve kıpkırmızı bir sis bulutu misali zihninde dönüp duran duyguları nasıl akıtacağını bilmiyordu. Böyle hissetmeye hiç alışkın değildi. Lanet olsun, herhangi bir şey hissetmeye alışkın değildi artık. Yıllardır soğuk ve sakın biri olmuştu. Her zaman sakindi.

Ama şimdi sakinlikten çok uzaktı. İçinde bir bomba varmış da midesinin tam ortasına oturmuş gibiydi. Gerginliği derisinin altında yayılıyor, canını yakacak kadar kaslarını geriyordu.

Gevşek kanvas duvara yaslanıp nefesini düzenlemeye, iyice kızışan öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın ya da ne kadar içerse içsin unutamıyordu.

Yardım et bana, lütfen...

Lainie'nin yumuşak bir dille ifade ettiği ricası çekiç darbesi gibi üzerine geldi. Killian irkildi, göğsünde şiddetli bir acı hissetti. Viski şişesini alıp uzun bir yudum daha içti. Adamakıllı sarhoş olmak istiyordu, şu anda ihtiyaç duyduğu tek şey buydu. Lainie'nin ondan istediği şeyi, o an kendini nasıl hissettiğini unutmak istiyordu. Ama unutamıyordu; sorun da buydu, orada, o kalabalığın ortasında, duyguları zihninde çalkalanıp kaynarken orada tek başına durmasının sebebi buydu. Bir an onun ıslak, çaresiz gözlerine baktığında ona yardım etmek istemişti.

Yardım edebilirmiş gibi. Tanrım.

Killian kendine bunun, bu saçma ve gereksiz yardım etme isteğinin bir anlamı olmadığını söyledi. Lanet olsun, o an Lainie'nin ona bir kahramanmış gibi bakmasına engel olacak her şeyi söyleyebilir, düşünebilirdi.

Ama içten içe gerçeği biliyordu ve bu da onu ölesiye korkutuyordu. Ona uzanmak, yıllar önce içinden söküp attığını sandığı bir yanını ona sunmak istemişti. Bu kadın bir şekilde onun eski halinden, sonsuza dek öyle kalacağını sandığı kişiliğinden artakalanları ortaya çıkarmıştı. Aşka, onura ve ilişkilere inanan adamı; dünyayı kurtarıp masum insanlar için güvenli bir yere dönüştüreceğine inanan kanun adamını...

Onu mahveden de bu idealizmdi işte. Onu kaybettğinde, küçük bir kasabadaki tek mezara gömdüğünde içini delip geçen bir boşluktan, karanlıkla çevrili pişmanlıktan başka bir şey kalmamıştı ona. Yıllarını her şeyden, herkesten kaçarak geçirmiş, kanser gibi onu için için kemiren nefretten kurtulmaya çalışmıştı. Ama öyle bir kaçış yoktu, kendisinden kaçamıyordu.

Şimdi o günler bulanık bir sis bulutundan farksızdı onun için. Bir şeyi gerçekten istemenin, bir şeyi umursamanın nasıl bir duygu olduğunu neredeyse hiç hatırlamıyordu.

Lainie'ye bakana kadar. O zaman her şeyi kör edici, can yakıcı berraklığıyla görmeye başladı. Teksaslı Muhafız rozetini taktığı günlerdeki onurunu, eskiden kurduğu hayalleri hatırlıyordu artık.

Bu düşünceyle birlikte içini yeni bir öfke bulutu sardı. Viski şişesini alıp uzun bir yudum içti. Alkol boğazından aşağı inip midesini alev alev yaktı. Killian irkilip ağzını koluna sildi.

Lainie bunun farkında değil miydi? Onu, hayatını, geçmişini çok da iyi biliyordu. Nasıl başarısız bir adam olduğunu, eziğin teki olduğunu...

Peki neden ondan yardım istiyordu?

Ve neden Killian da ona yardım etmeyi denemek istiyordu? Hatta Killian, bundan çok daha iyisini yapabileceğini düşünüyordu. Hangisinin onu daha çok korkuttuğunu bilmiyordu aslında, ona yardım etme isteğinin mi yoksa yardım edemeyeceğini fark etmesinin mi?

Killian ne zaman birine yardım etmek istese başarısız oluyordu. Düpedüz ve sefil halde. Bu konuda hiç başarılı değildi. Ona güvenen insanlar ölmüştü. Bu kadar basit ve ürkütücü bir şeydi bu.

Yardım et lütfen...

Killian içinden küfredip duvardan uzaklaştı ve kalabalığın arasına daldı. Onu aklından atmak için bir şeyler yapmalıydı. Yapmazsa patlayacaktı.

"Killian!" Titreşimli bir kadın sesi onu kendine getirip olduğu yere sapladı.

Killian soluna baktı. Bir kadın kalabalığın arasından ona doğru geliyor, dev gibi memeleri fener misali ona rehberlik ediyordu. Killian'ın tam önünde durup başını kaldırdı ve ona baştan

çıkarcı bir gülücük verdi. “Bugün kimseye pas vermiyorsun Killian. Her zamanki gibi.”

Killian’ın dudaklarında acı dolu bir gülümseme belirdi. İhtiyaç duyduğu şey de tam olarak buydu. Hızlı, şiddetli, hiçbir özelliği olmayan seks. Böyle bir eylem vücudunu meşgul kılar, zihnini boşaltırdı.

Killian fahişeyi bileğinden kavrayıp kendine çekti. Kadın boğuk bir kakhaha eşliğinde ona doğru tökezledi ve öpüşmek için yüzünü kaldırdı. “Vay canına! Kızlar buna inanamayacak,” dedi ona sürtünerek.

Killian o an kadına bakmak gibi bir hataya düştü. Ağır bir makyaja bulanmış gözleri uykulu bir ifadeyle kırıştı ama Killian onları neredeyse göremedi bile.

Lainie’nin hüzünlü ela gözlerini görüyordu. O gözler, göz-yaşlarıyla ısıldayan çaresiz gözleri yüreğine aldığı bir darbeden farksızdı. Sert, buz gibi bir korku içini sardı. Tanrım, Lainie onun içine işlemişti âdeta. O hüzünlü gözlerden ve keder dolu yalvarışından kurtulamıyordu.

Killian tek kelime edemeden fahişeden uzaklaştı. Viski şişesini kavrayıp uzun, yakıcı bir yudum içti ve kalabalığın arasına karıştı.

Kanvas kapı onu çağırıyordu. Killian başını kaldırıp kapiya uzandı. Çadırdan dışarıya adımını atmak üzereydi ki ne yaptığını, nereye gittiğini fark etti.

Lainie’ye gidiyordu.

Bu düşünce alkolün sebep olduğu sis perdesinin arasından çıkıp onu olduğu yerde kalmaya zorlamıştı. Killian şu an kalabalığın ortasında aptal gibi, başı döner ve sarhoş halde durmuştu. Zihnini Lainie’den ve onun hüzünlü, inanılmaz derecede hüzünlü bakışlarından kurtarmayı başaramıyordu.

Killian sessizce homurdandı ve başını eğdi. Onu sorunlarından kurtarmaya yetecek kadar alkol yoktu ki dünyada! Şimdi

başlayıp pazar gününe kadar içebilir, yine de onu düşünmekten vazgeçmezdi.

Boş bir ev tarafından karşılanmanın ne demek olduğunu biliyorsun Killian...

Killian, Lainie'nin o çok içten gözlemini hatırlayınca irkildi. O zaman ona baktığında Killian onun gözlerinin karanlık havuzuna düştüğünü hissetmişti âdeta. Ve orada hayal bile edemediği bir sıcaklık, anlayış bulmuştu. Bir an için Lainie'nin yumruk yemenin ve buna rağmen yoluna devam etmenin nasıl bir his olduğunu bildiğini düşünmüştü. Yaşamaya devam etmenin bile nasıl bir irade gerektirdiğini bildiğini...

Killian yavaşça kapıya yürüdü ve dışarı çıkıp ahırın yolunu tuttu. Oraya vardığında duvara yaslanıp kıcının üstüne oturdu ve bacaklarını kendine çekti. Karanlık, kapkaranlık gece onu sararken tepede yıldızlar titreşiyordu. Müziğin, gürültünün ve kahkahaların boğuk ve hafif sesi rüzgârla birlikte sürükleniyordu. Parti hemen oracıktaydı, on beş metre uzakta. Ve yıllardır ilk kez Killian kendini acı verecek derecede yalnız hissediyordu.

Kafasını tahta duvara vurup iç geçirdi. Ondan kurtulmalı, ondan uzak durmalıydı. Yoksa...

Yoksa kelimesini düşünürken bile ürperdi.

Lainie'den kurtulmazsa eğer Lainie ondan yardım istemeye devam edecek, Killian'ın yaratmak için çok uğraştığı kabuğu yontmaya devam edecekti. Lainie şaşırtıcı biçimde onun zayıf yanını bulmuştu, Killian'ın hiç beklemediği bir şeydi bu. Derinlerde bir yerlerde eskiden olduğu kanun adamından kalma bir şey...

Hayal edebileceği en dehşet verici farkındalıktı bu. Çünkü Killian ona yardım etmek isteyebilir, bunu deneyebilirdi ama sonunda çok önemli bir noktaya vardıklarında Killian onun yanında olamayacaktı.

Ve başka birini başarısızlığa düşürmenin ağırlığını bir daha kaldıramazdı. Tekrar yapamazdı bunu.

“Olamaz.” Skeeter kafasını Killian’ın kulübesinin aralık kapısından içeri soktuğunda elindeki viski şişesini yere düşürdü. Şişe sert toprak zemine *tak* diye düştü. Alkolün keskin, mayhoş kokusu havaya yayıldı. “Killian beni öldürecek...”

Kadın gitmişti.

Bacakları zangır zangır titremeye başladı. Skeeter kasılarak yutkundtu, kâğıt gibi kurumuş dudaklarını yaladı. Killian bu durumdan hiç memnun olmayacaktı. Hem de hiç.

Skeeter eğilip yere düşen şişeyi aldı. Hâlâ yarısına kadar doluydu. Çalkalanan kehribar rengi sıvıya bakıp o tanıdık tatlı kokusunu içine çekti. Ve aniden susuzluğu aklına geldi.

Şişenin ağzını silip uzun bir yudum içti. Sonra bir yudum, bir yudum daha.

Sonunda geri çekilip şişeye baktı. Hemen gidip Killian’ı çağırabilir ya da önce sarhoş olabilirdi. Her iki şekilde de acı dolu bir dünya onu bekliyordu.

Kavgaya falan tutuşmayacaklardı. Skeeter kulübenin kapısına yaslanıp iki buklüm oturdu. Kıcı soğuk toprağa çarparken yamru yumru dizleri ikiz tepeler gibi yukarı yükseliyordu.

En iyisi sarhoş olmaktı.

Şişenin geri kalanını şevkle içtikten sonra sallanarak ayağa kalktı. Kaypak bir kahkaha dudaklarından döküldü. Kemikli elini ağzına kapatıp şişeyi fırlattı.

Kulübeden çıkıp tökezleyerek yola adımını attı. Eğlence çadırına doğru yürürken yarı yolda şarkı söylemeye başladı. Fahişeler ve iç çamaşırlarıyla ilgili maniler söyleyip kahkaha atarken bir anda kendini eğlence çadırına attı.

Gövdesi bir fıçıyı andıran kadın, “Hey Skeet,” dedi. “Nelerdeydin?”

Skeeter yan yan yürürken Killian’la ilgili bir şeyler geveledi.

Killian. Aniden hatırladı ve içini saran buz gibi korku sayesinde neredeyse ayıldı. Kalabalığın arasına dalıp ondan daha da sarhoş olan insanları iterek yol açmaya çalıştı.

“Skeeter.” Adı kısık sesle söylenmişti, aniden durmasına sebep olan tehlikeli bir sestir bu. Dizleri tekrar titremeye başlamıştı.

Skeeter sol tarafına doğru isteksiz bir bakış atarak, “Patron?” dedi.

Killian sararmış kanvas duvara karşı durmuş, şapkasını iyice indirip kollarını birleştirmişti. Ağzı karanlıkta görünmüyordu ama Skeeter o halde bile adamın gülümsemediğini görebiliyordu.

Keşke şimdi bir içki içebilseydi. Titreyen ellerini ceplerine sokup Killian’a doğru ilerledi ve tam yanına geldiğinde durdu. “S... Sanırım burada ne işim olduğunu merak ediyorsun.”

“Lainie nerede?”

Skeeter patronuna boş bir bakış attı. “Kim?”

Killian’ın çenesi kenetlendi. “Kadın.”

“Ha, o mu?” Skeeter’ın ağzı açık kaldı. Altına yapmamak için kendini zor tutuyordu şimdi. “O... gitti.”

Killian aniden gerilip duvardan uzaklaştı. “Nereye?”

Skeeter tekrar yutkundu. “Bilmiyorum ama benden pusula istedi.”

Killian çenesini sıktı. “Ona pusulanı vermediğini söyle.”

“Tamam, vermedim.”

Killian şapkasını geriye itip buz gibi bakışlarını Skeeter’a dikti. “Ona kendi pusulanı mı verdin?”

Skeeter kavrulan boğazından tek bir sözcük dahi çıkaramayarak başını salladı.

Killian iç geçirdi. “Sonra da gitti demek.”

Skeeter başını salladı. Bir süre Killian’ın onu vurmasını bekledi. Killian onu vurmayınca Skeeter rahatladı. “Faydası olacaksa, Mose ondan hiç hoşlanmamıştı zaten.”

“Biliyorum.” O kelime usulca söylenmiş olsa da jilet keskinliğiyle Skeeter’ın bağırsaklarına saplandı. “Ama söylemenin

pek faydası olmadı.” Killian başka bir şey söylemeden Skeeter’ın yanından geçti ve kalabalığa karışıp açık kanvas kapıdan çıktı.

Skeeter biraz olsun rahatladı. Tehlikeyi atlatmıştı. “Hey!” diye seslendi. “Ben daha kimseyi becermedim!”

Bir fahişe hemen koşarak yanına geldi.

Killian uzun adımlarla kulübesine doğru yürüdü. Koşmamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

Kapıyı ardına kadar açıp küçük, karanlık odaya girdi. Göl-geler duvarlarda ve yerde üst üste yığılmıştı. Ay ışığı kirli cam-lardan süzülüp buruşuk çarşafların üstünde debelenerek yatağa ürkütücü, mavi bir ışık düşürüyordu.

Küçük bir kâğıt parçası dikkatini çekti. Bir av bıçağının sivri ucuyla masanın üstüne saplanmıştı. Killian soğuk deri sapı kavrayıp bıçağı tahtadan ayırdı. Kâğıt parçasını alıp okumak üzere fanusa yanaştı.

Bana yardım etmeliydin.

Korkunun pençesine düştü. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki düşünmekte zorlanıyordu. Alnı boncuk boncuk terledi ve soğuk damlalar kaşıntılı bir şekilde kendine yol açarak aşağıya süzüldü.

Orada ölecek.

Bu düşünce Killian’ın zihninde dönüp dururken mide bulandıran, onu iyice bitkin düşüren bir duygu midesine oturdu.

Önemsememeye, böylesinin daha iyi olduğunu kendine söylemeye çalıştı. Lainie yolda ölürse umurunda olur muydu? Bu kadın onun neyi oluyordu ki?

Killian ürperdi. Şimdi yanıtlamak istemediği bir soru takılmıştı aklına. Yanıt vermeye cüret edemediği bir soru.

Killian elindeki notu buruşturup duvara fırlattı. Kâğıt cızırtılı bir fısıltı gibi yere düştü.

Killian ellerini yumruk yapıp kapalı kapıya baktı.

Bırak gitsin seni budala.

Ama yapamadı. Tanrı yardımcısı olsun ki onu çölde yapayalnız bırakmak istemiyordu. Dışarıda silahsız, rehbersiz iki gün bile dayanamazdı.

“Tanrım,” diye tısladı. Çoktan kapıya yönelmişti. Akıllıca bir şey yapmıyordu ama elinde değildi. Lainie’nin peşinden gitmeliydi.

İçinde o eski kahramandan bir şeyler kaldığını şaşkınlık içinde fark etti.

Fanusu masanın üstünden alıp kulübesinden dışarı fırladığı gibi tünele koştu. Karanlığa dalıp durduğunda kesik kesik nefes alıp veriyordu.

“Lainie?” diye seslendi. Bu isim taş duvarda titreşerek onunla âdeta alay etti.

Kimse yanıt vermedi.

Korku buz gibi elleriyle Killian’ın kalbini kavradı. Tünele koşmaya başladı ve koşarken duvarlara ve yere ışık tuttu. O kıvrımlı dar yolları boydan boya geçip sesi boğulana kadar Lainie’ye seslendi.

Sonunda yavaşlayıp yorgun bir halde durdu. Bütün geçitlere, bütün dönemeçlere bakmış, yine de onu bulamamıştı. Islak taş duvara yaslanıp kesik kesik nefes alıp verdi.

“Lainie,” diye haykırıp başını eğdi ve aniden başlayan kör edici baş ağrısıyla mücadele etmeye çalıştı. Gözlerini sımsıkı kapatıp şakaklarını ovdu ve basit görevine odaklanmaya çalıştı. Lainie’nin görüntüsünü zihninden atacak bir şey aradı ama çabası işe yaramadı. Nereye dönse onu görüyordu. Duvardaki gölgelerin arasında, yerdeki ışık huzmesinde... Ve sözleri, yumuşak ve melodik sözleri ritmik bir metronom misali her adımında yüreğinde çarpıyordu. *Yardıma ihtiyacım var... yardımına... yardımına...*

Neden ona sırt çevirmişti ki?

Lainie'nin çaresizliğine kıyasla korkusu şimdi küçücük, mantıksız bir şey gibi geliyordu. Ya ona yardım edemezse? Killian onu Fortune Flats'e götürebilirdi oysa.

Onu geri getireceğim Tanrım, diye düşündü çaresizce. Skeeter'ı onunla yollayacağım... Lütfen güvende olmasını sağla.

Yavaşça başını kaldırdı. Gözleri kumlu ve yorgundu. Dünya gölge içinde gölge gibi belli belirsiz bir bulanıklığa bürünmüştü. Baş ağrısı şiddetlendi. Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptırdı.

"Lainie!" Killian yorgun sesiyle onun adını haykırdı. Sonra başını iki yana salladı.

"Killian?"

Fısıltıya benzer bir sestir bu, o kadar yumuşaktı ki Killian hayal gördüğünü, bu sesi rüzgârın taşıdığını düşündü.

Yine de nefesi kesildi. Umut çekiç darbesiyle göğsünü dövüyordu âdeti. "Lainie?"

"Buradayım."

Killian sağına döndü. Işık etrafı aydınlatıp uzaktaki duvarın dibindeki küçük, karanlık yığına dokundu. Temkinli, şaşkın bir adım attı, sonra ona doğru koştu.

Lainie dizlerini göğsüne çekip yanağını soğuk toprağa yaslamış halde yerde top gibi yatıyordu.

Killian onun gerçekten orada olduğuna inanmaktan korkuyormuş gibi dizlerinin üstüne çöktü. Fanusu elinden bırakıp onun yanağına dokundu. Teni pütürlü ve buz gibiydi.

Lainie hafifçe dönüp ona baktı. Fanusun ışığı Lainie'nin yüzünün yarısını aydınlatmış, ona altın sarısı bir renk vermişti.

Killian tüy gibi bir dokunuşla onun yanağını okşayarak, "Lainie," diye fısıldadı. "Özür dilerim..." Killian'ın sesi kalın ve boğuktu.

"Donuyorum," diye fısıldadı Lainie. Ve bunu söyler söylemez şiddetle titremeye başladı.

Killian onu kucaklayıp fanusu aldı. Lainie'yi kucağında taşıyarak kampa koştı ve kulübeye götürüp onu sıcak yatağa yatırdı.

Killian yatağın yanına oturup beklemeye başladı. Lainie sırtüstü uzanmış, dik saçları solgun yüzünü hale gibi çevrelemişti. Rengi solmuş yastık, yüzünün her iki yanında tümsek oluşturmuş, ona küçük ve inanılmaz derecede kırılgan bir görünüm vermişti.

Kırılgan. Killian hafifçe kaşlarını çattı. Bu Lainie'yle hiç bağdaştırmadığı bir kelimeydi. Savunmasızdı, evet. Ama çoğunlukla sert, zor ve kararlıydı. Lanet olsun, bu kadar güçlü bir iradeye sahip birini tanımamıştı ki.

Ama şimdi onu kendi yatağında, bir çocuk gibi kaybolmuş halde görünce kırılganlığıyla da karşı karşıya kalmıştı. Belki de bugüne dek tanıdığı herkesten daha kırılgandı. Sert çıkışlarının, başkaldırısının, kibrinin altında Killian kadar ürkek, yalnız ve tek başınaydı.

Ve Killian'dan yardım istiyordu.

O kelimeler canını yakmış, göğsünde keskin bir acıya sebep olmuştu. Ne kadar küçük bir şeydi oysa istediği. Normal bir adamın hiç sıkıntı çekmeden yapabileceği bir şey. Ama Killian için öyle değildi. O daha önce aynı yoldan geçmişti. Her tür ilişkide sefil bir başarısızlık örneği olmuştu o, böylesine küçük bir şeyde bile. Lainie'nin ona güvenmesini istememiş, onu hayal kırıklığına uğratmayı reddetmişti.

Lainie gözlerini açtı ve sığ nefes alıp vererek ona baktı. "Teşekkürler." Bu kelime boğuk bir sesle çıkmıştı.

Killian, Lainie'ye baktı ve hangi özelliğinin onu bu kadar etkilediğini, hangisinin bu kadar korkuttuğunu anlamaya çalıştı. Tanıdığı diğer yüzlerce kadından farklı görünmüyordu. Ne onlardan daha güzel ne daha akıllı ne de daha yumuşaktı. Ama bir şey vardı işte...

Killian onu top gibi büzüşmüş, yapayalnız, karanlıkta ağ-larken bulduğu haliyle düşündü. Ve aniden ona kızdı, hayatını böyle umursamazca tehlikeye attığı için kızdı. “Oraya tek başına gitmemelisin.”

Lainie tek siyah kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi? Başka seçeneğim var mı sence?”

Killian hiç kıınıldamadan oturdu. Vücudu yine kasılmış, kasları gerilmişti. Çenesi kenetlenirken ellerini yumruk gibi sıkıttı. Killian öfkesinin hızla hareket eden dalgalar misali kanını kaynattığını hissetti. “İnsanların her zaman başka bir seçeneğı vardır.”

Lainie doğrulmaya çalıştı. Killian hiç düşünmeden ona yardım etmek için uzandı. O basit dokunuşla elektrik çarpmış gibi hissetti. Bu küçük şok bile kanını kaynatmaya yetti. Elini hemen geri çekti.

Lainie de aynı şeyi hissetmiş olmalıydı. Nefesi kesilmiş gibi küçük bir ses çıkardı ve yüzünü çevirip hiç titremeyen, kocaman gözlerle ona baktı.

Lainie yakınlıklarından doğan samimiyetten korkmuş gibi ondan hafifçe uzaklaştı. “Bir dahaki sefere ata binerim.”

“Bir dahaki sefer mi?” Killian yataktan kalkıp ona sırtını çevirdi ve küçük kulübenin içinde volta atmaya başladı. İcini kaplayan öfke nefes alıp verişini güçleştirdi. Onu yakalayıp dişlerini takırdatana kadar sarsmamak için büyük bir çaba harcadı.

“Evet Killian, bir dahaki sefer,” dedi Lainie sakın bir ses tonuyla. “Yanına dönmem gereken bir çocuğum var benim.”

Killian ileri atılıp onu omuzlarından kavradı ve yataktan kaldırdı. “Seni budala! Orada ölebilirdin, haberin var mı? Ben gelmeseydim...” Aniden boğazı düğümlendi ve kelimeleri dışavurması mümkün olmadı.

Onu bırakıp geriye doğru tökezledi. Lainie yatağına çöktü ama bakışlarını kaçırmadı. O karanlık gözler yürek parçalayan milyonlarca seçenek istedi Killian’dan.

Killian arkasını dönüp bir cezve almak için ocağa yürüdü. Titreyen eliyle aradığını almaya çalışırken tavalar birbirine çarpıp takırdadı.

Yine gitmeye çalışacak. Ve belki de bir dahaki sefer Killian onu kurtaramayacaktı. Belki bir dahaki sefer Lainie daha uzağa gidecek, Killian onu asla bulamayacaktı. Bu düşünce onu ölesiye korkuttu.

Lainie onun kahve yapmasını izledi. Tavalar ve tencerelerin arasından cezveyi alırken delirmiş gibiydi.

Öfkeli ve... *korkmuştu.*

Lainie kaşlarını çatıp daha da doğrularak oturdu. "Killian? Gel buraya."

Killian donup kaldı. Malzemelerin önünde bağdaş kurup oturduğu yerde uzun ve gümüş rengi saçları, yakasının altına sarkan karmaşık bir perdeyi andırıyordu. Sonra yavaşça ayağa kalktı ve arkasına döndü.

Lainie yataktan kalkıp ona doğru yürüdü. Ocağın sıcaklığıyla iyice yaklaştılar. Killian ona baktığında Lainie onun gözlerindeki kızgınlığı görebiliyordu, korkuyu da.

"Neden bu kadar korkuyorsun Killian?"

Killian'ın yanıt vermesi biraz uzun sürdü ama sonra duyulamayacak kadar kısık bir sesle, "Senden," dedi.

Bu tek kelime Lainie'nin içini ısıtmaya yetmişti. Hafifçe ürperdi ve hatta neredeyse gülümsedi. Bir an bakışlarını kaçırdı. Lainie onun öfkesini yüzünde, kenetlenmiş çenesinde ve göz çevresindeki sıkı deride görebiliyordu. Sonunda, biraz da isteksizce Killian ona tekrar baktı.

Bakışları birleşti ve öylece kaldılar. Sersemletici bir an Lainie nefes alamadığını hissetti. Her nasılsa birbirlerine çok benziyorlardı. İkisi de yalnız ve kaybolmuştu, ikisi de başkalarıyla bağ kurmaktan korkuyordu.

Ve aniden Lainie anladı. Killian, Emily'yi hayal kırıklığına uğratmıştı. John MacArthur Killian, Teksaslı efsanevi Muha-

fız, karısını hayal kırıklığına uğratmıştı. Emily'nin ona ihtiyaç duyduğu anda yanında olamamış, karısı ölmüştü. Killian da bundan kendini sorumlu tutmuştu.

Lainie bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Yıllarca, hatta ömrü boyunca ebeveynlerinin sorumsuz tavrının nedeninin kendisi olduğunu düşünmüştü. Tüm yükü minicik omuzlarıyla sırtlanmıştı; Lainie bencil ve sevimsiz olduğu için onu bırakıp gitmişlerdi. Onu sevmemeleri de yine kendi hatasıydı.

Killian da aynısını yapmıştı. Emily'nin zayıflığını kendi başarısızlığı olarak üstlenmişti. Burada olmasının, toplumdan dışlanmış kanun kaçakları arasında yaşamasının sebebi de buydu.

Lainie ondan asla yapamayacağı bir şey istemişti. Ya da yapabileceğine inanmadığı bir şey. Yardım. Çünkü bunu yapması, ona yardım etmesi, ona iyi bir adam olduğunu düşündürecekti.

Lainie o an Killian'a doğru eğilip parmak uçlarını onun sakallı yanağında gezdirmek istedi. Ama yapamadı. Sahip olamayacağı bir şeyi isterken bir ömür boyunca hissettiği korku onu hareketsiz bırakmıştı. "Ben Emily gibi değilim," dedi usulca.

Killian'ın yanaklarının rengi gitmiş, ona tümüyle solgun ve kanı çekilmiş gibi bir görüntü vermişti. Sesi gergin, boğuk bir fısıltıya dönmüştü. "Ne demek istiyorsun?"

Lainie güçlükle yutkundu. "Ben... Emily'nin yaşadıklarını zaten yaşadım."

Kulübe sessizliğe gömüldü.

"Aman Tanrım..." dedi Killian nefes nefese. "Kâbuslarının... uykusuz gecelerinin sebebi bu..."

Lainie başını hafifçe salladı. "Kısmen bu." Killian'a baktı ve kelimelere dökemediği birçok şeyi ona gözleriyle anlatmaya çalıştı. "Gerçekten de... çok iğrençti ve üstesinden gelmem biraz zaman aldı ama sonunda başladım. *Kurtuldum.*"

"Alaina..."

Killian'ın onun adını söyleyiş biçimi Lainie'nin yüreğini parçaladı. Farkına bile varmadan ona yanaşıp yüzünü ona doğru

kaldırdı ve bakışlarını üzerine sabitledi. Lainie onun gözlerindeki şefkati, acıyı gördü ve çok etkilendi.

Killian başta ona neredeyse dokunmadı bile. Hafifçe ona doğru eğildi ve gözlerini kapattı. Aniden, şiddetle Killian kollarını onun vücuduna sarıp onu öyle sıkı kucakladı ki Lainie bir an nefes alamadı. Lainie onun kalp atışlarını vücudunda duyuyor, nefesinin yumuşak fısıltısını alnında hissediyordu.

Lainie hayatı boyunca bu anı, bu dokunuşu, acısını birinin bu kadar kolay anlamasını beklemişti. Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını bastırmaya çalışırken yüzünü onun gömleğine yasladı ve tanıdık gelen erkeksi kokusunu içine çekti. O an ruh eşi olmaları çok mümkün göründü.

Sonra ona dokunmak üzere uzandı. "Killian..."

Killian başını eğip kulağına şiddetle, "Tanrım, Lainie, bana ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Sonra onu itip döndü ve ellerini kaldırdı. "Yeter," diye homurdandı. "Yeter."

Lainie bu ani değişim karşısında şaşkına döndü. "Ne *yeter*?"

Killian ona dönüp öyle umutsuz bir bakış attı ki Lainie bunun etkisini üzerinde tokat gibi hissetti. "Bunu yapamam. Yarın seni Skeeter'la birlikte Fortune Flats'e yollayacağım. Sana bu kadar yardım edebilirim ancak."

Lainie garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı, Killian'a yaklaştı. Bu onun için zafer, kazanç anlamına geliyordu aslında, Killian onu geri göndereceğini söylemişti. Yine de Lainie'nin tek hissettiği terk edilmişlikti. "Ama..."

"Aması yok." Killian gerileyip aralarındaki mesafeyi korudu. "Benden uzak dur Lainie." Sesi sert ve çiğdi.

Lainie daha yanıt bile veremeden biri kapıyı çaldı.

"İçeri gel," dedi Killian sertçe.

Kapı ardına kadar açıldığında Viloula tam kapının ağzında duruyordu. Ellerinde küçük bir kavanoz vardı. Gözlerinde donuk, uzak bir bakış vardı ve elleri titriyordu. Lainie'ye baktı. "Son bir şey daha deneyeceğim."

Lainie yaşlı kadına doğru bir adım attı. “Ne oldu Viloula? Endişeli görünüyorsun.”

Viloula ona zayıf, donuk bir gülücük verdi. “Bütün gece okudum... ve düşündüm. Sonra bu aklıma geldi.” Viloula o küçük şeyi kaldırdı. İçindekiler altın tozu gibi parlıyor, ışığı yakalayıp canlı bir görüntü sergiliyordu. “Bu seni evine nasıl göndereceğimi söyler belki.”

Lainie keskin bir nefes aldı. Yüreği ümitle doldu ama inanmak istemediği için o duyguyu hemen bastırdı. “Nasıl?”

Viloula gözlerini Lainie’den Killian’a çevirdi. “Beni izle.”

“Şimdi mi?” diye sordu Killian kaşlarını çatarak.

Viloula ona öyle sert bir bakış attı ki Lainie şaşkına döndü. “Şimdi yapmazsam bir daha o gücü bulamayabilirim.”

“Ama Viloula...”

“Hemen,” dedi Viloula sertçe. Sonra dönüp kulübeden çıktı.

On Altı

Sıkıntılı ve yoğun sessizliğin içinde hep birlikte yürürken kimse ne söyleyeceğini bilmiyordu. Onlara saatler gibi gelen bir sürenin sonunda Viloula'nın seçtiği yere ulaştılar. Kampın yukarısındaki arazinin kenarında simsiyah kayalıklardan oluşan yüksek duvarlarla çevrili bir düzlük vardı. Tepelerindeki gökyüzü yer yer parlak ışıkların göze çarptığı gece mavisi bir tülle örtülüydü. Göğe baktıkları sırada bir yıldız kaydı ve ardında parlak, beyaz bir ışık bıraktı.

İşaret, diye düşündü Viloula rahat bir nefes alarak. Doğru yeri seçmişti demek ki.

“Killian, bize ateş yak,” dedi paltosunu yere serip. “Lainie, sen de şuraya otur.”

Viloula'yı dikkatle izleyip hiçbir şey söylemeyen Lainie taş yığınının üzerinden geçip paltonun üstüne oturdu. Birkaç dakika içinde Killian ateş yakmış, Lainie'yle birlikte yanına oturmuştu.

Viloula kavanozu düz bir taşın üstüne koyup geri çekildi ve onu izledi. Alevlerden yayılan ışık, camı yakaladı ve bir renk cümbüşü içinde dönerken içindekileri bakır tozuna benzer parlak bir yığına çevirdi.

Viloula hayatı boyunca böyle bir ana hazırlanmış, bunu beklemişti. Evrenin sonsuz olasılıklarına inanmıştı, her za-

man inanmıştı. Annesi, ününü herkesin duyduğu zenci büyücü Genvieve, Viloula'nın minik kulağına imkânsız ve olasılıkdışı olan şeyi fısıldamıştı. Viloula günün birinde imkânsız olanla karşılaşacağını, o tadı alacağını, onun büyüsüne kapılacağını bilerek büyümüşü.

İşte o an bu andı; hızlanmaya başlayan kalp atışlarında hissedebiliyordu bunu. Ve korkuyordu.

Kavanoza baktı. Yıllar önce onu yaşlı bir Kızılderili'den almıştı. Pa-lo-wah-ti adındaki kör adam günün birinde buna ihtiyaç duyacağını söylemişti. Şişenin içinde çok önemli bir sorunun düşsel yanıtını bulacağını da eklemişti.

Viloula kavanoza uzandığında ellerinin titremesi onu hiç şaşırtmadı. Parmaklarını soğuk cama dolayıp mantar tıpayı çekip çıkardı ve içindeki sıvıyı yutup üzerine de matarasındaki sudan içti.

“Viloula!” diye seslendi Alaina. “Ne yapıyorsun?”

Ani bir tepkiydi bu. Viloula'nın dizleri çözöldü, omuzları titredi. Yavaş yavaş tüm duyguları hissederek dizlerinin üzerine çöktü.

“Vı?”

Viloula, Alaina'nın tiz, korku dolu sesini duydu ama bu ses milyonlarca kilometre uzaktan geliyordu sanki. Gülümsemeye çalıştıysa da dudakları ağırlaşmış, kontrol edilemez durumdaydı ve ağzı da o kadar kurumuştı ki konuşamıyordu. Kolları iki yanına ilştirilmiş ağırlık gibiydi. Parmaklarının altındaki toz haline gelmiş pisliği hissetti.

İksiri ne kadar zaman önce içmişti? Emin olamıyordu; zaman sarmallar çizerek ondan uzaklaşıyordu. Viloula yere baktığında zemini ya çok yakın ya da odaklanamayacak kadar uzak görüyordu. Yerde duran kavanoz alev ışığında parlıyordu. Uyuşturucunun içsel büyüsü olmadan çok kırılgan ve önemsiz görünüyordu. Saydam camdan boş bir kaptı o.

Minik taşlar dizlerine yapışuyordu. Her bir çakıl taşını, her ince dalı eklemlerine ve bacaklarına doğru yükselen ok gibi hissediyordu. Yanı başında alevler dans ediyor, kıvrılıyor, gökkuşağı renklerindeki huzmelerini karanlık göğe yolluyordu. Viloula göz kamaştırıcı görüntüyü izlemek için kafasını çevirdi. Gökyüzü çeşitli renklere büründü, ağaçlardan yayılıp onu sarıp sarmaladı, istila etti. Bir yıldız, kıvılcım yağmuru eşliğinde gökyüzünde kaydı. Çok yakındı, o kadar yakındı ki Viloula ona dokunabilir, üzerinde gezinebilirdi...

Geri, geri, geri gitti, ta ki kollarını iki yana açıp yerde uzanana dek.

Tam tepesinde bir yüz belirdi, karanlık gökyüzüne karşı solgun bir lekeye benziyordu. "Vi?" O kelime (Kendi adı mıydı yoksa bu?) derin, titreşimli, inanılmaz ölçüde uzayıp giden...

Alaina.

Viloula gözlerini kırptırıp dudaklarını konuşmasını sağlayacak kadar ıslattı. Uzanıp Alaina'nın yüzüne dokunmak istedi ama o kımıldayana kadar yer yok oldu ve aniden düşmeye, sonsuz, karanlık bir boşlukta spiraller çizerek savrulmaya başladı. Onu kahkahalarla güldürüp nefesini kesen büyüleyici, sersemletici bir duyguydu bu. Yıldızlar ateşböceği misali onunla yarışıyor, hafif ve sıcak bir dokunuşla yüzünü okşuyordu.

Sonra havada süzölmeye başladı, vücudu görünmez bir hava akımının içinde ilerliyordu. İleri geri, ileri geri. Viloula gözlerini kapattı ve çözöldüğünü, tüy, hatta hiçbir şeymiş gibi havada eriyip gittiğini hissetti...

O hayal çenesine yumruk yemiş, ciğerlerinde hava bırakmamış gibi hissettirdi ona. Viloula nefesini tutup uzanmaya çalıştı ama elleri, kolları yoktu. Başta sestten başka bir şey yoktu, tüfeğin gürleyen, kulakları sağır eden yankısı gibi bir ses.

Killian. O isim zihninin içinde gürlerken panik duygusu kanına karıştı. Aniden ısındı, bunaltıcı bir sıcaklık hissetti.

Terden alınının karıncalandığını hissetti. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nefes alamıyordu.

Koş! Koş! Viloula o uyarıyı haykırmak istedi ama boğazı o kadar kurumuştı ki yapamadı. Belki de boğazı yoktu ya da nasıl konuşacağını hatırlamıyordu. Bilmiyordu, emin olamıyordu. Her şey kendi içinde yer değiştiriyor, hareket ediyordu. Dünya parlak renkler ve sağır edici seslerden oluşan bir kaleydoskopu âdeta.

Sarhoş gibi bir o yana bir diğerine sallanıyor, başka bir şey görmek istemiyordu. Sert, çaresiz bir inilti dudaklarının arasından döküldü.

Kan. Gözlerine sıçrayıp yanaklarına aktı. O iğrenç, yapışkan kanı teninde hissetti, metalik acı tadını aldı.

Bundan kurtulmak istercesine yüzünü tırmalayıp çılgık attı ama yüzüne dokundukça elleri daha fazla kana bulanıyordu. Dehşetle vücuduna bakıp yarasını görmeye çalıştı. Kanla kararan mavi kumaş kısa bir an gözüne ilişti.

Killian yanındaydı ve ilk kez yüzü, zihninde kristal kadar berraktı. Viloula onun için korkuyordu, hem de çok korkuyordu ama sebebini de bilmiyordu.

Killiannnn...

Killian gecenin içinde çözülürken kanlar da yok oldu.

Viloula nefesi kesilmiş, hava almak için can çekişirken doğruldu. Uzakta belli belirsiz, titrek ışıktaki birbirine geçmiş iki vücut gördü. Sesler şiddetle ona ulaştı. Bir kadının çığlığını, gök gürültüsünün şiddetli yankısını, yağmurun çekiş ya da silah sesini andıran darbelerini duydu. Gürültüler zonklamayı andıran tek bir çınlamaya dönüşerek kulaklarına çarpıp onu âdeta sağır etti.

Viloula ellerini kulaklarına tıkadı ve aniden sessizlik oldu; gerçek ve nefes kesici bir sessizlikti bu. Viloula'nın gözleri şimdi çöle yönelmiş, uzaktaki insanlara odaklanmıştı. Şimşek çaktı ve gökyüzü elektriklenirken insanların yüzünü ve arkalarındaki dik, kırık kayayı aydınlattı. Kocaman, kızgın, kızıl renkli güneş

kapkara ve düz bir toprak parçasının birkaç santim yukarısından sarkmıştı. Gösterişli gümüş bir haç havada asılı kalmış, gölgesi kocaman kaya duvara düşmüştü. Sonra haç ııldadı, hareket edip gökyüzünde ters döndü ve mor renkli bir duman bulutunun içinde kayboldu.

Alaina. Killian. Kan. Gözyaşları. Günbatımı.

Yeniden şimşek çaktı. Ve Alaina gitti.

Viloula ürpererek gözlerini sıkıca kapattı. "Daha fazla," diye haykırdı çatalı ve zayıf bir sesle. Burada bitmiş olamazdı. Kimin kanıydı o gördüğü? Kimin ölümüydü? "Daha fazla..."

Ama görüntüler birbiri üstüne kayıyordu. Önce bulanık bir şekle büründüler, sonra kaybolmaya başladılar. Panik boğazını sıkarken nefesini kesiyor, yanıt bulmak için çabalıyordu. *Ah Tanrım. Ah Tanrım, hayır...* Henüz sona eremezdi, daha çok erkendi. Viloula yeterince bilgiye ulaşamamıştı. Kimin kanıydı o gördüğü, kimin gözyaşı? Neler oluyordu?

Zayıf, sersemlemiş bir halde geriye, derin, siyah ve yoğun bir karanlığa, kaçış yeri olmayan bir yere düştü. Karanlık onu çepeçevre sardı, nefes alamaz hale gelene kadar burnuna, ağzına doldu, sağır olana kadar kulaklarını tıkayıp kollarıyla bacaklarını ağırlaştırdı.

Ürpertici, son bir nefesle hiçliğin içine düştü.

Lainie, Vi'nin küçük kulübesinin içinde bir uçtan diğerine volta atıyor, başparmağının tırnağını kemiriyordu.

"Şunu keser misin artık? Başımı ağrıtıyorsun." Killian sandalyesinde öne eğilip yüzünü elleriyle kavradı. Derin, ağır bir nefes parmaklarının arasından süzüldü. "Çok uzun zamandır uyuyor."

Lainie başparmağını yeniden kemirmeye başladı. Panik onu kısıvrak yakalamış, kısıracına almıştı. Lainie mücadele ediyor, sakın kalmak için çabalıyordu ama yapamıyordu. Çok çaresiz kalmıştı ve korkuyordu. O ve Killian saatlerdir bu odada

Viloula'nın uyanmasını bekliyordu. Daha önce onları birbirine bağlayan kıvılcım artık kaybolmuş, aralarındaki sessizliğin içinde yıpranmış ve unutulmuş halde yatıyordu.

Killian ona döndü ve lambadan gelen loş ışıktaki Lainie onun ağzını gözlerini çevreleyen çizgileri gördü. Çok bitkin ve yorgun görünüyordu... Ve de korkmuş.

Lainie buz gibi ellerini birleştirip parmaklarını gergin bir top gibi büktü. "O şeyi içmemeliydi. Eve dönmeme yardımı bile olmadı."

Ev. O kelime ve içerdiği tüm anlamlar tokat gibi suratına çarptı. Eve dönmek için kaç günü kalmıştı? Kelly'nin boş bir ev tarafından karşılanmasına ve hükümetin "yardım" elini uzatmasına kaç gün kalmıştı?

Bunları düşünme. Şimdi olmaz, henüz erken.

Lainie nefesini yavaşça dışarı verip kontrolü yeniden ele almaya, en azından öyle görünmeye odaklanmaya çalıştı.

"Aman Tanrım... eve dönmeliyim."

Killian ona karanlık, suçlayıcı bir bakış attı.

Lainie onun yanındaki sandalyeye gidip oturdu. Anlamasını sağlama çabasıyla ona doğru eğildi. "Sana önemsiz görünebilir ama öyle değil. Bu ölüm kalım meselesi ve Viloula da bunu biliyordu."

"Evet tabii, yalnızca senin ölüm kalım meselen. Bunu da biliyor muydu?"

Lainie, Killian onu yumruklamış gibi hissetti. Titrek bir nefes eşliğinde kendini sandalyeye bıraktı. Başını eğip kucağında kenetlediği ellerine baktı, ta ki gözyaşları onları kırmızı kazağına karşı solgun bir lekeye dönüştürene kadar.

"Hey." Killian'ın sesi yumuşak ve boğuktu. "Bak, tamam, öyle söylememeliydim. Senin hatan değil sonuçta. Viloula nasıl bir risk aldığını biliyordu. Senin hatan değil."

Lainie ona bakmadı. Bakamadı. Onun yerine başını sallamakla yetindi.

Killian ona uzandı, sonra geri çekildi.

Lainie ıslak gözlerini onun gözlerine çevirdi.

“Ben onu düşünüyorum yalnızca,” dedi Killian alçak sesle.

“Evet, ben de.”

Bakıştılar ve Lainie, Killian’ın gözlerinde onu ele geçirmekle tehdit eden aynı çaresizliği gördü. Ona bir şey söylemesi gerektiğini düşündü ama ne söyleyeceğine dair bir fikri yoktu. Sımsıkı sarılmalarının anısı öyle güçlüydü ki Lainie, Killian’ın tekrar ona sarıldığını, onu ısıttığını hissederek gibiydi.

“Sen...” Lainie cümlesini bitirmeye çalıştı ama elinde değildi.

“Skeeter’ın beni Fortune Flats’e götürmesine izin verecek misin?”

Killian başını salladı.

“Neden sen değil de Skeeter?”

Killian ona bakmadı. “Bu kadarıyla yetin Lainie. Sorgulama.”

Lainie hafif, boş bir kahkaha attı. “Bu kadarıyla yetinemem.”

Killian yavaşça, isteksizce ona baktı. O gözlerde Lainie’nin nefesini kesen, yine onu tanıyormuş gibi hissetmesine sebep olan bir çıplaklık vardı. Onun acısı kendi acısıydı sanki. “Sana yardım edemem ben Lainie.”

“Yardım etmem, demek istiyorsun sanırım.”

Killian yanıt vermeden uyuyan kadına döndü. “Viloula...” diye mırıldandı yanındaki su kabına uzanarak. Havluyu alıp sıktı. Sular parmaklarının arasından süzülüp kaba aktı. Killian ıslak bezi nazikçe kadının ateş gibi yanan alnına koydu.

O tek hareket Lainie’yi bir anlığına da olsa geçmişe götürdü. Aniden genç bir anne olmuş, suççuğu çıkararak bebeğine bakıyordu. Kelly’nin ateşi çıktığında kendini ne kadar yalnız, ne kadar yetersiz hissettiğini hatırladı o an.

Biri ona yardım etsin, yanında olsun diye neler vermezdi.

Lainie, Killian’a yandan bir bakış attı. Viloula’nın yatağının başında kamburunu çıkarıp oturmuş, kocaman bronz rengi eliyle onun elini tutmuştu. Pis ve incelmış saçları yakasının üstünde gümüş rengi bir kördüğüne dönmüştü. Bir günlük

siyah sakalı yanaklarını gölgelemiş, o loş ışıktta yüzüne yaralı bir ifade vermişti.

Killian daha önce hiç bu kadar yakışıklı görünmemişti gözüne. Onu o mağaradan kurtardığında ne hissettiğini hatırladı. O an Viloula'nın söylediği her şey çok daha olası görünmüştü. Killian yalnızca kitabındaki bir karakter, hayal gücünün cisim bulmuş hali değildi.

Ona bakmak bile canını yakıyordu artık. Lainie gözlerini kapattı ama o zoraki karanlıkta her şey daha kötüydü. Killian'ın, Viloula'nın alnına dokunduğunu gözünde canlandırıp usulca söylenmiş sözlerini duydu: "İyileşeceksin Viloula, iyileşeceksin."

Lainie içinin ürperdiğini hissetti. Ağzını açtı ve sersemlemiş halde ona baktı.

Birinin onunla ilgilenmesinin, ona bakmasının nasıl bir duygu olabileceğini hayatı boyunca merak etmişti. O rahatlatıcı, hoş dokunuşu yüzlerce erkeğin elinde aramış, sonunda aramaktan vazgeçmişti. Artık istemekten de vazgeçtiğini düşünüyordu hatta.

Ama şimdi Killian'ın Viloula'yla nasıl ilgilendiğini görünce o çıplak, acı dolu gerçeği gördü. Aslında istemekten vazgeçmemişti; içinde, buz gibi büyük bir çığın altında uykuya yatmıştı yalnızca. Şimdi bunu fark ediyordu, birinin ona sarılmasını, dokunmasını, onunla ilgilenmesini acı dolu, yaralayıcı bir ihtiyaç gibi hissediyordu.

Killian onun düşüncelerini hissetmiş gibi başını kaldırıp ona baktı. "İyi misin?"

Lainie güçlkle yutkundu. "İyiyim."

Killian, gözlerinde bir şey arıyormuş gibi uzunca bir süre ona baktı. "Uyu artık," dedi sonunda. "Ben ona bakarım."

Uyu. Bu kelime için çaresizlikle doldurdu. Çok kolay bir şeymiş gibi söylemişti bunu; *uyu.* Beyin ameliyatı olmasını da önerebilirdi sonuçta. "Yorgun değilim."

Killian kaşlarını çattı. "Gözlerinden anlıyorum yorgun olduğunu."

Gözleri, Lainie'nin açığa vurmak istediğinden fazlasını görüyordu. Aralarındaki sessizlik yoğunlaştı ve dipten oluşan akıntılara karıştı.

Buna dayanamayan Lainie ona sırtını döndü ve ocağa gitti. "Kahve ister misin?"

Lainie cezveye uzanırken, "Evet," dedi Killian. "Kahve iyi olur."

Lainie benekli mavi fincanı ocağın arkasındaki raftan alıp ona sert, koyu kahveden doldurdu ve tekrar yatağa döndü.

Killian'ın gözlerine bakmadan kahveyi ona uzattı.

Killian fincanı alıp komodinin üstüne bıraktı. "Teşekkürler."
"Bir şey değil."

Ondan sonra yoğun, ağır, zoraki sessizlik geri geldi.

Killian ıslak bezi komodinin üstüne koyup sandalyesine yaslandı. Gerçekten çok yorulmuştu. Parmaklarını dağınık, kirli saçlarının arasından geçirip öne eğildi ve dirseklerini dizlerine yaslayıp yüzünü elleriyle kapattı.

Viloulu'nun ağır, düzenli nefesinin sesini dinledi. Yaşlı kadın şimdi daha iyi görünüyordu, ateşi de biraz düşmüştü.

Killian yorgun bir ifadeyle başını kaldırıp yana doğru baktı.

Lainie köşedeki sandalyeye kıvrılmış, bacaklarını öne doğru uzatıp bileklerini üst üste atmıştı. Başı bir yana kaymış, ağzı hafifçe aralanmıştı. Kolları gevşekçe iki yanına düşmüştü.

Killian onu izlerken Lainie uykusunda kaşlarını çatıp *hayır* anlamına da gelebilecek yumuşak, hırıltılı bir ses çıkardı. Huzursuzca kımıldanıp başını sola kaydırды. Sonra susup tekrar sessizliğe gömüldü.

Şu an acı verici derecede savunmasız görünüyordu ve yanına gidip onu o sıkıntılı uykudan uyandırma isteği çok güçlüydü. Çok güçlü...

Killian kaşlarını çatıp bakışlarını ondan uzaklaştırdı. Bir karar vermişti, ona istediğini söylediği şeyi vermişti: Bu cehen-

nemden onu kurtaracak bir çıkış yolu... Viloula uyanır uyanmaz Killian, Skeeter ile Lainie'yi Fortune Flats'e yollayacaktı.

Bu kadarı yeterli olurdu. Killian lanet olası bir kahraman gibi davranıyor, Lainie'nin ondan istediği şeyi yapıyordu. Peki neden içi boşalmış ve kaybolmuş gibi hissediyordu kendini? Doğru olanı yapmıyormuş gibi bir hisse neden kapılmıştı?

Neden sen değil de Skeeter?

"Çok fazla şey istiyor," dedi usulca ve sesinin o çaresiz tenor tonunu duyar duymaz irkilerek kimi ikna etmeye çalıştığını acıyla düşündü.

"Alaina?" Viloula'nın çatallı, tiz sesi Killian'ı düşüncelelerinden uyandırdı.

Rahat bir nefes alırken korkusu ve kaygıları bir anda kayboldu. "Tanrı'ya şükür. Viloula?" Killian, Lainie'ye dönüp sesini yükseltti. "Bir şey söylemeye çalışıyor."

Killian'ın pürüzlü ve boğuk sesi Lainie'yi uyku sersemi halinden uyandırdı. Gözlerini kırptırdı, oturduğu yerde doğruldu. "Ne?"

"Bir şey söylemeye çalışıyor."

Lainie sendeleyerek Viloula'nın yanına geldi ve sandalyeye oturup kenarlarını kavradı. Yatağa iyice yanaşıp Viloula'ya doğru eğildi. Yaşlı kadın hareketsizce uzanmış, keten çarşafın üstünde iyice çelimsiz ve yaşlı görünüyordu. Gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu, dudakları renksiz ve kuruydu.

Lainie güçlkle yutkundu. "Buradayım Vi. Yanındayım."

"Lainie? Killian?" Sığ ve acılı nefes alıp vermek Viloula'nın sesinin rahatsız edici, pütürlü çıkmasına sebep olmuştu.

Lainie başını iki yana sallarken gözyaşları görüşünü engelliyordu. "Konuşma Vi. Yapma..."

Viloula gülümsedi. Zayıf, titrek ve Lainie'nin gördüğü en güzel gülücüktü bu. "Çok acıktım," diye homurdandı.

Lainie rahatlayıp güldü, sonra alt dudağını ısırp eliyle ağzını kapattı. "Viloula?" dedi. "İyi misin?"

Yaşlı kadın başıyla onayladı. “Bir şey gördüm.”

Lainie keskin bir nefes aldı. Umut göğsünü yumruklarken kendi kalp atışlarından başka bir şey duymadı. “Eve gidebilecek miyim?”

Vi ona baktı. “Buradan gideceksin.”

Lainie beş bin kiloluk bir kaya parçası göğsünden kalkmış gibi hissetti. “Nereye?”

Viloula yorgun, hırıltılı bir şekilde öksürdü. “Orayı net bir şekilde gördüm. Kayalık bir yer... Navajo’lar oradan yıldırımın düştüğü yer diye bahseder.” Sonra Killian’a baktı. “Orayı biliyor musun?”

Killian başını evet anlamında salladı. “Evet. Otuz kırk kilometre doğuda.”

“Ne zaman gitmem gerekiyor?” diye sordu Lainie endişeyle.

Viloula kaşlarını çatarak düşündü. “Bir haç gördüm. Sanırım Sabbath anlamına geliyor bu.”

“Tamam, pazar günü. Saat kaçta?”

“Fırtına, korkunç... Ve güneş batıyor.” Viloula kaşlarını iyice çattı. “Fırtına kilit nokta. Yıldırım tekrar düştüğünde kayalıkta olmalısın. Kaçırırsan... başka şansın olmayacak.”

Lainie’nin içini bir korku sardı. Korkuyu bir kenara itip ona yenik düşmemek için direndi. “Orada olacağım.”

Viloula başını hafifçe çevirip Killian’a baktı. “Onunla git.”

Killian anlamsız bir kahkaha attı. “İçtiğin ilacın etkisi bu Vi.”

Viloula boynundaki ametiste dokundu. Altın zincirini çözüp ağır taşı boynundan çıkardı ve onu Lainie’ye uzattı. “Buna ihtiyacın olacak evlat. Kaderini bulmak için.”

“Hayır, onu alamam...”

“Senin kaderini gerçekleştirecek olan sihir bu kolyede.” Küçük bir tebessüm kapkara gözlerini aydınlattı. “Bana geri gelecek.”

Lainie kolyeyi aldı ve soğukluğunu, ağırlığını avucunda hissetti. Onu yavaşça boynuna takıp kancasını kapattı. Ağır

taş Lainie'nin boynunun altındaki küçük boşluğa yerleşip tenini ısıttı. Ametist taşta küçük, ritmik bir hareket hissetti.

Viloula ona sert bir bakış attı. "Akıllıca kullan."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum."

"Anlamıyorum... Buraya gelirken bu kolyeye ihtiyacım olmadı."

"Ama geri gitmek için ihtiyacın olacak, sanırım."

Lainie'nin sesi duygu yüklüydü. "Teşekkürler Viloula. Sana geri gelmesi için Tanrı'ya dua edeceğim."

"Ben de." Viloula tekrar Killian'a döndü. "Tehlikeli bir yolculuk olacak," diye fısıldadı ve dudaklarının kenarı aşağı kıvrıldı.

Lainie, Viloula'nın bir şey gizlediğini o an anladı. "Bizden ne gizliyorsun Vi?"

Viloula bu soru karşısında irkildi ve titrek bir nefes aldı. Gözlerinde donuk, uzak bir ifade vardı ve Lainie bir şekilde yaşlı kadının o görüntüyü tekrar gördüğünü anladı. "Biri ölecek," dedi sonunda donuk, alçak bir sesle.

Lainie ürperdi. *Biri ölecek.* "Peki kim?"

"Bilmiyorum."

"Harika," dedi Killian sandalyesine yaslanıp.

Viloula onu görmezden gelip Lainie'ye baktı. "Her şey sana kalmış Alaina. İnanmalısın..."

"Neye inanmalıyım?"

Viloula gözlerini kapatıp yatağa iyice gömüldü. "Onu da bilmiyorum. Belki kadere... belki aşka... belki kendine."

Uzunca bir süre ne Killian ne Lainie konuştu. Sonunda Killian ayağa kalktı. "Ben yorulдум Lainie. Biraz uyumak için kulübe döneyorum. Geliyor musun?"

"Ben biraz daha kalacağım."

Killian gittikten sonra Viloula'nın gözleri ardına kadar açıldı. "Gitti mi?"

Lainie başını salladı. "Evet."

Viloula rahat bir nefes aldı. “Sen ve Killian sabah yola çıkmalısınız.”

Lainie başını iki yana salladı. “Bana rehberlik etmesi için Skeeter’ı yanıma verecek. Killian bir yere gitmiyor.”

Viloula sertçe kaşlarını çatarken gri dudakları büzüştü. “Killian olmadan kader de kapı da olmayabilir.” Boğumlu parmağını Lainie’ye uzattı. “Skeeter’la hiçbir yere gidemezsin evlat. Seni Killian’ın götürmesi gerekiyor.”

“Tanrım,” diye iç geçirdi Lainie. “Bu iş gittikçe zorlaşıyor. Killian’ı beni bir yere götürmesi için ikna edebileceğimi sanmıyorum.”

Viloula uzanıp kemikli parmaklarını Lainie’nin eline sarıp sıktı. “O adam seni götürmek istiyor Alaina. Yaşlı bir kadının, gençlerin göremediğini gördüğüne inan. Seni götürmek istiyor ama korkuyor. Anlıyor musun?”

“Evet,” dedi Lainie usulca. “Korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.”

Viloula onun ellerini tekrar sıkıp kendine çekti. “Sana söylediğim şeyi unutma. Alacağın ders... geleceğe açılan kapıyı bulmak, kaya parçası değil.”

Lainie gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. “Umarım oraya varmadan önce kozmik düşüşümü gerçekleştirebilirim.”

“Dersin ne olduğunu biliyorsun Lainie. Yüreğinin derinlerinde biliyorsun.”

Lainie öne eğildi. “Benimle gel Vi.”

Viloula başını iki yana salladı. “Bu yaşlı bir kadının çıkabileceği bir yolculuk değil.”

Lainie utanç verici gözyaşlarının acısını hissederken güçlükle yutkundu. “Seni... seni özleyeceğim Vi.”

Vi, kendi gözleri de buğulanmasına rağmen gülümsedi. “Okuduğun şeylerden hiçbir şey öğrenmedin mi evlat? Bu hayatta vedalaşmak diye bir şey yok. Sen, Killian ve ben... bir şekilde birlikte olacağız.” Viloula ince, soğuk elini Lainie’nin

yanına götürdü. "Sen sandığından daha güçlüsün Alaina. Evine döneceksin."

Lainie isteksizce geri adım attı ve yıllardır edindiği tek arkadaşla arasına mesafe koydu. Bu anı iyi biliyor, verdiği şiddetli acıyı tanıyordu. Viloula istediğini söyleyebilirdi ama Lainie aptal değildi. Bu hayatta inandığı bir şey varsa o da bu andı, bu kelimeydi. Bunu defalarca söylemişti. Pek çok defa...

"Hoşça kal Viloula." Lainie gözyaşlarıyla mücadele edip döndü ve kapıya koştu.

"İnan Alaina," diye fısıldadı Viloula.

Sonra kapı arkasından sertçe kapandı ve Lainie yalnız kaldı. Soğuk, kıymıklı tahtaya yaslandı ve gözlerini kapattı. Farkında olmadan boynundaki madalyona uzandı. Parmaklarını dolayıp taşın o rahatlatıcı ağırlığı hissetti. Garip bir sükûnet içini sardı. Derin bir nefes çekip dışarı verdi ve kapıya yaslandı.

"Vay," diye tısladı kulağına bir erkek sesi. "Demek yaşlı kadının kolyesini çaldın."

Lainie'nin gözleri ardına kadar açıldı.

Mose göğsüne yasladığı tüfeğiyle yanı başında durmuştu. Siyah, boncuk gibi gözleri onu delip geçiyordu âdeta.

Sakin ol. Lainie, Mose gibi adamları tanırdı, bunlar korkudan beslenirdi. Keskin bir kılıç gibi hareket etmelerini sağlardı karşılarındakinin korkusu. Lainie ona ağır, temkinli bir gülücük verdi. "Merhaba Mose. Ben de büyükanneme iyi geceler diliyordum."

"Sen Viloula'nın torunuysan ben de Grover Cleveland'im.

Lainie alaycı bir gülücük verdi. "Merhaba Bay Başkan."

Mose'un esmer, koyu tenli yüzü asıldı. "Benimle dalga geçme hanımefendi. Seni öldürmek benim için bir zevk olurdu."

Lainie geri çekilmek istedi ama olduğu yerde kaldı. Mose'un o iç bayılta kötü nefesine karışmış viski kokusu Lainie'nin burun deliklerini doldurdu. "O halde Killian'ı da öldürmen gerekecek."

Mose'un dudaklarında ölümcül bir gülümseme belirdi. "Öldüremez miyim sanıyorsun?"

Lainie güçlükle yutkundu. "Öldürebileceğini biliyorum."

"Yirmi dört saatin var."

"Ne için?"

Mose ona yaklaşıp Lainie'nin bacaklarına süründü ve yüzünü onun boynuna yaklaştırdı. Lainie kaskatı kesilirken adamın sıcak nefesini teninde hissetti. Islak dilinin ucuyla Lainie'nin boynuna dokundu.

Lainie nefesini tutup bir an gözlerini kapattı.

Mose onun gözlerine bakabilecek kadar uzaklaştı. Bakışları soğuk, cansız ve tehlikeliydi. "Yarın bu kampın başına ben geçiyorum ve ben lider olduktan sonra..." Mose kalın dudaklarını abartıyla yaladı. "Sen benimsin."

"Evet, tabii," dedi Lainie boğuk bir sesle.

Mose biraz daha yanaşıp elini Lainie'nin bacaklarının arasına sokup sıkı. "İyi olmalısın çünkü Killian yıllardır hiçbir kadına pas vermedi."

Lainie ondan uzaklaştı. Yanından geçip kulübeye doğru koştu. Mose'un boğuk kahkahası Lainie'nin kulaklarına ulaşır daha hızlı koşmasına sebep oldu. Killian'ın kulübesine ulaştığında güçlükle nefes alıp veriyordu ve korku midesinin ortasında soğuk, zonklayan bir sarmala dönüşmüştü.

Kapıda durup arkasına baktı.

Mose tüfeğinin ucuyla şapkasını kaldırıyordu. Sonra tekrar kahkaha atıp döndü ve yürüyüp eğlence çadırının yolunu tuttu.

Lainie biraz olsun rahatladı. Uzunca bir süre, nefesi düzene girene kadar orada durup kapıya baktı, sonra yavaşça içeri girdi.

On Yedi

Killian uyurken simsiyah kirpikleri bronz teninin üstüne mühürlenmişti. Ağzı bembeyaz dişlerini gösterecek kadar aralanmıştı. Gömleğinin pamuklu kumaşı gergin sırtını sıkıca sarmıştı. Gri örtü ise kışının üstünde buruşuk bir yığın oluşturup uzun bacaklarını örtmüştü.

Lainie ona baktı. Aniden onu buruşuk çarşafların üstünde yatmış, bembeyaz yastıkla tam bir tezat oluşturan kısacık siyah saçlı biri olarak gözünün önüne getirdi. Çok genç, çocuksu ve nefes kesecek kadar yakışıklı görünüyordu.

Lainie kaşlarını çatıp ondan uzaklaştı. Gözünde canlandırdığı adama hiç benzemiyordu. Hem de hiç. Killian'ı sanki daha önce, başka bir yerde karşılaştığı bir adam gibi görmüştü...

Ruh eşi. Kelimeler içini özlemle, sonra pişmanlıkla doldurdu. Lainie iki saniye önce Mose'un yanında hissettiği korkuyla yataktan uzaklaştı.

Ama korkunun ona engel olmasına izin vermeyecekti. Ne Mose'un yanında ne de şimdi, Killian'ın yanında.

Viloula haklıysa, ki Lainie haklı olması için dua ediyordu, Killian'ı onu kayalığa götürmeye ikna etmesi gerekecekti.

Bu düşünceyle içini derin bir özlem kapladı. Tanrım, Killian'ın yanına gidip ona gülümseyerek, "Beni kayalıklara götür," di-

yebilmeyi nasıl da isterdi. Ona inanabilse, güvenebilse belki o zaman göğsündeki bu acı olmayacaktı. Ona güvenmek istiyor, buna ihtiyaç duyuyordu.

Ama yapamıyordu. Kayalıklara gitmek çok önemliydi. Belki kusursuz bir dünyada Killian'la daha fazla vakit geçirir, onları birbirine bağlayan görünmez bağı bulur, korku ve öfkesinin neden birbirine bu kadar yakın olduğunu ve Lainie'ye yardım etmekten neden bu kadar korktuğunu öğrenirdi.

Ama Tanrı biliyor ki şu an kusursuz bir dünyada değillerdi ve Lainie'nin bunu yapacak vakti yoktu. Pazar günü güneş batmadan önce kayalıklara gitmeliydi ve Killian da yanında olmalıydı.

Killian'ın silahının gevşekçe tahtaya asılı olduğu yatak direğine gitti. Silahı alıp kılıfını da direktten çıkardı ve yere bıraktı. Ardından daha önce hazırladığı kanvas çuvalı aldı. Gerekli malzemelerin her birinden iki çift ve Killian için de kıyafet koyup kapıya doğru götürdü. Çuval boğuk bir *pat* sesiyle yere çarptı.

Yatağa gitti ve Killian'a baktı.

Anlık bir tereddütle felç olmuş gibi hissetti ve eli hafifçe titredi. Silah sallandı.

Dur. Lainie silahın kabzasını sıkıca tuttu.

Bunun işe yaraması için çelik kadar sağlam durması, hayatında olmadığı kadar kararlı görünmesi gerekiyordu. Onu vurmaya hazır olmalıydı yoksa silah bir araçtan çok engel olurdu onun için.

Onu vurabilir miydi peki? Bu düşünceyle yüreği burkuldu. Keşke bana güvenebilse, diye düşündü yeniden. Tanrım, ne harika olurdu...

Hayaller. Lainie kendini Kelly'yi ve boş evi düşünmeye zorladı. Anılar üzerine çullanıp midesini bulandırdı.

Evet, diye düşündü. Kelly'nin güvenliğini sağlamak için herkesi öldürebilirdi.

"Killian, uyan."

Kelimeler bulanık bir uyku bulutu halinde ulaştı ona. "Lainie," diye mırıldandı gülümseyerek. Şaşırtıcı bir sıcaklık içini kapladı. Bir kadın sesiyle uyanmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Kalk."

Killian kaşlarını çattı. Lainie'nin sesi soğuk ve öfkeliydi. O anlık sıcaklık kaybolmuş, yerini soğuk bir ürperti almıştı. Killian ona dair tüm düşünceleri zihninden atmaya, ona karşı bir şey hissetmediğini kendine hatırlatmaya çalıştı. Hiçbir şey hissetmiyordu.

Art arda gözlerini kırıştırtıp sırtüstü uzandı ve doğruldu. Karanlık kulübe onu sarıp sarmaladı. Bulanık gözlerinin odaklanması biraz zaman aldı. Ama başardığında silahı gördü.

Lainie'yi, odanın tam ortasında Wyatt Earp gibi dururken görmek onu güldürdü. Bunun için Tanrı'ya şükretti; o anın saçmalığı korkusunu hafifletip önemini azaltmıştı. "Beni vuracak mısın Lainie?"

"Beni buradan götürürsen vurmam."

Bu kadın ciddiye. Tanrım. Killian kaşlarını çatı ve elini saçlarında gezdirip ona temkinli bir bakış attı. "O görevi Skeeter'a verdim ben. Onu vur bence."

"Ben Skeeter'ı istemiyorum," dedi Lainie usulca. "Seni istiyorum."

Bu kelimeler Killian'da yumruk etkisi yarattı ve onu geriye yatırdı. "Git buradan Lainie," dedi Killian boğuk bir sesle.

Lainie silahı hafifçe kaldırdı. "Kalk yataktan. Eşyalar hazır, at da öyle. Gidiyoruz."

Killian ona bakıp ne yapacağını düşündü. Lainie kollarını göğsüne kaldırıp başını dik tutarak odun gibi kaskatı durmuştu. Solgun cildi, gözlerinin şiddetli çarpıcılığında yarı saydam görünüyordu. Dudakları gergin, renksiz bir çizgi gibiydi. "Beni öldüremezsın Lainie."

Lainie'nin gözleri bir an acıyla parıladı, sonra kayboldu. "Öldürmek istemiyorum."

O ana dair her şey çılgıncaydı. Killian o andan kopmuş, kafası karışmıştı. Ama bir şeyden emindi: Lainie'yi bu kampın dışına çıkarmayacaktı. Buna karar vermişti zaten. Onun kahramanı olma rolünü üstlenmeyecekti ve o gözlerindeki muhtaç ifadeye yenik düşmeyecekti.

Killian bunu yapmayacaktı. Yavaşça yataktan kalkıp Lainie'ye doğru yürüdü. Lainie geri adım attı. "Dur. Ciddiyim. Dur."

Zalim, tatsız bir gülümseme Killian'ın dudaklarında belirdi. Şu an kendi ortamındaydı ve çok iyi bildiği bir role soyunmuştu. Kanun kaçağıydı artık; yıllardır bu kişiliğe alışmış, içindeki zayıf ve bencil adamı, maskenin arkasına gizlemeyi öğrenmişti. "Bir silah ancak onu tutan adam ya da kadın kadar iyidir. Sen ne kadar iyisin?" Killian ona doğru ilerlerken elleri iki yanında gevşekçe sarkmış, gözleriyse ona odaklanmıştı.

Lainie bileğini sola çevirip tetiği çekti. Gürültülü bir patlama oldu ve sarı, parlak bir ışık saçıldı. Sülfürün keskin, buruk kokusu odaya hâkim oldu. Killian kulağının yanından geçen merminin vızıltısını ve parçalanan camın sesini hissetti. Arkasındaki kavanoz patladı. Parçalar savrulup yere saçıldı.

Killian olduğu yerde kalıp arkasındaki duvarda açılan deliğe ve yerdeki una şaşkınlık içinde baktı. Yavaşça Lainie'ye döndü.

Lainie silahı onun kalbine tutup horozunu geri çekti. Çelik sağır edici bir *klik* sesiyle çeliğe değdi. "Pazar günü güneş batmadan önce kayalıkta olmalıyım. Ondan sonra istediğin yere gidebilirsin."

Kör edici, dehşet verici bir an Killian onunla tartışmak bile istemedi. Teslim olmak istiyordu, nezaketsizce ve yıllardır varlığını bilmediği ümitle. Tanrı yardımcısı olsun ki bir an gerçekten de değişmek istedi. Bu düşünce bile ödünü kopardı. Kırk üç yaşındaydı. Birinin beyaz atlı prensi olamayacak kadar yaşlı, berbat ve kötü durumdaydı.

Killian ona doğru hareket edip çaresizlik içinde avucunu kaldırdı. “Yanlış adamdan yardım istiyorsun Lainie. Ben kahraman falan değilim.”

Lainie gözlerini kırpmadı bile. “Haydi, gidelim.”

Killian durdu. Elleri iki yanına düştü. Soğuk ve ezici çaresizlik duygusu onu ele geçirip omuzlarına yüklendi, ta ki yenilgiyi kabullenene kadar. Killian aniden ve gittikçe büyüyen bir çaresizlikle Lainie’yle karşılaştıkları andan beri bu ana doğru yol aldıklarını fark etti. Ve yapacağı ya da söyleyeceği hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti.

Lainie bir kahraman bekliyor, onu istiyordu. Ne yazık ki elinde pişmanlıklarla dolu, çökmüş bir kanun kaçağından başka biri yoktu. İkisi de mahvolmuştu.

Killian kaçış yolu olmayan büyük bir karanlığa doğru çekildiğini hissediyordu. “Bana ihtiyacın olduğunda yanında olamayacağım,” dedi usulca. Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki Lainie’nin onu duyduğundan bile emin değildi. Ama kendisi duymuştu ve cümlelerin kulağında çınlayıp duran doğruluğu midesini bulandırdı. Başını eğdi, ona doğru yürüdü. “Gidelim.”

Lainie ufak bedenini ona iyice yaklaştırmış, yanı başında yürüyordu. Birlikte kulübeden çıktılar ve yola adım attılar. Lainie silahı göğsüne yakın tutmuştu. İki yanlarında ışıksız kulübeler kapkara, yassı tepeye karşı sessizce bekliyordu. Gecenin karanlığını bölen tek ses ritmik adımları ve malzemelerinin takırtısıydı. Kaptan da başını öne eğmiş, ağır adımlarla onları izliyordu.

Lainie, bekçiyi görünce, “Şuradaki Skeeter mı?” diye fısıldadı.

“Evet, o.”

“Kolunu omzuma at.”

Killian donup kaldı, içini yeni bir korku dalgası sardı. Yapmak istediği son şey ona dokunmaktı. Sakin görünmek için bir kahkaha attı. “Beni baştan çıkarmak için silaha ihtiyacın yok Lainie. Senin büyüleyici kişiliğin yeter zaten.

“Kolunu omzuma at.”

“Nasıl istersen. Silah sende.” Killian uzun kolunu onun omzuna attı. Dokunuşunun soğuk ve sıradan olmasını amaçlamıştı ama onun o sıcak ve yumuşak vücudunu hissettiğinde içinde bir şeyler değişti. Killian onu kendine çekti, biraz fazla yakınına. Eli onun güçlü omuz kıvrımına kaydı ve kolunun üst kısmında durdu. Kıyafetine sinen toz ve güneş ışığı kokusu burun deliklerini doldurdu.

Skeeter tüfeğini çekip, “Selam patron, sen misin?” diye seslendi.

“Benim Skeet. Ben ve Lainie.”

Skeeter tüfeğini indirdi. Kaşlarını çatınca alnı kırıştı. “Onu nerede buldun?”

“Dışarıya... tuvalete çıkmış.”

Lainie silahı Killian'ın göğüs kafesine sertçe bastırınca Killian sola doğru sıçradı ve onu da beraberinde sürükledi.

“Dışarı mı çıktın?”

Killian başını salladı. “Ben dönene kadar Purty nöbet tutuyor.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Lainie'yi yıldırım düşen kayalıklara götürüyorum. Birkaç güne kalmaz dönerim.”

Skeeter yana kaydı. “Görüşürüz patron.”

Nöbetçinin yanından geçip yolun sonuna vardılar.

“Bin,” dedi Lainie alçak sesle. Killian yerinden kımıldamayınca Lainie onu tekrar dürttü. “Hemen.”

Killian çizmesini üzenkiye yerleştirip eyere tırmandı ve içini saran kötü histen kurtulmaya çalıştı. “Neden bir at alıyoruz? İki at daha...”

“Burada benim sözüm geçer.” Lainie silahı onun üzerinden çekmeden atın üstüne çıktı. Rahatça yerleştikten sonra silahı Killian'ın yan tarafına bastırdı. “İşte bu yüzden bir at var ve sen de bunu biliyorsun. Hadi artık gidelim.”

Killian, Kaptan'ı harekete geçirdi. “Tamam, patron sensin.”

Ama uzun sürmeyecek. Killian çenesini kenetleyip doğruca karşıya baktı. Şu an silahını ona doğrultmuş olabilirdi ama bu o kadar da uzun sürmeyecekti. Er ya da geç (ki ne kadar erken olursa o kadar iyiydi) Lainie farkında olmadan bir anlık açık verecekti. Onun gibi birine de bu kadarı yeterliydi, yalnızca bir an. Sonra silahı ondan alıp kontrolü yeniden ele geçirebilirdi.

Böylelikle Lainie'nin gözlerindeki o çıplak savunmasızlıktan... ve kendi içinde hissettiği mide bulandırıcı muhtaçlık hissinden kurtulabilirdi...

Lainie kolunu yorgunlukla büktü. Saatlerdir at üstünde gidiyorlardı ve ikisi de tek kelime etmemişti. Mağaranın karanlığında Lainie mum gibi dikleşmiş, mümkün olduğunda az temas etmek için vücudunu onunkinden uzak bir açıda tutmuştu. Ama bu uzun ve yorucu yolculuk esnasında kendini biraz salmıştı. Arada bir hafiften ona doğru kayıyor, kolu onun bacağına yaslanıyordu.

Sinir bozucu bir şeydi bu ve Lainie ne yaptığını görünce şiddetle geri çekilip boğazını temizliyor, silahı daha da sert bir şekilde Killian'ın gövdesine yaslıyordu.

Sıcaklar yüzündendi, bunu biliyordu. Ve güneşin sonsuz, göz kamaştırıcı ışığından. Lainie terli elini kaşına götürüp ıslak, yapışkan saç tutamını gözlerinden geriye itti. Gerçekten çok yorgundu. Acıkmıştı ve güçsüz düşmüştü.

Lainie önündeki geniş gövdeye baktı ve farkına bile varmadan onun ne kadar güçlü, ne kadar sağlam durduğunu düşünmeye başladı. Kısacık bir süre de olsa o omuzlara yaslanmak, yanağını onun sırtına dayayıp uyumak ne güzel olurdu...

Kuruyup çatlamış dudaklarının arasından küçük bir inleme yükseldi. Altındaki at sarsılıyor, tahterevallı misali yukarı aşağı nazikçe sallanıp uykusunu getiriyordu. Lainie'nin gözleri kapandı. Ani karanlık onu çepeçevre sardı, bildik sıcaklığının içine alıp onu başka bir yere, devasa köknar ağaçlarının, aralıksız devam eden yağmurların, gri bulutlarla kaplı gökyüzünün ve fısıltılı

rüzgârların dünyasına götürdü. Tüm bunlar o kadar gerçekçi görünmüştü ki yürek parçalayan kusursuz bir an Lainie, Seattle'in nemli havasını solumuş, sedir ağacının kokusunu almıştı.

Ev. Eve dönüyordu. Sığınaktan ayrıldıklarından beri onu ayakta tutan da bu düşünceydi. Silahın ağırlığı dayanılmaz hale geldiğinde, parmakları aynı pozisyonda durmaktan acıdığına atın sessiz adımlarından, doğuya giden düzenli adımlarından güç alıyordu. Her adım onları kayalığa biraz daha yaklaştırıyor, onu hiç istemeden geride bıraktığı kızına götürüyordu.

"Kelly." Bu kelime dudaklarından dökülüp bir an için sakın havada süzüldü ve sonra kayboldu.

Lainie kızını düşünürken içini bir ümit, bir rahatlama kapladı. Başarmıştı işte, tam da kendine söz verdiği gibi. Problemi ele almış, geri dönüş için bir çözüm bulmuştu. Evine dönüyordu şimdi.

Zihninde Kelly'nin kapıyı açıp sırtına çarpan uzun siyah saç lüleleriyle mutfığa daldığını düşündü. Yüzü Montana'da geçirdiği haftaların verdiği bronzlukla ışıldayacak, yanakları pembeleşmiş ve soyulmaya başlamış olacaktı. Çarpık dişlerini saran yeni gümüş rengi diş telleriyle gülümseyecekti.

Anne, ben geldim.

Killian, Kaptan'ın dizginlerini çekip onu durdurdu. "Burası kamp yapmak için iyi bir yere benziyor."

Lainie geri çekilip gözlerini kırıştırdı. "Kamp mı? Güneş daha yeni battı. Bu gece gidebildiğimiz kadar gitmek istiyorum."

"Gittin zaten. Ama artık in."

Lainie silahı Killian'ın kaburgasına iyice bastırdı. "Sana silah dayadığımı unutuyorsun sanırım."

"Tabii ki Lainie. Kanun kaçakları böyle saçmalıkları unuttur sürekli."

"O zaman..."

"O zaman değişen bir şey yok. Yirmi kilometre boyunca su bulamayacağız artık. Bu gecelik buraya kadar."

“Ben susamadım.”

“At susadı. Şimdi kolumu savurup seni yere düşürmeden önce in.”

Lainie tekrar onun sırtına baktı ve bu kez başını ona yaslamak gibi düşünceler ya da zihnini ele geçiren hayaller gelmedi aklına. Gün boyunca onu korkutan şeydi bu. Killian atın üstünde, sırtında silahla onun önünde giderken her şey güvenliydi. Lainie’yi güçlü konuma koyan bir şeydi bu. Ama ikisi de yerdeyken...

“Ellerini arkana koy,” dedi.

“Neden?”

“Dediğimi yap.”

Killian dizginleri eyer boynuzuna sarıp Lainie’nin dediğini yaptı. Lainie eyerden kısa bir ip alıp Killian’ın bileklerini bağladı ve mümkün olduğunca sıkı düğümledi.

Lainie hemen bakışlarını kaçırdı ama o bağlı bileklerin görüntüsü zihnine kazındıktan sonra olmuştu bu ancak. İçi ürperdi ve göğsünün gerildiğini hissetti. Bunu ona yaparken az da olsa içini pişmanlık sarmıştı. Çok moral bozucu bir şeydi bu. Lainie umursamamaya çalışarak bu düşünceyi zihninden attı.

“Çok mu sıkı oldu?”

“Dans etmemi engelleyeceği kesin.”

Lainie eyeri bırakıp Kaptan’ın kışına doğru kayd. “İn.”

Killian bir ayağını eyer boynuzunun üzerinden geçirip oturduğu yerde iki büklüm oldu ve kendini yere bıraktı. Tozları havaya kaldırarak gürültüyle inip ona döndü. Killian onun hemen yanında durmuş, yüzünü ona çevirmişti. Siyah şapkası yüzünü gölgede bıraktığı için Lainie onun bembeyaz dişleri dışında hiçbir şey göremiyordu.

“Geriye git. Ben de inmek istiyorum.”

Killian yerinden kıınıldamadı. “Düşmeni istemiyorum,” dedi. Lainie’nin içini özlemle dolduran alçak, baştan çıkarıcı bir sesle konuşmuştu.

Lainie'nin boğazındaki kaslar gerildi. "Düşmem. Hadi şimdi geri git."

"Hayır."

Lainie onun yüzünün gölgede kalan alt yarısına baktı ve diğer taraftan indiği takdirde atın aralarında kalacağını Killian gibi o da anlamıştı. Onu vuramazdı ama gözü üstünde olmazsa kontrolü de elinde tutamazdı.

Ve kontrolü kaybettiği takdirde burada neler olacağının düşüncesi bile içini ürpertti.

"Bütün gece orada mı duracaksın?"

Lainie sol ayağını yavaşça eyerin üzerinden geçirdi ve onu görmek için döndü. Her iki ayağını birden Killian'ın önüne sarkıtıp ona baktı. Onu nasıl kucakladığı bir anda aklına geldi ve bu düşünce onu şaşkına uğrattı. Bir an kendini aşağı bırakıp onun güçlü kollarına düştüğünü ve Killian'ın onu rahatlatmasına izin verdiğini gözünde canlandırdı.

Budala. Lainie bu görüntüyü gözünün önünden uzaklaştırdı. Eyerin arka kısmını terli, yorgun parmaklarıyla kavrayarak yere kaydı. Ayaklarını yere basmadan önce çizmelerinin ucu Killian'ın bacaklarına dokundu ve pantolonunu buruşturdu.

Killian bir karaltı gibi tam karşısına geçip onu Kaptan'ın ıslak karnıyla kendi vücudunun arasına sıkıştırdı. Hayvanın terinin kokusu aralarındaki havayı doldurdu. Killian heykel kadar hareketsiz durmuş, bacaklarını hafifçe aralayıp kollarını arkasına geçirmişti. Lainie onun vücudunun ısınısını kendi vücudunda, bakişlarının sıcaklığını yüzünde hissetti.

Dudaklarını sinirle ıslatıp silahı onun göğsüne doğru tutarken Killian'ın ellerini bağladığına şükretti. Bu iyi bir karardı. "Geri git."

Killian tam bir dakika bekledikten sonra kendisinden isteneni yaptı. Aralarında üç metre olunca Killian gülümsedi. "Ellerim bağlıyken sana yardımım olmaz."

“Doğru, olmaz.” Lainie silahı iki santim kadar yana kaydırıldı. “Sen şuraya otur. Ben ateşi yakarım.”

Killian hiçbir şey söylemeyip hareket etmeden ona baktı. Lainie doğrulup kendini onun delici bakışlarına karşılık vermeye zorladı. Sessizliğin devam ettiği saniyeler içinde kendine defalarca, *kontrol sende*, diye hatırlattı. *Yalnız sende*.

Killian yavaşça gerileyip devrik bir ağacın üstüne oturdu. “Sanırım çalışan bir kadını izleyebilirim.”

“Elbette izleyebilirsiniz. Batı zaten böyle geliştii.” Lainie başka bir şey söylemeden birkaç dal ve çıta toplayıp onları nehir kıyısındaki yığının içine attı. Eyer çantasına uzanıp kibriti aldı ve ateş yaktı. Çok geçmeden dumanlar yukarıya doğru süzölüp çatırdamaya, alevleri yalamaya başladı.

“Tuvaletimi yapmam gerek.”

Lainie yorgun elini ona doğru salladı. “İdrar yollarının ne durumda olduğunu bildirdiğin için teşekkürler. Git bakalım.”

Sonsuza dek sürecekmış gibi bir sessizlik oldu, sonra Killian kahkaha attı. Lainie’nin bakışlarını üzerine çeken tok, gürleyen bir sestii bu. Killian ona bakıyordu ve yüzüne düşen gölgelerden Lainie onun gözlerini zar zor seçebiliyordu. Başka bir adamda gülümsüyormuş havası yaratacak şekilde kenarları kırışmıştı.

Lainie şüpheyle kaşlarını çatıı. “Ne?”

Killian ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. Lainie onun her adımında irkilip dönmek istedi. Ama olduğu yerde kalıp ilgisiz görünmeye çalıştı. Killian aralarında birkaç santim kalana kadar gelip durdu. Ona yaslandı ve kulağına, “Ellerim bağılı,” diye fısıldadı.

Ne demek istediğini anlaması Lainie’nin birkaç saniyesini aldı. Sonra keskin bir nefes alıp gözlerini ardına kadar açtı. “Ellerini çözmeyeceğim.”

“O zaman pantolonumun düğmelerini çözüp şeyi...”

“Yeter!”

Killian tekrar gülünce Lainie onun suratını tokatlamak istedi. “İyi,” diye bağırdı onu iterek. “Arkanı dön.”

Killian gülmeye devam ederken gerileyip döndü ve parmaklarını kıpırdattı.

Lainie silahını görünür biçimde önünde tutarak temkinli adımlarla ilerledi. Bir eliyle düğümü açıp ipi çözdü. “İki dakikan var.”

Killian arkasına bakmadan ondan uzaklaştı ve ateşin parıltısının hemen ötesindeki karanlığa daldı.

Lainie de yavaşça geri geri gidip kendine bir yer buldu. İş bittiğinde silahı toprağın üstüne bırakıp parmaklarını gerdi ve yorgun kemiklerinin çatırtısını duydu. Ayağa kalkıp iç geçirdi ve ıslak saç tutamlarını geriye attı. Çölün sonsuz karanlığı yıldızsız, ışısız gecenin içinde gri siyah gölgelerden oluşan titrek bir palet gibi önüne düştü.

“Lainie?”

Karanlıktan Killian’ın öfke ve endişe karışımı garip sesi geldi. Lainie’nin uğruna mücadele ettiği kendine hâkim olma gücü bir çentik azaldı. Kollarını gövdesine sarıp o hislerin kaybolmasını bekledi. Yavaşça ona döndü.

Kamp ateşinden yayılan daire şeklindeki ışıktaki Killian upuzun ve dik görünüyor, siyah montu rüzgârla birlikte savruluyordu. Bu kez yüzünde küçümseyici bir gülümseme yoktu ve kalın kaşları da alaycı bir ifadeyle bükülmemişti. Suratını asmıştı sadece. Derin çizgiler dudaklarının ve gözlerinin çevresine yerleşmişti.

“Lainie?” Killian öne doğru bir adım atıp durdu ve gözleri karanlıkta onu aramaya başladı.

Lainie o gözlerde inanılmaz bir ilgi gördü. Aniden düşüyormuş, o kahverengi gözlerin sıcaklığına doğru yuvarlanıyormuş gibi hissetti. Kalp atışları hızlandı, alnında boncuk boncuk terler belirdi.

Vi haklıysa ne olacak, diye merak etti yeniden. Onu koruyan, onunla ilgilenen bir erkeğin varlığıyla kendini nasıl hissedirdi acaba? Onu güvende tutmaya çalışan bir erkek...

Güvende.

Bu kelime dudaklarının arasından dökülürken özlem ve kayıp duyguları da onunla birlikte geldi. Lainie o saçma sapan düşünceyi zihninden atmaya çalıştı. Hayatta *güvende* olmak diye bir şey yoktu; uzun zaman önce öğrendiği bir dersti bu. Hem olsa bile Killian gibi bir adamla olmayacaktı. Ama bu defa bu düşünce öyle kolay kolay zihninden gitmeyecekti. Direnecek, onu çağıracaktı.

Güvende.

Lainie kendinden iğrenerek acı bir kakhaha attı. İnanması neredeyse imkânsızdı ama onca terapi, iş ve acıdan sonra içindeki hayalperestten hâlâ bir şeyler kalmıştı.

Hayır, hayır hayalperestten değil, diye düşündü acıyla. *Korkaktan.* İçten içe korktuğunu en azından kendine itiraf etmeliydi. Sonsuz çölden yolun sonundaki kapıya kadar bu yolculuğa dair her şey onu korkutuyordu.

Korkmaya alışkındı aslında. Hayatının yarısından fazlasını sürekli korkarak geçirmişti ama nedense bu farklıydı. Burada bazen kendini çok çaresiz ve ürktücü derecede yalnız hissediyordu. Killian'ın onu koruyacağına dair garip bir fıkre neden kapıldığına şaşmamak gerekirdi.

Ama bu yalnızca bir rüyaydı, bunu unutmamalıydı. Killian onu korumayacaktı ve onu isteyerek Kelly'ye götürmeyecekti.

Lainie yorgunlukla iç geçirerek uzanıp silahı aldı. Silah avucunun içinde soğuk, sert ve güven vericiydi. Lainie doğrulup ateşin yanına yürüdü. "Buradayım Killian."

Lainie silahı hiç sarsmadan önünde tutarken ateşten gelen altın sarısı ışık bulutunun arasına adım attı.

Killian iç geçirdi. "Tek başına yola devam ettiğini sandım."

Lainie, Killian'ın sesindeki endişeyi duydu ve bu da içini hüzünlü bir pişmanlıkla doldurdu. Başka bir zamanda ve mekânda olsa belki birbirleri için bir anlam ifade ederlerdi. Ama şimdi burada böyle bir şey yoktu. Lainie silahı daha sıkı tuttu. "Gidemem Killian."

Killian ona uzunca bir süre bakıp döndü ve yürümeye başladı.

Lainie silahı hafifçe kaldırıp Killian'ın sırtına nişan aldı. "Kıınıldama."

Killian ona döndü. "Tanrı aşkına Lainie, gecenin bir yarısı oldu. Nereye gidebilirim sence? İkimize yiyecek bir şeyler hazırlayacaktım."

Lainie silahı onun göğsüne tutmaya devam edip temkinli adımlarla ilerledi. "Tamam. Eyer çantasına git ve biraz yiyecek al."

Killian kafasını öne eğip devrik ağacın yanında sakince duran Kaptan'ın yanına gitti. Eyer çantasını gürültüyle karıştırıp biraz kurutulmuş et ve fasulye konservesi buldu. Sonra sefer tasını açıp çantanın çıkardı ve ateşin üstüne düşürdü. Tas gürültülü bir sesle yere çarptı. Kahve cezvesi de düşüp taşlara çarparak Lainie'nin ayağının dibine geldi.

Lainie ona baktı.

Killian'ın ihtiyacı olan da işte bu kısacık andı. Lainie bir şeyin vınlayan sesini duydu ve başını kaldırdı.

Kocaman daire şeklinde bir ip havalanıp tam kafasının üstüne düştü. İp vücudunu sıkıca sarıp kollarını hareketsiz bırakırken nefesi kesildi.

Silah gevşek parmaklarının arasından yere düştü. Lainie öne doğru sallanırken neredeyse düşüyordu ve son anda kendini doğrultmayı başardı.

Killian onu ayağa kalkması için neredeyse çekiştirerek kendine yaklaştırdı. Killian onu bu şekilde çekiştirirken Lainie'nin bacakları öne fırlayıp çizmelerinin topukları toprağın üstünde kaydı.

Lainie sendeleyip öne eğildi; dizleri toprağa sertçe çarptı.

Killian ağır adımlarla ona doğru yürüdü.

Korku ve öfke göğsünde patladı. Lainie ayağa kalktı ve ona doğru atılıp Killian'ın gözlerini oymak için kollarını uzattı. "Lanet olsun sana," diye homurdandı.

Killian onu kavrayıp şiddetle sarstı. "Lainie. Kes artık."

Lainie çırpınıyor, kendini öne atıyordu.

Killian, Lainie hareketsiz ve nefessiz kalana kadar onu sıkıca kucaklayarak, "Lanet olsun Lainie," diye haykırdı.

Lainie onun kollarını, affedilemez biçimde onu sarışını, sertçe kavrayışını hissediyordu. Geçen defaki kucaklamasına hiç benzemiyordu bu. Gerçek olan bu, diye düşündü kendi kendine umutsuzca. İlgili davrandığı o kısacık an yalandan başka bir şey değildi...

Ve aniden bu duygu onu alt etti. Kelly'yi, güzel bebeğini düşündü ve kendini kaybetti.

Her şey bitmişti. Başarısız olmuştu ve Tanrı biliyordu ki başka şansı olmayacaktı. Pazar akşamı güneş batmadan başka bir şans daha yakalaması imkânsızdı.

İhanete uğradığı için öfkelenmeliydi. Ama öyle olmadı; içi boşalmış ve yenilmiş hissediyordu kendini. İçindeki her şey dışa akmış, ayaklarının dibindeki tozlu zeminde eriyip gitmişti. Kıyıda tuttuğu korkusu yüzeye çıkıp onu yenmiş, sersemletici dalgalar halinde kanında ilerlemeye başlamıştı. Lainie onun kollarında çok güçsüzdü.

Killian değişimi hissederek kollarını gevşetti.

Lainie yere düşüp onun ayaklarının dibine yığıldı. Başını öne eğdi. Başını dik tutacak gücü bulamıyordu artık kendinde.

İçinde buradan kurtulmasını sağlayacak gücü ve cesareti hissetmiyordu. Bu defa yoktu öyle bir şey.

Bir şey yapamayacak kadar yorgun, yenik düşmüş, tükenmiş ve yalvaramayacak ya da rica edemeyecek kadar hırpalanmıştı. Gözyaşları onu rahatlatmaya yetmeyecek şiddetli bir acı halinde

göğsüne doldu. Ağlayamayacak kadar parçalanmıştı. Kederi çok derindi.

Başarısız olmuştu.

On Sekiz

Lainie iki büklüm olmuş, kollarının üst kısmını sımsıkı sararan ip, kazağının pütürlü ipliğine saplanmıştı. Lainie başını eğmişti ve terden ıslanan saçları berbat görünüyordu. Ellerini kucağına çekmiş, bacaklarının üstünde gev  sek  e duruyorlardı. Arkasında, silah düştüğü yerde duruyor, gümüş namlusu gri kayaya bakıyordu.

Lainie   rkek, savunmasız ve hırpalanmış görünüyordu.

Killian'ın öfkesi dinmiş, içinde hiçbir şey bırakmamıştı, korku bile. Heykel gibi hareketsiz ve kaskatı kesilmiş halde orada öylece durmuş ona bakıyordu. Aniden Lainie'nin ona geçmişini anlattığını hatırladı. Kendini kaba ve aşağılık biri gibi hissetti.

O gece adamlar geldiğinde Emily de böyle mi görünüyordu? Dizlerinin üstüne      p içinde biraz olsun merhamet barındırmayan adamlardan merhamet dilenen savunmasız, korkmuş bir kadın...

Killian bu görüntü kar  sısında irkildi. Midesinin tam ortasında hissettiği utanç, onu iyice dermansız bırakan mide bulandırıcı bir pişmanlığa karıştı. Bu zamana dek hep iğrendiği o adamlara ne zaman benzemişti? Sırf   yle olmasını istediği için bir kadını gece boyunca bağılayıp ona zarar verecek kadar aşağılık birine

mi dönüşmüştü gerçekten? Üstelik kadının geçmişte neler yaşadığına dair bir fikri de varken...

"Tanrım," diye fısıldadı. Sorduğu sorunun yanıtını biliyor ve yaptıkları için kendinden nefret ediyordu. Keşke bunu geri almanın bir yolu olsaydı.

Killian, Lainie'nin önünde dizlerinin üstüne çöktü.

"Lainie." Killian başka ne söyleyeceğini bilmeden, ondan yanıt da beklemeden onun adını yumuşak bir dille söyledi.

Lainie başını kaldırıp gözyaşlarının ıslatıp buğulu bir görünüm verdiği gözlerine baktı. Lainie tümüyle çaresiz ve mut-hiş bir yenilgiye uğramış gibi görünüyordu. "Lütfen..." dedi ve hemen ardından ondan ne isteyeceğini ya da istemeyeceğini bilemiyormuş gibi tekrar sessizliğe gömüldü.

Tanrım, ona bakmak bile canını yakıyordu.

Killian uzanıp ipi gevşetti ve Lainie'nin omuzlarından indirdi. Eğri büğrü teller bir an Lainie'nin kazağına yapıştı, sonra serbest kalıp vücudundan aşağı kaydı ve fısıltıyı andıran bir ses gibi bacaklarına kondu. Ama bu, yani ipi üzerinden almak yeterli değildi. Onu hiç bağlamamış olmayı diledi. Utancı büyüyerek karnında bıçak gibi keskin bir acıya dönüştü.

Sonra aniden onunla daha fazla mücadele edemeyeceğini anladı. Bunu istemiyordu da. Yorgundu, onu bir metre uzağında tutamayacak kadar yorgun.

Onu kayalıklara götürecekti. Bu karar omzundaki yüklerden birini üzerinden kaldırıp tekrar nefes almasını mümkün kıldı.

Belki o zaman onun o hüzünlü gözlerine bakıp kendini büyük bir başarısızlığa düşmüş gibi hissetmezdi.

"Seni gitmen gereken yere götüreceğim Lainie."

Lainie iç geçirdi ama hareket etmedi, ona bakmadı. "Neden?"

Bu, Killian'ın çok da yakından incelemek istemediği bir soruydu. Omuz silkmekle yetindi. "Önemi var mı?"

Bu kez Lainie ona baktı ve gözleri yaşla doldu. "Eve git-meme yardım mı edeceksin?"

Eve kelimesini, tıpkı bir zamanlar kendisinin aynı kelimeyi Emily'nin kulağına fısıldadığı şekilde söylemişti. Duygu yüklüydü, uyunan bir yerden çok, yorgun bir ruhun dinlenme yerinden, yüreğin en özel köşesinden bahsediyordu sanki. Nedense Killian'ı hüzne boğmuş, yıllardır ilk kez bir yere ait olmak, ev diyebileceği bir yere sahip olmak istemişti.

"Evet, seni götüreceğim. Ama..." Killian duraksayıp ona baktı. "Ama şunu bil ki önemli bir karar aşamasına geldiğinde ben büyük ihtimalle yanında olamayacağım. Güvenilir biri değilim."

"Şansımı denerim," dedi Lainie usulca.

"Evet." Killian onun böyle söyleyeceğini bir şekilde anlamıştı. "Evin nerede?"

"Bainbridge Island, Washington... 1994." Lainie gerilip ıslak gözleri Killian'ın yüzüne odaklandığında Killian, Lainie'nin onun gülmesini beklediğini anladı.

Ama nedense hiç gülmek istemiyordu. "Doğru söylüyorsun, değil mi?"

Lainie gözlerini kapatıp başını salladı.

"Seni evine götüreceğim Lainie. Evin her neredeyse."

Lainie uzaklara dalıp gölgedeki çölün ötesine dalarken omuzları düştü. "Sana güvenmek istiyorum..."

Usulca söylenmiş bu sözcükler Killian'ı, bunun mümkün olabileceğini düşünmekten çok daha fazla etkilemişti. Hiç kimseye güvenmemenin, bazen kendini yapayalnız hissetmenin ne demek olduğunu çok iyi bilirdi o. Kendini kahkaha atmaya zorladı ve o içi boş tınısını Lainie'nin fark etmemesini ümit etti. "Sen de benim gibisin Lainie. Biz öyle kolay kolay kimseye güvenemeyiz."

Lainie ona hak verircesine başını iki yana salladı. "Doğru."

"O halde bana güvenirsen bu çok anlamlı bir şey olacak." Bu kelimeler ağzından çıktığı anda Killian irkildi ve böyle bir şeyi ona hangi gücün söylediğini merak etti. Kendini dünyanın en güvenilirmez adamı olarak görüyordu çünkü. Lainie ona güvenirse ölürdü.

Lainie gülümsemedi, o iç parçalayacak kadar hüznü göz-
lere bakmakla yetindi. “Hem de çok büyük bir anlamı olacak.”

Lainie ateşin yanındaki çıkıntıya oturmuş, bacaklarını uzatıp
üst üste atmıştı. Yarı boş viski şişesi yanında duruyordu. Ateş-
ten yayılan kızıl ve altın sarısı sıcaklık çizmelerinin tabanına
vuruyordu ama Lainie hayatında ilk kez içinin de ısındığını
hissediyordu.

Ve bu da onu ölesiye korkutmuştu. Bunları düşünürken,
bulaşıkları yıkamaya giden Killian’ın malzemeleri onun yanında
bırakmış olmasına şükrederek bir içki daha almıştı. Bir şişeden
cesaret alacağı bir zaman varsa eğer o da buydu. O kadar sarhoş
olmak istiyordu ki düşünemiyor, hissedemiyor, ümit edemiyordu.

Neredeyse iradesi dışında kamp alanına baktı. Killian göl-
gelerin arasında kalmış başka bir gölge gibiydi, nehir kıyısına
çökmüş karanlık bir şekle benzemişti. Görevini yaparken çıkardığı
ritmik sesler geceyi dolduruyordu. Kumun tenekeye sürtünen
sesi, ardından da bulaşıkları durularken sıçrayan suyun sesi...
Killian o kadar uzun süredir bulaşık yıkıyordu ki Lainie onun
da mümkün olduğu kadar kaçmaya çalıştığını anladı.

Neden Killian birden onu kayalıklara götürmeyi kabul
etmişti ki? Bu soru durup durup aklına geliyordu. Şişeyi alıp
dudaklarına götürdü ve uzun, çaresiz bir yudum daha içti. O
keskin sıvı boğazını yakarak midesine indi ve içini alev alev yaktı.

Bu da o inanılmaz anı, Lainie’ye onu kayalıklara götüreceğini
söylediği anı hatırlattı. Dehşet verici bir an Lainie gözyaşlarına
boğulup kendini rezil edeceğinden korktu.

Buna inanmak istiyordu. Ulu Tanrım, hayatında hiçbir şeyi
istemediği kadar istiyordu ona inanmayı. Ve ona baktığında,
parmağının çenesine fısıltıya benzer dokunuşunda kendini ne-
redeyse bırakıyordu.

Ama kendini bırakırsa, ona inanıp güvenirse her şeyi kay-
bedebilirdi.

Killian ona neden yardım ediyordu ki? Her şeyin temelindeki asıl soru buydu. Ve yeterli ya da mantıklı bir sebebi yoktu. Ona çıkar sağlayan bir şey değildi bu.

Hayır, belli ki Lainie'nin açığını yakalamaya çalışıyordu. Tamamen kendini bırakıp ona güvenmesini bekliyordu. On-dan sonra hiç beklemediği bir anda saldıracak, onu nefessiz bırakacaktı.

Lainie, Killian'ın suyun üzerindeki rüzgârın hışırtısına karışan kahkahasını neredeyse duyuyordu. *Seni kayalıklara götüreceğime gerçekten inanmadın, değil mi? Buna inanmadım...*

Ona inanmak Laine'nin sonu olurdu, bu riski alamazdı. Zamanını iyi kullanmalı, oyuna gelmemeli, Killian'ın niyetini anlamalıydı. Doğuya gittikleri sürece Lainie de bu oyunu oynamaya devam edecekti.

Ama ona güvenmeyecekti.

İçini derin bir özlem sardı. *Ama* diyordu, *keşke güvenebilseydim.*

Lainie kör olmuştu. Ya öyleydi ya da dışarısı zifirî karanlığa gömülmüştü.

Boğuk bir sesle kıkırdadı. Biraz histerik, biraz titrek bir kıkırdamaydı ama bu çok da şaşırtıcı değildi. Küp gibi sarhoştur ve inanılmaz yorgundu. Ölümcül bir kombinasyon, diye düşündü tekrar kahkaha atarak.

Ayağa kalkarken şiddetli bir acı hissetti.

“Dengeni bulamıyor musun yoksa?” Bir yerlerden Killian'ın gür sesi duyuldu.

Lainie gözlerini kırpıştırarak ona bakındı. Bu ani hareketle bacakları titredi ve tutmaz oldu. O soğuk zeminde dizlerinin üstüne çöktü.

Killian'ın bakışları Lainie'den yerdeki boş viski şişesine kaydı. Bir kaşını yavaşça, alaycı bir tavırla kaldırdı.

Lainie irkildi. Utanç, sıcak bir dalga gibi içini sardı ve yanaklarının kızarmasına sinirlendi. İyice ağırlaşan başını kaldırıp

Killian'a odaklanmaya çalıştı. Et, giysi ve gümüş rengi saç karışımı bir bulanıklıktan başka bir şey değildi şu an. "Tanrım, Lainie! Ne yapıyorsun?"

"Diz çöküp yakarıyorum. Bunu yapmak gerektiğini sanıyordum."

Killian beklenmedik bir kahkaha attı. Lainie'nin içini belli belirsiz bir özlem ve kayıp duygularıyla dolduran tok, gürül gürül bir sestir bu. "Yalnızca pazar günleri oluyor o. Kalkabilirsin."

Söylemesi kolay. Lainie tökezleyerek ayağa kalktı ve K2 Dağı'na tırmanmış gibi hissetse de normal görünmeye çalıştı.

"Vay canına," diye iç geçirdi Killian. "Sen sarhoşsun."

"Hayırır." Lainie kıkırdayıp elini ağzına kapattı. Sesinin gergin ve incecik çıkması Lainie'yi sinir etti. Tıpkı Vi'nin dediği gibi şiddetle bir şeyden kaçtığını ona hatırlatmıştı bu ses. Hızla koşuyor ama bir yere ulaşamıyordu.

"Şaşırdığımı söyleyemem."

Lainie kaşlarını çatı. Killian'ı net göremeyip sallanmaya başladı ama yüzü biraz belirginleşti. "Ne demek istedin sen?"

"Seni kayalıklara götüreceğime inanmaktan korkuyorsun," dedi Killian usulca. "Korkunun ne demek olduğunu biraz bilirim."

"Hah!" Lainie'nin kahkaha olmasını istediği ama kahkahaya benzemeyen sert, pürüzlü bir sestir bu.

"Emin misin? Neden sırtımı döndüğüm anda körkütük sarhoş oldun öyleyse?"

Lainie ona yarım yamalak, sinir bozucu bir gülücük verdi. "Bu da hiçbir şey bilmediğini gösterir işte. Ben hep körkütük sarhoş olurum. Seninle hiç ilgisi yok."

Killian ona uzunca bir süre baktı. Lainie o bakışlar altında tedirgin olmuş gibi kıpırdandı ve onunla birlikte olacak kadar sarhoş olmadığını, belki de hiç o kadar sarhoş olmayacağını anladı. Killian'ın gözleri onun zırhını delip geçmiş, hiçbir zaman tümüyle kurtulamadığı o örkek, savunmasız kızı görmüştü. "Hadi yatalım Lainie."

“Demek buydu,” dedi Lainie çabucak. “O *bana güven* zırvaları bu yüzdendi demek. Beni yatağa atmak için.”

Killian iç geçirdi. “Hayır, ben uyumaktan bahsediyorum. Sabah kendini daha iyi hissedersin.”

“Ben şimdi de iyiyim. Ve uyumak...” Lainie *son ihtiyacım olan şey* demek istedi, hatta bunu söylemek için ağzını açtı ama farklı kelimeler döküldü. “Benim için zor.”

Lainie bunu söylediğine, savunmasızlığını tüm açıklığıyla gözler önüne serdiğine inanamıyordu. Vahşice etrafına bakınıp bir viski şişesi daha bulmayı ümit etti. Yeterince sarhoş olamamıştı. Evet, sorun buydu, yeterince sarhoş olmamıştı.

“Bilirim.”

Lainie duraksadı. Dönüp ona bakması bir saatini almıştı neredeyse ama nihayet baktığında, keşke bakmasaydım, diye düşündü. Killian, ona hıçkırı hıçkırı ağlama isteği uyandıracak kadar anlayışla bakıyordu. Lainie burnunu çekip kaşlarını kaldırarak ayık ve normal görünmeye çalıştı. “Bir içki daha istiyorum.”

“Yeterince içtin.”

Lainie topuklarını birleştirip sağ elini havaya kaldırdı. “*Heil Hitler.*”

Killian onu görmezden gelip ateşin yanında, yerde duran kütüğün üstüne oturdu. Yanında iki uyku tulumu yan yana duruyordu. Çizmelerini çıkarıp bir kenara koydu ve uyku tulumlarından birinin içine girdikten sonra diğerini işaret etti. “Buraya gel. Uyumalısın.”

Uyumalısın. Kelimeler Lainie’yi baştan başa kuşatıp titremesine ve sarsılmasına sebep oldu. “Ben... uyuyamam. Sen uyu.”

“Gel buraya Alaina.” Killian’ın sesi yumuşak ve gürdü. O sesi, o alçak sesli ricayı duymak için bir ömür beklemişti. Farkına bile varmadan ona doğru bir adım attı.

Ne yaptığını fark ettiğindeyse durdu.

“Korkma,” dedi Killian nefesinin arasından.

Lainie kaskatı kesildi. “Korkmuyorum.”

“Kanıtla o halde. Yanıma uzan.”

Bu gerçekten de çok aptalcaydı. Lainie onun tuzağına düşmemiş, resmen koşmuştu. Şimdi sözlerini hareketleriyle onaylamaktan başka çaresi kalmamıştı. Yavaşça kamp alanında ilerleyip yalnızca iki defa sendeleyerek uyku tulumunun kenarına düştü.

Killian uzanıp onun çizmesini eline aldı. Lainie irkildi ve kendine engel olamadan ona baktı. Bakışları kenetlendi. Lainie o bakışlarda nefesini kesen nezaketi gördü.

Killian eğilip çizmeyi bir kenara bıraktı. Sonra diğerine uzandı.

“Ben çıkarırım,” dedi Lainie sinir bozucu derecede zayıf bir sesle.

Killian ona doğru eğilmiş ve ona bakabilmek için başını çevirmesi gerekmişti. Bunu yaptığında öpüşecek kadar yaklaşmışlardı. “Çıkarırsın biliyorum, ama izin ver.”

Bu kelimler Lainie’yi ürpertti. Etkisiz bir gülücük verdi ve içinden bir içki daha içebilmeyi diledi Bu adamın yanında yatabilecek kadar sarhoş olmamıştı henüz. En azından uzun süre. “Her neyse.”

Killian çizmeyi çekip diğerinin yanına fırlattı ve dönüp kütüğün üstüne koyduğu eğreti yastığına yaslandı. Bir kez daha yanındaki uyku tulumunu işaret etti. “Hadi Lainie. Gir içine.”

Lainie bitkin bir halde uyku tulumunun içine girip kenarları koyun derisinden örtüyü göğüslerine çekti.

Uzunca bir süre sessizce ve etraflarına bakarak öylece durdular. Lainie onun sıcak, güçlü ve beklenti içindeki varlığını yanında hissetti. Bu adamın ondan bir şey istediğini biliyordu ama ne olduğunu bilmiyor, bunu hayal edemiyordu.

Kalp atışları hızlandı. Midesinin tam ortasında hissettiği korku çırpınarak yutkunmasına sebep oldu. Kontrolünü kaybettiğini hissetmek onu her zaman korkuturdu ve şimdi de bildiği ya da bildiğini sandığı her şey yavaş yavaş, fark ettirmeden

ondan çekiliyor, korkunç bir karanlığın içine düşüyormuş gibi dönüp durduğunu hissediyordu. Lainie ona uzanmak, normal, beklenen bir şey söylemek ya da duymak istiyordu. Bu belli belirsiz yalnızlık ve kaybolmuşluk duygularından başka bir şey hissetmek istiyordu.

“Hiç uyumadan geçirdiğim yıllarım oldu,” dedi Killian sonunda.

Bu açıklama karşısında o kadar şaşırılmıştı ki Lainie kendi korkusunu unuttu. Ona döndü. Bir şey söylemek istiyordu ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. O da öylece Killian’a bakıp bekledi.

“Bir yılımı da San Francisco’da esrarkeşlerle geçirdim.” Killian dönüp ona yarım yamalak gülümsedi. “Tabii bu iki hafta da olabilir.”

Lainie neredeyse gülümsüyordu. İçini garip bir his kaplarken kasları gevşedi ve rahatlamasını sağladı. Temkinlice arkasına yaslanıp belini yerdeki kütüğe dayayarak Killian’ın yanına oturdu. Aniden viskiyi, onun insanı özgürleştiren sıcaklığını kanında hissetti. “Bu duyguyu biliyorum,” dedi hıçkırıkla karışık bir kakhkahayla.

“Ama önemi yok. Bazı şeyleri unutamıyorsun,” diye fısıldadı Killian. Kederli bir sesle söylemişti bunu. Lainie’nin içinde bir yerlere dokunmuştu.

Lainie elinde olmadan ona baktı. Killian kendini bırakıp oturmuş, başını eğmişti. Çantanın yeşil kumaşını sıkıca kavrayan kendi ellerine bakıyordu. Lainie içgüdüsel olarak başka bir şey, canını yakan bir şey gördüğünü biliyordu.

Ona dokunmak, o gümüş rengi saç tutamlarını yüzünden geriye atmak istiyordu. Bu tepki onu korkutup geri çekilmesine yol açtı.

Ama Killian ona dönüp gözlerindeki dürüstlikle onu yakınında tuttu.

Lainie, “Benden ne istiyorsun?” diye fısıldadı.

“Hiçbir şey,” dedi Killian çabucak. Sonra ona kırılğan bir gülücük verdi. “Sanırım şu an uyumanı istiyorum.”

Kafa karıştıran duygular Lainie’nin içini sardı. Onlara odaklanmak, şu an ne hissettiğini, neden korktuğunu anlamak istiyordu. Ama anlamaya çalıştıkça daha çok uykusunun geldiğini fark etti.

Hafifçe iç geçirdi ve vücudu o sıcak uyku tulumunun içinde eridi. Viski vücuduna onu rahatlatan bir sıcaklık yayıyordu, kulaklarında hafif bir uğultu vardı.

Killian ona doğru eğildi, o kadar ki Lainie onun gömleğinin yumuşak dokusunu yanağında hissedebiliyordu. Lainie dehşet dolu bir an Killian’ın ona dokunacağını sandı. İrkildi ve geri çekilmeye çalıştı ama kımıldayamadı. Belki de gerçekten kaçmak istemiyordu. Kalbi göğüs kafesinin içinde hızlı hızlı atıyordu.

Killian usulca, “İyi geceler Lainie,” dedi ve sonra sırtüstü uzandı.

Lainie gergin ve hareketsiz halde uzanmış karanlık gökyüzüne bakıyor, hayal kırıklığının verdiği o sinir bozucu hisle mücadele ediyordu. “İyi geceler Killian.”

Orada yan yana birbirlerine dokunmadan öylece uzandılar. İkisinden biri uyuyana kadar çok uzun zaman geçti.

On Dokuz

Biri çığlık attı.

Killian yerinden fırlayıp içgüdüsel olarak yanındaki tüfeğe uzandı. Parmakları toprağa saplandı, tüfeğin metal sapını buldu ve parmaklarını silahın etrafına sararken doğruldu.

Kafası karışmış bir halde gözlerini kırıpıştırıp etrafına bakınarak tehlikenin kaynağını bulmaya çalıştı. Karanlık üzerine çullanmış, milyonlarca yıldızsa gecenin karanlığında parılıyordu. Şimdi sessizdi her yer; o soğuk ve esintisiz havada çığlıktan eser kalmamıştı.

Killian kaşlarını çatı. Ona mı öyle gelmişti? Nefesini ağır, sakın akan bir nehir misali dışarı verdi ve gevşedi. Tüfeği elinden bırakıp gözlerini kapattı ve şakaklarını ovuşturdu. Baş ağrısının ilk izleri gözlerinin arkasındaki zonklamayla kendini belli etmeye başladı.

Bir ses kulağına geldi, başta yeni doğmuş bir kedi yavrusunun iniltisi gibi yumuşak bir sestti.

Lainie. Tabii ya.

Killian ona doğru döndü. Lainie sırtüstü uzanmış, derin uykudaydı. Yüzünü buruşturmuş, gözlerini sıkıca kapatmıştı. Solgun ellerinin parmakları uyku tulumunun yeşil kumaşını

pençe gibi sarmıştı. Bir o yana bir bu yana dönüp duruyor, her hareketinde alçak, boğuk bir sesle inliyordu. "Hayır... hayır..."

Killian ona doğru eğildi. "Lainie, rüya görüyorsun."

"Benden uzak dur," diyen Lainie ona terslenip bir şeyler daha söylemek istedi ama boğuk bir çığlık atıp arkasından kesik kesik hıçkırmaya başladı.

"Lainie... rüya görüyorsun. Uyan."

Lainie çığlık atıp öyle hızlı doğruldu ki Killian'ı da deviriyordu neredeyse. Lainie ardına kadar açtığı gözlerini kırptırırken Killian onun uyanık mı yoksa gördüğü rüyanın etkisinde mi olduğunu anlayamadı.

"Lainie?"

Lainie ona döndü. Killian onun ölümcül derecede solgun ve dehşete düşmüş hali karşısında irkildi. Lainie tekrar çığlık attı ve uyku tulumunun içinden fırladı. Çaresiz, kesik kesik nefes alıp verirken sendeledi ve artık neredeyse buz kesen kamp ateşine koştu. Orada aniden durdu.

Killian sessizlikte kulak tırmalayan pürüzlü nefes alıp verişini duyabiliyordu. Lainie omuzlarını düşürüp kollarını gövdesine sardı ve doğruldu.

Killian ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Lainie orada çok yalnız, çok korkmuş, tek başına ve dünyadan tamamen kopmuş görünüyordu.

Killian uyku tulumunun içinden çıkıp ayağa kalktı ve çoraplı ayaklarıyla sessizce Lainie'nin yanına yürüdü. Ateşi yeniden tutuşturdu ve şu an buz gibi olan cezveyi alevlerin üstüne koydu. Daha önce kullandıkları bulaşık yığınının içinden iki teneke fincan aldı ve Lainie'nin bir şey söylemesini bekledi.

Saniyeler dakikalara dönüştü ve sessizlik içinde geçti. Ateş çıtırdayıp parladı, metal cezvenin içindeki kahve ağır ağır pişmeye devam etti. Ama ikisi de hâlâ konuşmuyordu.

Killian onu izledi, vücudunun gerginliğini gördü ve henüz korkusunu üzerinden atamadığını anladı. Korku, yoğun bir sis

bulutu misali onu sarıp sarmalamış, yanaklarındaki rengi çekip dudaklarını soldurmuştu.

Gücün ve kırılganlığın garip bir karışımıydı sanki. Killian'a sık sık Emily'yi hatırlatıyordu, ki iki kadın arasında çok az benzerlik vardı. Emily, ona tümüyle hâkim olan kadınsı bir sevecenliğe sahipti. Hayatın ona sunduğu zulümle baş edememişti.

Lainie ise çok farklıydı, sert ve öfkeliydi ama o gücü, azimden çok korkudan geliyordu sanki. Hayatını savaşıarak geçirdiği için başka türlü davranmasını bilmiyormuş gibi. Yine de derinlerde bir yerlerde belki de Emily'den daha kırılgan, daha kolay yaralanırdı.

Belki de Lainie, Emily'nin yaşama tutunacak gücü bulsa, yaşamak için nasıl mücadele edeceğini bilse dönüşeceği kişiydi. Gariptir ki Killian'ı Lainie'ye iten de onun kırılganlığıydı ama asıl hayranlık duyduğu nokta gücüydü. Lainie ondan yardım isteyebilirdi ama asla Emily'nin yaptığı gibi ona bel bağlamıyordu.

Killian ayağa kalkıp temkinli adımlarla Lainie'ye yürüdü. Bir fincan kahve doldurup ona uzattı.

Lainie fincanı alıp parmaklarını etrafına doladı ve buharların çenesine yükselmesini hissetti. "Teşekkürler." Sesi boğuk, biraz da yumuşaktı.

Killian yakındaki bir taşı gösterip, "Otur Lainie," dedi. Sonra o da karşıdaki kütüğe oturdu.

Lainie ona bakmamaya özen gösteriyordu. Kısaca başını sallayıp taşa oturdu ve fincanı dudaklarına götürdü. "Kahve için teşekkürler."

Killian şu an bir şey söylememesi, sessiz kalıp onun yanında oturması gerektiğini biliyordu. Ama yapamadı. Onu anladığını göstermeye mecbur hissetti kendini. "Ben de sonrasında yıllarca kâbus gördüm," dedi alçak sesle.

Lainie neredeyse iradesi dışında yavaşça ona baktı. Yüzü hâlâ solgun ve asık, gözleri hâlâ kederli ve acı dolu görünüyordu. "Nasıl yapıyorsun bunu?"

“Neyi?”

Lainie yanıt vermek için o kadar bekledi ki Killian neredeyse beklemekten vazgeçiyordu. Sonra alçak sesle, “Ne duymaya ihtiyacım olduğunu nasıl biliyorsun?” diye sordu.

Killian ne söyleyeceğini bilemedi. Yaşadıkları bu an, yanlış bir kelime yüzünden birdenbire bozulup kırılabilirmiş gibi göründü. Ama Lainie kapıyı ona biraz olsun aralamış gibiydi. Çok az da olsa ruhunu ilk kez dürüstçe açmış, Killian’ın kısacık bir bakış atmasına izin vermişti ama onun ruhu da kendisinininki gibi karanlık, yalnız bir yerd. “Seni bu kadar korkutan nedir?”

Lainie bakışlarını kaçırıp omuz silkti. “Kayalıklara zamanında varamamaktan korkuyorum.”

Lainie daha bu kelimeleri söylerken Killian bunun gerçeğin yarısını yansıttığını, kısmi bir yanıt olduğunu biliyordu. Gözleri ise çok daha fazlasını söylüyordu. “Hayır. Sen çok uzun zamandır korku içindesin Lainie.”

Lainie çöle baktı. Kımıldamadan, o kadar hareketsiz duruyordu ki nefes almayı bırakmış gibi görünüyordu. Sonra dönüp baktığında Killian onun kayıtsız görünmek için çaresizce çırpındığını fark etti. Laine, “Hayatım boyunca,” dedi usulca.

“Sebebi de...” Killian’ın sözleri garip bir sessizliğin içinde eriyip gitti.

“Söyleyebilirsiniz. Tecavüz. Ama hayır, aslında öyle başlamadı. O gecenin acısından kurtulmam uzun zaman aldı ama bir süre sonra hafifledi. Vücut akıldan çok daha çabuk iyileşiyor.”

Killian sormaması gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamadı. “Peki başlatan ne oldu?”

Lainie omuz silkti. “Birçok kişi bu sorunun yanıtını bulmaya çalıştı. Hepsinin zihnimin nasıl işlediğine dair bir fikri vardı.” Kırılğan bir kahkaha attı. “Ya da nasıl işlemediğine dair. Doktorlar, psikiyatrlar, sosyal hizmet görevlileri, koruyucu anne babalar, herkes. Herkes beni çözmek için bir şey deniyordu.”

Killian onun kafa karıştırıcı düzensiz kelimelerini çözme-ye çalışarak kaşlarını çatı. Ama önemli olanın sözler olmadığını gördü. Yanıttı önemli olan. “İçlerinde bunu başaran oldu mu peki?”

“Belki bir kişi. Dr. Gray...” Lainie o ismi yumuşak bir ses tonuyla söylemişti, bir anlam ifade ediyormuş gibi. “O kadın benim güvende olmam gerektiğini düşünüyordu sanırım.”

Benim yanımda güvende olabilirsin. Bu düşünce Killian’ın aklına hiç beklemediği bir anda gelip onu gafıl avladı. Onu zihninden atmaya, hiçbir şekilde inanmamaya çalıştı ama artık çok geçti.

“Artık güvendesin,” dedi Killian usulca.

Lainie gözlerini açıp ona döndü. Bakışları bir an kenetlendi ve Killian o gözlerde ümidin ışıltısını, sonra da ezici soğukluğunu gördü. Lainie güldü; zoraki, kaba bir gülüştü bu. “Evet, daha önce de bu sözü duydum. Hayatta güvende olmak diye bir şey yoktur.”

Killian uzunca bir süre ona bakıp ne söyleyeceğini düşündü. Düşünceleri bir şekilde kelimelere dönüşüp dudaklarından dö-küldü. “Beni korkutuyorsun Lainie.”

Lainie kaşlarını çatı. “Nasıl?”

Killian başını iki yana salladı. Hiç düşünmeden konuşmuştu ve şimdi de biraz kafası karışmıştı. Duygularını kelimeye dökmek onun için hiç kolay olmamıştı ama denemesi gerektiğini biliyordu. Yaşadıkları bu anın boşa gitmesinden korkuyordu, ya şöyle olsaydı diye başlayan karanlık ve şüpheli topraklara girmek istemiyordu. “Ben... bir zamanlar kalbimi sana çok benzeyen bir kadına kaptırdım. Ama o senin kadar güçlü değildi.”

“Bunun benimle ne ilgisi var?”

“Emin değilim.”

Lainie bir an yanıt veremedi, nefesi kesildi. Hareketsizce orada öylece oturup ona baktı. Sonra aniden ayağa fırladı. “Bu

ne saçma bir sohbet... Hadi gidelim artık Killian. Şafak sökmek üzere.”

Aralarındaki bağ kaybolmuş, tümüyle silinmişti. Killian onun gidişini izledi, vücudu sağlam ve eğilmez, başı dikti. Kamp malzemelerinin bulunduğu yere doğru gidip jambon ve fasulyeyi bulmaya çalıştı.

Lainie malzemeleri gürültüyle karıştırıp takırdatırken onu izleyen Killian kendi kırık kalbinin onunla nasıl bir ilgisi olduğunu biliyordu.

Killian kendisinin de bu tür duygular hissedebileceğini onun bilmesini istiyordu.

“Kahretsin,” diye küfretti usulca. Lainie’yle ilgilenmenin hayatının en büyük hatası olacağına dair en ufak şüphesi yoktu zaten.

Ama kendisi daha farkına bile bunun gerçekleştiğini biliyordu.

Killian küçük akıntının yanına çömelmişti. Son kahvaltı tabağını kaldırıp şöyle bir sabunladıktan sonra tabağı orada unutup bırakmıştı. İç geçirerek gerileyip oturdu ve tabakların, yanındaki taşa doğru takırdayarak düşmesine engel olmadı.

Yamulmuş teneke kapları toplayıp kamp ateşine taşıdı ve onları tekrar toparlayıp Lainie’nin yanına gitti.

Lainie ateşin yanında top gibi büzüşmüş, ayaklarına bakarken kollarını da baldırlarına sarmıştı. Çok korkuyordu ama cesur olmaya çalışıyordu, özgür kalmak için ayaklarını kemirsin mi kemirmesin mi diye düşünerek bekleyen, kapana kısılmış acınası bir hayvan gibiydi.

Killian buna kendisinin yol açtığını bilerek ve midesinin bulandığını hissederek irkildi. Elini, ağzını bağlayıp konuşmasını engellemiş, onu küçümseyip aşağılamıştı. Lainie’nin ondan korkmasına şaşmamak gerekirdi.

Killian ona zarar vermişti, bunu biliyordu. Ama birçok kişi ona zarar vermişti. Bunu Lainie’nin dışavurmak istediğinden

fazlasını yansıtan gözlerindeki akıl almaz bakışlarda görüyordu bazen.

Killian'ın o gözlerde gördüğü şey yüreğini parçalıyordu.

Son on beş yıldır kendinde değiştirmeye çalıştığı her şey aniden avuçlarından kayıp ayaklarının dibinde çözüldü. Ruhunun etrafına ördüğü kabuğa tutunamıyordu artık. Hem zaten kabuk da onu koruyamıyordu. Soğuk, sert, mesafeli halleri onu şu yaşadığı andan, bu kadından korumuştur hep.

Killian ona doğru yürüyüp toprağın üstüne diz çöktü. "Lainie?"

Lainie yavaşça ona dönüp kahredici derecede ürkek bir ifadeyle baktı. "Fikrini değiştirdin, değil mi?" dedi donuk bir ifadeyle. "Sığınağa dönüyoruz."

Killian onu kendisine güvenmemekle suçlamayı çok isterdi. "Hayır," dedi usulca. "Fikrimi değiştirmedim. Seni evine götürmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Lainie kaşlarını çatı. "Neden?"

Lainie bu soruyu ona ikinci defadır soruyordu ve bu defa Killian sorudaki hazin acıyı gördü. Ona Lainie'nin hayatına dair çok şey söylüyordu; ürkütücü derecede kendisinininkine benzeyen hayatına dair... Boş ve anlamsız. "Çünkü buna ihtiyacım var." Ve bu farkındalıkta, eskiden olduğu adamdan bir parça buldu. Ona tutunup sıkıca kenetlendi. Bir defalığına da olsa dürüst olmak güzeldi. Hem de çok.

Lainie yanıt vermedi, ona bakmakla yetindi.

Killian bir şey söylememesi, geri adım atıp oradan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Ama şu an ona doğru öylesine çekiliyor, kendini ona öyle bağlı hissediyordu ki bu anı kaybetmek istemiyordu. On beş yıldır ilk defa biriyle birlikte olmak, birini gerçekten tanımak istiyor, bu kadar çabuk pes edip yine yalnız kalmak istemiyordu.

Killian ona dokunmak, uzanıp saçlarını okşamak ve her şeyin geçeceğini söylemek istiyordu ama Lainie'nin vereceği tepkiden

korkuyordu. Bu yüzden öylece oturup baktı ve Lainie'nin ona ne kadar yaklaşmak istediğini görmeyi bekledi.

Düzinelerce kelime zihnini doldurdu ama hiçbiri o kupkuru boğazından geçemedi. Bakışları birleşti.

Ezici bir çaresizlik duygusu sardı içini; olasılıklar büyüsünün içinde yüzdü. Killian hiçbir şey söylemeden Lainie'ye baktı ve onun da aynı şeyi, yeni bir şeyin başlangıcındaki o baş döndürücü duyguyu hissedip hissetmediğini merak etti.

“Şey,” dedi Lainie sonunda, “artık gitsek iyi olacak.”

“Evet,” dedi Killian da ama gülümsemesini engelleyemedi. Hayat ona ikinci bir şans vermiş gibi hissediyordu. “Hadi gidelim.”

Lainie hareket halindeki atın üstünde mümkün olduğunca sağlam durmaya çalışırken vücudu Killian'dan uzaklaştı. Ona dokunmaktan ödü patlıyordu. Neden bu kadar korktuğunu bilmiyordu; sağduyusu ona bunun garip, temelsiz bir korku olduğunu söylüyordu ama buna rağmen Lainie o güne dek tattığı tüm korkular kadar gerçekmiş gibi hissediyordu bu korkuyu da. Görüldüğü kadar çılgın ve imkânsız bir duyguyla onları ayıran neredeyse hiçbir şey yokmuş gibi hissetti, bir cam parçası kadar berrak ve kırılgan bir bariyerden başka. Ve eğer uzanır, o görünmez duvarın ardına geçerse geri dönüşün olmayacağını da biliyordu.

Son birkaç saattir şafaktan önceki karanlıktan ve ayazdan kavurucu yaz sıcaklığına doğru sessizce ilerliyorlardı. Ve konuşmamalarına rağmen hava, patlamaya hazır gri yağmur bulutları misali dile getirilmemiş konuşmaların ve gizli duyguların ağırlığını taşıyordu.

Lainie onunla konuşmak istemiyordu, daha da önemlisi onu dinlemek istemiyordu. Başta bu zaman aralığına düştüğünde Killian tam da beklediği kişi, mavi ekranı ve klavyesinde yarattığı adamdı. Ama şimdi çok daha fazlasıydı... çok daha fazlası.

Artık güvendesin.

Kelimeler ona geri geliyordu, sinir bozucu derecede esnek, korkunç derecede ayartıcılardı. Daha önce hiç kimsenin ona sunmadığı bir sözdü bu ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın boş ve sahte görünmüyordu. Killian bunu sessizce, basitçe söylemişti. Lainie o sözleri duymayı bir ömür beklemişti ve şimdi, o daha doğmadan yüz yıl önce ölen muhtemelen hayal ürünü bir adamdan bunları duyması hem haksızlık hem de şaşırtıcıydı. Üstelik daha birkaç gün önce onu sonsuza dek terk ediyordu.

Lainie ona ya da verdiği söze inanmamayı ciddi ciddi denedi ama elinde değildi. Bu basit kelimeler hayal edebileceği en kıskırtıcı söz, bir adamdan duyabileceği en merak uyandıran şeydi.

Tam önünde geniş ve sapasağlam duran sırtına baktı. Gömleğinin köpüklü mavi kumaşı omuzlarını sımsıkı sarmış, dikiş yerleri eski ve yıpranmıştı. Güneş ışığı uzun saçlarına vuruyor, o dalgalı buklelerini yakasını süpüren çelik bir perdeye dönüştürüyordu.

Eğilip onun sırtına yaslanmak, o sessiz gücünü kalkan olarak kullanmak nasıl bir şey olurdu acaba? Bir kez olsun başkasına değil ama kendine korktuğunu ve yalnız kalmak istemediğini, en azından bu seferlik zayıf davranabileceğini itiraf edebilirdi.

Lainie bunu amaçlamasa da hafifçe öne doğru eğildi. Kaskırları kalın, deri eyerin üstünde kaydı ve bacakları Killian'ın bacaklarına değdi.

Nefesini tutup donmuş bir halde Killian'ın küçük düşürücü bir yorumda bulunmasını bekledi.

Uzunca bir süre kıınıldamadan ve hareketsizce oturdu. Çöl rüzgârları her yönden üzerlerine esiyor, sonsuz ve yakıcı sıcaklıktaki düzlükte yer yer koyu sarı kuleler ve damarlı yassı tepeler göze çarpıyordu. Uzaklarda bir şahin acı bir çığlık atarken gölgesi, kan kırmızısı taş duvara havada süzülen bir tüy gibi düşüyordu. İnce bir zarı andıran bir bulut güneşi aşip serin battaniyesini bir an o sıcaklığın üzerine attı, sonra yoluna devam etti.

Killian bir şey söylemedi, gülmedi, alay etmedi ya da ona dokunmadı. Bacaklarının sıcaklığı garip bir yakınlık yaratmıştı. Çizmeli ayakları, güneşin ısıttığı bir göl kenarında oturan âşıkların ayakları gibi sarkmıştı. Lainie bunu görmezden gelmeye, ona bu kadar yakın olmanın kendini ne kadar iyi hissettirdiğini umursamamaya çalıştı.

Özlem dolu bir ürperti içini doldurdu. Birçok kişinin hayatın normal bir parçası olarak gördüğü küçük bir yakınlık, sıradan bir şeydi aslında bu. Ama Lainie için öyle değildi. Onun için böylesi bir yakınlık ne basit ne beklenen bir şey ne de kolay yaşanan bir durumdu. Hayatını büyük çapta yönlendiren bir şeydi bu. İlgi-leneceği ve karşılığında kendisiyle ilgilenecek birinin arayışıydı. Kelly doğana kadar gittikçe büyüyen bir çaresizlikle aramıştı bunu. Sonra hayalini bile kurmadığı bir sevgi bulmuştu neyse ki. Ve ruhundaki o soğuk karanlığı büyük çapta unutmıştı.

Ya da unuttuğunu sanmıştı. Şimdi onun vücudunu kendi vücudunda hissedip yanağını onun sırtına yaslamak, kollarını onun beline dolamak istediğini fark ettikçe o acı ve ürkütücü gerçekleri gördü. Unutulmamıştı; genç bir kızken kurduğu hayaller tümüyle gömülmemişti. Yalnızca uykuya yatmış bekliyor, bekliyordu...

“Bana yaslanabilirsin Lainie.” Killian’ın derin sesi onu düşüncelerinden uyandırdı.

Lainie soğukkanlılığını korumaya çalıştı. “Ne... Ne?”

“Yorgun olmalısın. Bana yaslan ve uyu.”

Derinlerdeki özlem öyle bir şiddetle geri gelmiş, vücudunu sarmıştı ki karşı koymak için gözlerini kapatmak zorunda kalmıştı. Ona yaslanmak istiyordu. Bunu gerçekten arzuluyordu.

“Yaslan bana Lainie,” dedi Killian yeniden. Sesi bu defa daha yumuşaktı. “Hadi.”

Lainie’nin direnci kayboldu. Yavaş yavaş, dudağını ısırarak öne eğildi ve yanağını onun sırtına yasladı. Killian’ın gömleğinin

yumuşaklığını yanağında hissetti; gün ışığı, toz ve ter kokusunu içine çekti. Düzenli nefes alıp veriyordu.

Birkaç dakika sonra rahatlamaya başladığını hissetti. Atın sallanan sandalye misali sallanması onu mayıştırdı. Killian'ın şapkasının arkası ona gölge yapmış, yorgun vücudunu yatıştıran serinletici bir karanlık sunmuştu.

Lainie kilometrelerce yolu onun sırtında gitti, daha fazlasına ihtiyaç duyana kadar. Bu kadarı ona yetmiyordu artık. Killian'ın fark etmemesini umarak temkinlice kollarını onun vücuduna sarıp ellerini onun belinde birleştirdi.

Bir an gerilip ondan bir tepki vermesini bekledi.

Killian'ın iri, eldivenli eli onun elini kavradı. Eldivenin güneşte ısınan derisi parmaklarını kavrayıp nazikçe, güven verici şekilde onları sıktı.

Lainie'nin hissettiği en nazik dokunuştu bu.

Gece çölün üstüne ağır ağır çöktü ve küçük kamp yerlerini sıcak ve titrek bir ışığın samimi aydınlığıyla doldurdu. Yüklü bir sis bulutu karanlıkta asılı kalmış, yağmurun gelişini müjdeliyordu.

Kavak ağaçları o küçük alanı koruyucu bir havayla sarmıştı ve ıslak rüzgârı uzakta tutuyordu. Ağaçların ötesinde yıldızların aydınlattığı donuk göleti besleyen küçük bir dere vardı. Ay incecik hilal görünümünde, kapkara gökyüzünde mavi ve beyaz renkli bir parantezden farksızdı.

Lainie ateşin yanına kıvrılmış, bacaklarını göğsüne çekip çenesini bükük dizlerinden birine yaslamıştı. Kahve, jambon ve ekmekten kalanların kokusu serin gece havasında asılı kalmıştı. Ateşin diğer tarafındaki Killian birkaç dakika önce kurduğu çadırın yanında oturuyordu. Ateşin ışığı yüzüne yansıyor dans ediyor, çadırın içbükey yüzeyine doğru kayıyordu.

Bir saati aşkın süredir konuşmamışlardı. İkisi de kendi ıssız dünyasına çekilmiş ateşi izliyordu. Akşam yemeği de garip geçmişti. Teneke çatalların tabakları ağır ağır sıyrılması Lainie'nin

sinirlerini bozmuş, Killian'ın kafasını kaldırıp bakmasını, bir şey söylemesini ümit etmesine sebep olmuştu. Ama Killian tek kelime etmemişti.

Onun sessizliği Lainie'nin yüreğini parçalamış, hatta onu korkutmuştu. Killian'ın da *ondan* bir şey söylemesini, *ona* uzanmasını beklediğine dair garip, açıklanamaz bir his doğmuştu içine.

Saçmaydı tabii bu.

Ama diğer yandan... o kadar da saçma değildi.

Bugün Lainie atın üstünde başını onun sırtına yasladığında karmakarışık duygular içini sarmıştı. Başta gergin ve temkinli bir şekilde Killian'ın onunla dalga geçmesini, onu aşağılamasını beklemişti. Killian sessiz kalıp ona inanılmaz derecede nazik bir dokunuş verdiğinde Lainie rahatlamaya başlamıştı. Ciğerlerindeki sıkışmış hava dışarı akmış, gözleri kapanmıştı ve o güne dek hiç tatmadığı en beklenmedik, en keyifli huzur duygusu içini sarmıştı. Birkaç değerli saat boyunca kendini güvende hissetmişti.

Bunu fark ettiği anda içini bir korku sarmaya başlamıştı. Hemen geri çekilmiş, ellerini ondan kurtarıp gerilmişti.

"İyi misin?" diye sormuştu Killian.

Lainie o sesin yansıttığı anlamı duymuş, bu da onu daha fazla korkutmuştu. Killian onun neden geri çekildiğini her nasılsa anlamış, duyguları incinmişti sanki.

Lainie sonunda, "İyiyim," diyebilmişti ama içinde büyüyen tüm duygulara ihanet eden bir kırılğanlık vardı sesinde. O an, onun arkasında, Killian'ın o delici bakışlarından tamamen gizlenmiş halde otururken Lainie kendini çıplak ve tümüyle açığa vurulmuş gibi hissetmişti. Ve bu da onu ölesiye korkutmuştu.

Killian'ın ondan ne istediğini hayal bile edemiyordu. Arada bir kendini, Killian'ın ondan yararlanmak için rol kestiğine, tedbiri elden bırakmasını sağlamaya çalıştığına inandırmaya çalışmıştı.

Ama Tanrı yardımcısı olsun ki artık buna inanamıyordu. Ne kadar uğraşırsa o kadar başarısız oluyordu.

Onun kollarında kendini güvende hissediyordu.

Lainie bu korkunç farkındalıkla gözlerini sımsıkı kapattı. Başından aşağı buz gibi su dökülmüş gibi ürperip ısınma ihtiyacı hissettirmişti. Her şey bir illüzyondan ibaretti.

Yoksa değil miydi?

Kelly'yi hatırla, dedi kendine bininci defa ama o kelimeler bile artık içini ısıtmıyor, kendini Killian'dan ve onun nazik dokunuşundan korumak için ihtiyaç duyduğu zırhı ona sunmuyordu.

Lainie ateşin üstünden ona baktı. Killian gerilmiş, bir bacağını büküp bir kolunu da dizinden aşağı sarkıtmıştı. Gözlerini Lainie'ye dikmişti, yalnızca ona. Ve Lainie gizlemek için onca çaba harcadığı her şeyi Killian'ın gördüğü hissine kapıldı bir an: gözlerindeki karanlık sırları, yüreğindeki korkuyu, belirsizliği ve karmaşıklığı... Tabii ki Killian onun ürperdiğini de görmüştü. Küçücük, yıldırım hızıyla gelip geçen bir ürpertiydi ama Killian görmüştü...

Artık güvendesin.

Bu kelimeler yine aklını çelip cesaretini kırdı ve onu zayıf ve savunmasız bir halde bıraktı. Lainie onun gözlerine bakıp yalan söylediğini, ciddi olmadığını düşünmeye çalıştı ama o bakışlarda da yalana dair bir şey görmedi. Tek gördüğü ilgi ve endişeydi, bu da o sözleri yeniden hatırlamasına sebep olmuştu.

Ve dokunuşu... Önemsiz bir şeydi, dedi kendine. Bir elin diğerine anlamsızca dokunmasından başka bir şey değil. Ama bu da hiç beklenmedik yanıtları ateşlemiş, ona iyice sokulup sıcaklığını göğüslerinde hissetmesine sebep olmuştu.

O anı hatırlayınca yanakları kızardı, kalp atışları hızlandı. Gerçekler üzerine çullanıp ondan neden aniden korkmaya başladığını tüm çıplaklığıyla gösterdi. Ona öyle sıkıca sarılırken onu arzuladığını hissetmişti. Geçmişte hissettiği gibi sıradan bir cinsel arzusu değildi bu... Çok daha ötesinde bir şeydi.

Lainie onunla göz göze gelmek istemediği için bakışlarını çabucak kaçırdı. Karanlıkta sıra sıra dizilmiş ağaçların arasından yıldızların ışığını yansıtan göletin parlak yüzeyi dikkatini çekti. Parlak, mavi beyaz ay ışığı bölgeye ruhani, öteki dünyaya ait bir ışık yayıyordu. *Sz.*

İhtiyacım olan buydu işte, diye fark etti bir anda. Soğuk düşün on dokuzuncu yüzyıldaki karşılığı. Ondan kaçıp kendini soğuk suya atmalı, ruhundaki zayıflığı temizlemeliydi. Lainie kendini ayağa kalkmaya zorladı. “Ben yüzmeye gidiyorum.”

Killian’ın bir şey söylemesine fırsat kalmadan kamp alanından ve ağaçların arasından koşarak geçti. Göletin kıyısında durup arkasına baktı.

Killian ateşin yanında bir gölge gibi görünüyordu ve sigarası da karanlıkta havada asılı kalmış, parlak kırmızı bir ışıltıya dönüşmüştü.

Peşinden gelmemişti.

Lainie rahatlayıp gölete baktı. Yıldız ışıklarıyla süslü havuz büyüklüğünde bir su birikintisiydi bu. Ay ışığı dış hatlarını belirginleştiriyor, göletin üzerinden süzülüp karanlık ağaçların arasından geçiyordu.

Lainie iç çamaşırı ve sutyeniyle kalana kadar soyunup başparmağını suya daldırdı. O sıcak günün ardından su serin ve davetkârdı. Lainie gülümseyerek suya daldı.

Gölet sığdı, iki metre bile yoktu. Yüzeyin altına dalıp koca koca taşların çember gibi etrafını sardığı karşı tarafa yüzdü. Kollarını taşlara uzatıp gözlerini kapatarak suyun üzerinde durdu.

Serin rüzgâr ıslak yüzüne vurup meme uçlarını okşadı. Su nazikçe bacaklarını yalayıp başparmaklarını gıdıkladı. Tepede yapraklar usulca kendi aralarında konuşuyordu.

Lainie o anın saf, fiziksel zevkine odaklanıp korkularının zihninden akıp gitmesine izin verdi.

Beş gün, diye düşündü uykulu uykulu. Beş gün kalmıştı, sonra kayalıklara varacaktı... Ve nihayetinde de evine.

Killian'ın onu rahatsız etmesine izin vermeyecekti. Aptalca bir şeydi bu. Beş gün boyunca güçlü duracak, sonrasında bu kâbus bitecekti.

"Bitecek." Lainie bu kelimeyi yüksek sesle fısıldayıp ondan güç aldı. Killian'la beş gün geçirecekti. Peki ya Killian onda şaşırtıcı duygular uyandırır mı? Temkinli olduğu, ondan uzak durduğu sürece bununla da mücadele edebilirdi.

Lainie ona dokunmadığı ya da Killian'ın da ona dokunmasına izin vermediği sürece...

Ne kadar zor olabilirdi ki bu? İnsanlara hiç dokunmadan bir ömür geçirmişti. Killian'la da mesafesini bir haftadan kısa bir süreliğine koruyabilirdi şüphesiz.

Küçük, tatminkâr bir gülücük dudaklarında belirdi. Bunu yapabiliyordu. Kesinlikle yapabiliyordu. Tek yapması gereken ondan uzak durmaktır.

"Sabun istersin belki diye düşündüm."

Killian'ın sesi sessizliği bölerken Lainie'nin aniden doğrulmasına sebep oldu. Hemen arkasından suya dalıp ona baktı. "Git... Git buradan."

Killian ona yaklaştı. Ayın mavimsi ışığının arkadan aydınlattığı uzun boylu, geniş omuzlu bir gölge gibi görünüyordu şimdi. Ağır ve düzenli ayak sesleri toprağı ezerek ona doğru yaklaşıyordu. Suyun kenarına gelip çömeldi. Lainie çökerken dizlerinden gelen çıtırtıyı duydu.

"Sabun istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum," dedi Lainie. Gerginliğini yansıtmamaya çalışsa da başaramadı. "Bırak oraya."

"Elini ver bana." Killian'ın gür, pürüzlü sesi suyun serinliğine rağmen içini ısıtmıştı.

Lainie isteksizce uzandı. Killian onun elini tutup sıcak, güçlü parmaklarını onun kaygan ve soğuk parmaklarına sardı. Bu temas ıslak tenini öyle beklenmedik bir sıcaklığa boğmuştu ki ürperdi ve geri çekilmeye çalıştı. Killian ise onu sımsıkı

tutmuştu. Lainie mücadeleden vazgeçtiğinde Killian, “Parmaklarını gevşet,” dedi.

Lainie parmaklarını gevşetti. Islak avucu onun avucunun içinde açık duruyordu şimdi.

Lainie, onun sıcak ve keskin bakışlarının suyun o camsı siperini geçerek vücudunda gezindiğini hissetti. Soğuk suyun altında vücudu titreyip alev alev yanmaya başlamış, içi düğümlemişti.

Killian küçük sabun kalıbını onun eline bıraktı. Sandalağacının beklenmedik kokusu Lainie’nin burnuna doldu.

Parmaklarını hemen sabunun üstüne kapatıp kolunu çekti. Eli suya çarptı. “Te... teşekkürler,” diyebildi. Sesinin nefesi andıran yumuşaklığından hiç hoşlanmamıştı.

Killian ayağa kalkarken dizleri yine çıtırdadı. Hiçbir şey söylemeden ondan uzaklaştı. Lainie onun kumlu toprağı ezen çizmelerinin sesini dinlerken her adımında kalp atışlarının yavaşladığını hissediyordu.

Daha sonra Killian aniden durdu ve Lainie’nin yüreği ağzına geldi. Karanlığı delerek göletin karşı tarafını görmeye çalıştı. Killian’ın yüzündeki koca gülümsemeyi görebiliyordu. “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Killian çizmelerinden birini, sonra diğerini çıkardı. “Yıkanacağım.”

Lainie’nin nefesi kesildi. “Hayır, yıkanamazsın.”

Killian güldü, suyun karşı kıyısına ulaşan ve kot pantolonunun düğmelerini çözerken ona dokunan gür bir kahkahaydı bu.

Lainie gözlerini sıkıca kapattı. *Aman Tanrım, aman Tanrım. Olamaz, bu...*

Killian suya daldı; Lainie onun suya girişini tenini okşayan ufak bir dalgacık gibi hissetti.

Gergin bir halde suyun içine çökerken kalbi küt küt atmaya başladı. Killian bir şey söyledi. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki Lainie onun ne dediğini anlamıyordu.

“Ne?”

Lainie üzerine sıçrayan suyun sesini duydu, sonra ses kesildi.

“Killian?”

Killian tam yanına gelip ıslak kafasını geriye attı. Su damlacıkları Lainie’nin yüzüne sıçradı. Killian’ın, suyun ıslattığı çıplak göğsü Lainie’nin görüş alanını doldurdu. Lainie’nin ağzı açık kalmıştı, kımıldayamıyordu.

Sonra kollarını göğüslerine yapıştırıp ondan uzaklaştı. “Ne yapıyorsun?”

Killian ona doğru süzülüp omuzlarını kavradı ve onu nazikçe kendine çevirdi. “Saçını yıkayacağım.”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Killian sabunu onun parmaklarının arasından alıp suyun içine daldırdı. Sonra onu bırakıp sabunu köpürtmek için ovaladı ve Lainie’nin saçını yıkamaya başladı.

Bu dokunuşla Lainie kaskatı kesildi. Akıllıca bir hareket olacağını düşünerek geri çekilmeye çalıştı ama kımıldayamadığını fark etti. Killian’ın dokunuşunun tetiklediği duygu karmaşası onu felç etmişti âdeti.

Lainie orada hareketsizce durmuş, güçlükle nefes alıp veriyor, kalmaya korkuyordu ama geri çekilmeyi de istemiyordu. Sabunun köpükleri yüzünün iki yanından aşağıya doğru akıyor, suyun yüzeyinde birikiyordu. Killian’ın parmak uçları saçlarında gezinip kafa derisini okşuyor, ensesindeki saç tutamlarını yoğuruyordu.

“Şu an yüzünü görebilmeyi çok isterdim,” dedi Killian usulca.

Bu sözlerle Lainie’nin içini özlem dolu bir ürperti kapladı. Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey söylememişti, alışkın olmadığı bir şeydi bu. Karanlıkta öylesine bir vücut değil de Killian’ın birlikte olmak istediği kadındı sanki şu an.

Lainie bu sözlerle mücadele etmeye fırsat bulamadan sözler onun zırhını aşip kalbinin yakınlarındaki bir yere yerleşti. Su tüy gibi hafif darbelerle göğsüne çarpıyor, meme uçlarını nazikçe

sertleştiriyordu. Vücudunun verdiği ilk tepki bacaklarının arasında hissettiği karıncalanma oldu.

Tanrı yardımcısı olsun ki dönüp onu öpmek istiyordu. Kollarını boynuna dolayıp onu kendine çekmek, parmak uçlarında yükselip vücudunu onunkine bastırmak ve saçlarının yumuşaklığını göğüslerinde hissetmek istiyordu.

Şehvetten başka bir şey değil bu, dedi kendi kendine. Sıradan bir şehvet...

Killian saçlarını durulayıp onu nazıkçe kendine çevirdi. Lainie de ona bakarken onunla öpüşmenin nasıl olacağını düşündü.

Şehvetten başka bir şey değil, dedi tekrar kendine. *Sıradan bir şehvet. Hiçbir anlamı yok.* Hormonlarının dengesi bozulmuştu, o kadar.

Lainie boğazını temizledi ve kaygısız görünmeye çalıştı. "Teşekkürler. Kahve yapmamı ister misin?"

"Sanırım benim canım başka bir şey istiyor." Killian'ın çakıllı, pütürlü sesi Lainie'nin aklına binlerce gizli düşünce getirdi. Ateşli, gizli dokunuşlar ve seksi fısıltılar.

Lainie bakışlarını kaçırmak istedi ama yapamadı. "Ne?" Sesi çatlamıştı.

"Biliyorsun bence."

Killian'ın ona bakışı öyle çekici, öyle ateşliydi ki Lainie kıpkırmızı olduğunu hissetti.

Tam da ruh eşinden beklenecek bir şey.

Lainie bu saçma düşünceden kendini kurtarmaya çalıştı ama bir kez aklına yerleşince ondan kurtulamadı.

Yaslan bana Lainie. Hadi.

Artık güvendesin.

Killian'ın ona gösterdiği tüm iyi davranışlar sersemletici bir güçle geri geliyor, yepyeni ve imkânsız bir anlam kazanıyordu. Lainie ürperdi.

Mümkün olabilir mi bu, diye düşündü. Daha önce, ikisinin de hatırlamadığı bir yer ve zamanda birbirlerini sevmiş olabilirler

miydi? Yüzler ve isimler değişmiş, ruhlar aynı kalmış olabilir miydi? Kalpler zihnin unuttuğunu hatırlayabilir miydi?

Bu soru alev aldı ve onu tüketmeye başladı. Lainie bununla mücadele etmeye, bütün bunların anlamsız, hiçbir şey ifade etmeyen fikirler olduğunu düşünmeye çalıştı ama hepsi çok baştan çıkarıcıydı. O gücün vücudunu ele geçirdiğini, karşısına çıkan her engeli ezerek geçtiğini hissetti.

Yalnızca şehvet, dedi kendine yeniden ve bu defa çaresizce buna inanmaya çalıştı. Ruh eşi olmak, 1896'da yaşanmış sonsuz bir aşka inanmak istemiyordu.

Killian dalgalanan suyla birlikte ona yaklaşıırken bakışları yüzüne odaklanmış, onu ölçüyordu.

"Şehvet bu yalnızca," diye mırıldandı Lainie yüzünü kaldırıırken. Ve bunu kanıtlamanın bir tek yolu vardı.

Yirmi

Lainie onu öpecekti.

Ama öpmek istemiyordu; Killian onun isteksizliğini gözle-
rinde görüyordu. Bakışlarındaki kararlılığın soğuk ışıltısını da
görebiliyordu. Bir şeyi kanıtlamak için onu öpecekti.

Killian bunun ne olduğunu ve kanıtlamak için ne kadar ileriye
gidebileceğini görmek için sabırsızlanıyordu. Hafifçe gerileyip
göletin kenarına oturdu ve bacaklarını suya sarkıtmak için biraz
geriledi. Üzerinde o ıslak ve vücuduna yapışan iç çamaşırları
olmasındansa çıplak olsaydı keşke. Killian kıpırdanınca Lainie
bir an duraksayıp kaşlarını çattı. Sonra başını tekrar kaldırıp
şehvetle ilgili bir şeyler mırıldandı.

“Ayağa kalk,” dedi Lainie boğuk bir sesle.

“Hayır, sen otur.”

Lainie bir an tereddüt ettikten sonra yavaşça ona yaklaştı.
Soğuk suyun içinde Killian onun bacaklarının sıcaklığını hisse-
diyordu. Hızlı bir hareketle onu belinden kavrayıp üzerine çekti.

Lainie'nin nefesi kesildi ve geri çekilmeye çalıştı.

“Yapma,” diye fısıldadı Killian.

Lainie donup kaldı.

Killian hiç kımıldamadan oturup gülümseyerek bekledi.

Lainie kımıldamadı, orada öylece oturup dizlerini toprağa gömerek ona yaslanmıştı ve sular yüzünün iki yanından akarken hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Sonra yavaşça bakışlarını ona indirdi.

Lainie'nin gözlerindeki bakışlar Killian'ın kalbini neredeyse durduruyordu. Lainie hafifçe geriye yatmış, dalgalı siyah bir saç tutamı bir gözünü kapatmıştı. Diğer gözü Killian'a odaklanmıştı ve Killian onun gözlerinin sersemletici altın sarısı, yeşil ve gri ışığında kendini kaybedebileceğini düşündü. İşte o an şimdikinden çok daha fazlasını görmüştü. Gözlerini çevreleyen o siyah ve gür kirpiklerini ve henüz çok genç olan birinin yaşadığı uzun ve yapayalnız yıllara işaret eden ince çizgileri gördü. Acıyı ve daha önce o gözlerde görmediği ve görmeyi de beklemediği bir şeyi daha gördü.

Arzuya benzer bir şeydi bu.

Killian o zamana kadar arzuya *benzer* bir şey görmemişti; bir anlamda tezat oluşturan, imkânsızlık gibi bir şeydi bu. Ama şimdi Lainie'nin gözlerine baktığında tam olarak gördüğü buydu. Yıllardır görmediği bir şeydi, Emily'yle geçirdiği o ilk geceden beri görmediği bir şey. Tam olarak ne istediğini bilmeyen ama yine de onu isteyen bir kadının bakışları...

Bir bakirenin bakışları.

Ulu Tanrım...

Lainie yavaşça ona doğru yaslandı ve nefesini kendi yüzünde hissedecek kadar ona yaklaştığında gözlerindeki arzu kaybolup neredeyse korkuya dönüştü. Nefesi hızlandı. Parmakları onun parmaklarını daha sıkı sardı. Lainie'nin vücudunu hissetmek, Killian'ın kasıklarında binlerce farklı türden duygu uyandırdı. Killian o ıslak, buruşuk iç çamaşırının kabardığını, gerildiğini hissetti.

Aralarında en fazla bir santim kaldığında Lainie dudaklarını büzüştürüp gözlerini kapattı.

Kısa, basit bir öpücüktü bu ve neredeyse başlamadan da bitmişti.

Lainie çabucak geri çekildi ve titrek, kahkahayla karışık bir iç geçirdi. "Hiçbir şey olmadı," dedi kocaman bir tebessümle. "Şimşekler çakmadı, yıldızlar uçuşmadı. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey hissetmedim. Bence şehvet bile değildi. Hah!"

Lainie aniden sırttı ve bu gülüşünden rahatsız olmuş da kendini kontrol edememiş gibi alt dudağını ısırıldı. Ve bu hareket yüzünü inanılmaz derecede genç ve nefes kesecek kadar güzel göstermişti.

Lainie kıpırdanıp Killian'ın kucığına yerleşti. Killian onun kalçasının sert, yuvarlak hatlarını kucığında hissederken heyecanlandı.

Homurdandı. Lainie, onun vücudunda yarattığı kargaşadan tümüyle habersizdi.

Lainie ışıltılı gözleri ve okullu kızlar gibi alt dudağını ısırarak dişleriyle gülümsedi. Sonra konuşmaya, bir şeyler gevelemeye başladı.

Killian büyülenmiş gibi ona bakıyordu. Su saçlarını yumuşatmıştı. Islak, ışıltılı dalgalar alnına, kulaklarının üst kısmına inmişti. Gümüş rengi su damlacıkları yüzünün yanından akıyordu. Ela gözleri sıkça onlara dokunan öfkeli karanlığın etkisinden kurtulup parlarken gülümsemesi sayesinde kenarları kırışmıştı. Yüz hatları tümüyle yumuşamıştı sanki.

Killian onun gülümsediğini ilk kez gördüğünü fark etti, bu değişim onu şaşırtmıştı. Yürek parçalayacak kadar genç, masum ve sevimliydi. Ve bu öpücüğün ne kadar yetersiz olduğunun da farkında değildi.

Killian ona doğru eğildi.

Lainie'nin istikrarlı bir çizgide ilerleyen konuşması gittikçe azalıp sessizliğe gömüldü. Kalın kaşları çatıldı. Hafifçe geri çekildi. "Nereye bakıyorsun?"

“Sana.” Killian uzandı, parmakları onun kolunu kavrayıp nazikçe sıktı.

“Ne... ne yapıyorsun?”

“Sana dokunuyorum.”

Lainie’nin gülücüğünden geriye kalanlar da bir anda kayboldu. Kocaman, hiç kırpmadığı gözleriyle ona bakarken ön dişleri dolgun dudaklarını ısırdı. “Bana dokunmanı istemiyorum.”

Killian ona ağır, alaycı bir gülücük verdi. “Bu işe başlamadan önce düşünmeliydin onu.”

“Belki yeterince düşünemedim.” Lainie geri çekilip ondan kurtulmaya çalıştı.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım.”

“Neyi?”

Killian bakışlarını yavaş yavaş onun yüzünden, yarım yamalak örtünmüş göğüslerine, oradan da bacaklarının arasına kaydırды. “Kıpırdanmazdım.”

Lainie donup kaldı. Çıplak bacakları onunkilerin üstünde gerildi. “Bırak gideyim,” diye fısıldadı.

“Hiç sanmıyorum.” Killian ona baktı. “Sen beni öptün. Sanırım aynı fırsatı ben de hak ediyorum.”

Elleri Lainie’nin kaygan, ıslak kollarında kaydı. Kolye, teninde lavanta rengi bir ışıkla ürkütücü şekilde parlıyor, teninin solgunluğunu vurguluyordu. Killian nasıl bir sihri olduğunu merak ederek ona dokundu, sonra bir parmağını Lainie’nin boynunun alt kısmındaki mavimsi boşlukta gezdirdi.

Lainie’nin gerginliği; aralarında canlı, nefes alıp veren bir güç, teninin sandalağacı ve su kokusu ya da bacaklarının sıcaklığı kadar hissedilir bir şeydi.

Killian bakışlarını onun yüzüne, gözlerine kenetledi. Eyerin üstünde geçen yılların etkisiyle sertleşen parmakları onun teninde muzipçe geziniyordu. Killian onun kadife yumuşaklığındaki tenini, şişkin ve kabarık damarlarını hissetti.

Lainie ürpererek onun dokunuşuna karşı sessiz, nefesi ke-silmiş gibi bir ses çıkardı ama geri çekilmedi.

Killian sonunda bakışlarını çekti. Yere bakıp Lainie'nin sol elini tutup çevirdi ve kendi avucuna yerleştirip inceledi. Lainie'nin açık tenli, esnek parmakları tek ve kusursuz bir gülün taç yaprakları gibi açılmıştı. Killian parmağının ucunu onun yumuşak avucunun çizgilerinin üstünde gezdirdi. Bu dokunuşla birlikte Lainie'nin parmakları içgüdüsel olarak içe doğru kıvrıldı; Killian o kadifemsi şişkinliği kendi serçe parmağında hissetti.

"Elime bakmayı bitirdin mi?"

Killian başını kaldırdığında Lainie'nin gözlerindeki öfkeyi gördü ve gülümsemeye başladığını fark etti. "Elin mi? Evet, sanırım."

Lainie elini çekip arkasına götürdü, sonra ondan kurtul-maya çalıştı.

Killian onu daha sıkı tutup kımıldamamasını sağladı. "Sen başlattın," dedi alçak bir sesle. "Ben de bitireceğim."

"Ben *bir şeyi* başlatmadım."

Killian onun bakışlarını yakalayıp orada tuttu. Bir kaşı hafifçe yukarıya kalktı. "O kadar masum musun yani?"

Lainie iç geçirdi. "Ben hiç masum olmadım. Benden ne istiyorsun Killian?"

"Bir öpücük."

Lainie ona şüpheli bir bakış attı. "O kadar mı? Bir öpücük mü yalnızca?"

"Gerçek bir öpücük. Az önce bana verdiğin yarım yamalak öpücük gibi değil."

"Seni öpmek istemiyorum ben."

Killian ona gülümseyip ellerini onun kollarında gezdirdi. Lainie gözlerini kırıştırtıp gergin bir halde yutkundu.

"Bir öpücük..." diye söz verdi.

"Tamam öyleyse." Lainie kasıldı. Dudakları renksiz bir çizgiye dönüştü.

Killian onu nazikçe kendine çekti. Dudakları birbirine dokundu, başta kısıydı, küçük bir okşamadan daha ileri gitmedi. Sonra Lainie'nin iç geçirdiğini, tüm vücudunun ürperdiğini hissetti.

“Lainie...” Killian onun adını fısıldadı, o kadar. Başka bir şey söylemedi ve dudakları onun dudaklarına dokunup arzusunu belli etti. Dili Lainie'nin gergin dudaklarında kayarken içeri girebilmek için onu dudaklarını aralamaya zorladı.

Lainie küçük, inlemeyi andıran bir ses çıkardı ve geri çekilmeye çalıştı.

Killian kendini yavaşlamaya, daha nazik davranmaya zorladı. Gözlerini kapatıp öpücüğün şiddetini hafifletti. Bu hareket Lainie'yi şaşırttı. Dudakları hafifçe aralanıp yumuşadı. Rahat bir nefes dudaklarından onun dudaklarına geçti.

Bu kez Killian onu yıllardır, hatta belki bir ömür boyu bir kadını öpmediği gibi nazikçe, neredeyse sevgiyle öptü. Dudakları onun dudaklarını kavradı. Dilinin ucu onun dudaklarını okşadı, sonra aralarına girip ağzının o tatlı ıslaklığının tadına vardı.

Lainie'nin dili onunkine değdi. Bunu bilinçli yapıp yapmadığını Killian anlamadı ama umurunda da değildi. O serin, ıslak temasla tüm vücudu arzu dolmuş, sızlamaya başlamıştı. Tepkisinin yoğunluğu onu gafil avlamıştı. Yıllardır böyle bir şey hissetmemiş, uzun zamandır gerçek bir arzu duymamıştı. Bunun ne kadar şiddetli ve ateşli bir şey olduğunu unutmuştu. Sert zeminin üstünde rahatsızca hareket ederken Lainie'nin sıkı, yuvarlak kalçasının baskısını bacaklarının arasındaki sertlikte hissetti.

Killian ürpererek geri çekildi.

Lainie çivi gibi kaskatı oturmuş, öpüşmek için eğilip gözlerini az önce olanların gerçekliğini unutmak istercesine sımsıkı kapatmıştı. Minik yağmur damlacıkları inatla kirpiklerinin ucuna yapışmıştı. “Aç gözlerini Lainie.”

Kısa bir süre geçti ve sonra Lainie gözlerini yavaşça açtı. Bakışları birleşti, öylece kaldılar ve Killian'ın dünyası bir anda değişti. Lainie'nin gözlerinin o sıcak, ela rengi havuzuna düşüyormuş gibi hissetti kendini. Kendini yıllardır, belki de kendini bildiğinden beri istemediği bir şeyler düşünürken, isterken buldu.

Sonra Lainie'nin gözlerindeki hüznü gördü ve yumruk yemiş gibi oldu. O ani iyimserliği çözülmeye, yaşlı bir adamın kiler gibi pürüzlü parmaklarından kaymaya başladı. Çaresizce ona ulaşmaya, geçici ve kısa ömürlü, adını koyamadığı bir şeye tutunmaya çalıştı. "Bir tane daha," dedi alçak sesle. Ve kendi sesindeki o şiddetli paniği duymasına rağmen görmezden geldi. Yıllardır ilk defa ruhunda içtenlik hissetmiş, acı ya da öfke barındırmayan bir şey bulmuştu. Bu kadınla bağ kurma, onun kendisine hissettirdiği duygunun birazını ona hissettirme ihtiyacını, arzusunu duydu. Ve başarısız olacağını düşünmek onu ölesiye korkuttu.

"Bu kez beni gör," dedi bir saç tutamını nazikçe onun gözlerinden çekerek. "Bir öpücük daha..."

Lainie gözlerini kırıştırmadan ona baktı. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve az önceki öpüşmenin ıslaklığını taşıyordu. Aralarında asılı kalan nefes varlığını hissettiriyordu.

Yüzü Killian'ın görüş alanını tümüyle kaplamış, onun dünyası olmuştu. Parmak uçlarının altındaki çıplak teninin yumuşak, esnek hissi Killian'ı, Lainie'nin vücudunun eşit düzeyde yumuşak ve esnek olan diğer parçalarının görüntüleriyle doldurmuştu.

"Bir tane daha..." Lainie o kelimeleri üzerine düşündürmesine yumuşak bir tonda söylemişti. Gözleri onun gözlerine odaklandı; o karanlık yeşil-gri havuzlar kızaran yanaklarının üstünde kocaman ve cam gibi görünüyordu.

Killian onu istediğini söylemedi. Dudakları onun dokunuşunun anısıyla karıncalandı. Beklenti tüm sinirlerini gerdi, kıvıldamadan oturup beklemek dışında bir şey yapamayana kadar.

Ama Killian bu kez kararı ona bırakması gerektiğini biliyordu. Aksi takdirde bu anın taşıyacağı anlam tümüyle kaybolacaktı.

Lainie yavaşça, iradesi dışında hareket ediyormuş gibi ona yaslandı. Bakışları kenetlenip sabitlendi, ta ki yüzü Killian'ın önünde açık bir ten, siyah saçlar ve yeşil gözlerden oluşan bir bulanıklığa dönüşene kadar.

Dudakları onun dudaklarına değdi, kelebek dokunuşu gibi bir şeydi bu ve hemen geri çekildi. Hüsrân dolu bir inleme Killian'ın boğazına yapıştı ama dışarı çıkmasına izin vermedi. Parmakları aralanıp Lainie'nin sırtına yapıştı.

Killian ona doğru eğildi. Lainie bu defa ona karşılık verip onu öptü. Başta temkinli, sonra biraz daha tutkulu bir öpücük tü bu. Dudakları onun dudaklarına yapışıp dili ateş gibi sıcaklıkla onun kine dokundu.

Killian onu okşama, ona dokunma isteğiyle şiddetli bir şekilde ona kenetlendi. Öpüşme derinleşip ateşli ve arzu dolu bir hale dönüştü. Killian'ı tüketen, nefesi kesilip onun vücudunun baskısını kendi vücudunda hissedip kalp atışlarını duyana kadar gücünü emen bir öpüşmeydi bu. Lainie de onu istediğini gösteren yumuşak, mırıldamayı andıran bir ses çıkardı.

Bunun düşüncesi, Lainie'nin onu istediği düşüncesi, daha önce hissetmediği bir şekilde onu harekete geçirmişti. Bir eli onun vücudunda gezinirken iç çamaşırının kenarına dokundu. Lainie'nin irkildiğini, karnındaki tüylerin dikildiğini hissetti. Onu öpmeye devam ederken elini yukarı kaydırıp küçük göğsünü kavradı.

Lainie kasıldı ama geri çekilmedi.

Killian'ın başparmağı onun meme ucunda gezindi ve onu hemen sertleştirdi. Bu hisle Killian gerilip inledi. Diğer kolu onun sırtına kaydı ve göğüslerine doğru indi.

Lainie aniden geri çekilip arkaya yattı ve suyun içine girdi. Killian kafası karışmış halde kaşlarını çattı. "Lainie..."

“Bunu yapamayız,” dedi Lainie nefesi kesilmiş bir halde ayağa kalkmaya çalışarak. “Doğru değil.”

Killian bir an konuşamayacak kadar nefes nefese kalmıştı ama başını kaldırıp ona baktığında ve yüzündeki o bariz korkuyu gördüğünde kendi arzusu da bir anda kayboldu. O sıcaklık olmadan kendini soğuk ve boş hissetti. İç geçirdi. “Ama doğru bir şeydi. Sen de hissettin.”

Lainie’nin benzi attı. Güçlkle yutkunup suyun içinden çıktı ve kıyafetlerini alıp onları göğsüne tuttu.

“Sorun bu, değil mi?” dedi Killian usulca.

Lainie başka bir şey söylemeden ona sırtını döndü ve gecenin karanlığına karıştı.

Killian gözlerini kapatıp başını eğdi. Bitkinlikle iç geçirdi ve nefesi gecenin karanlığında asılı kaldı. Onu duyabiliyordu, sert ve hızlı adımlarla hiç düşünmeden koştuğunu duyabiliyordu.

Lainie’nin onu duyamayacağını, duysa bile onu dinlemeyeceğini bilerek, “Gitme,” diye fısıldadı.

Killian yıllardır ilk kez kendini çok yalnız hissediyordu. Yapayalnız.

Lainie ona bir şey hissettirmişti, onun gibi bir adam için imkânsız görünen bir şeydi bu.

Ve lanet olsun ki Lainie de benzer duygular yaşıyordu. Killian bundan emindi. Ama Lainie’nin bunu önemsememesinden, aynı şeyi yeniden hissetmelerine izin vermemesinden korkuyordu.

Ve Killian bu duyguyu yeniden hissetmek, onu kollarına alıp sıkıca sarmak, bu dünyada ona güvenli bir yer vermek istiyordu.

Bunun farkına varmak Killian’ı şaşkına çevirdi.

Kaşlarını çattı. Pişmanlıklar ve kaçırılmış şanslarla dolu bir hayat dışında bir kadına verebileceği hiçbir şeyi olmayan kırk üç yaşında bir kanun kaçağıydı ama buna rağmen... değişmeyi inanılmaz derecede istiyordu. Lainie için, onun uğruna. Değişmek istiyordu.

Keşke Lainie ona bu şans verseydi.

Yirmi Bir

Lainie onu bir daha asla öpmeyecekti. Ne olursa olsun. İster ruh eşi olsunlar ister düşman, isterse de hipotermiden ölsünler, fark etmez. Bu adamı bir daha hiç öpmeyecekti, işte o kadar.

Ağzını sildi ama faydası olmadı; dudaklarını onun anısından temizleyecek kadar silmiyordu sonuçta. Lainie onu yanı başında, etrafında, içinde hissediyor, dokunuşunun içine işleyen anısını hatırlıyordu; kokusu kıyafetlerine işlemiş, onu ele geçirmişti.

Kes artık, kes artık, kes artık.

Öpüşmelerinin hiçbir anlamı yoktu işte. Lainie hayatı boyunca binlerce adamla öpüşmüştü. Öpücüğün ne demek olduğunu ve olmadığını biliyordu.

Yıllarca ona iki bakış atan, onunla öpüşmek isteyen her erkekle öpüşmüştü. Onlardan biriyle, yalnızca biriyle büyüleyici bir şey yaşayabileceğini düşünmüştü. Bir gece, çok özel ve unutulmaz bir gece doğru adamı öpecek, bir şeyler hissedecekti. Kendini... bir şeye bağlı, kendisi dışında bir şeyin parçası, hatta normal biri gibi hissedecekti.

Ama bu hiç yaşanmamıştı. Öpüşmeler onun için hep seks gibiydi; isimlerini bile hatırlamadığı adamlarla karanlık, unutulmuş yerlerde yaşanan soğuk, ıslak birleşmelerdi yalnızca. Hiçbiri, o adamların hiçbiri onu gerçekten heyecanlandıramamış, üstü

kapalı, anlaşılmaz bir alçakgönüllülükten başka bir şey hissettirmemişti. En ufak bir ilgi karşısında ruhunu açtığı, sonra da hiçbir beklentiye girmeden çekip gittiği ilişkilerdi hepsi de.

Çıkmaz sokaklar, karanlık yollar... İnsanı güçten düşüren koca bir yalnızlık. İşte o öpücüklerin anlamı hep böyle olmuştu, öyle ki şu zamana kadar öpücüğün ötesine geçme isteğini neredeyse hiç hissettirmemişti. Aniden unutmak için çok çaba harcadığı şeyi hatırladı. O korkunç odada, o bomboş, beyaz, soğuk, antiseptik ve deterjan kokan odada oturduğunu, demir parmaklıklardan dışarı bakıp dilek dilediği anı hatırladı. Yaşadığı o korkunç olayı ona unutturacak, beyaz atlı şövalyelere ve mutlu sonlara yeniden inanmasını sağlayacak bir şey dilediğini...

İşte şimdi gerçeklemişti dileği.

Onu öptüğünde kendini evine dönmüş gibi hissetmişti. Sanki hayatı boyunca, yüreğiyle korkunç bir arayışa girdiği şey buydu. Onun ellerini vücudunda, dudaklarını kendi dudaklarında hissetmek.

Bu gerçekten de çok ürkütücüydü.

“Aptal.” Lainie bu kelimeyi âdeta tükürmüştü. Dudakları titreyip gözleri acıyordu ve ağlama ihtiyacı göğsünün içinde sıcak, için için yanan bir taş gibiydi.

Ruh eşleri, âşıklar. Kelimeler şiddetle üzerine gelmiş, acı verici bir içtenlikle ciğerlerindeki havayı boşaltmıştı.

Peki ya, peki ya, peki ya...

Lainie arkasını dönüp gölete, ay ışığının altında kamburunu çıkarıp oturan adama baktı. Kendine bunların bir önemi olmadığını söyledi. Kendi hisleri, onun hisleri, eskiden birbirleri için taşıdıkları anlam, hiçbirinin önemi yoktu. Kelly'den ve eve dönmekten daha önemli bir şey yoktu.

Ama bu kez yüreğinin derinliklerinde bir yerlerde kendini buna inandıramıyordu. İçten içe o öpücüğün önemli olduğunu biliyordu. Belki de hayatındaki diğer pek çok andan daha önemliydi.

“Lainie?” Killian’ın sesi karanlığın içinde süzülüp ona ulaştı.

“Evet?”

“Orası tehlikeli. Geri dön.”

Lainie arkasına dönüp baktığında Killian’ın ateşin yanında durduğunu gördü. Vücudunun bir yanı altın sarısı ışığa boyanmış, diğer yarısı ise karanlığa gömülmüştü. Lainie onun o uzun boylu, geniş omuzlu ve güçlü halini gördüğünde içini derin bir kayıp duygusu kapladı. Ona koşup kollarını boynuna sarmak, onu tekrar öpmesine izin vermek istedi.

“Bence senin yanında olmak daha tehlikeli,” dedi usulca.

Killian ona doğru bir adım attı. İnce bir ağaç dalı topuklarının altında ezildi. “Seni bir daha öpmeye çalışmayacağım.”

Killian’ın verdiği söz onu şaşırtmalıydı aslında. Keşke şaşırtsaydı, ama aslında bunu beklediğini fark etti. Killian’ın ona zarar vermek istemediğini içten içe biliyordu.

Keşke ne kadar kolay olduğunu bilseydi...

Lainie yorgun argın halde ayağa kalktı. Karanlığa gizlenmenin anlamı yoktu sonuçta. Er veya geç onunla yüzleşecek, o zayıf ruhuna biraz güç kazandırmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı. Birlikte geçirecekleri beş gün ve gece vardı sonuçta. Ondan sonsuza dek kaçamazdı.

Lainie dönüp kamp alanına gitti. Aydınlığa çıktığında Killian biraz rahatlamış gibi göründü.

Lainie ona baktı ve anında pişman oldu. Sinirleri gerildi, karnında kelebekler uçuştı.

“Ateşin yanına gel, otur,” dedi Killian ona doğru bir hamlede bulunmadan. “Konuşabiliriz.”

Bu teklif Lainie’yi gafil avladı. “Hangi konuda?”

Killian kaşlarını çattı ve yüzündeki gölgeler yer değiştirdi. “Belli bir konuda olması şart mı? Tanrım, Lainie, sen hiçbir erkekle öylesine laflamadın mı hiç?”

“Hayır.” Bu tek kelime canını yaktı ve amaçladığından çok daha fazlasını dışavurdu.

“Hadi gel.” Killian bir adım geriledi ve yere bağdaş kurup oturdu.

Lainie her adımında ürkererek ağır ağır ona doğru yürüdü. Ateşin ısısı tüylerini ürpertircesine vücuduna yayıldı. Killian’ın bir buçuk metre kadar ötesine oturup bacaklarını göğsüne çekti.

Uzunca bir süre ikisi de konuşmadı. Lainie gözlerini ateşe dikmiş, ısınısı hissetmemeye çalışıyordu. “Bunu yapmamalıydın,” dedi düşünmeden. Bunu ona mı söylemişti yoksa kendine mi, onu da bilmiyordu doğrusu. Kelimeler ağzından döküldüğü anda onları geri alabilmeyi diledi.

“Neyi yapmamalıydım?” diye sordu Killian ama biliyordu. Lainie onun bildiğini biliyordu.

İsteksizce başını kaldırdı. “Beni öpmemeliydin.”

“Önce sen beni öptün ama.”

“Evet, ama benim öpücüğüm anlamsızdı. Seninki...” Ateşin üstünden bakışları kenetlendi ve Lainie’nin kelimeleri ağır ağır kayboldu. Cümlesini espriye bağlayıp bitirmek istedi ama aklına hiçbir şey gelmedi. Kelimeler sessizlikte içler acısı bir halde öylece asılı kalmıştı.

“Ben de hissettim Lainie.”

Lainie’nin kalbi hızla çarptı. Alt dudağını ısırp bakışlarını kaçırabilmeyi diledi ama Killian’ın bakışları sonsuz vaatte bulunabilecek kadife bir dokunuş gibi onu esir almıştı. “Ben bir şey hissettiğimi söylemedim.”

“Hayır, sen söylemedin, ben söyledim.”

Lainie onun gözlerinde gördüğü her şeye inanmaya başlamıştı artık ve bu da onu ölesiye korkutmuştu. Hemen ayağa fırladı. “Seksle ilgili bir şey bu, değil mi?”

Killian kaşlarını çatarak ona baktı. “Ne?”

Lainie ona doğru yürürken aniden kazağını çekip çadıra doğru fırlattı. “Bu... baştan çıkaran hareketlerin. Hepsi seks için, değil mi? Benimle seks yapmak istiyorsun.”

Killian gözlerini onun yüzünden ayırmadan yavaşça ayağa kalktı. "Lainie, yapma..."

"Kafamı karıştırmaya çalışma Killian. Seks istiyorsan açıkça söyle." Sonra güldü, gözlerini yaşartan haşin ve içi boş bir kahkahaydı bu. Umutsuzca pantolonunun düğmeleriyle oynamaya başladı. Parmakları şişmiş ve işe yaramaz haldeydi. "Herkes benimle seks yapabilir."

Killian onu omuzlarından kavrayıp kendine çekti. Lainie bir şey, herhangi bir şey söylemek için başını kaldırdı. Ama Killian'ın gözlerindeki bakışlar sesinin çıkmasını engellemişti. Üzgün ve çok yorgun görünüyordu.

"Lainie," diye fısıldadı boğuk bir sesle ve sarılmak için onu kendine çekti. Güçlü kollarını vücuduna sarıp onu sımsıkı kucakladı.

O nazik, güven veren, içten dokunuş Lainie'nin içindeki tüm mücadele gücünü yok etmişti. Kendini onun kollarına bıraktı.

Sonunda Killian geri çekildi ama onu bırakmadı.

Lainie bunu istemese de kendine engel olamayıp ona baktı. "Benden ne istediğini bilmiyorum Killian." Sesi sertti ve güçlkle duyulabiliyordu. İçini dolduran utanç, nefes alıp vermesini zorlaştırıyordu. "Ama istediğin her ne ise bende olmadığını biliyorum."

"Belki de vardır."

Lainie neredeyse nefes almayı unutuyordu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki her bir kalp atışını gök gürültüsü gibi işitiyordu. Kışkırtıcı bir düşüncedydi bu, romantikti. Belki de...

Bir an peri masallarına inanacak gibi oldu ama sonra gerçekler, yeni ortaya çıkan ümitlerini yerle bir etti. Geçmişte bu duyguya milyonlarca defa kapılmış, milyonlarca defa da o küçük düşürücü gerçeği itiraf etmek zorunda kalmıştı. Onun içinde, erkekleri kendinden uzaklaştıran karanlık ve çirkin bir şey vardı. Ve artık değişebileceğini düşünemeyecek kadar da yaşlanmıştı.

"Sana verebileceğim bir şey yok bende Killian."

“Bundan daha fazla yanılamazdın Lainie.” Killian onun adını sakın ve nazıkçe söyleyince Lainie bir anda başını kaldırıp ona baktı. Killian onun yanağına dokundu; tüy gibi hafif, karşılığında içini ürperten bir dokunuştı bu.

“Yanılmıyorum Killian. İnan bana.”

“Hayır,” dedi Killian usulca. “Sen bana inan.”

Viloula’nın tavsiyesine çok benzeyen bu sözler Lainie’nin kalp atışlarını daha da hızlandırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Lainie, ben bir kadını arzulamayalı on beş yıl oldu.” Killian duraksadı, kendini toparlamaya çalışıyordu sanki. “En son istediğim kadın da Emily’ydi. Onu sevdim.”

Lainie yutkundu. “Biliyorum.”

“Emily öldükten sonra hiç kimse umurumda olmadı.” Killian iç geçirip “Hiç kimse... şu ana kadar,” diye devam etti.

“Yapma...”

Killian bir bakışıyla onu susturdu. “Bunun ne anlama geldiğini ya da bizi nereye götürdüğünü bildiğimi söyleyemem Lainie. Ama şunu biliyorum: Bana istediğimi verebilirsin. Çünkü tek istediğim sensin.”

Lainie başını iki yana salladı. “Beni tanıımıyorsun Killian. Tanısan...”

“O zaman izin ver.”

Lainie kaşlarını çatı. “Neye izin vereyim?”

“Seni tanımama.”

Usulca dile getirilmiş bu sözler karşısında Lainie’nin nefesi kesildi ve sendeleyerek ondan uzaklaştı. Aralarına biraz mesafe girdiğinde Lainie durdu.

“Ben... Ben bunu yapamam,” dedi.

“Lainie...”

Killian’ın onun adını söyleme şekli Lainie’yi neredeyse ağlatıyordu. Aniden her şeyin farklı olmasını, *kendisinin* farklı biri olmasını diledi. Sözlerini geri alıp deneyeceğini söylemek istedi.

Ama yapamadı. Sahte ümitler ve acı veren hayal kırıklıklarıyla dolu yıllar sessiz kalmasına sebep olmuştu.

Kaskatı kesilmiş bir halde ona bakarken hiçbir şey söyleyemedi.

Yağmur hafif hafif çiselemeye başladı. Yağmur damlalarının serinliğini yukarıya bakan yüzünde hissetti, tenindeki sabun kokusuna karışan o taze kokuyu içine çekti.

Yağmur görüşünü bulandırdı ve Killian'ı uzun boylu, gümüş saçlı bir leke olarak gördü, ta ki yüzündeki ifadeyi daha fazla okuyamaz hale gelip gülümsüyor mu yoksa kaşlarını mı çatıyor, anlayamayana kadar.

Lainie geri adım attı ve gözlerini sildi. O an her şey kayboldu; o anlık yakınlık ve yaşanabilecek her şey yağmura karışıp yok oldu.

Gözyaşları, diye düşündü yorgun bir halde. Tanrı onun bu haline ağlıyordu sanki.

Yirmi İki

Killian ve Lainie o küçük çadırdaki yan yana oturmuş, yağmurun o koyu renkli kumaşın üstündeki tok seslerini dinleyip eğimli kenarlarından kıvrılarak inişini izliyorlardı. Dışarıda ateş sönmeye yüz tutmuş, kararsızca titreşiyordu.

Lainie gözlerini ardına kadar açıp uzanmış, uyku tulumunu çenesine kadar kapatmıştı.

Seni tanımama izin ver.

Bu kelimelerden yayılan romantizm inanılmazdı. Lainie onları duymak, onlara inanmak için bir ömür beklemişti sanki. Ama şimdi bu anı yaşarken kendini açmak onu dehşete düşürüyordu. Killian'ın onu neden önemsediyini hayal bile edemiyordu ve ister istemez bunun bir illüzyon olduğunu hissediyordu. Gerçekliğe dayanmayan, var olmayan, kitabında kurguladığı bir şey bile olabilirdi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Killian.

Lainie'nin düşünceleri dile getirilemeyecek kadar karmaşık ve can sıkıcıydı. Omuz silkti. “Bilmiyorum... yağmuru dinliyorum yalnızca.”

Yağmurun şırıltılarının arasında tekrar sessizliğe gömüldüler.

“Bana kendinle ilgili bir şey söyle Lainie,” dedi Killian bir süre sonra.

Lainie gerildi. "Nasıl bir şey?"

"Bilmiyorum. Herhangi bir şey. En sevdiğin renk nedir? Doğum günün ne zaman? Hangi yemekleri seversin? Nerede büyüdün... Bunun gibi."

Lainie yavaş yavaş yanıt verdi. "Siyah. 13 Aralık. Başka birinin pişirdiği bütün yemekler."

Killian güldü. "Nerede büyüdüğünü unuttun."

Lainie bu soruyu bilerek atladığını Killian'ın fark etmemesini dilemişti oysa. "O soruyu yanıtlamak o kadar değil. Bir uzun, bir de kısa versiyonu var. Çoğu kişi kısa olanı tercih ediyor."

Killian bir yana döndü. Bir kolunu büktü ve yüzünü avucuna yaslayıp ona baktı. "O halde ben uzun versiyonunu istiyorum."

Lainie bir an için geriye, yapayalnız geçirdiği yıllara, kapıların önünde kıvrıldığı ya da hastanenin demir parmaklıklarının arkasına atıldığı günlere gitti. Gözlerini sıkıca kapatıp aklına gelen o dehşet verici görüntülerden kurtulmaya çalıştı. "Çok sıkıcı ama."

Lainie, Killian'ın inceleyen, derin bakışlarını üzerinde hissetti. Bir yanı onun meraklı bakışlarına sırt çevirmek istiyordu. Ama diğer yanı, kısa süre önce ortaya çıkan yanı Killian'ın ona baktığında ne hissettiğini anlamak istiyordu.

"Bana sıkıcı gelmez."

Lainie sonunda ona baktı. Daha önce hiç kimse bu soruyu böylesi bir içtenlikle sormamıştı, dinlemeleri için para ödemediği ama yanıtını pek de can kulağıyla dinlemeyen psikiyatrlar ve sosyal hizmet görevlileri dışında. Karşısındakini fazla şaşırtmak istemediği ya da Kelly için güzel bir tablo yaratmak istediği için geçmişine dair yalan söylemeye o kadar alışmıştı ki gerçeği söylemenin ne kadar acı verici olduğunu neredeyse unutmuştu. Yüzleri çok yakındı, öpüşecek kadar yakın. Ve bunun düşüncesi bile Lainie'nin içini özlemle doldurdu. "Çok çirkin şeyler. Neler yaptığımı bilsen..."

Killian kahkaha, iç geçirme ya da ikisinin karışımı olabilecek bir ses çıkardı. “Kiminle konuştuğuna bir baksana Lainie. Ben kanun kaçağıyım. Ben yalan da söyledim, aldattım ve çaldım da. Masum kadınlara silah çekip paralarını aldım. Yaşamayı belki de benden daha çok hak eden adamları öldürdüm. Üstelik bunların hiçbiri işlediğim suçların en büyüğü değil.”

Lainie titrek bir kahkaha atıp ona baktı. “Ne hoş bir ikiliyiz, değil mi?”

“İkili olabilirdik. Belki...”

Lainie bir an kalbi duracakmış gibi hissetti. Gülümsemesi kayboldu. Ona yaslanıp güçlü, sezgisel bir kuvvetle söylenmemiş sözlerine doğru çekildi. “Belki ne?”

“Belki birlikte, ayrıyken olduğumuzdan daha iyi olabiliriz. Saçma görüldüğünün farkındayım ama...” Killian omuz silkti.

“Hiç de saçma değil.”

“Belki... belki sıradan insanların her gün hissettiği şey bu. Ama bizim için yeni.”

Lainie ümitlenmekten korkarak, “Mümkün mü böyle bir şey?” diye fısıldadı.

“Ben artık neyin mümkün olabileceğini bilmiyorum. Sen?”

Lainie bunu düşündü. Geçen hafta içinde zamanda yolculuk yapıp geçmişteki yaşamını görmüş, kendisinin uydurduğu bir hayal ürününü öpmüş ve bu hoşuna da gitmişti.

Hayır, neyin mümkün olabileceği konusunda bir bilgisi yoktu.

“Bunu biliyorum Lainie. Sen benim için önemlisin. Ve on beş yıldır hiçbir kadına böyle bir şey söylemedim.”

Lainie bu basit itirafı düşündü. *Ben de ömrüm boyunca kim-seden duymadım.*

Lainie hafifçe geri çekildi ve gözlerini kapattı. Şu an ona bakamıyordu çünkü bakarsa, onun gözlerine bakar da o sözlerle uyumlu bir duygu görürse kontrolünü kaybederdi.

“Lainie?”

Lainie isteksizce gözlerini açtı. Killian ona anlayış dolu bir bakış attı. “Hadi uyuyalım artık. Çok çabuk sabah olacak.”

“Ben fazla uyuyamam.”

“Gel buraya.”

Lainie dikkatle ona doğru kaydı ve kaskatı bir halde uzandı, nefesi düzensiz, parmakları uyku tulumuna kenetlenmişti.

Killian ona doğru eğildi, o kadar yaklaşmıştı ki Lainie onun yumuşak nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Sonra gözlerini kapattı.

“Ben buradayım Lainie. Bunu unutma.”

Sonra en inanılmaz şeyi yaptı. Lainie’nin alnına bir öpücük kondurdu. Dudakları tenine dokunup öylece beklerken parmakları da onu yatıştırırcasına Lainie’nin saçlarında gezindi.

Lainie hafifçe iç geçirdi. Hayatı boyunca uyumasına yardım edecek, ona masal okuyup saçlarını okşayacak ve usul usul ninniler söyleyecek birini beklemişti. Bir annenin yapabileceği her şeyi yapacak birini yani... Önce koruyucu bakım sisteminin tuzağında yapayalnız ve arkadaşsız bir çocuk olarak, sonra zorluklarla dolu soğuk sokaklarda yaşayan genç bir kız olarak, son olarak da aşkı aradığı karanlık geçitlerde ve çıkmaz sokaklarda onu asla anlamayacak adamlardan beklemişti bunu. Ama dürüst bir ilginin zerresini bile bulamamıştı hiçbir yerde. Şu ana kadar, imkânsız bir yer ve zamandaki imkânsız bir adamla karşılaşana kadar.

Killian’a kadar. Killian ona her istediğini söyleyebilirdi. Bağırıp çağırabilir, Lainie’ye göre biri olmadığını söyleyebilirdi ama Lainie gerçeği biliyordu. Özünde iyi, onurlu bir adamdı o. Ve eğer Lainie kendini bırakırsa ona âşık da olabilirdi.

Killian bir kolunu onun boynuna kaydırıp yavaşça ona döndü ve onu çevirdi. Bir kolunu onun beline dolayıp sıkıca kavradı. Lainie onun nefesini saçlarında hissediyordu.

Dünya parçalanıp ikisinin üzerine doğru spiraller çizerek iniyor, uçsuz bucaksız, karanlık bir çölün ortasındaki küçük bir

çadırda bir araya geliyordu. Yağmur çekiç gibi çadırı dövüyor, rüzgâr kanvas duvarları dürtüyordu ama içeride sıcak, rahat ve kupkurulardı.

Ve de güvende.

Lainie'nin hayatında ilk kez uykusu hemen gelmişti.

Gölgeler üzerlerine çullanıyor, tehditkâr ve çirkin şekillerde ileri atılıp kahkahalarla ve kısılmış seslerle gürlüyordu.

“Hayır.” O küçük yalvarış dudaklarından döküldü. Aklının bir köşesiyle konuştuğunu duyabiliyordu ama uzaktan, çok uzaktan geliyordu sesler. “Lütfen... yapma...”

Anlaşılmaz, boğucu bir karaltı çöktü üstüne. Lainie durup nefes almaya çalıştı. Burun deliklerini dolduran keskin amonyak kokusu öğürüp öksürmesine sebep oldu. Soğuk, ıslak terler alnını kapladı.

Deri kayışlar karanlığın içinde spiraller çizerek tanıdık, gürleyen bir sesle ona doğru kaymaya başladı. Onlardan kaçmak için geri çekilmeye ve elleriyle yüzünü kapatmaya çalıştı. Başka eller ona engel olup hareket edemeyene kadar onu tuttu. Sesler anlaşılmaz tek heceli sözcükler halinde onu çepeçevre sardı.

Karanlıkta gürleyen ayak sesleri gittikçe zayıflıyordu.

“Hayır!” diye haykırdı. “Gitme!”

Bir şey ya da biri onu dürttü. “Lainie, uyan. Lainie.”

Lainie anında yerinden fırladı. Nefes nefese kalarak etrafına bakındı ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Her yandan onu çepeçevre sarmış gibi görünen açık, solgun, altın sarısı ve yeşil bir ışığın içindeydi. Duvarlar titreşiyor, üzerine üzerine geliyordu.

İçini bir panik duygusu doldurdu. Neredeydi?

“Lainie?” Ses ışığın içinden geliyordu, sıcak, rahatlatıcı ve tanıdıktı.

Ürpertiyle karışık bir rahatlama hissetti. *Killian*. Onu görmek için eğildi. Killian yanında oturmuş, uyku tulumu kalçasının etrafında toplanmıştı. Endişeli gözlerle ona bakıyor, gümüş rengi

saçları, çadırın yeşil kanvas duvarlarından içeri sızan gün ışığının altında parlıyordu.

“Killian.” Lainie hiç düşünmeden kendini onun kollarına attı.

Killian kollarını onun vücuduna sarıp o dehşet dolu rüyaya karşı ona siper oldu. “Tamam Lainie,” diye mırıldandı ve onun terden ıslanmış saçlarını okşadı.

Ürpertici, çaresiz bir nefes Lainie’nin dudaklarının arasından döküldü. Gözlerini kapattı, vücudunun sıcaklığının tadına vardı. Kâbus gördükten sonra hayatı boyunca kimse onu böyle rahatlatmamıştı ve bu rahatlama onu tümüyle sarıp sarmaladı. Kollarını onun vücuduna dolayıp yanağını göğsüne yasladı.

“Geçti. Güvendesin artık.”

Alçak sesle söylenmiş bu rahatlatıcı kelimeler karşısında Lainie gözyaşlarına boğuldu. Böylesine aptalca ve çocuksu bir tepki verdiği için önce kafası karıştı ama sonra büyüleyici biçimde kendini bırakıp onun rahatlatıcı kollarında kayboldu. Aniden her şey için ağlamaya başladı, çocukluğunu yaşamadığı yıllara, küçük bir kızı yapayalnız bırakarak kaçıp giden anne babasına, canından çok sevdiği kızına ağlıyordu.

Gözyaşlarının gücü karşısında ürperdi ve ona iyice sokuldu. Killian onun saçını okşayıp kulağına yatıştırıcı sözler fısıldadı. Bu Lainie’nin önce annesinden, sonra babasından, sonra da karşısına çıkan ciğeri beş para etmez adamlardan ömür boyu beklediği dokunuştı.

Göz pınarları kuruyana, şiddetli bir baş ağrısı onu tüketip bitirene kadar ağladı.

Lainie burnunu bluzunun koluna silip burnunu çekti. Zayıflığından ötürü utanması, geri çekilip gülümsemesi ve önemli bir şey olmamış gibi davranması gerektiğini biliyordu. Ama bir defalığına da olsa yaptığı, yaşadığı bir şey yüzünden özür dilemek istemedi. Ve kendini daha iyi hissetti. Sanki o gözyaşları yıllarca göğsünde sıkışmış, soğuk, güçlü bir buz parçası gibi kalbini kaplamıştı.

Tekrar burnunu çekip geri adım attı ve başını kaldırıp ona baktı. Gördüğü şey titreyerek iç geçirmesine sebep oldu. Killian'ın bakışlarında, Lainie'nin acısını kendi acısı gibi benimsediğini gösteren hüznü bir şefkat belirmişti.

O bakış inanılmaz tanıdıktı, aynı bakışı yüzlerce defa görmüş gibi. Bir kez daha Vi'nin söylediği o çılgınca şeyler... çılgınca görünmemişti.

Lainie ona baktı. "Yalan söylemiyorsun, değil mi?"

"Ne konuda?"

"Beni... önemsiyorsun, değil mi?"

Killian başparmağının pürüzlü kısmını onun yanağında gezdirdi. "Evet, önemsiyorum."

"Neden?"

"Tanrım, Lainie..." Sesi öyle yumuşaktı ki Lainie onu güçlükle duymuştu. "Sana iyi davranan *kimse* olmadı mı?"

Lainie de Killian'ı ne kadar önemsemeye başladığını acı verici şekilde fark ederken onu tekrar öpmek istediğini düşündü. Killian'ın ağzından çıkan bütün güzel sözler, bütün sessiz vaatler zihnine doluyor, daha önce hayalini bile kurmadığı bir sıcaklıkla içini dolduruyordu.

"Sen..." dedi usulca. "Sen bana iyi davranıyorsun."

Killian iç geçirdi. "Bu da ne kadar kötü bir hayat yaşadığını kanıtıyor."

Lainie onu güçlükle duyabildi. Âdeta sersemlemiş, duyguların oluşturduğu kafa karıştırıcı bir kaleydoskopun içine düşmüştü sanki.

Ama hepsinin ötesinde şu anın inanılmaz bir armağan olduğunun bilincine varmıştı. Lainie hayatında ilk kez mucizenin büyüklüğünü görmüştü ve bu da onu şaşkına çevirmişti. Ölen ve ışığı gördükten sonra ölümden bir daha asla korkmayacak biri gibi hissediyordu kendini.

Tanrı ona bu armağanı, bu anı vermişti. Lainie yıllarca Tanrı'ya kızmış, başarısızlıklarını ve acılarını telafi etmesini,

karşılığını vermesini istemişti. Kelly vardı ve kızı onun için çok büyük anlam ifade ediyordu. Ama bazen Kelly uyurken Lainie kendini acı verecek, çaresiz hissedecek kadar yalnız hissederdi. Issız yatağına uzanır, hayatına kalıcı olarak birinin girmesi için dua eder dururdu.

Dualarını kimsenin dinlemediğini düşünmeye başlamıştı, sonra da Tanrı'nın var olmadığına karar kılmış ama yanılmıştı.

Tanrı onun her duasını, genç kızlarınkini anımsatan tüm isteklerini duymuş, Lainie'nin hayal bile edemeyeceği hayret verici, mucizevi bir yolla ona yanıt vermişti. Bundan sonra artık hayatında ne olursa olsun asla eskisi gibi olmayacağı kesindi.

Tanrı ona Killian'ı vermiş, âşık olmanın nasıl bir duygu olduğunu tatmasını sağlamıştı.

Aşk.

Bu kelime onu hazırlıksız yakaladı. İçini derin bir korku sardı ve içgüdüsel olarak o düşünceyi zihninden atmak istedi. Ama gitmiyordu; cam parçası gibi yüreğine yerleşmişti. Her şiddetli nefesinde, her hareketinde bu parçayı hissediyordu.

Bir hıçkırık boğazına yapıştı. Killian'a baktı. Onu sevdiğini fark etmek neden canını bu kadar yakmıştı ki? Böyle hissetmemeliydi oysa. Sevinmeli, heyecan duymalıydı... Ama aksine kendini daha yalnız hissediyor ve korkuyordu. Hem de çok korkuyordu...

Lainie ona baktı ve gözlerindeki şaşkın ifadeyi gördüğünde çok uzun bir süre sessiz kaldığını anladı. Kalp atışları hızlandı. Panik duygusu içini sardı ve kısa, keskin nefesler alıp vermeye başladı.

Lainie ona karşı ne hissettiğini söylemeliydi. Şimdi, çok geç olmadan, hislerini kalbine hapsedmeden ve onları dışavurma cesaretini tekrar kaybetmeden söylemeliydi.

"Killian, ben..." Donup kaldı ve o kelimeleri söyleyemedi. Ya Killian ona gülerse? Ya o da aynı duyguları hissettiğini söylemezse? Gençliğinde, o özel sözleri hiç düşünmeden savur-

duğu günlerde başına çok gelmişti bu. Bir kez olsun karşılık bulmamıştı sözleri.

Killian başparmağıyla onun yanağına dokundu. “Ne oldu Lainie?”

Lainie ona bakıp başını hafifçe ve tereddütle salladı.

“Ne söyleyecektin?”

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Lainie nefessiz kalıp sersemleyene kadar kelimeler zihninin içinde birbirini takip edip durdu. Lainie o anın kayıp gittiğini, Tanrı’nın ona verdiği şansın kaybolmaya başladığını hissediyordu. Onu korumak için bir şey yapmalıydı.

Vücudu... Killian’ı ne kadar önemseydiğini göstermek için vücudunu kullanabilirdi.

Anlık bir tereddüt hissetti. Hayatı boyunca aynı taktiği yüzlerce defa kullanmış, istediği şeyi almak için adamlara istedikleri şeyi, değeri olabilecek tek şeyi vermeyi defalarca denemişti. Ama hiçbir zaman işe yaramamıştı bu.

Bu defa farklı olacak, diye düşündü çaresizce. Killian ondan bir şey istemiyordu ki. Bu defa, ilk kez kendini bir adama onu sevdiği için verecekti. Belki Killian karşılığında onu sevmese de Lainie çok önemsemeyecekti. Belki bu defa yalnızca kendisinin onu sevmesi yeterli olacaktı...

Lainie kontrolden çıkmış bir tren gibi üzerine gelmişti. Vücudunu onun vücuduna yapıştırmadan önce Killian’ın kendini hazırlayacak vakti olmamıştı. Çadırın direğine doğru geriledi.

Lainie kollarını bacaklarını açarak üzerine gelmiş, sonra ona sımsıkı sarılmıştı.

“Tanrım, La...”

Dudakları onun dudaklarına âdeta yapıştı. Killian dengesini kurmaya çalıştı ama Lainie ona saldırmıştı sanki; onu öpüyor, ona sarılıyor, vücudunu onunkine bastırıyordu.

Dudaklarını, yanaklarını, gözlerini, her yerini öpüyordu. Killian onun kesik nefesler alıp verdiğini duyuyor, kalbinin göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi attığını hissediyordu. Öpücükleri aceleci, öfkeli ve içtenlikten uzaktı.

Killian kendini geri çekti ama Lainie bunu fark etmemişti bile. Sürekli içip duran bir sarhoş gibiydi, içtiği şeyin tadını bile almıyordu. Yalnızca sarhoş olmaya çalışıyordu.

Killian onu omuzlarından kavradı. "Sakin ol Lainie."

Lainie öksürüğe ve hıçkırığa benzer bir ses çıkardı, sonra da dudaklarını onun alına bastırdı. "Beni itme," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Killian onu ensesinden tutup kendine çekti. "Seni itmiyorum Lainie. Ama bana... izin vermiyorsun."

Lainie geri çekildi. "Yanlışı olduysa başka türlü de yapabilirim. Bana bir şans ver." Sesi çiğ ve içler acısı bir çaresizlik taşıyordu. Lainie'yi bu hale getiren hayat Killian'ın yüreğini parçaladı, onu acı içinde bıraktı.

Omuzlarını daha sıkı kavradı. "Senden istediğim bu değil Lainie."

"Sen... sen benimle seks yapmak istemiyor musun?" Lainie'nin alt dudağı titredi. Killian onun gözyaşlarını tutmaya çalıştığını fark etti.

"Bu şekilde değil."

Lainie bakışlarını kaçırıp çadırın yeşil renkli kanvas duvarına baktı. "Ben başka türlüünü bilmiyorum ki."

"Biliyorum." Killian nazıkçe onun yanağına dokundu. "Bana güvenecek misin?"

Lainie güldü; zayıf, hıçkırığı andıran bir sestti bu. "Kelepçe de var mı içinde?"

"Lainie," dedi Killian alçak sesle ve uzunca bir süre Lainie'nin ona bakmasını bekledi. Baktığında o gözlerdeki korku ve belirsizlik Killian'ın yüreğini parçaladı. "Bana güven," dedi tekrar. Bu kez sesi daha yumuşak çıkmıştı.

Lainie bir an hiç kıınıldamadı ve nefes almıyor gibi göründü. Sonra yavaşça başını salladı. "Sana güveniyorum Killian."

Uslca söylenmiş bu sözler karşısında Killian öyle saf ve ilkel bir duygu hissetti ki bir an nefes bile alamadı. Hayatında ne olursa olsun, nasıl güçlüklerle karşılaşırse karşılaşsın bu anı, korkmasına rağmen o korkunun ötesine gidecek kadar güçlü olan bu kadının cesaretini asla unutmayacağını biliyordu. Sonunda evine dönmüş, hayatı boyunca aradığı kadını bulmuş gibi hissetti kendini. Emily'yle olduğu gibi olmayacaktı. Lainie her zaman hayatta kalmasını bilecekti.

Killian konuştuğunda boğazı düğümlendi. "Sana zarar vermeyeceğim. Yemin ederim."

Lainie ona hüzünlü, anlayış dolu bir bakış attı. "Biliyorsun Killian, Viloula bana buraya öğreneceğim bir ders olduğu için geldiğimi söylemişti ve sanırım şimdi bunu öğrendim."

"Neymiş o?"

"Bana zarar verebilirsin. Amacın bu olmasa bile. Ama... ben o riski almak istiyorum." Lainie ona baktı, bu defa o gözlerde korku ya da belirsizlik yoktu, içsel gücünün ve kararlılığının yansıması vardı yalnızca. Lainie ona kısa, gergin bir gülücük verdi ve alt dudağını ısırıldı. "Daha önce böyle bir risk almadım hiç. Ama seninle... almak istiyorum."

Bakışları birleşti ve öylece kaldılar. Killian bir an düşeceğini sandı. Karanlık dünya spiraller çizerek onlardan uzaklaşıyor, evrende onları kendi hallerine bırakıyordu. Killian onun yüzüne baktığında Lainie'nin ona güvenmek için nasıl bir mücadele verdiğini gördü ve ona karşı hisleri ani ve beklenmedik bir hızla içini sardı. Killian onu seviyordu.

Killian o kelimeleri yüksek sesle söylemek, ona duyurmak istedi ama bir şey onu engelledi. Belki Lainie'nin gözlerindeki bakış, hüzün, korku ve belirsizlikti bu. Belki de kendisinin belalarla dolu geçmişiydi. Bilmiyordu ama bir an buna hiç önem vermedi.

Şimdilik onunla olmak, o küçük gülümsemesini görmek ve bunun ona sunulduğunu bilmek yeterliydi. Şimdilik onu yalnızca sevmek yeterliydi.

Yirmi Üç

Lainie hem kanını kaynatan hem de temkinli olmasına yol açan arzuyla öne doğru yavaşça eğildi. Ametist kolye ortamdaki azıcık ışığı yakalıyor, binlerce mor ve beyaz parça halinde dışarıya yansıtıyordu.

Dudaklarının yumuşak ve belirsiz dokunuşuyla Killian vücuduna bir sıcaklık dalgası yayıldığını hissetti. Lainie'nin ince kemikli yüzünü iri, pürüzlü ellerinin arasına aldı ve teninin dokusuna, parmak uçlarına sürtünen saçlarının kadifemsiliğine hayran oldu.

Killian onu nazikçe kucağına oturtup bacaklarını kendi vücuduna çekti. Lainie'nin çıplak ayakları onun arkasında kenetlendi, kollarını da onun boynuna dolandı. Killian onun kalçalarının ağırlığını kasıklarında hissederken onu okşamak, vücudunu keşfetmek istiyordu ama kendine o izni vermedi. Henüz olmazdı. Lainie'ye verebileceği her şeyi vermek istiyordu ve Lainie'nin de bunu doğallıkla karşılamasını bekleyecekti.

Kımıldamadan oturdu, arzunun yarattığı çarpıntıyı görmezden gelerek öpüşmeyi onun kontrol etmesine izin verdi.

Lainie onu daha şiddetli öptü. Kollarıysa Killian'ı daha sıkı sarıp onu göğüslerinin yuvarlak yumuşaklığına iyice yaklaştırdı. Lainie'nin toz ve gün ışığı kokusu Killian'ın burun deliklerini

doldurup ona her nefesinde Lainie'yle, yalnızca Lainie'yle olduğunu hatırlattı ve o an yıllarca onu beklemiş gibi hissetti kendini.

Ellerini onun kırpılmış saçlarına gömüp kısa, ipeksi tutamları parmaklarının arasında hissetti. Killian öpüşmeyi derinleştirip dilini onun ıslak ağzına soktu ve onu keşfetmeye, tatmaya başladı. Kalbine yayılan sıcak alevler nefes alıp vermesini güçleştiriyordu. Kasıkları şişti ve acımaya başladı. Acı çekiyormuş gibi alçak, boğuk bir sesle inledi.

Lainie geri çekildi. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Öyle masum bir ifadeyle bakmıştı ki ona Killian kahkahalarla gülmek istedi. Lainie'nin geçmişine dair gerçekler yüzüne, belli belirsizce çatılan kaşlarına, hafifçe aşağı doğru bükülen dudak kenarlarına yansımıştı. İsterse sonsuza dek "kötü" biri olduğunu söylesin, Killian şu an onu gördükten sonra gerçeği sonsuza dek bilecekti. Lainie'nin ruhu genç bir kızinki kadar bakireydi. Vücudu kullanılmış, tacize ya da saldırıya uğramış olabilirdi ama hiçbir adam onun vücudunun ötesine gidip ruhuna dokunamamıştı.

"Yanlış bir şey yapmadın," dedi Killian usulca ve onu öptü. Killian geri çekilirken Lainie'nin dudakları onunkilere kenetlendi. Killian onun nefesini dudaklarında hissetmek için ona iyice yaklaştı. "Şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

Lainie geri çekildi. "Tanrım, sakın bana daha önce hiçbir kadınla birlikte olmadığını söyleme."

Killian kıs kıs güldü. "Evet, Lainie. Kendimi sana sakladım."

"Ha ha. Ne demek istedin o halde? Ne yapacağını biliyorsun işte."

"Belki de senin yapmak istediğini yapmak istiyorumdur."

"Ben... Ben ne yapmak istediğimi bilmiyorum." Lainie kızardı. "Yani, temel şeyler dışında. A kabloğunu B girişine tak. Benim... yattığım adamlar teknikten çok zamandan kazanmaya odaklanmıştı."

"Bu defa farklı Lainie. Zamanımız çok bizim. İstersen soyunmakla işe başlayabiliriz, ne dersin?"

Lainie'nin gözleri kocaman oldu. "Ama gündüz. Ben... Ben bu sabah kot pantolonlarımızın düğmesini açmamız yeterli olur diye düşünmüştüm. Sonra gece..."

Killian onu öperek susturdu ve kazağını omuzlarından kaydırıldı. O kalın kırmızı kumaş Lainie'nin kollarından aşağıya kayıp kucagında toplandı. Lainie ürperdi ve geri çekilmeye çalıştı.

Killian onu olduğu yerde tuttu. "Dur Lainie. Sakinleş."

"Ben sakinim."

"Hiç sanmıyorum."

"Ben... bu konuda pek iyi sayılmam."

Killian kazağı yavaş hareketlerle tekrar onun vücudundan yukarı çekerken elleri de teninin yumuşaklığında gezindi. Killian kazağı onun kafasından çekip yanına bırakırken Lainie gevşek kollarını kaldırıp gözlerini kapattı. Sonra kollarını göğsünde birleştirdi ve kaskatı bir halde bekledi.

Killian onu bileklerinden kavrayıp kollarını kendine çekti. Lainie bir an direndi, sonra şiddetle ürperip kollarının iki yana düşmesine izin verdi. Gözlerini hâlâ açmamıştı.

Şafağın ilk ışıkları çadır duvarlarının koyu yeşil kumaşından içeri süzülüp Lainie'nin tenine dokundu, parlak mavi dalgalar halinde onun siyah saçlarına dolandı. O ışıltıda Lainie'nin teni neredeyse yarı saydam görünüyordu. Boynunun narin kıvrımı yumuşak, kremi ve dokunma isteği uyandırıyordu. Hem de çok.

"Bana bak Lainie."

Lainie yavaş yavaş gözlerini açıp onun gözlerine baktı. O kopkoyu gür kirpikleri yanaklarına gölge gibi düşüyordu. Killian parmağını onun çıplak karnında, gizlenmiş göğüslerinin arasında, boyun kıvrımında gezdirirken kalp atışlarının hızlandığını da hissediyordu. Yalnızca parmağının ucuyla onun iç çamaşırının dış hatlarında gezindi. Ne demişti ona? Sutyen mi?

Lainie ürperdi ve gözlerini tekrar kapattı.

Killian'ın aklına binlerce tatlı söz geldi. Ona ne kadar güzel olduğunu, onun gözlerinde, dokunuşunda, öpüşünde kaybol-

manın ne kadar kolay olduğunu söylemek istedi ama o bu tür sözleri hayatı boyunca kullanmamıştı ve şimdi de söylemek zor geliyordu. Ona sarılıp kendini onun içinde hissetme isteği uyandıran ve gittikçe büyüyen bir ihtiyaç duygusuna kapılıyordu.

“Tanrım, Lainie,” dedi çatlak, boğuk bir sesle. “Çok güzelsin.” O sözleri duyduğu anda irkildi ve daha şiirsel konuşabilmeyi, yüreğinde büyüüp bir anda ortaya çıkan duygunun hakkını verebilmeyi istedi.

Lainie ona güvenmesine rağmen ürkek bir genç kız gibiydi. Killian, Lainie’nin de onu istediğini, kendisi Lainie’yi ne kadar istiyorsa Lainie’nin de onu o kadar istediğini biliyordu ama onun da hayatı tıpkı kendisinininki gibi boş ve anlamsız geçmişti ve şimdi bile istediği şeye ulaşabilmekten korkuyordu.

Keşke Lainie, Killian’ın ona ne kadar ihtiyaç duyduğunu bilseydi. Onun altına yatan kadın, hatta yanına uzanan kadın olarak değil, daha önce kimsenin dokunmadığı ruhunun karanlık noktalarına ışık tutması için ona ihtiyacı vardı.

Killian uzanıp onu öptü. Nazik ve sevgi dolu bir öpücük olmasına dikkat etti ama dudakları onun dudaklarına dokunduğunda içinde bir patlama hissetti. Kollarını omuzlarına sarıp onu kendine çekti ve vücutlarının, ruhlarının birbirine karışmasını istedi. Hafif, çatalı bir inleme boğazına yerleşti.

Lainie onun öpücüğüne karşılık verip kollarını onun boynuna doladı. Killian’ın dili onun dudaklarının arasına girdi. Lainie nefesi kesilmiş gibi hafif bir ses çıkardı ve onun dilini içeri alırken kollarını da ona daha sıkı sardı. Killian’ın sırtına dokunan parmakları titriyordu; Killian o titreşimin yumuşaklığını gömleğinde hissetti. Dilini ve ellerini kullanarak onu kıskırttı, kendi duyularını dört bir yandan saran arzularının birazını ona da hissettirmek istedi.

Lainie ona tepki verdi, başta utangaçça, sonra tutkunun ilk kıpırtılarıyla dolu olarak. Islak dudağının titreşimi Killian’ın kontrolünü yerle bir etmişti.

“Gömleğimi çıkar Lainie,” diye fısıldadı sertçe onun dudaklarına doğru.

Lainie biraz tereddüt ettikten sonra titreyen parmaklarını onun gömleğine götürdü ve düğmelerini çözdü. Killian onu çıkarıp bir kenara attı. Tekrar birleştiler; bu kez daha şiddetliydi, çıplak tenleri birbirine değdi. Lainie’nin vücudunun ıslak sıcaklığı onunkiyile birleşirken tek vücut oldular. Lainie’nin göğüsleri sutyeninin esnek kumaşını zorluyordu, sert uçları ise göğsüne ateş fişkırtan iğne misali dokunuyordu.

Killian onu kendine çekip yuvarladı ve uyku tulumunun yünlü dokusuna yatırdı. Lainie sırtüstü yatmış, sersemlemiş, tutkunun ele geçirdiği gözlerle ona bakıyordu. Killian onu tekrar öptü ve dilinin söyleyemediği tüm şiirsel, romantik düşünceleri ifade etmesine izin verdi.

Lainie yumuşak, nefes alır gibi bir ses çıkardı ve kollarını onun vücuduna sarıp yukarıya doğru yay gibi gerildi. Killian meme uçlarının sertliğinin göğsüne dokunuşunu tekrar hissetti.

Yavaş ol Killian. Killian pürüzlü bir nefes alıp kendini yeniden kontrol etmeye çalıştı. Lainie’nin sutyenini çıkarıp kendini onun göğüslerinin yumuşaklığına gömüp içinde kaybolmak istiyordu.

Killian sarsılarak geri çekildi ve onun çenesini, yanaklarını, şakaklarını öpücüklere boğdu. Dudakları Lainie’nin kadifemsi kulak kıvrımında oyalanıp kulak memesini kemirdi. O ıslak temas Lainie’yi titretti ve Killian’ın altında huzursuzca kıpırdanmasına sebep oldu. O doğal, baştan çıkarıcı hareket Killian’ı şaşkına çevirip kasıklarına yeni bir arzu dalgası gönderdi.

Killian büyük bir çabayla öpücüklerini onun boynuyla sınırlandırıp tadına baktı, dilinin ucunu boynunda, kolyesinin altın zinciri boyunca gezdirdi. Killian onun nabzını öptü, yaşam gücünü kendi hassas dudaklarında hissetti.

Sonra aşağılara inip yüzünü onun göğüslerine kaydırды ama onlara dokunmadan karnının sıcakık yüzeyine indi. Kaburgasının dış hatlarında gezinip diliyle göbeğini gıdıkladı.

Lainie onun kafasını kavrayıp onu kendine çekmeye çalıştı. Killian bu baskıya direndi ve aşağıya kayıp Lainie'nin kot pantolonunun düğmelerini açtı.

Lainie hafifçe kıpırdanıp onu bu kez daha sert çekti. "Hayır... Killian, hayır..."

Killian onun pantolonunu tutup bacaklarından aşağıya, ayaklarına kadar indirdi. Sonra da çoraplarını çıkardı. Killian onun baldırlarını, dizinin çıkıntısını, bacaklarının iç kısmının narin yumuşaklığını öptü. Lainie onun altında kıpırdanıyor, sesli nefesler alıyordu.

Killian dudaklarını Lainie'nin vücudunu ikinci bir deri misali saran garip, pamuklu iç çamaşırında gezdirdi. Koyu tüylerin gölgesi o gergin kumaşın üstünde tümsek gibi görünüyor, o kumaşın altında ne olduğuna dair Killian'a türlü hayaller kurduruyordu. O minicik iç çamaşırını çekip çıkardı. Tüy gibi hafifti ve Killian onu bir teslim bayrağı gibi omzuna attı.

Lainie'nin kasığının yan tarafını küçük, mavimsi bir desen süslemişti. Killian kaşlarını çatarak ona baktı.

"Dövme," dedi Lainie nefesi kesilmiş bir halde ve elleriyle onu gizlemeye çalıştı.

Killian büyülenmiş halde Lainie'nin ellerini geri itti. Yana yatmış sekiz biçiminde küçük, mavi bir şekildi bu. "Nedir bu?"

Lainie küçük bir kahkaha attı. "Sonsuzluğun sembolü. On üç yaşlarındayken yaptırmıştım. Bu da başka bir hata."

Killian uzanıp dövmeyi öptü ve dilini mürekkeple çizilmiş kıvrımlı işaretin üstünde gezdirdi. "Belki de değildir."

Lainie ürpererek onu omuzlarından kavradı ve kısa, keskin tırnaklarını onun tenine geçirdi. Vücudu kaskatı kesildi, bacakları birbirine çarptı. "Hadi, kalk şimdi."

Killian ona bakması için Lainie'nin başını kaldırdı.

Lainie gergin ve hareketsizce uzanmış, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Gözleri eski ve asla unutulmayan bir korkunun kalıntısıyla ardına kadar açılmıştı. Porselene benzeyen narin

teninin yanında gözleri derin, karanlık ve dipsiz görünüyordu. Dudakları öpüşmekten şişmiş, dolgunlaşmıştı.

Killian ona ağır, sakın bir gülücük verdi ve ondan da karşılığını bekledi.

Lainie gergin bir halde alt dudağını ıslatıp gülümsemeye çalıştı. Daha görünmeden kaybolan, dudaklarının kenarında titreşip bir anda beliren bir gülücüktü bu. Lainie odaklanmış ve içten bakışlarını ona yöneltirken kollarını iki yanına yasladı. Göğüsleri aldığı her hızlı ve pürüzlü nefeste inip kalkıyordu.

Killian yükselip onun köprücük kemiğini öptü ve dudaklarını altındaki çukur boyunca gezdirdi. Nazikçe iki parmağını sutyeninin dikkat çekici biçimde esnek olan kumaşından içeri soktu. Onun okşamasıyla Lainie'nin tüyleri diken diken oldu ve tenine yeni, erotik bir doku kazandırdı. Killian o kumaşı Lainie'nin kafasının üstünden geçirip yanına bıraktı.

Lainie güçlükle yutkunup gözlerini ona çevirdi.

Killian da ona bakıp bakışlarını onun boynundan göğsünün kabarıklığına, meme uçlarının pütürlü pembeliğine kaydırıp ve bir süre orada oyalandı.

Killian'ın nefesini kesecek kadar güzeldi. Derinlerde bir yerde hissettiği özlem âdeta acıya dönüşüyordu. Killian o an belli bir sebepten, *bu* sebepten bir araya geldiklerini ve bu kadını hayatının her günü seveceğini anladı.

Killian onu kollarının arasına alıp derin bir öpücük verdi ve kollarını onun çıplak vücuduna sarıp onu iyice kendine çekti. Killian onun teninin yumuşaklığını kendi teninde, parmaklarının narin dokunuşunu sırtında hissediyordu.

Arzu şimşek çakarcasına vücuduna yayılıp vücudunu elektriklendirmişti. Yarı hüsrana dolu bir homurdanmayı, yarı iç geçişi andıran bir ses eşliğinde Lainie'nin kalçalarını kavradı ve vücudunu kendisinininkine çekti. Lainie'nin vücudunun ıslak sıcaklığı Killian'ın sertliğine çarptı.

Öpüşmeleri, vücutları kadar ateşli ve hararetiydi. Killian yavaşça, nefes nefese kalmış bir halde geri çekilip Lainie'nin boynu ile göğüslerini çaresiz öpücüklere boğdu. Dilinin dokunuşuyla Lainie ürperdi ve ona doğru yükseldi. Killian bir elini kaldırıp Lainie'nin sıkı göğüslerine dokundu ve sert, pembe ucunu emip ağzının derinlerine, daha derinlerine götürdü.

Lainie zevkten sessiz, nefesinin kesildiğini gösteren bir sesle uyku tulumunun üstünde gerindi. Killian onun göğüsleriyle oynayıp dişleri ve diliyle meme uçlarını gergin bir sertliğe ulaştırdı. Sonra elini onun karnının o yumuşak kıvrımından bacaklarının arasındaki üçgen biçimindeki ipeksi tüylere götürdü.

Lainie bacaklarını sıkıştırmak istedi.

"Rahat ol Lainie," diye fısıldadı Killian boğuk bir sesle, "bana güven."

Lainie ürpererek iç geçirdi ve bacaklarını gevşetti.

Killian'ın parmakları tüylerin üzerinde gezinip keşfe çıkarcasına aşağıya kayd.

Lainie inledi ve huzursuzca kıpırdandı. "Ah Tanrım! Killian."

Killian kendi adını duyduğunda tutku onu öylesine uyuşturmuştu ki içindeki arzusunun gittikçe büyüdüğünü hissetti. Kasıklarında şiddetli ve sürekli bir sızıya sebep olmuştu bu. Lainie'nin meme ucunu ağzına alıp sertçe çekti.

Parmakları göğüslerinden bacaklarının arasındaki ıslak tüylere, arzusunun kadifemsi özüne kayıyordu. Killian parmağını onun içine soktu ve onun kayganlığını, vücudunun gerginliğini hissetti.

Lainie bacaklarını biraz daha araladı. Kalçaları Killian'ın avuçlarında, elinin hareketine uyum sağlıyordu. Lainie kıvrıyor, inliyor, ellerini onun saçlarında gezdiriyordu.

Lainie daha önce hayatında böyle bir şey hissetmemişti. Bütün vücudu titreyip acı çekti. Derinlerde, var olduğunu bile bilmediği kadar derinde bir yangın başlamıştı. Başta yalnızca küçük, Killian'ın her dokunuşuyla birlikte büyüyen alevlerdi

bunlar. Öyle ki şimdiden ter içinde kalmış, arzudan çılgına dönmüştü. Sanki sahip olduğu her şey Killian'ın güçlü parmaklarının altındaydı, büyüleyici bir şekilde aniden derin, tatlı acı bir arzunun içine düşmüştü. Lainie başını geriye atıp gözlerini kapattı. Süzülüyor, geriliyor, Killian'ın dokunuşunun sıcaklığının tadına varıyordu.

Lainie ona uzanmak, onun kollarında olup ne hissettiğini ona anlatmak istiyordu ama kolları iyice ağırlaşmış ve uyuşmuştu. Lainie hareket edemiyor, nefes alamıyordu. "Killian," diye fısıldadı başını geriye atıp kalçasını onun eline bastırarak. "Bana ne yapıyorsun?"

Killian elini onun meme ucundan çekti. Sertleşen uçları bir anda soğuk bir esintiyle karşılaştı ve o ani değişimle Lainie'nin ürpermesine sebep oldu. Ona doğru gerinip sıcak, ıslak öpücüklerini boynuna kondurdu. "Seni seviyorum," dedi tekrar dudaklarına bir öpücük kondururken.

Bu basit sözcükler Lainie'nin yüreğinde bir patlamaya yol açmıştı. Lainie kollarını onun boynuna doladı ve terli sırtına kenetlenip öpücüğüne daha önce hiç yaşamadığı, hayal bile etmediği bir coşkuyla karşılık verdi. Killian'ın iri bedeni onun bedeninin üstünde açılışı oluşturup yumuşak yatağa iyice gömdü.

Killian'ın elleri onun bedeninde harikalar yaratmaya devam ediyor, Lainie'nin arzusunu acı verici derecede artırıyordu. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyor, pürüzlü nefesi dışında tüm sesleri bastırıyordu. Her an patlayacak gibiydi şimdi.

Öfkeli bir iç geçiriş dudaklarından döküldü. "Evet Killian," diye mırıldandı Lainie. "Şimdi..."

Killian ani bir hareketle pantolonu çıkarıp Lainie'nin üzerine uzandı ve vücudunu kendi vücuduyla örttü. Sıcak, sert gövdesi Lainie'ye yaslanmıştı ve onu yatağa iyice gömüyordu. Lainie bu temasla inledi ve onun sırtını daha sıkı kavradı. Killian'ın bacakları onun bacaklarına dolandı.

Killian'ın vücudu onu yakıyordu âdeta. Penisi Lainie'nin bacaklarının arasındaki hassas, acıyan noktaya baskı yapıyordu. Lainie onun içine girmesini bekledi ama Killian istediğini yapmadı.

Bu da Lainie'yi çılgına çevirdi. Ona kenetlendi, kesik kesik çıkırıklarla onun adını haykırdı. Killian da Lainie'yi öpüp, onu arzudan düşüneye hale getirene kadar onunla oynadı.

Lainie uzanıp onu öperken onun baş döndürücü tadında kendini kaybetti. Daha önce hiç kimse onu bu şekilde öpmemişti ve aniden sebebini anladı. Bu aşkın tadıydı; onun hissiyatı, onun kokusuydu. Aşk denilen şey alyans, peri masalları ve ıslıl ıslıl zırlarının içindeki beyaz atlı prens değildi. Tatlı bir tat, ter kokusu, bazen de ölmek isteyecek kadar derin bir acıydı.

Ve zevkti... Lainie gözlerini kapattı. Tanrım, zevk! Şehveti bir daha asla başka bir şeyle karıştırmayacaktı. Bu arzuydu, tutkuydu. O tutkunun elektrik akımı gibi her yerine yayıldığını, ruhunun ve bedeninin yasaklı köşelerini yakıp şarkı söylediğini hissetti.

Killian onu kavurucu bir sıcaklıkla, aşk, ömür ya da sonsuzluk gibi şeyler düşünmeyi güçleştiren şiddetli bir ihtiyaç hissiyle doldurmuştu. Yürek parçalayacak kadar kısa bir an Lainie bacaklarının arasındaki tatlı acı ve vücuduna yaslanan o sertlikten başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir karanlıkta her şeye hazır vaziyette asılı kalmış gibi hissetti.

Sonra Killian onun içine girdi ve Lainie artık hiçbir şey düşüneye hale geldi. Killian yavaşça ilerleyip onun vücudunun daha da gerilmesine yol açtı, ta ki Lainie böylesi muhteşem bir işkencenin etkisiyle patlayacağını düşünene kadar. Lainie onun adını, ürpermeyi ve inlemeyi andıran küçük bir sesle söyleyip ıslak sırtına yapıştı.

Killian gözlerini kapatıp dirseklerinin üstünde yükseldi ve yüzü Lainie'nin görüş alanını doldurdu. Küçük, ısıltılı ter damlaları alnına yapışmış, yüzüne yapışan gümüş rengi saçlarını ıslatmıştı.

Killian yavaş yavaş hareket ediyor, Lainie'nin önceki zevkini acı dolu, çaresiz ve derin bir acıya dönüştüren sonsuz, zamansız bir ritimle ileri geri gidip geliyordu.

"Aman Tanrım," diye inledi Lainie tırnaklarını onun sırtına geçirip. Kendini Killian'ın vücudunun darbelerine göre ayarlıyor, kendi vücudunun hareketini onunkine uydurmaya çalışıyordu.

Lainie ona daha önce hiç bilmediği bir coşkuyla karşılık verdi. Hiçbir şeyin önemi yoktu, bacaklarının arasındaki o korkunç acı dışında. Lainie ona kenetlendi, yükseldi, kalçalarını onun darbelerini karşılamak üzere kaldırdı. Vücutları birbirine karıştı, kavurucu bir ateşin içinde birleşti.

Lainie ürperti içinde ona yaslanıp kenetlendi, kalçalarını onunkilere sürttü. Aniden onu bu kadar istemek acı vermeye başladı. Buna dayanamıyor, nefes alamıyordu. Alçak, boğuk bir inleme dudaklarının arasından döküldü. Lainie inledi, başını bir yandan diğerine savurdu. Vücudu hazır, serbest kalmak üzere gelmişti. Buna ihtiyacı vardı, Tanrım, hem de şimdi ihtiyacı vardı. Nefes nefese, neredeyse ağlayacak halde ona yaklaştı.

"Ah, Killian," diye inledi. "Aman Tanrım..."

Her şey bir anda oldu, şiddetli, ürpertici bir rahatlamayla nefes nefese kaldığını hissetti. Çılgılık attı, hissettiği yoğun zevk dalga dalga tüm vücudunu sarıp onu güçsüz ve titrer halde bırakırken Lainie ona kenetlendi.

Killian onun rahatladığını hissetti. Penisinin etrafında, onu çılgına çeviren erotik, nabza benzer dalgalanmayı hissetti. Derin, sert bir darbenin ardından kendini onun sıcaklığına, ıslaklığına gömdü ve o ıslak tatlılığın içinde kendini kaybetti. Killian doruk noktadaydı şimdi, vücudunu tümüyle sarsan güçlü bir sıcaklıkla onun üzerine döküldü. Killian kollarını onun kaygan, titreşen vücuduna sarıp boğulan bir adam gibi ona kenetlendi.

Titremesi geçtiğinde Killian onu kendine çekip yüzünü onun boyun kıvrımına yasladı. Uzunca bir süre öyle kaldılar,

ikisi de konuşmuyor, ikisi de buna gerek duymuyordu. Ayaz, serin hava tutkularının kokusuyla ağırlaşmıştı.

Killian nefesini uzun, kısık bir iç geçirişle dışarı verdi. O elektriklenmeden artakalan duygu Killian'ın vücudunu sızlattı, onu daha önce yaşamadığı garip, kalıcı bir duyguyla doldurdu. Kendini... bütün hissediyordu, o boş yıllar bir anda silinip unutulmuştu sanki.

Killian daha önce hiç böyle hissetmemişti, Emily'yle bile. Emily'yle seks yapmak sevgi dolu, nazik, şefkatli bir şeydi ama dürüst olmak gerekirse hep bir şeyler eksikti. Birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra bile bir yanı hep dokunulmaz kalmıştı her nasılsa. Killian da bütün hanımefendilerin böyle olduğunu sanıyordu, böyle olmalıydı.

Lainie de başta öyleydi; ona isteksizce dokunmuş, bacaklarını kasmış, onun dokunuşunun yakınlığından korkmuştu. Ama içindeki ateş korkularını silmiş, o korku gidince de tıpkı Killian gibi cesur, şehvetli ve arzulu olmuştu.

Killian gülümsedi. Dünya ve barındırdığı tüm olasılıklar aniden önüne serilmiş, daha önce hayalini bile kuramadığı bir geleceği ona sunmuştu. Hayatının tıkanıp kaldığını düşünen bir adama yeni bir başlangıç sunulmuştu.

Killian onun sırt çizgisini okşayıp terinin ıslaklığını hissetti. Lainie yavaşça dönüp göz kapaklarını açtı. Gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. Sonra o kadar şaşkın görünmedi. Yanakları kızarmaya başlarken dudaklarına da hafif bir gülümseme yayıldı. Dudaklarının arasından küçük bir kıkırtı yükseldi, sonra hemen alt dudağını ısırdı. "Demek onca heyecan bunun uğrunaymış," dedi.

Killian ona sıırıttı, bunun vahşi, yırtıcı ve umursamaz bir gülümseme olduğunu biliyordu. Şu an kendini gerçekten de çok yırtıcı hissediyordu, bir de istekli. Onu yine istiyordu, lanet olsun, başka bir kadını istemediği ve bir daha da istemeyeceği

kadar istiyordu onu. Onun vücudunu, ruhunu, kalbini istiyordu, hem de ömür boyu. “Pek sayılmaz hayatım.”

Lainie ona ağır, şehvetli bir gülücük verince Killian’ın kanı kaydadı. “Bundan daha iyi hissettiren bir şey var mı ki?”

Killian küçük bir kahkaha atıp onu kendine çekti. “Dilimle sana neler yapabileceğimi tahmin edemezsin.”

“Yanılıyorsun,” diye fısıldadı Lainie boğuk bir sesle ve bacaklarını onun vücuduna dolayıp bileklerini arkasında birleştirdi. “Şu an bunu hayal ediyorum.”

Killian ona küçük bir gülücük verdi ve elini onun karnına kaydırdı. “Ama gerçeği, hayalinden çok daha iyiymiş.”

Lainie onun dokunuşuyla ürperdi. “Bir daha bundan hiç şüphe duymayacağım.”

Yirmi Dört

Gün ışığı ağaçların arasından süzülüp toprağa kayıyor, suyla oynayıp değişken, büyüleyici şekiller çiziyordu. Kahvenin, jambonun ve toza dönüşmüş toprağın hafif, tanıdık kokusu havayı doldurdu.

Killian son malzemeleri de eyer çantasına koydu ve Lainie'ye bakmak için döndü. Lainie ateşin yanına oturmuş, kafasını eğmiş, kazağı da bir omzundan sarkmıştı. Bir çubukla toprağı dürtüyor, tozları kaldırmak için çubuğu toprağın üzerinde çeviriyordu. Sönmeye yakın ateşin son alevleri, ışığını dans eden gölgeler halinde onun yüzüne yansıtıyordu.

Killian onun bu halini görünce çok duygulandı. İç geçirerek başını iki yana salladı. Onunla saatlerce sevişmesine rağmen hâlâ ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Sırtarak ona doğru yürüdü.

Lainie usulca, kafasını kaldırmadan, "Merhaba," dedi.

Killian onun yanına oturup omzuna yaslandı. "Gitmemiz gerekiyor biliyorum ama istersen aklıma daha iyi bir fikir geldi."

Lainie hafifçe ona döndü ve gülümsemeye çalıştı. Gözyaşları gözlerini ıslatıyordu.

Killian'ın gülümsemesi kayboldu. "Pişman mısınız?"

Lainie başını iki yana salladı. Omuzlarının üstünde yumuşak bir çırpınıştan başka bir şey değildi bu. "Asla."

"Ne oldu peki?"

"Kelly'yi düşünüyordum yalnızca." Lainie iç geçirdi, tüm yorgunluğuyla o da Killian'a yaslandı.

Killian onun saçını okşarken hiçbir şey söylemedi.

"O benim canım... Ona hamile kaldığım andan itibaren öyle oldu. Kelly hayatıma girene kadar ben... kaybolmuştum."

O sözlerden sonra aralarındaki sessizlik, yalnızca küçük ateşin çıtırtısı ve rüzgârın uzaklardan gelen fısıltısıyla bölündü. Killian aslında Lainie'nin söyleyecek çok şeyi olduğunu seziyordu. Bu yüzden sessizliğini bozmayıp bekledi, ona kollarının sözsüz rahatlığını sundu.

"Bir süreliğine bana her şeyi unutturdun sen," dedi Lainie usulca. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin. Hayatım boyunca hiçbir şeyi unutmam mümkün olmadı. Geçmişimi, beni sürekli aşağıya çeken karanlık bir çapa misali boynuma bağlı gezdirdim. Ama bu sabah... hiçbirinin önemi kalmadı."

"Belki anlattırsan..."

"Killian, ben çok fazla terapiye gittim, tesisatçıya bile geçmişimi anlatabilecek durumdaydım. Bir şeyleri unutmana yardımcı olacak şey konuşmak değil, yerine koyabileceğin başka bir anı, yeni bir an." Lainie dönüp kocaman, parlak gözlerle ona baktı. "Sen şu an bana bunu veriyorsun Killian. Ve ben hayatım boyunca bunun değerini bileceğim."

Killian onun yüzüne dokundu ve Lainie'nin söylediklerini olduğu gibi kabul edip sorunun kendiliğinden kaybolmasına izin verebilmeyi diledi. Ama aniden ona ihtiyaç duydu, onu içine çekip onunla ilgili her şeyi öğrenmek istedi. Sormasına fırsat kalmadan Lainie ona yaslandı, o kadar yakındı ki gözlerindeki acıyı görebiliyordu şimdi.

“Ben...” Lainie bakışlarını yere indirip alt dudağını ısırıldı. “Ben... sana hayatımı anlatmak istiyorum.” Sonra da anlamsız bir kakhaha atmaya çalıştı. “Kiminle birlikte olduğunu bilmelisin.”

“Lainie...”

Lainie parmağını onun dudaklarına bastırıp başını iki yana salladı. “Bana engel olma Killian. Bunu daha önce yapmadım, gerçek anlamda yapmadım hiç. Üstünkörü anlattım ama asla gerçekten paylaşmadım. Seninle...” Lainie başını kaldırıp gözlerine baktı. “Seninle farklı olsun istiyorum.”

Killian kaskatı kesildi. “Tamam.”

“Her şeyin bu kadar öngörülebilir olmasını istemiyorum ama ailemle başladı sıkıntılar.” Lainie şiddetle ürperdi ve bakışlarını kaçırıp uzaktaki gölete baktı. “Çok gençlerdi ve çocuk yapmamaları gerekiyordu. Eroin bağımlısıydı ikisi de. Ben de bu yüzden hayatımın ilk haftasını madde yoksunluğu çekerek geçirmişim.” Lainie acı dolu bir kakhaha daha attı. “Ne şanslıyım, değil mi? Her neyse, bana bakmaya çalıştılar ama tabii yapamadılar ve bir gün, ben on yaşındayken kaçıp gittiler.”

Killian kaşlarını çatı. “Tanrım...”

“Annem birkaç ay sonra aşırı dozdan ölü olarak bulunmuş ama babam...” Lainie omuz silkti. “Hiç geri dönmedi. Ondan sonra devlet beni bir koruyucu ailenin yanından diğerine yerleştirdi. Yıllarca sürdü bu. Başta ayak uydurmayı deniyorsun ama bir süre sonra umursamıyorsun.” Lainie başını kaldırıp iç parçalayacak kadar dürüst gözlerle ona baktı. “Ondan sonra kendimi eğlenceye verdim. Yıllarca uyuşturucunun etkisinde gezdim, umursamadım, umursanmadım. Geceleri şehrin sokaklarında dolanıp duran milyonlarca çocuktan biriydim. Tek başına...”

“Ve o gecelerin birinde... tecavüze uğradım. Çok berbat bir sahneydi, aptalcaydı. Bir partideydim, kalabalıktı, çok gençtim ve benden yaşça büyük birkaç adamla tanıştım. Kafaları bulduk ve...” Lainie bakışlarını kaçırıp, gözleri dökülmeyen yaşlarla

doldu. Sesi fısıltıya dönüştü. “Benim gibi bir kızın hayır demeye hakkı olmadığını düşünüyorlardı.”

Killian ona baktı ve genç bir kızın acısını ve korkusunu buz gibi dalgalar halinde içinde hissetti. Bir şey söylemek, onu rahatlatmak istedi ama çok boş ve anlamsız olurdu bu. O yüzden bir şey söylememeyi tercih etti.

Uzunca bir sessizlikten sonra Lainie anlatmaya devam etti. “Uzun süre ben de kendimi o adamların söylediği gibi gördüm. Böylece kendimi sonu gelmez bir intihar düşüncesinin içinde buldum, beni sürekli aşağı çeken ve parmaklıkların arkasında son bulan bir düşünceydi bu. Gariptir ki beni kurtaran da o parmaklıklar oldu. Sonunda kendimi ait hissettiğim bir yer bulmuştum, en azından ben öyle düşünüyordum. Ah, başta gardiyanlarla vahşi bir kedi gibi didişip durdum tabii ki... Ama seni kontrol altında tutmanın yollarını biliyorlar.

“Sonra bir gün her şey değişti.” Lainie gülümsedi. Dudaklarının, o ılık ılık parlayan gözlerine de yansıyan hüznüle kıvrılmasından ibaret bir gülümseme idi bu. “Enstitünün baş psikiyatru Dr. Gray bunun benim hatam olmadığını, her kadının hayır demeye hakkı olduğunu söyledi. Uzun zaman aldı, hem de çok uzun zaman aldı ama bir süre sonra ona inandım. Hayatımın kontrolünü ele almayı ve her şeye yeniden başlamayı o öğretti bana o. Genel Eğitim diye bir belge alıp hastanede yazı yazmaya başladım. Geçmişe hiç bakmamaya çalıştım ama bazen geceleri...”

Lainie dönüp ona baktığında Killian onun gözlerindeki tepkiyi gördü. Killian’ın geri çekilmesini, ona göre biri olmadığını söylemesini bekliyordu.

“Lainie,” dedi usulca, başını iki yana sallayarak. “Seni seviyorum.”

Lainie titrek bir gülücük verdi. “Bunu duymak için ne kadar beklediğimi bilemezsin.” Lainie gözlerini kapattı. “Bu büyük haksızlık.”

“Nedir o?”

Lainie gözlerini açtı. “Seni şimdi, yüz yıl geçmişte bulmam.”

Söyledikleri Killian’da büyük bir darbe etkisi yarattı. Aniden Lainie’nin söylediklerini düşündü; eroın bağımlıları, yoksunluk, koruyucu aileler, psikiyatrlar, belgeler... Hepsi yeni, dehşet verici bir anlam kazandı. Daha önce onun için pek anlam ifade etmeyen kelimeler şimdi birçok anlam kazanmıştı. Killian hiçbir şey söylemeden ona baktı. Kocaman, bağışlanamaz bir yük ciğerlerine baskı yapıp onu boğuyordu sanki.

Tanrım, bu gerçektir.

“Ne oldu Killian?”

Killian nefes alamıyor, düşünemiyordu. Dehşet içinde ona bakıyordu yalnızca. “Gerçek, değil mi? Ağzından çıkan çılgınlıkların hepsi gerçek. Sen gerçekten gelecekte geldin ve evde seni bekleyen bir kızın var.”

Lainie başını salladı. “Doğru.”

Killian öne eğildi ve yüzünü ellerine gömdü. “Ah, Tanrım...”

Lainie onun sırtına dokundu. “Killian?”

Killian kendini ondan kurtarıp körü körüne ileri atıldı. *Doğru. Doğru.* Lanet olası kelimeler kafasının içinde dönüp durdu ve her nefesinde kalbine bıçak gibi saplandı. Sonunda rüyalarının kadını bulmuştu ve o da... hayalden başka bir şey değildi. Buraya bir anlığına, bir dakikalığına gelmişti, Killian’ın yüreğini göğsünden çıkarıp ikiye ayırmasına yetecek kadar... Sonra çekip gidecekti.

Onu bırakacaktı. Killian gözlerini sıkıca kapattı ve son on beş yılda nasıl bir hayat yaşadığına dair korkunç görüntüler gözünün önüne geldi. Sonra da Lainie geldiğinden beri ne kadar farklı şeyler yaşadığını düşündü. Lainie yanında ışık getirmiş, Killian’ın ruhundaki çirkinliği görmesine ve bunu değiştirme çabası içine girmesine yardım etmişti. Ama Killian onun için değişmişti, lanet olsun, sadece onun için. Ve şimdi o olmadan eski hayatına devam etmesini bekliyordu.

Killian bunun ona nasıl bir acı vereceğini hayal bile edemiyordu.

Evet, hayal edebilirsin, diye düşündü duygusuzca. Ne kadar acı vereceğini çok iyi biliyordu. Daha önce de yapmıştı bunu... Emily öldüğünde.

Killian, Lainie'ye baktı ve onun ateşin yanında oturmaya devam ettiğini gördü; gözyaşlarının ıslattığı yüzü ve titreyen, hüznü dolu dudaklarıyla.

Lainie'nin görüntüsü gözlerinin önüne gelip ruhuna yerleşti. Killian yaşadığı süre boyunca bu anı unutmuyacaktı. Çok geç bulduğu aşkına tutunmasını sağlayacak desteklerden biri olacak, Lainie'nin konuştuğu anılardan biri olarak kalacaktı hep zihninde.

Killian çaresizce dönüp doğuya baktı.

Bir yerlerde, en fazla elli kilometre ötede yıldırımların düştüğü kayalık çöl yukarıya doğru yükseliyordu. Lainie'yi ondan alıp götürecek olan o eğimli, pürüzlü kırmızı taş duvar...

Killian bunu yapıp yapamayacağını düşündü aniden. *Yapmalı mıydı?*

Yanıt, rüzgârın o muzip sesiyle birlikte gelip içini vahşi, mantıksız bir ümitle doldurdu. Tek yapması gereken kayalıkların yolunu şaşırmak ya da pazar günü oraya geç varmalarını sağlamaktı. Böyle bir şeydi yapması gereken...

Lainie aniden onun yanında belirdi. Sis bulutunun arasında yıpranmış mavi gömleğine dokunan Lainie'nin o açık tenli, küçük elini gördü. Bu nazik, sevgi dolu, yumuşak dokunuş Killian'ın ömrü boyunca hayalini kurduğu her şeydi.

"Gitmeliyiz," dedi usulca başını kaldırıp ona bakarak. "Önümüzde uzun bir yol var."

Dikkati dağılan Killian da yanıt verdi. "Evet, tabii."

"Bugün benim önden gitmemde bir sakınca var mı? Ben... Ben kollarını vücudumda hissetmek istiyorum."

“Elbette,” diyen Killian onun çenesine dokundu ve gözyaşı döktüğüne işaret eden o parlak izleri gördü. Killian o an ne yapması gerektiğini anladı. Yapabileceği bir tek şey vardı ve bunun için cehenneme de gitse umurunda değildi artık. Kahraman olmak gibi bir niyeti yoktu. “Bütün gün sana sarılacağım ve seni hiç bırakmayacağım.”

Lainie çöle baktığında atın kulaklarının tüylü, kıvrık uçlarından başka bir şey görmedi. Biraz ötede altın sarısı, kahverengi ve kızıl renklerdeki dünya bulutsuz mavi göğün altında süzülüyordu. Sıcak gün ışığı yüzünü yakarken terli ve kaşındıran kazağı vücuduna yapışmıştı. O kadar yorgundu ki önlerindeki ıssızlığın ortasında küçük, davetkâr bir kulübenin hayalini kuruyordu âdeta.

Lainie gözlerini kapatıp arkasına yaslandı ve Killian’ın kollarının onu yatıştırmasını bekledi. Ama ona rağmen gerçek anlamda rahatlayamıyordu. Yüreğini dağlayan kaybetme duygusundan başka bir şey hissedemiyordu.

Onu bırakacaktı. Yakında... Tam bulmuşken.

Haksızlıktı bu ve dara düştüğü anlarda tutunduğu öfkesinden artakalanları toparlayabilmeyi diledi. Sinirlenirse, ciddi anlamda sinirlenip bağırıp çağırırsa o zaman belki rahatlardı.

Ama içinde öfke kalmamıştı. Artık ne neşe vardı ne de saldırgan bir ruh hali. Yalnızca çaresizlik, bulmayı hiç ümit etmediği bir şeyi kaybetmenin sıkıntısı vardı.

Tanrı ondan hiç hayal etmediği bir şey istiyordu, başka hiçbir kadının karşı karşıya kalmadığı şekilde bir seçim yapmasını istiyordu. Ya Killian’la kalacak ya da çocuğuna gidecekti ama ikisine birden sahip olamayacaktı. Ve Killian’ı çok sevmesine, tüm benliğiyle sevmesine rağmen burada kalamaz, onu bebeğine tercih edemezdi.

Tanrım, bu çok büyük bir haksızlık...

Killian'ın elleri onun vücudunda gezindi. Parmaklarını kazağının sarkık yakasına geçirip asıldı. Kazak kollarından aşağıya kaydı ve kırmızı bir iplik yığını gibi kucağında birikti.

Lainie sıcaklığın o ani değişimiyle ürperdi ve etrafına baktı. "Killian..."

"Şşşt," diye fısıldadı Killian onun kulağına. Nefesi tepedeki gün ışığı kadar sıcaktı.

Elleri bilinçli olarak yavaşça hareket edip onun karnına, sonra da terden ıslanmış sutyenine doğru kaydı. Parmaklarının pürüzlü uçları kalın askıların altına kıvrıldı, onları da omuzlarından aşağıya indirip tenine hafifçe değecek şekilde bıraktı. Sonra elleri bir an için kayboldu, sonra kollarının altında tekrar göründü. Killian sutyeni tutarken esnek kumaş göğüslerini sıkıca sardı.

Killian sutyeni Lainie'nin beline kadar indirdi. Lainie sıcak güneşin altında özgür ve çıplak kalan göğüsleriyle ona yaslandı. Hoş ama aynı zamanda yasak bir duyguydu bu ve ensesinde hissettiği nefesinin ıslak sıcaklığı ve belini saran kolların gücü dışında ona her şeyi unutturmuştu.

Killian'ın parmakları onun çıplak karnında gezinip tüylerini diken diken ediyordu. Avuçları, göğüslerini sıkıca kavramış, başparmakları meme uçlarında gezinerek onları sertleştirmişti.

Lainie gözlerini kapatıp onun verdiği hissin tadına vardı. Dokunulmak, okşanmak, ilgi görmek ve korunmak çok güzeldi. Heyecanına heyecan katan müstehcen bir yanı da vardı. Böylesine ıssız bir çölün ortasında çıplak ve savunmasızdı...

Killian'ın elleri göğüslerinin altından meme uçlarına uzandı, yalnızca meme uçlarına. Parmakları pembe uçlarını kavramış, onlarla oynuyordu. Ateşli bir arzu Lainie'nin bacaklarının arasına yerleşip damarlarındaki kanın hızlanmasını sağladı. İç geçirmeye daha fazla benzeyen hafif, belli belirsiz bir kahkaha attı.

Killian onun ensesini öpüp dilinin sert ve ıslak ucunu onun teninde gezdirdi. O karmaşık duygular Lainie'nin ürpermesine

sebebe oldu: çıplak tenine vuran sıcak güneş, etinde hissettiği dilinin ıslaklığı, sırtına dokunan gömleğinin kaba kumaşı, ametist taşın ağırlığı. Killian'ın elleri şimdi göğüslerinde daha da büyük bir şevkle geziniyor, meme uçlarını onu nefessiz bırakana kadar çekiştiriyordu.

Killian onun arkasından alçak bir sesle atı yönlendirdi ve at hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti.

Lainie eyerin üstünde zıpladı ve deri, kasıklarına doğru kıvrıldı. O temasla birlikte zevkten inlemeye benzer bir ses çıkardı.

Vücudunu eyerin sert derisine doğru çekmişti. Altındaki atın adımları, göğüslerinin üzerindeki Killian'ın elleriyle uyumlu biçimde hareket ediyordu. Vücudunda bir duygu patlaması yaşarken başı döndü ve sersemlediğini hissetti.

Bacaklarının arasında bir sıcaklık yayılırken Killian'ın adı dudaklarından döküldü.

Killian o anda boğuk bir sesle atı durdurdu.

At durdu ve Lainie, Killian'a uzanmak için hemen döndü. Lainie nefes aldı, gözlerini açıp hafifçe kirpiklerini kırıştırdı. Vücudu uyuşmuştu, onun dokunuşunu özlüyordu. "Ne..."

"Şuraya."

Killian ellerini kaldırmış, yanında duruyordu. Lainie bacaklarını sarkıtıp kendini onun kollarına bıraktı. Killian onu kucaklayıp sıkıca sarıldı. Islak, terli kokusu Lainie'nin tüm duyularını sarmıştı. Kendine engel olamıyordu. Arzu, bacaklarının arasında yakıcı bir alev gibiydi. Öne doğru eğilip vücudunu onunkine yasladı ve Killian'ın arzusunu hissetti. Killian bir kolunu onun omzuna atıp onu kendine çekti. Lainie, göğüsleri onun üst koluna çarparken başını geriye attı. Killian dizginleri bir kazığa bağladı.

Kazık mı?

Lainie aniden etrafına baktı ve önlerindeki küçük kulübeyi ilk kez fark etti. Dik bir taş duvara yaslanmıştı ve ön kapısı kırık

menteşelerle zar zor ayakta duruyordu. Kırık tuğlalar tırtıklı bacanın dibine saçılmıştı.

Killian'ın sesi Lainie'nin kulağında, "İşte, geceyi geçireceğimiz evimiz," diye gürlledi ve hemen ardından onu kollarına aldı. Lainie kahkaha atıp kollarını onun boynuna sardı. Nerede olduklarına dair tüm düşünceler bir anda kaybolup uyanmaya başlayan arzuların altına gömüldü.

Killian düştü düşecek halde kapıya tekme attı. Kapı gıcırdayarak içeriye doğru savrulup duvara çarptı. Kirişlerden sağanak halinde dökülen tozlar moloz kaplı zemine pıtır pıtır düştü. Mayhoş küf ve eski toprak kokusu odayı doldurdu.

Birbirlerini şiddetli ve çaresiz öpücüklere boğarlarken Lainie'nin boynundaki soğuk metal Killian'ın sıcak etine sürtündü. Killian'ın elleri aniden her yerinde gezinmeye başlamıştı, onu okşuyor, hissediyor, sürtünüyor, meme uçlarını sertleştiriyordu. Lainie ona yaslanıp ağır, sızlayan göğüslerini onun gövdesine yasladı. Gömleğinin kaba kumaşı Lainie'nin meme uçlarına sürtünüp onlara sataşıyor gibiydi.

Killian o temasla alçak, homurtulu bir ses çıkardı ve Lainie'nin fermuarını açmaya çalıştı. Bakır düğmeler serbest kalırken yıpranmış kot pantolon da karnını açıkta bıraktı. Serin hava Lainie'nin tenine üfleyip tüylerini diken diken etti.

Lainie saf ve şiddetli denebilecek bir şehvet duydu. Killian'ın gömleğinin yakasını kavrayıp aceleyle düğmelerini çözdü. Onun tenini kendi teninde hissetmek, tatlı ve tuzlu tadına varmak için yanıp tutuşuyordu. Killian gömleğini çıkarıp bir kenara fırlattı. Lainie o soluk mavi kumaşın havada uçtuğunu güçlükle fark etti; gömlek kütük yatak direğine düşüp yere kaydı.

Killian onu duvara dayadı. Lainie de sırtı duvarda Killian'ın pantolonunun düğmelerine uzandı ve pantolonu onun uzun ve kaslı bacaklarından çıkardı.

Öpüşmeye devam ederken elleri birbirinin vücudunu keşfetmeye devam ediyor, kovboy çizmelerini, çoraplarını, iç

çamaşırlarını çıkarıp fırlatıyorlardı. Sonra Killian'ın elleri tekrar onun göğüslerini buldu, tüylerini diken diken eden muhteşem şeyler yapıp içini arzusuyla doldurdu.

Killian nefes nefese kalmış bir halde yavaşça geri çekildi. "Yatağa geçmek ister misin?"

Lainie arkasındaki çökmüş yatağa baktı. Yatak sararıp tozlanmıştı ve hiç davetkâr görünmüyordu. Onu kullanmak için uyku tulumlarını üzerine sermeleri gerekirdi. "Hayır," dedi boğuk bir sesle ve ona uzandı. "O kadar bekleyemem."

Lainie'nin dokunuşuyla Killian ürperdi. "Tanrım, Lainie..." Killian kumaşın yırtılma sesiyle birlikte iç çamaşırını sertçe çıkarıp omzuna attı. Lainie onu omuzlarından kavrayıp kendine çekti. Geriye doğru tökezleyip duvara çarptılar. Kıymıklı kütük duvar Lainie'nin tenini çizdi ve kafasına çarptı ama Lainie bunun neredeyse farkına bile varmadı. Fark ettiği tek şey doyuma ulaşma ihtiyacıydı. O duygu içinde büyüüp kanını kaynatıyordu.

Killian'ın elleri onun sırtından aşağıya süzülüp kalçasında durdu. Killian onu kaldırdı. Lainie de kollarını onun boynuna dolayıp bacaklarını beline sardı ve kendini onun kaygan penisine doğru indirdi.

Killian onu tekrar duvara yasladı ve çok daha derine girdi. Vücudunu onun vücuduna bastırıp arzusunun gizli, hassas özüne indi. Lainie vücudunda bir duygu patlaması yaşarken nefessiz kalıp kıvranmaya başladı.

Bir çığlık boğazından yukarıya doğru yükselerek onu şaşkına çevirdi. Lainie kendini tutmaya çalıştı ama o kadar güçlü kalmamıştı. Tek düşünebildiği vücudu ve Killian'ın ona hissettirdiği şehvetli şeylerdi. Lainie ona kenetlenip tırnaklarıyla onun terli sırtını çizdi. Killian'ın her darbesinde nefesi kesiliyor, kıvrılıp onun darbelerine ayak uyduruyor, kaygan, titrek vücudunu onunkine bastırıyordu. Arkalarındaki duvar çatırdayıp sarsıldı, tepelerinden saçlarına tozlar ve kırıntılar yağdı. Toz ve

ter kokusu birbirine karışıp tutkunun tatlı kokusuyla birleşti ve havayı iyice ağırlaştırdı.

Çılgınca bir ritimle sallanıp kıvranıyor, birbirlerine saldınyorlardı. Lainie ona kenetlenmiş, onun hareketlerine ayak uydurmaya çalışırken Killian da daha sert darbelerle içine girip çıkıyordu. Lainie ona hiç çekinmeden tepki veriyor, hareketlerini karşılıyor, bacaklarını onun kalçasına dolayıp kollarını boynuna sarıyordu.

Bir an için her şey vücutlarının birleştiği, tenlerinin birbirine mühürlendiği bir noktaya çekildi. Lainie'nin teni yanıyor, nefes alamıyor, onu istiyordu. Bacaklarının arasındaki acı yoğunlaşmış tatlı ve ağır bir şeyden zonklayan, umutsuz bir acıya dönüşüyordu.

"Aman Tanrım, Killian..." Lainie başını geriye atıp gözlerini kapattı.

Killian onun boynunu, her yerini sıcak, ıslak öpücüklerle boğarak tenini alev alev yaktı. Sonra bir memesini ağzına alıp sertçe ısırıldı ve diliyle sertleşen ucunu emdi.

Rahatlama daha önceki gibiydi ama bin kat daha yoğundu. Kasılıp ürperdi ve boğuk, nefes nefese kalmış bir halde onun adını sayıkladı. Vücudu kocaman, kara bir boşlukta dönüp duruyordu sanki. Lainie yavaş yavaş dünyaya geri döndü. Gözyaşları gözlerine batmaya, şakaklarından aşağı akmaya başladı.

Sonunda, yaşadıkları tutkunun etkisiyle sarsılmış bir halde Lainie başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Killian'ın gözlerindeki hüznü, sevgi dolu bakış neredeyse yüreğini parçalıyordu. Aralarındaki her şey o bakışta duruyordu; aşk, tutku... O bakışın altındaysa aralarında şu an olanın ötesinde bir şey olmayacağını o karanlık hissiyatı yatırıyordu.

Lainie'nin içini bir çaresizlik sardı. Hayatı boyunca bu anı, bu duyguyu beklemişti. O duygunun keyfine varmak, kaliteli ve yılanmış bir şarap misali tadını çıkarmak istemişti. Ama şimdi yapamıyordu. Onu hızla kavramak, toza dönüşmeden önce artakalanları kapmak zorundaydı.

Yeni âşıklar gibi sarılıp konuşmalı, kahkahalar atmalıydı. Ona söylemek istediği çok şey, hayatına dair sormak istediği bir sürü soru vardı. Ama hiçbirinin önemi yoktu; böyle şeyler yalnızca birlikte gelecek kurmak isteyen çiftler için önemliydi. O ve Killian ise yalnızca geçmişi yeniden yaşıyordu. Gidebilecekleri bir yer yoktu.

Lainie iç geçirip başını onun ıslak gövdesine yasladı ve gözlerini kapattı. Birbirlerine kenetlenmişlerdi, tutkularının o tatlı kokusu nemli havada asılı kalmıştı ve şimdiden kilometrelerce uzaklaşmış gibilerdi. Neşeleri kaçmıştı, yaşadıkları şeyin geçici olduğu, çok yakında biteceği yönündeki kederli, iç karartıcı farkındalığa varmışlardı.

Lainie boğazındaki yumruyu yuttu ve ıslak, dalgalı saçlarını geriye attı. Kalçasını kavrayan Killian'ın eli gevşedi ve Lainie ondan uzaklaştı. Çıplak ayakları boğuk bir pat sesi eşliğinde yere değdi.

İnanılmaz derecede ağırlaşan başını kaldırdı. Bakışları kenetlendi ve Killian'ın koyu gözlerinde kendi acısını ve pişmanlığını gördü. Gülümsemeye çalıştı. "Beni gerçek bir sürtüğe çeviriyorsun Killian."

Lainie onun gülümsemeye çalıştığını ama yapamadığını fark etmişti. "Ömrünü bana ver ve neler yaşayacağını gör."

Bu kelimeler Lainie'nin yüreğini paramparça etti. "Yapma," dedi usulca. "Bunu benden isteme Killian. Evde bana ihtiyacı olan bir bebeğim var benim."

"Benim de sana ihtiyacım var."

O çaresizlik büyüdü ve Lainie'nin vücudundan içeri süzülde, Lainie iyice gevşeyene kadar. Konuşmak için neredeyse tüm enerjisini harcadı. "Benim de sana ihtiyacım var ama tek yapabileceğimiz sahip olduğumuz zamanın tadına varmak. Bizim için bundan fazlası olamaz."

Lainie onun yanından geçip kıyafetlerini almak için döndü. Yakınlıkları da tam o anda yok olup parçalara bölündü. Lainie

aniden kendini yapayalnız hissetti, hayatı boyunca hissettiğinden çok daha yalnız...

Bir, hatta iki adım atmıştı ki Killian onu durdurdu. Elinin onun koluna dokunuşu, şu anda ihtiyacı olan tek şeydi. Küçük, çaresizlik dolu bir ses dudaklarından dökülürken Lainie arkasına dönüp kendini onun kollarına bıraktı. Killian ona öyle sıkı sarıldı ki Lainie nefes alamadı ama önemi yoktu.

“Tanrım, Lainie,” diye fısıldadı boğuk bir sesle onun kuşağına. “Biz ne yapacağız?”

Lainie ona kenetlenip yüzünü onun boyun kıvrımına yasladı, teni Lainie'nin gözyaşlarıyla kayganlaşmıştı. “Bilmiyorum.”

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca çıplak, birbirlerinin koluna kenetlenmiş olarak kaldılar. İkisi de birbirini ilk bırakan olmak istemiyordu ama şimdi bile, onun kollarında Lainie kendini yıllarca uzakta hissediyordu. Uzansa bile ona dokunamayacakmış gibi.

Sonunda sessiz bir işaret gelmiş gibi ikisi aynı anda geri çekildi. Lainie anında teninin ürperdiğini hissetti ve bir daha ısınması mümkün olur mu, diye düşündü. Yatağın dibindeki kot pantolonuna uzandı. “Ben ortalığı toparlayıp ateş yakayım. Sen de gidip ata bak.”

“Olur.” Killian kendi iç çamaşırı ve pantolonuna uzanırken bu kelime derin bir iç geçiriş gibi döküldü dudaklarından.

Lainie kot pantolonunu koluna atıp çoraplarına uzandı. Biri kotunun yanında duruyordu, diğeriye çürük yatak başından aşağıya sarkmıştı. Lainie yatağa doğru gidip bacaklarını tahta çerçeveye yasladı ve çoraplara uzandı.

Lainie şeffaf bir kâğıdın hışırtısına benzer bir ses duydu. Eli çorabın üstündeyken durup kaşlarını çatı. “Duydun mu...”

İğne batmasına benzer keskin bir acı bileğine saplandı. Çılgılık atıp geriye doğru sendeledi.

“Ne oldu?”

Lainie eğilip yatağın altına baktı. “Bir şey beni ısırdı.”

Yatağın altında kapkara gölgeler toplanmıştı. Lainie o garip sesi tekrar duydu. Bir şey hareket etti.

Killian hemen yanına geldi ve onu yataktan uzaklaştırdı. Lainie geriye doğru tökezledi.

Gölgelerin arasından ince, saman rengi bir böcek çıktı. Ağır ağır hareket ediyordu, altı bacağı tek bacak işlevi görüyordu âdeta. Kafasının üstünde iki tehlikeli kısıkaç vardı. Uzun, çatallı kuyruğu vücudunun üstüne doğru kıvrılmıştı ve ucunda da sivri, tüylü bir iğne vardı.

“Aman Tanrım,” dedi Killian. “Akrep.” Hemen kenara çekilip kovboy çizmesini aldı ve topuğuyla akrebe ölümcül bir darbe attı.

Lainie’nin bir şey söylemesine fırsat kalmadan Killian yataktan kirli bir örtü alıp Lainie’nin omuzlarına sardı. Eski yünün mide bulandırıcı ve ekşi rutubet kokusu burun deliklerine doldu. Killian onu kollarına alıp kırık kapıdan dışarı taşıdı. Bakımsız avluya çıkıp derenin yanına diz çöktü ve Lainie’nin ayaklarını serin suya daldırdı. “Burada kal.” Killian ayağa fırlayıp ona sırtını dönmeye yeltendi.

Lainie onu bileğinden sıkıca kavradı ve tırnağını derisine sapladı. Killian duraksadı ve ona baktı. “Zehirli olanlardan mı bu?” Lainie o soruyu güçlkle sorabildi. Sesi zayıf, çaresiz ve korku dolu çıkmıştı. Tam da hissettiği gibi.

Killian’ın yüzündeki bakış Lainie’nin ihtiyacı olan tüm yanıtı vermişti ona. “Burada dur,” dedi boğuk bir sesle. “Kulübeyi hazırlayacağım senin için.”

“Ben geceyi burada geçireceğim.”

“Yatağa ihtiyacın var,” diye yanıtladı usulca ve Lainie o sözlerde dile getirilmemiş binlerce kelimenin yankısını duydu.

Aniden Viloul’a’nın kehaneti aklına geldi. *Biri ölecek.* Lainie ürperdi ve kollarını çıplak bedenine sarıp suyun altında ışıldayan ayağa baktı. Garip bir şekilde başka birinin ayağı, başka birinin sorunuymuş gibi hissetti bunu.

Sonra bileğinin alt kısmında hafif, can sıkıcı bir acı hissetti ve bu defa başının gerçekten belada olduğunu anladı. Güneybatı Amerika'yla ilgili sayısız araştırma yapmıştı ve akreplerin çöldeki en tehlikeli hayvanlar olduğunu biliyordu.

Yetişkinler nadiren ölüyor, diye hatırlattı kendine.

Nadiren.

Lainie gözlerini kapatıp başını eğdi ve kaba yün örtüyü omuzlarına sıkıca sardı. İstatistikler onun istediği ölçüde rahatlatıcı değildi.

“Asla,” dedi biraz histerik çıkan bir kahkahayla. “Yetişkinler asla ölmez deseler daha iyi olurdu.”

Lainie derin bir nefes alıp sakinliğini korumaya çalıştı. Bu acıyla başa çıkabilirdi. Lanet olsun, çocuk doğurmuştu o. Her acıyla başa çıkabilirdi artık.

Zaman bir an için ellerinden kayıp gitti. Aniden kafasını kaldırıp gözlerini kırıştırdı. Uykuya dalmış gibi hissetti ama uyduğunu düşünmüyordu. Çöldeki o bulanık kum ve taş yağmuruna baktı. Tepede gökyüzü öyle maviydi ki gözleri acıyordu. Titreyen elini gözlerine siper etti ve tekrar kulübeye baktı.

Killian gideli ne kadar olmuştu? Beş dakika mı, on mu? Bir saat mi? Hiçbir fikri yoktu. Lainie güçlükle yutkunup korkusunu kıyıda tutmaya çalıştı.

Bileğindeki acı giderek hafıfledi. Akrebin soktuğu yeri incelemek için ayağını sudan çekmeye çalıştı ama hareket edemiyordu. Bacağı uyuşmuş, taş gibi ağırlaşmıştı.

Felç olmuştu. Bu kelime onu ezip içinde öyle derin, karanlık ve ilkel bir korku uyandırdı ki nefes alamadı. Kalbi göğüs kafesinin içinde patlamış, damarlarındaki kan inanılmaz bir hızla akmaya başlamıştı.

“Sakin ol,” dedi kendi kendine sertçe. “Soğuk su yüzünden oluyor.”

Lainie bileğini kavrayıp toprağın üstüne çekti. Bilek kemiğinin altındaki boşlukta iki kırmızı iz narin teni lekelemişti ama iltihap ya da şişlik yoktu.

Bu iyiye işaret olmalı, diye düşündü.

Ama felç olmuştu.

Lainie o dehşet verici düşünceyi ürpererek zihninden atmaya çalıştı. Ama kolay kolay gideceğe benzemiyordu. Tekrar gelip duruyor, düşüncelerine sızıp içini garip bir korkuyla dolduruyordu. Aniden orada daha fazla duramayacağını, toprak parçası gibi öylece oturamayacağını anladı. Hareket etmeli, kendini yürümeye zorlamalıydı.

Kıyıdan uzaklaşıp tökezleyerek ayağa kalktı. Bacağı uyuşmuştu ama felç olmamıştı. Gerçekten odaklanırsa yürüyebilirdi. Bu düşünce üzerine yoğunlaşıp biraz sakinleşti. *Tanrı'ya şükür.*

Yün örtüye sarınıp yaralı ayağını Viktorya Dönemi'nin Quasimodo'su gibi sürerek kulübeye döndü. Killian'a seslenmeye çalıştı ama yapamadı. Dili de iyice ağırlaşmış, bacağı gibi uyuşmuştu.

Tanrım, bana neler oluyor?

Şiddetle ürperdi ve aksak adımlarla ilerlemeyi denedi. Tam kulübeye vardığında kapı tekrar açıldı ve karşısında iki adam belirdi.

Lainie ikinci adamın kim olduğunu merak ederek kaşlarını çatı.

"Layniiii?" Bu kelime (Kendi adı mıydı yoksa bu?) ona sonsuz bir karanlıktan gelmiş, müziğin son notaları gibi esnemişti. Tanıdık bir sestiydi.

İki bulanık adam birleşip üzerinde kot pantolondan başka bir şey olmayan uzun boylu, saçları gümüş renkli tek bir adama dönüştü. Onu tanıması birkaç saniye sürdü. Zihni garip bir şekilde durmuştu. *Killian.*

Gülümsemeye çalıştı ama yüzü hareket etti mi etmedi mi, bilemedi. Söylemek istediği kelimelerin ancak yarısı dudaklarından döküldü. Ne demek istediğini de bilmiyordu zaten.

Killian konuştu. Lainie onun gür, çakıllı sesini duydu ama kelimeler anlamsızdı. Gözlerini kırıştıtırıp neler olduğunu, ne hissettiğini anlamaya çalıştı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki başka bir şey duyamıyordu. Gözünün önüne, kalbi *Alien*'daki gibi patlayıp göğsünden fışkırmış gibi bir görüntü geldi.

Nefes alamıyordu. Görünmez eller acımasızca boğazını sıkıyordu. Lainie havasız kalıp nefes almaya çalıştı ama sığ, panik dolu bir nefes alabildi ancak.

Killian ona yaklaştı; bu hareket şimşek gibi hızlı geldi ona. Lainie onun yanına gitmek, kollarında rahatlamak istedi ama çaresiz ve felçli halde olduğu yere sabitlendi.

Killian onun koluna dokunduğunda öyle şiddetli, öyle beklenmedik bir acı hissetti ki çılgık attı. Killian anında geri çekildi. "Beni izle," dedi Lainie'ye sonsuzluğa kadar sürecekmış gibi gelen uzun, bitkin bir sesle.

Killian onu iki uyku tulumunun yan yana konduğu yatağa götürdü. Lainie yatağa doğru ilerleyip üzerine yığıldı ve bacaklarını kenarından sarkıttı.

Killian onun bacaklarını nazikçe yatağa kaldırdı ama bu basit dokunuş bile işkence vericiydi. Derisi alev almış, bacaklarından yukarıya doğru ağır ağır, santim santim yanıyordu sanki. Killian'ın onun tenine değen fısıltıya benzer her nefesi, her hareketi şiddetli bir ızdıraptı onun için.

Lainie bu acıya karşı alt dudağını ısırıp Killian'ın bir yerlerden bulup getirdiği yastıklara yaslandı. Uzun zamandır yıkanmamanın etkisiyle kılıftan yayılan rutubet kokusu burun deliklerini doldurdu.

"Biraz canını yakacak bu," dedi Killian.

Sonra baldırına dokundu ve Lainie'nin hassas teni acıyla kavruldu. Dişlerini sıktı ve gözlerini kapattı. Sonra bir kumaşın

yırtılma sesini duydu. Killian onun dizine bir şey sarıp gerdi ve bağıladı.

Lainie inleyip ağlamamaya çalıştı. Alevler tüm vücudunu sarıp derisini yakıyordu âdeta. Lainie yumuşak bir inleme eşliğinde huzursuzca bir o yana bir diğerine kıpırdandı.

Killian ona doğru eğildi. Lainie onun sıcak, ıslak nefesini alnında hissetti. “İyileşeceksin...”

Yalandı bu. Lainie onun sesindeki korkuyu fark etmişti; kendi korkusunun aynısıydı. Killian mantıksız, garip bir sebeple onu iyileşeceğine inandırmaya çalışıyordu.

Lainie ona bakmak için gözlerini açtı.

Ve karanlıktan başka bir şey göremedi.

Gözlerini kırpıştırıp tekrar denedi.

Aynı şey oldu.

Buz gibi bir korku içini sarıp onu nefessiz, dehşet içinde bıraktı. “Aman Tanrım... Killian, seni göremiyorum.”

“Düzelecek Lainie. Düzelecek. Geçici bir körlük yaşıyorsun.”

“Hayır.” Lainie çılglık atmak istemişti ama yapamadı. O kelime uyuşmuş dudaklarından döküldü, kırık ve çok yumuşak bir halde.

Killian’ın eli onun alnındaydı şimdi ve birinin ona dokunması çok acı verse de sakinleştiğini hissetti.

Killian onun yanındaydı, tam yanında. Lainie suyun şırıltısını, sonra da ateşli alnındaki soğuk ve ıslak bezin rahatlatıcı dokunuşunu hissetti.

Sıcak yatağın içine iyice gömüldü. Karanlık onu sarmaladı ve hiçbir şeyin olmadığı, acısının bile hafıflediği derin bir boşluğa taşdı. Karanlık ona destek oldu, sinsi ve baştan çıkarıcı bir sesle onu ileriye götürdü. Lainie gitmek istemedi. O karanlığa daha önce de düşmüştü ve bir daha yolunu bulabilir miydi, biliyordu.

Ama artık her şey çok uzak, çok küçük ve anlamsız görünüyordu. Hiçbir şeyin anlamı ve önemi yoktu, çok yorulmuştu. Uyumak istiyordu...

“Beni bırakma Lainie.” Lainie o sesi, o sesteki korkuyu duydu ve kaşlarını çatı. Kim konuşuyordu onunla? Neredeydi?

Karanlık onu yeniden serin gölgesine çekti. Oraya gidince tenindeki ateş söndü, karnındaki ve bacaklarındaki şiddetli acı hafifledi. Bir yerlerden, akşamüzeri kıyıya vuran dalgaların sesine benzer düzenli sesler gelmeye başladı. Yatıştırıcı bir sestir bu. Çok yatıştırıcı...

Gözlerini kapatıp o acısız karanlıkta yüzmeye, her şeyi unutmaya doğru yol aldı.

Yirmi Beş

Gece soğuk, karanlık ve fısıltılı seslerle doluydu. Bir yerden bir hayvanın uluma sesi geldi. Sazlıklardan gelen dalgalanmaya benzer sesler karanlığı bölüp ardında rahatsız edici bir his bıraktıyordu. Her şey puslu, gerçekdışı bir nitelik kazanmıştı. Killian kendini gölge gibi hissediyor, yabancı, esrarengiz topraklarda ruhsuzca ilerliyordu.

“Lanet olsun,” dedi ve artık iyice ılıyan suyu yere döktü. Hayatının yarısını tehlikenin kıyısında ve yalnız geçirmiş bir adam gibi değil de daha önce çöl karanlığına hiç çıkmamış süt çocukları gibi davranıyordu.

Çatırdayan dizleriyle eğilip teneke kâseyi soğuk dereye daldırdı. Buz gibi suyla irkilen Killian başını kaldırıp baktı. Ay ışığı su dalgacıklarına vuruyor, onları simsiyah toprağın üstünde yılanı benzer gümüş rengi bir zincire çeviriyordu.

Killian doğrulup kulübeye döndü. Birkaç adım attı ve durdu. Aniden ve birdenbire her şey çok ağır gelmeye başladı. Son üç ya da dört saattir, Lainie o çöktü çökecek durumdaki yatakta en ufak dokunuşla acılar içinde kıvranıp, alnı boncuk boncuk terleyip yüzü solmuş, hatta morarmış halde yatarken Killian yalnızca onun bakımına odaklanmıştı, başka hiçbir şey umurunda değildi. Onu giydirip ateşli yüzünü serinletmek

için yırttığı kıyafetlerini onarmaya varana kadar, yaptığı her iş düşüncelerini o kadar meşgul ediyordu ki karmaşık beynine başka hiçbir şey nüfuz edemiyordu.

Ama şu an işi yoktu, karşılanması gereken ihtiyaçlar yoktu, yürek parçalayan korkularıyla arasında hiçbir engel yoktu artık.

Killian küçük kulübeye baktı. Kararmış yassı tepeye karşı yere çok yakın duruyordu. Ay ışığından geriye kalan hafif sızıntı kırık camlara vuruyor, pürüzlü tepelerini aydınlatıyordu. Yırtılmış, kirli perdeler camdan dik bir yığının arkasından gevşekçe sarkıyordu. Buruk duman kokusu ise soğuk gece karanlığına karışmıştı.

Buraya gelmemeleri gerekiyordu.

O akrep Lainie'yi soktuğundan beri aklına getirmemek için çabaladığı düşünce buydu işte.

Şimdi ise tüm gücünü kullanıp şiddetle üzerine çullanmıştı. Suçluluk duygusu göğsünde patlarken onu iyice sersemletmiş, midesini bulandırmıştı.

Bu kulübe kilometrelerce uzaktaydı elbette. Öğle vakti Killian onları biraz, Lainie'nin fark edemeyeceği kadar hafif bir şekilde yön değiştirerek güneye saptırmıştı.

Lainie tabii ki fark etmemişti. Ona güvenmişti çünkü ve işte tam da bu yüzden şimdi ıssız çölün ortasındaki köhne bir kulübede ölüm döşeginde yatıyordu.

Hafif, acı dolu bir inleme gecenin karanlığına karıştı.

Bu ses Killian'ı kendine getirdi. İçinden lanetler yağdırarak kulübeye koştu ve kapıyı ardına kadar açtı. Kapı arkasındaki duvara çarpıp kütükleri sarstı ve çimenlerle kaplı çatıdan toz yağdı.

Killian su kâsesini titrek komodinin üstüne bırakıp, "Buradayım bebeğim," diye mırıldandı.

Lainie yatakta kıvranıyor, üzerindeki örtüleri çekiştiriyordu. Gözleri kapalıydı. Islak, kapkara kirpikleri mora çalan kül rengi yanaklarında titreyordu. Dudakları solmuş, güneşte

beyazlamış kemik gibi görünüyordu. Mor-gri bir renk gözlerinin altını karartmıştı.

Killian bulaşık bezini suya daldırıp fazlalıkları akıtmak için bezi sıktı ve ardından Lainie'nin alnına koydu. Parmak uçları onun tenine sürtünürken alev alev yandığını hissetti. Ateşi gerçekten çok yüksekti...

Lainie acıdan boğuk, kısık bir ses çıkardı.

Killian kendini tümüyle çaresiz ve ümitsiz hissederek ona baktı. İçini dolduran karmaşık duygular onu zayıf düşürüp şiddetle sarstı ve hayatında hissetmediği kadar büyük bir korkuya kapılmasına sebep oldu. Lainie'nin şimdi bu halde olmasının, ölüm döşeginde yatmasının sebebi kendisiydi.

Kayalıklara giden yoldan sapmıştı. Lainie'nin kendisine kalmasını istemişti...

Killian gözlerini sıkıca kapatıp başını eğdi. Acısı yüreğini burkarken her nefes alıp verişinde canı yanıyordu. "Onun yerine beni al Tanrım... Lütfen ölmesine izin verme..."

Killian onun elini tuttu; eli gevşek, tepkisizdi ve teni inanılmaz derecede sıcaktı. Killian aniden içinde onu kollarına alıp sıkıca sarma isteği duydu. Ona öyle sıkı sarılacaktı ki bir daha asla bırakmayacaktı. Ama onun yerine eğilip ateşli alnına bir öpücük kondurdu ve kokusunu içine çekti.

Lainie tepki vermedi ve Killian da yavaş yavaş geri çekildi. Yorgun bir iç geçirişle bezi tekrar suya batırırken suyun metal kâseye aktığını güçlkle duydu. Bezi tekrar Lainie'nin alnına koyup gözlerini kapattı. "Tanrım, Lainie," diye fısıldadı sertçe, "beni bırakma. Seni kayalıklara götüreceğim. Evine gideceksin. Yeter ki ölme."

Killian öne doğru eğilip dirseğini ince, toz kokan yatağa yasladı ve yorgun yüzünü ovuşturdu. Gözyaşları gözlerine üşüştü. Aniden birlikte geçirdikleri zamanın kısalığı onu kahretti. Lainie'nin hayatının bir bölümünü çalabileceğini düşünmekle,

olmaması gereken bir şeyi oldurmaya çalışmakla ne büyük aptallık ettiğini fark etti.

Bu hamlesine karşılık Tanrı ona inanılmaz bir hızda yanıt vermişti. Lainie onun olmayacaktı. Killian hayatı boyunca böyle bir aşkı ve ilgiyi bulamayacaktı. O çok uzun zaman önce bu haktan feragat etmişti. Başka bir kadın öldüğünde, onu seveceğine, koruyacağına, değer vereceğine söz veren adamı, zamanında dönmeyecek olan kocasını beklerken yapayalnız bir halde öldüğünde vazgeçmişti.

Nasıl unuturdu? Kaybolan ruhunu kurtarmak için tek şansının Lainie olduğunu biliyordu... Ama her şeyi boş vermiş, her zamanki ciğeri beş para etmez, bencil adam gibi davranmıştı.

Bunun tekrar farkına varmak midelerini bulandırdı ve onu utanca boğdu. Hiç değişmemişti. Telafiler ve ikinci şanslara dair onca konuşmanın ardından böyle bir fırsatı hak etmediğini kendine kanıtlamıştı işte. Hayallerini süsleyen kalbindeki kadın ondan yalnızca tek bir şey istemişti ve Killian onu kandırmıştı.

Neden kayalıklara giden yoldan sapmıştı ki?

“Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım.”

Ona yanıt veren, karanlık ve alaycı sessizlikten başkası olmadı.

Sarsılmış ve çökmüş bir halde kendinden nefret edip yaptıklarından pişmanlık duyarak uzun bir süre yatağın yanında öylece oturdu. İçinden dualar edip Lainie'den duyacağı bir kelime, yalnızca bir kelime karşılığında Tanrı'nın onu cezalandırabileceği türlü yöntemleri sıraladı.

Lainie öksürdü. Fısıltıya benzer bir sestir bu, sıcak nefesinin dalgalanmasından belki biraz daha güçlü.

Killian'ın bu sesi kendisinin uydurmadığını anlaması biraz zaman aldı. Kafasını yavaşça kaldırıp kumlu, acıyan gözlerle ona baktı. Lainie hareketsizce, gergin ve bitkin bir yüzle tavana bakarken dudakları içler acısı bir halde aşağıya doğru kıvrılmıştı. Sığ nefesler göğsünü titretirken battaniyenin de çabuk çabuk inip kalkmasına sebep oluyordu. Lainie tekrar öksürdü, saatlerce

tüylerini diken diken eden sessizlikte kaldıktan sonra kulağına müzik gibi gelen şiddetli, sarsıcı bir öksürüktü bu.

Gözleri açılmıştı. Ulu Tanrım...

Killian kendi kalp atışlarını hissederken ona yaklaştı. Karanlıkta içinde bir ümit yeşerdi ve ona uzanabileceği bir ışık sundu. "Buradayım."

Lainie bir şey söyledi; en azından Killian öyle düşündü. Titrek nefesine karışan bir fısıltı gibi *buradasın* demişti sanki.

Killian bezi onun alnından alıp nazikçe uyku tulumunu açtı. Lainie'nin vücudundan ani bir sıcaklık yayıldı. Killian onu rahatsız etmemek için yavaşça hareket edip yatağa, onun yanına uzandı. Eski tahta yatak onun ağırlığı altında gıcırdayıp inledi.

Killian örtülerin üstünde gerinip vücudunu onunkine göre uzattı ve kolunu koruyucu bir tavırla onun beline sardı. "Buradayım Lainie," dedi ve onun kulağına sıcak, sessiz bir öpücük kondurdu. Kulağına sevgi sözleri fısıldayarak Lainie'nin onu duyduğunu, onu anladığını ümit etti.

"Gör..."

Lainie'nin sesinin tonunu duyunca Killian sarsıldı. Zaman sanki havada asılı kalmış, beklemeye geçmişti. Killian ona daha sıkı sarılıp nefesini tuttu.

"Gö... göremiyorum..."

"Ben buradayım Lainie. Yanındayım." Killian onun ıslak yüzünü okşayıp parmaklarını şakaklarındaki ıslak tutamların arasından geçirdi.

"Konuş," diye fısıldadı Lainie kesik kesik.

Konuş. Killian söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı ama söyleyeceklerinin bir önemi olmadığını biliyordu. Lainie yalnızca onun sesini duymak, o karanlıkta yalnız olmadığını bilmek istemişti.

"Bana Emily'yi sormuştun bir defasında," dedi Killian usulca. Lainie'nin saçını okşamaya devam ederken yüzüne bir öpücük kondurdu. "O öldürülmedi... İntihar etti."

Şiddetli, soğuk ve dehşet verici görüntüler bir anda gözünün önüne geldi. Eve geldiğinde, korunmasız bozkırın orta yerindeki boş eve geldiğinde hissettiği keder, onun için bırakılmış not...

Killian gözlerini sıkıca kapattı. *Tanrım, o not...* On beş yıldır Emily'nin notunu düşünmemiş, bunu unutmaya çalışmıştı. Ama şimdi o hatıra geri gelmiş, zihninin başköşesine yerleşmiş, başarısızlığının en belirgin, en tartışılmaz kanıtını ona hatırlatmıştı. *Sana ihtiyacım vardı Johnny. Çok bekledim... Neredeydin?*

Neredeydin, neredeydin, neredeydin? Bu korkunç soru zihninin içinde dolanıp durdu ve sonunda kalbine saplandı. Onu geçmişe, yıllar öncesine götürüp hatırlamasını sağladı.

"Sana gelmek istedim Emily. Denedim..." Killian'ın sesi çatladı, boğazında biriken gözyaşı engeline takıldı. Meksika'da bok çukurundan farksız iğrenç bir hücrede hapsedilmiş olmasının ne önemi vardı ki? Mazeretler neyi değiştirirdi? Killian ölene kadar her zaman onun yanında olacağına söz vermişti ve sözünü tutmamıştı.

Yanındaki Lainie hafifçe kıpırdandı ve alçak, fısıltıya benzer bir ses çıkardı. Onun adını mırıldanmıştı sanki. Killian geri çekildi.

Lainie hafifçe dönüp ona baktı. Gözleri kocaman ve ifadesiz bakıyordu, altındaki derisi ise şişmiş ve morarmıştı. Gözyaşları badem gözlerini ıslıdattı. Elini yavaşça kaldırıp ona uzattı.

Killian'ın nefesi kesildi, nabızı kulaklarında atmaya başladı. Killian ona doğru eğildi, elini kendi tıraşsız yanağına yaslamasına izin verdi. Sıcak ve ıslak parmaklarının her biri Killian'ın derisini âdeta yaktı. "Seni affediyorum Johnny."

Killian donup kaldı. Bir an nefes alamadı, düşünemedi, hareket edemedi. Ümit ve korku karışımı, akıllara durgunluk veren, inanılmaz bir şeydi hissettiği.

"Emily?"

"Johnny..." Lainie onun adını fısıldayıp tekrar yün örtülerin üstüne çöktü ve gözkapakları titreşerek yeniden kapandı.

Lainie'nin dokunuşunun sıcaklığı yanaklarından kayarken derisi âdeta buz kesti.

Killian bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şaşkın bir ifadeyle gözlerini Lainie'ye dikti. Bir an dünya yörüngesini değiştirmiş, baş döndürücü, sersemletici bir büyü'nün etkisi altında kalmış gibi hissetti. Vücudunu bir sıcaklık kaplayıp on yıldan uzun süredir soğuk ve ölü olan yerlerini ısıtmaya başlamıştı sanki.

Killian kolyeye bakarken o mor taşın yansıttığı gizli ışık karşısında âdeta büyüldü. Viloula'nın dersler, şanslar ve kadere dair söylediği her şey aklına geldi. Her şey anlam kazandı. Emily nihayet hayatta kalmayı öğrenmişti.

Ve Killian ona yine ihanet etmişti. Ama Viloula bir konuda yanlılmıştı. Ders alması gereken Lainie değil, Killian'dı. Ve o da başarısız olmuştu.

"Aman Tanrım..." Killian onu kollarının arasına alıp kendine çekti ve yüzünü solgun boyun çukuruna yasladı. "Ben dersimi aldım Tanrım," diye fısıldadı sertçe. "Lütfen... artık çok geç olmasın."

Gözyaşları gözlerini yaktı. Killian gözlerini kapatıp onun boynuna bir öpücük kondurdu ve ıslak, sıcak kokusunu içine çekip kendini yalnızca Lainie'ye ait olan bu kokuda kaybetti. Aşk içini doldurup kederin, korkunun ve suçun buruk şiddetine karıştı.

Eli onun eline kaydı, parmakları kenetlendi. Killian'ın söylemek istediği çok şey vardı ama artık bir önemi olmadığını biliyordu. Önemli olan tek şey onu sevmek, ona hava kadar ihtiyaç duymak ve burada olduğunu göstermekti.

Killian gözlerini sıkıca kapatıp gözyaşlarının kirpiklerini aşmasına izin verdi. O sıcak ıslaklık derisi boyunca kayıp gitti ve çok sıcak, çok kuru olan etini ıslattı. Dualar, yüksek sesle dile getirecek gücü kendinde bulamadığı fısıltılı, çaresiz yakarışlar halinde kafasının içinde dönüp duruyordu.

Lütfen Tanrım, iyileşsin. İyileşmesi için her şeyi yaparım. Lütfen...

Önemi olan tek şey buydu, yalnız bu. Onu kayalıklara götürüp yoluna devam etmek. Lainie'yi oraya götüreceğine tüm kalbiyle yemin etti. Söz verdiği gibi onu götürecekti, yoluna devam edecek ve yüreği paramparça olsa bile buna değecekti. Hayatının geri kalanına onsuz devam edecekti. Onsuz hayatının neşesiz, cansız olacağını biliyordu. Evet, Lainie olmadan hayatın tadı olmayacaktı; sonu gelmez boş günler ve yalnız gecelerle dolu bir hayat sürecekti. Ama önemli değildi. Tek önemli olan Lainie ve onu çocuğuna göndermekti.

“Lütfen Tanrım...” diye yalvardı. Kuru yaprakların hışırtısını andıran boğuk, çatlak bir sesi vardı. “Lütfen ölmesine izin verme...”

Lainie titrek bir nefes alıp gözlerini açmaya çalıştı. Işık bıçak gibi gözlerine saplandı ve soğuk, gri, uzak bir dünyanın içinde fırıl fırıl dönmeye başladı. Lainie kendini ondan korumak için gözlerini kapattı.

Bütün vücudu acıyordu. Derisinde acı verici bir hassasiyet belirmişti, eti zımpara kâğıdıyla ovulmuş gibiydi. Dirseklerini altına yerleştirip kalkmaya çalıştı ama kolları gevşeyip titremeye başladı ve Lainie o kötü kokan yastıkların arasına gömüldü.

Bitkinlikle, yorgunlukla iç geçirdi. Kendini çok kötü hissediyordu. Bir süre dinlendi; on saniye de olabilirdi bu, on saat de. Bilmiyordu. Sonra yavaşça gözlerini tekrar açtı.

Dünya gözlerinin önünde yüzüyordu. Gözlerini kırptırıp odaklanmaya çalıştı ama bu mümkün değildi. Her şey griye boyanmıştı, gölgeler yer değiştirip hareket ediyordu.

Yanından pürüzlü ve boğuk bir ses, “Tanrı’ya şükür,” dedi.

Lainie inanılmaz derecede tanıdık gelen bu sesle birlikte her şeyi bir anda hatırladı. Akrep sokması, yolculuk, Killian, *Kelly*. Oturmaya çalıştı. Güçlkle nefes alıp verirken etrafını saran gölgelerin arasından görmeye çalıştı. “Bugün günlerden ne?”

“Cumartesi sabahı. Kaçırmadın,” dedi Killian yumuşak, bitkin bir sesle.

Lainie rahat bir nefes aldı. Yavaş yavaş, acının farkında olarak kendini yatağa bıraktı. Kalp atışları yavaşladı. Sonra hafifçe dönmeye çalıştı ama bu küçük hareket sonsuza dek sürdü sanki. Gölgesi görüşünü doldurup titreşti. Sonsuz uzunluktaki dakikaların ardından sonunda onu gördü. Gri saçları dalgalı, cansız bir halde düzensizce inip endişeden kırışmış bronz yüzünü çevrelemişti. Renksiz dudakları gerilmiş, yüzeyi pütür pütür soyulan bir çizgiye dönüşmüştü. Karanlık ve kan çanağına dönmüş gözlerinde Lainie'nin yüreğini burkan bir vazgeçiş vardı âdeta. Açıklanamaz bir şekilde yüzüne onunla vedalaşacakmış gibi bir ifade yerleşmişti.

Killian bir an için gözlerini kapattı, açtığında Lainie gözlerinde yaş olduğuna yemin edebilirdi. "Seni yine kaybettiğimi sandım."

Ve gözlerindeki bakış öyle nazik, içten ve özlem doluydu ki neredeyse Lainie de ağlayacaktı. Ona gülümsedi ve gülücüğünün gözlerine de yansımaları, hissettiği kadar kırılgan ve yapmacık görünmemesini diledi. "Garip bir şekilde hayatta kalmayı başarıyorum."

"Dalga geçme Lainie. Ulu Tanrım..." Killian uzanıp onu kollarına aldı ve yüzünü onun boynuna gömdü.

Lainie güçlükle yutkunurken gözyaşlarının acısını hissetti. Kollarını onun vücuduna dolayıp sıcak, bildik kokusunu içine çekti, saçlarının yumuşak dokunuşunu yanağında hissetti. Lainie çaresizce bu anın hiç bitmemesini, kendini onun içinde kaybedebilmeyi diledi. "Haklısın," dedi usulca. "Ne hissettiğimi söylemeliydim. Buna pek alışkın değilim yalnızca."

Killian yavaş yavaş geri çekildi ve ona jilet gibi keskin bir bakış attı. "Bir an önce alışmalısın Lainie. Zamanımız kısıtlı."

Bu kelime Lainie'ye tokat gibi geldi ve bundan fazlasına sahip olamayacaklarının, başka bir şey paylaşamayacaklarının bilinci ve acısı tüm netliğiyle bir kez daha karşısına çıktı. Lainie bakışlarını kaçırdı ve sıcak gözyaşlarının arasında kütük duvara baktı.

Derin, ürpertili bir nefes aldı. Kelimeler, hayatı boyunca hissettiği o duygu aniden içine doldu ve patlayacakmış gibi hissedene kadar yüreğini şişirdi. Lainie ona bakıp gülümsemeye çalıştı. Güçsüz, titrek bir girişimdi bu. "Seni seviyorum Killian."

Killian gülümsedi ama öyle üzücü, acı tatlı bir gülüştü ki bu Lainie'nin yüreği yine paramparça oldu. "Biliyorum ama..." Killian'ın sözleri azalarak kayboldu. Bakışlarını kaçırdı ve duvara baktı.

Bu yeterli değil. Lainie o sözleri Killian yüksek sesle söylemiş gibi net bir şekilde duydu. Tepkisinin yoğunluğu karşısında ürperdi. Daha önce tanımadığı şiddetli bir acıydı bu, hiç sevilmemiş olmanın verdiği o belli belirsiz acıdan çok farklıydı. "Elimden bu kadarı geliyor Killian," dedi Lainie alçak sesle, acı dolu sözleri güçlükle dile getirerek.

"İki küçük kelime," dedi Killian ve sesinde Lainie'nin yüreğini bıçak gibi kesen o yakıcı tonu duydu.

Lainie, Killian'a dokundu ve onun kendisine bakmasını sağladı. "İkimizin de beklediğinden fazlası aslında."

Sonra sessizliğe büründüler. Lainie nefesi kesilmiş ve ürkek bir halde onun ne söyleyeceğini bekledi, ona bakarken hissettiği derin acının yok olup gitmesini sağlayacak bir şey, *herhangi bir şey* duymayı çaresizce diledi.

Ama Killian bir şey söylemedi. Lainie kederle ona yaslanıp titrek kollarını vücuduna sardı. Söyleyecek bir şey yoktu.

Sonunda Killian boğazını temizledi ve bakışlarını kaçırdı. "Gitsek iyi olacak. Yarın gün batmadan kayalıklara ancak varırız."

"Sence yetişecek miyiz?"

"Evet." Killian elini saçlarında gezdirip başını salladı. Güneşin sebep olduğu yüzündeki çizgiler aniden derinleşti ve ona yaşlı, bitkin bir ifade verdi. "Yetişeceğiz."

Yirmi Altı

Gece karanlığı çökene kadar yol aldılar. Eyerin üstünde kemikleri sızlayarak saatler boyu gittikten sonra bile Killian dimdik ve hareketsizce oturuyordu. Lainie kollarını onun gövdesine sımsıkı sarmıştı ama Killian onun yorgun ve acı içinde olduğunu biliyordu.

Durmak istemiyordu, önlerinde uzanan akşam karanlığıyla yüzleşmek istemiyordu. Düşünceler zihninde dönüp durdu ve içi boşalmış gibi hissetmesine sebep oldu. Bu birlikte geçirdikleri son gece olacaktı.

Killian yüzünü buruşturdu ve dizginleri çekip gemin Kaptan'ın ağzının yumuşak yanlarını germesine sebep oldu. At sendeleyerek durdu ve nefes nefese, hırıldayarak bekledi. Terler hayvanın bakır rengi boynunda berbat kokulu beyaz bir köpüğe dönüşmüştü.

"Burada kamp kuruyoruz," dedi Killian.

Lainie ona yaslanıp Killian güçlkle nefes alıp verecek duruma gelene kadar ona sıkıca sarıldı ve Killian o an Lainie'ye bakmaya gerek duymadan onun da sona yaklaştıklarına dair boğucu, can sıkıcı bir hisse kapıldığını anladı.

Killian'ın gücü onu acele ettiriyordu. Başını eğip öne doğru uzandı ve kocaman, eldivenli elini onun eline sardı.

Neredeyse saatlerce orada oturdular. Soğuk, siyah gece onları sarıp sarmaladı, sonsuz bir hiçlik bulutu çöle yayıldı.

“Gitmeni istemiyorum,” diye mırıldandı Lainie onun kulağına.

Doğrulup elini kabaca ona vurdu. Killian bu tuzağa düşmez, ikisine de böyle bir şey yapamazdı. Attan inerken, “Hadi,” dedi biraz sert bir şekilde.

Lainie kısacık bir süre bekledi ve iç geçirip yere, onun yanına indi.

Tam bir sessizlik içinde kamp alanını hazırladılar. Killian direkleri sert zemine dikerken burnunun altından lanetler yağdırarak küçük çadırı kurdu. Arkasında tabakların takırtısından ve ateşin tıslamasından akşam yemeğinin hazırlandığını anladı.

Atın yanında gerektiğinden daha uzun kalıp hayvanın kürkünü fırçaladı, toynaklarını temizledi, o gece için onu bağladı. Ama kaçınılmaz olan şeyi daha fazla erteleyemedi. Temkinlice döndü.

Lainie ateşin yanına çömelmiş, tenceredeki bir şeyi karıştırıyordu. Bol kazağı bir omzundan aşağıya kaymış, ay ışığının altında parlayan süt gibi yumuşak kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı. Alevler profilini aydınlatıp ona etrafındaki karanlığa karşı minyatür kadar kusursuz, göksel bir görüntü veriyordu. Hüzünlü ve yalnız görünüyordu, dolgun dudakları gevşeyip aşağıya doğru sarmıştı.

Killian'ın yüreği burkuldu. Duygular içini daraltan dalgalar halinde göğsünde geziniyordu. Killian aniden gelen bunalımı bir kenara itti. Şimdi bunun sırası değildi. Lainie haklıydı. Tek sahip oldukları buydu, sahip olmayı ümit ettikleri şeydi ve onu daha kaybetmeden yas tutmanın da anlamı yoktu. Kaybının yasını tutmak için bir ömür vardı önünde. Şu an ellerindeki saniyelerin değerini bilerek yaşamalıydı.

Gülümsemeye çalışıp ona doğru yürüdü. Lainie onun her adımında irkilip biraz daha kendi içine gömüldü. Dudaklarının

kenarı titredi, gözyaşları hüzünlü gözlerini ışıldattı, kirpiklerinin ucuna tutundu. Lainie'nin yanına oturdu.

Kahvenin keskin kokusu etrafa yayılarak kamp alanına rahat bir hava kattı. "Bunu yapamayız Lainie," dedi Killian usulca.

Lainie ona yaslandı. "Biliyorum. Kendime elimizdeki zamanı iyi değerlendirmemiz gerektiğini söylüyorum ama... çok zor. Sana her baktığımda ağlamak istiyorum."

Killian bir kolunu omzuna dolayıp onu kendine çekti. Killian'ın içinden onu yatırıp öpücüklere boğmak, ondan imkânsız bir seçim yapmasını istemek geliyordu. Ama böyle bir şey istemeyecek kadar seviyordu onu. Artık güçlü olmalıydı, ikisi için de.

"Yemek hazır mı?" diye sordu bir süre sonra.

Lainie omuz silkti. "Yine fasulye. Ama ne fark edecek ki?"

Tekrar sessizliğe gömüldüler; gizli akıntılara, söylenmemiş düşüncelere, dile getirilmemiş dileklere karışan bir sessizlikte bu. Lainie o köhne yatakta ateşler içinde yatıp en ufak dokunuşuna çığlıkla karşılık verirken hissettiklerini düşündü. Killian'ın hiç ümidi olmadığı halde Lainie hayatta kalmıştı. Eli kulağındaki ayrılıklarının taze yarasının altına gizlenen o korkular çok uzak bir geçmişte kalmıştı sanki.

Ama o zaman bir karar vermişti. Lainie'nin başka bir yerde bir hayatı, bakmakla yükümlü olduğu bir çocuğu vardı ve Killian bunu onun elinden alamazdı. Tanrı ona Lainie'nin hayatını bağışlamıştı; bedeli de vedalaşmaktı.

Killian onu bırakmalıydı. Bunu biliyordu, düşüncesi bile yüreğini parçalamasına rağmen. Keşke onu yanında daha fazla tutabilse, onsuz geçireceği uzun ve soğuk karanlıklarda sarılabileceği daha fazla anı biriktirebilseydi.

Yarın çok çabuk gelecekti ve birbirlerini çok az tanımışlardı. Bu kesinlikle yeterli değildi. Sahip olmadıkları tek bir şey istiyorlardı: zaman.

Killian iç geçirip yerden aldığı çubukla ateşi körükledi. "Anlat bana orayı... Evini, hayatını."

“Kelly’yi demek istiyorsun,” dedi Lainie. Sesinde aslında çok şey anlatan hüzünlü bir efkâr vardı. Ve Killian aniden onun kızına minnet duydu, hayal edebileceğinden daha büyük bir minnetti bu. Bu iş bittikten sonra Lainie’nin öyle bir sevgiye ve ilgiye ihtiyacı olacaktı. “O çok güzel bir çocuk Killian. Şey, aslında çocuk da sayılmaz artık. Genç kız oldu.”

Killian’ın içini beklenmedik bir özlem sardı. Hayatının yarısını kendine çocuk istemediğini, onlara ihtiyaç duymadığını söyleyerek geçirmişti. Ama şimdi Lainie’nin sesindeki aşkı duyduğunda ona imrenmişti. Baba olmayı, olmayarak neler kaçırdığını merak etti. “Nasıl biri?”

Lainie omuz silkti. “Bilmem, diğer çocuklar gibi sanırım. Belki biraz daha farklı. Sıkıntılarla baş etmek zorunda kaldı. Hislerini ve acılarını gizlemez.”

Killian o anı biraz yumuşatmak, sıradan bir şeymiş gibi göstermek için gülümsedi. “Annesi gibi değil yani ha?”

Lainie alçak sesli bir kakhaha attı. “Ben onu kendine güvenen, korkusuz bir çocuk olarak yetiştirdim... Benim olmak isteyip de başaramadığım gibi.”

“Yanıyorsun Lainie. Sen benim tanıdığım herkesten daha güçlüsün.”

“Bana benzemesinden çok korkuyordum, ben de kendi ebeveynlerime benzemekten korkuyordum.” Lainie dönüp öyle hüzünlü gözlerle ona baktı ki Killian’ın canı yandı. “Seninle karşılaşana kadar her şeyden korkuyordum. Şimdi ise...” Lainie bakışlarını kaçırıp küçük, neredeyse fark edilmez bir şekilde omuz silkti. “Şimdi bunları hissetmemekten, senin yanında olamamaktan, sana dokunamamaktan, yanımda olduğunu hissedememekten korkuyorum.”

“Ben sonsuza dek senin yanında kalırdım sen eğer...” Killian durdu.

Tabii ya. Neden daha önce düşünmemişti ki bunu? Her şey çok basit, çok açıktı aslında.

Lainie ona kaşlarını çatarak baktı. “Neler oluyor?”

Killian da ona baktı ve bir an için konuşmadı. Düşünceleri karmakarışık, düzensiz bir haldeydi.

“Killian... beni korkutuyorsun.”

“Viloula sana bu zamanda yolculuğun nasıl olacağını anlattı mı?”

Lainie başını iki yana sallayıp hafifçe kaşlarını çatı. “Hayır, bilmiyor.”

“Geçen defa nasıl olmuştu?”

“Bilgisayarımın başında oturmuştum...” Killian’ın şaşkın bakışlarını görünce elini savurdu. “Sana *bilgisayarı* daha sonra anlatırım. Her neyse, bir akşam işim üzerinde çalışıyordum. Aniden fırtına başladı, şimşek çaktı ve kendimi Arizona Çölü’nde yüzüstü yataarken buldum.”

“O yüzden de gece yarısında kayalıklarda olup bir yıldırım sayesinde zamanda yolculuk yapmayı ümit ediyorsun.”

Lainie kaşlarını daha derinden çatı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Killian’ın yüzünde muzip bir gülücük belirdi. Elinde değildi. Kendini bir anda ümit dolu çocuklar gibi hissetti. O ağır, depresif hal aralandı, hafif bir ışık içeri süzüldü ve onu ısıttı. “Tabii ki hayır. Anlamaya çalışıyorum yalnızca.”

“Neden? Benim için önemli olan tek şey oraya gitmek. Kaderin beni oraya götüreceğine inanmalıyım.”

“Ya da alın yazının.” Killian o sözleri beklenmedik bir ürpertinin içini sardığını hissederken söylemişti. *Alın yazısı* kelimesini söyler söylemez parçalar zihninde birleşti ve bir bütün oluşturdu. *Alın yazısı*.

Lainie gözlerinde sert ve anlamlı bir ifadeyle ona baktı. “Senin aklında bir şeyler var...”

Killian ona doğru eğildi, içtenlikle baktı. “Sence biz ruh eşi miyiz?”

“Önemi yok ki. Önemli olan bu dünyada seni seviyor olmam... Mümkün olmayacağını düşündüğüm bir şeydi bu.”

“Şey, ben inanıyorum.”

“Öyle mi?”

Seni affediyorum Johnny. Lainie'nin o anlam yüklü sözleri geldi yeniden aklına. Ona sadece Emily, Johnny derdi; sadece Emily. Başka hiç kimse aksi, kır saçlı, iri yarı bir kanun kaçağına Johnny demezdi. Ama o kelime Lainie'nin de ağzından dökülmüştü, başka bir zamanda yaşayan başka bir kadının tatlı sesiyle. Killian'ın bir zamanlar sevdiğini düşündüğü, şimdiyse onu sevmekten asla vazgeçmediğini bildiği bir kadının. “Evet,” dedi usulca. “Evet, öyle. Ve o yüzden bu olaya mantıklı bakamadığımı düşünüyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yarın geceyi sonmuş gibi görüyoruz. Ama belki... belki de başlangıçtır.”

“Anlamıyorum Killian. Yarın...”

“Ben de seninle gelebilirim.”

Lainie'nin ağzı açık kaldı. Gözlerini kırpıştırmadan ona baktı. Bir an kaskatı kesildi, nefes almıyordu sanki. “Ne... Ne demek istiyorsun?”

Killian hafifçe dönüp Lainie'nin omuzlarını kavradı ve onu kendine çekti. “Mümkün olamayacağını nereden biliyoruz? Yani bütün bunlar da imkânsızmış gibi gelmişti başta. Ya elini tutup hiç bırakmazsam?”

Lainie alt dudağını ısırды. Killian onun ümitlenmemeye, o güçlü duygunun onu alt etmesine izin vermemeye çalıştığını görebiliyordu. Lainie bundan korkuyordu, kalbini kıracak bir şeye inanmaktan korkuyordu. “Canın yanabilir. Ölebilirsin.”

“Hiçbir şey seni kaybetmekten daha fazla yakamaz canımı.”

“Ama yanlış bir şey olursa, gitmek mümkün olmazsa...”

“Evet, ölebilirim,” dedi Killian umursamazca. “Ve bundan bir an bile pişmanlık duymam.”

Lainie gerilerek yutkunurken koca gözleri ona odaklanmıştı. “Bunu... benim için mi yapacaksın?”

Her ne kadar Killian bunu beklemeliyse de Lainie’nin sorusu onu inanılmaz bir hüzne boğmuştu. Ona nazikçe dokunup nasırlı parmağını onun kadifemsi çenesinde gezdirdi. “Seni ne kadar sevdiğimi ne zaman anlayacaksın?”

Lainie kahkahalarla gülmeye çalıştı. “Altmış yaşına geldiğimizde inanırım belki.”

“Yarın denememe izin verecek misin?”

“İzin mi?” Lainie tekrar güldü. Bu defaki titrek, biraz histerik bir kahkahaydı. “Benimle birlikte olabilmek için hayatını riske atmana mı? Bu nasıl bir soru böyle? İyi biri, bir *kahraman* hayır der. Büyük bir fedakârlık yapar ve sevdiği adamın hayatta olması onu mutlu eder.”

Killian’ın dudaklarının köşesinde bir gülücük belirdi. “O kadın sen misin Lainie?”

Lainie gülmemeye çalışsa da kendini tutamadı. “Lanet olsun Killian. Beni ne zaman bu kadar iyi tanıdın sen?”

Bir ömür önce. “Bilmiyorum. İzin verecek misin o halde?”

Lainie’nin yüzündeki gülümseme silindi. Acı verici bir dürüstlikle ona baktı. “Sen ciddi misin?”

Killian başını salladı ama bir şey söylemedi.

“Senin için ben de yapardım bunu.”

Killian gülümsedi. “Biliyorum.”

“Ama yirminci yüzyıl biraz vahşi bir yer,” dedi neredeyse gülümseyerek.

“Orada ne yapacağım?”

“Bilmiyorum. Senin yaşadıkların ve benim kelimelerim harika bir kombinasyon olabilir. Birlikte Vahşi Batı’yla ilgili romanlar yazabiliriz. Hatta film senaryosu bile olabilir.”

Killian ona neden bahsettiğini sormaya bile gerek duymadı. Umurunda değildi. Tek umurunda olan ortak bir gelecek planlamaktı. “Kulağa güzel geliyor,” diye mırıldandı.

“Gerilim kitapları yazan bir tanıdığım var, sana bir kimlik kazandırmamıza da yardımcı olur.” Lainie ona yaslanıp iç geçirdi. “Kelly de seni sever.”

Killian onun sesindeki coşkuyu duyduğunda bunu gergin ve zoraki bir dille söylediğini anladı. “Sence işe yarar mı?” diye sordu Killian.

Lainie’nin yanıt vermesi biraz zaman aldı ve sonunda konuştığında dudakları hafiften titriyordu. “Bilmiyorum.”

Killian ona dönüp yüzünü avuçlarının arasına aldı ve ona bakarken onu mümkün olabileceğini düşündüğünden çok daha fazla sevdiğini düşündü. “Tanrı varsa Lainie, o zaman seninle gelebilirim.”

Lainie başını salladı ama Killian, gizlemeye çalıştığı gerçeği onun gözlerinde gördü. Gözyaşlarını akıtan çaresiz bir hüzündü bu.

Lainie bunun mümkün olabileceğine inanmıyordu. Böyle şeylerde büyük önem taşıyan içtenlikten ve inançtan yoksundu. O hayatını hiçbir şeye inanmadan geçirmişti ve şimdi değişmek için geç kalmıştı. Tanrı’ya, kadere ve ikinci şanslara inanmaya başlamak için geç kalmıştı.

Killian ona iyice sokulup, “Merak etme Lainie,” diye fısıldadı ve şefkat dolu bir öpücük verdi. “Ben ikimiz adına da inanıyorum.”

Öfkeli gökyüzü kaynıyordu. Yağmur çiseliyor, zemin üzerinde ince bir çamur tabakası oluşturan sonu gelmez sesler çıkarıyordu. Fırtına yaklaşıyor, gölge ve ışıklardan oluşan bir kaleydoskop gibi çölde geziniyordu.

Killian ve Lainie yassı tepenin ufalanmış kenarında durmuş, gri bir örtü gibi sonsuzluğa uzanan çöl zeminine bakıyorlardı. Devasa taş duvarlar aşağıdaki kutu biçimli kocaman kanyonun dış hatlarına dizilmişti.

Arkalarındaki Kaptan hareketsiz ve bitkin bir halde durmuş, yorgun kafasını yere eğmişti. Hırıltılı ve ağır nefesi, ritmik adımları andıran yağmurun arasında düzenli bir ses gibi çıkıyordu.

Killian uzaklarda yükselen tek parça taşı işaret etti. Yağmur muşambayla kaplı koluna şiddetle vuruyordu. "Yıldırımın düştüğü kayalık şurası."

Lainie gözlerini kısıp o belirsizliğin içinde etrafını görebilmeye çalıştı. Kocaman kırmızı bir obelisk, kanyonun kenarındaki topraktan yükseliyordu ve tam tepesinde kocaman, sivri uçlu taştan bir taş oturuyordu. "Ne kadar uzağındayız?"

"On, belki on bir kilometre." Killian elini gözlerine siper edip zayıf güneş ışığına karşı gözlerini kısıtı. Güneş iyice alçalmış, yaklaşan fırtınanın kalın gri örtüsünün arasında asılı kalmıştı. "Gün batmadan önce oraya varabilmek için acele etmeliyiz."

Gün batmadan. Lainie o kelimeyi duyunca Killian'ın ona başka bir şey söylemiş olmasını dileyerek ürperdi. Çok keskin bir şeydi bu. Tüm ümitlerini, korkularını ve dualarını bir arada tutan tek bir kelimeydi. *Gün batımı.* Onlara her ne olacaksa (ister sonsuzluğun tadına varsınlar ister doğrudan cehenneme dalsınlar) o soluk sarı küre kararmaya yüz tutan yeryüzüne daldığında olacaktı.

Lainie elini onun eline kaydırıp eldiveninin ıslak derisini sıktı. Korku, midesinin tam ortasında soğuk, sert bir taş gibiydi ama ona teslim olmayı reddediyordu.

Killian onun elini sıktı. "Hadi gidelim."

Lainie sesini çıkaracak gücü kendinde bulamayıp başını sallamakla yetindi. Tek kelime söylemeden eyerin arkasına çıktı.

Killian iç geçirip onun yanına oturdu ve bitkin bir halde deri oturağa yerleşti. Dizginleri kavrayıp Kaptan'ı çıkıntılı kayadan uzaklaştırdı ve boğaza giden rüzgârlı, dar yoldan aşağıya doğru ilerlemeye başladı.

Bir saatten uzun bir süre kanyona giden dar yolda ilerlediler. Atın toynakları kaygan çamuru etrafa sıçratıyor, kabarıp inen

böğrünü arada bir ıslak kumtaşı duvarlara çarpıyordu. Yağmur kafalarına çekiç darbesi gibi düşüyor, buz gibi soğuk, kıvrımlı çizgiler halinde Lainie'nin yüzünden aşağı akıyordu. Lainie o ıslaklığa karşı gözlerini kırıştırdı ve tetikte olmaya çalıştı ama tek yapmak istediği gözlerini kapatıp Killian'a sarılmaktı. Ona sarılmak ve gitmesine izin vermemek...

Sonunda yolun sonuna vardılar ve kanyonun açık alanına ulaştılar. Rüzgâr taş duvarları kamçılıyıp suratlarına tokat gibi indi ve Killian'ın şapkasını kafasından uçurdu. Killian ona uzandı ama yakalayamadı. Lainie şapkanın siyah bir nokta gibi spiraller çizip çamurlu, kırmızı zeminde fırıl fırıl dönerek dans etmesini izledi.

Yağmur onları sıırsıklam eden buz gibi bir sağanağa dönüştü. Bozuk para büyüklüğündeki damlalar kafasına çekiç gibi vuruyor, toprağın içinde bir anda oluşan su birikintilerine ve dereciklere doluyordu. Gözlerine batan rüzgâr ve su, etrafını görmesini güçleştiriyordu.

“Görüyor musun?”

Lainie rüzgârın ulumaya benzer kahkahasına karşı onun tiz ve incecik çıkan sesini duydu.

Tatlı ve mis gibi kokan yağmur suyu ağzına dolarken, “Evet,” diye haykırdı. Lainie suyu tükürüp öksürdü ve dudaklarını birleştirdi. Artık güneşi göremese de yassı tepenin haşın duvarlarının arasında ilerledikleri bir saatlik yolculuk esnasında biraz daha battığını biliyordu.

Killian, Kaptan'ı dörtlüyle koşturmaya başladı. At muazam bir çaba harcadı. Adımlarını hızlandırdı, sonra hırıldayıp sarsılarak yanlara doğru yalpalamaya başladı. Ardından hızlı adımları tekrar ağır, düzenli ve hantal adımlara dönüştü.

Killian başını iki yana sallayıp hayvanın terli boynunu okşadı.

Lainie, Killian'ın yanından başını uzatıp Kaptan'ın koca kafasını görmeye çalıştı. “Sorun nedir?”

“Daha fazlasını yapacak gücü yok.”

Lainie'nin bakışları ufka daldı, güneşin gri bir bulut filosunun arkasına gizlendiği yere bakıyordu. "Sence yetişebilecek miyiz?"

"Yetiyeceğiz." Killian'ın sesinde Lainie'ye moral veren güçlü bir kararlılık vardı. Tekrar oturağa yerleşip ona sıkıca tutundu ve ıslak yanağını onun ıslak, muşamba montuna yasladı.

Eziyet denecek kadar ağır adımlarla çölde ilerliyorlardı. Rüzgâr yanaklarına aralıksız çarpan bir tokada dönüşmüştü, yağmursa gözlerini çekiç gibi dövüyordu. Killian aniden Kaptan'ı durdurdu.

"Ne..."

Killian eldivenli elini kaldırıp onu susturdu. "Bir sıkıntı var," dedi ve sert bir ifadeye bürünerek belinden silahını aldı.

Lainie sol tarafa baktığında bir şey gördü. Küçük bir hareket, ışığın hiç olmadığı bir yerde küçük bir pırıltı.

"Kil..."

Sağır edici bir silah sesi Lainie'nin sözünü böldü.

Kaptan homurdanıp hırıltılı sesler eşliğinde yan tarafa tökezledi. Kafasını eğip ileri atıldı ve dizlerini yumuşak, ıslak toprağa gömdü.

"*Lanet olsun!*" Killian, Lainie'yi belinden kavrayıp eyerden atladı.

Lainie çamurun içine yüzüstü battı ve buz gibi balçığı suratında hissederken Kaptan da homurdanıp inleyerek çamura iyice batmadan ayağa kalkma çabası içine girdi. Barutun buruk kokusu yağmurun tatlı kokusunun peşi sıra geldi. Lainie'nin aldığı tek koku toprak, ter ve sülfür kokusuydu şimdi.

Ve kan.

Lainie, Appaloosa beygirinin geniş böğrünü lekeleyen koyu kırmızı kanı gördü. Hayvan son kez sarsıcı bir nefes verip yere yığıldı.

Bir an ne olduğunu anlayamadan ata baktı, sonra aniden gerçekler kafasına dank etti.

“Aman *Tanrım*,” diye haykırdı panik içinde. Neler olduğunu ve neden bunun yaşandığını aniden anlamıştı. Killian’ın koluna yapışıp sertçe çekiştirmeye başladı. “Neredeyiz biz?”

“Kanlı Geçit’te.” Killian dirseklerinin üstünde birkaç santim ilerleyip ölen atın şişen karnının üstünden, sessizliğe gömülen atı keskin nişancıyla aralarında siper gibi kullanarak etrafına bakındı.

Lainie bir anda dünyasının başına yıkıldığını hissetti. *Kanlı Geçit*. Burada ne işleri vardı ki?

Veloula’nın kehaneti zihnine üşüştü. *Biri ölecek*.

Bir erkek sesi yağmur damlalarının altında yankılandı. “Killian! Teslim ol ya da seni öldüreceğiz.”

Lainie çamurun içinde güçlkle sürünüp onun yanına gitti. Killian’ın yüzünü ıslak, kirli ellerinin arasına alarak onu kendine bakmaya zorladı. “Buradan gitmelisin. Joe Martin bu.”

“Seni bırakamam. Kayalıklara birlikte gideceğiz.”

Lainie başını iki yana salladı. Gözyaşları gözlerini yakarak yanaklarına aktı ve soğuk yağmura karıştı. “Anlamıyorsun. Bu... Aman Tanrım...” Lainie bir an konuşmadı, hareket edemedi, Killian’ın gözlerine bakıp korkunç ve çaresiz bir pişmanlık hissetmekten başka bir şey elinden gelmedi.

“Lainie, Tanrı aşkına...”

Lainie onu sertçe sarsıp canını yakan gözyaşlarının arasından ona bakmaya çalıştı. “Lanet olsun, kitapta sen burada öldün. Hemen kaç, git.”

Lainie, Killian’ın o anda neler yaşanacağını anladığını gördü. “Kanlı Geçit,” dedi Killian usulca. “Evet, buradan bahsetmiştin...”

“Nihayet hatırladın,” dedi Lainie histerik bir sesle. “Bunu dün hatırlasan olmaz mıydı?”

“Kayalıklara giden başka yol yok. Ancak buradan gidilebilir.” Killian aniden kaşlarını çattı. “Joe Martin burada olduğumu nereden biliyor?”

“Mose,” dedi Lainie hiç tereddüt etmeden. “Seni Kanlı Geçit’te öldürmesi için Joe Martin’i o gönderdi. Sen... öldükten sonra çetenin başına Mose geçecek.”

“Piç kurusu,” diye tısladı Killian.

“Hadi Killian. Yoksa kadını da öldürmek zorunda kalacağım.”

Killian gözlerini ufka dikti. Güneşi göremiyordu ama hızla battığını biliyordu. “Kaçmalıyız. Şimdi.”

Lainie onun çenesini tutup kendisine bakmaya zorladı. “Sen gelmeyeceksin. Mümkün değil.”

Killian onu omuzlarından kavrayıp kendine çekti ve sertçe sarstı. “Bu işte birlikteyiz, lanet olsun.”

“Ama sen burada ölüyorsun Killian.” Lainie şimdi çığlık atıyordu, çığlık atıp ağlıyordu ve umursamıyordu.

Killian ona sert ve çaresiz bir öpücük verdi. “Anlamıyor musun?” diye fısıldadı onun dudaklarına. Sesi, vücutlarına çarpan yağmur karşısında incecik bir cızırtı gibi çıkmıştı. “Her iki şekilde de öleceğim. O yüzden kayalıklara gideceğim ve gerekirse zor kullanarak seni oraya götüreceğim.”

Killian elleri ve dizlerinin üzerinde dönüp atın kıcının üzerinden etrafına bakındı. Lainie de peşinden gidip hemen arkasında durmuştu. Uzakta, otuz metreden daha kısa bir mesafede atlı üç adamın silüetini gördü.

Lainie tekrar batı tarafına baktı ve güneşi gördü. Çok az zamanları kalmıştı.

Killian onun elini tuttu. Lainie onun parmaklarının güçlü, rahatlatıcı etkisini hissetti. “Üç kadar sayıp ayağa kalkacağız ve hızla kayalıklara doğru koşacağız. Tamam mı?”

“Tamam.” Bu kelimeyi söylerken canı yandı, âdeta ruhundan kopmuş gibi çıkmıştı sesi.

“Bir... iki...”

“Evet Killian,” diye haykırdı Joe Martin. “Teslim olmak için otuz saniyen var.”

“Üç.” Killian ve Lainie ayağa fırlayıp döndü ve kayalıklara doğru hızla koşmaya başladı.

“Piç kurusu!” diye bağırdı Martin. “Kaçıyorlar.”

Lainie ve Killian ileriye atıldı. Yoğun, akışkan çamur ayaklarına yapışıp pantolonlarına sıçradı. Yağmur yüzlerine çarpıp görüşlerini engelliyordu. Buna rağmen koşmaya devam ederken kenetlenmiş parmakları o kaygan toprağın üstünde cankurta-
ran görevi görüyordu. Arkalarından toynak sesleri gürleyerek geliyordu.

Silah sesi tekrar yükseldi ve mermiler etraflarına saçıldı. Lainie mermilerin ufulanmış taş duvarlara çarptığını duyuyor, barutun mayhoş, keskin kokusunu alıyordu.

Killian aniden öne doğru bir hamle yapıp göğsünü dışarı çıkardı. Parmakları Lainie’nin parmaklarını sarıp sımsıkı tutmuştu. Killian tökezleyip öne doğru kaydı ve dizlerinin üstüne düştü.

Lainie kemiklerinin acısını görmezden gelip onun eline iyice kenetlendi. “Killian?” diye haykırdı gözlerindeki yağmur damlalarını silip boş yere onu görmeye çabalayarak.

Killian ayağa kalkıp onu da peşinden çekiştirerek koşmaya devam etti. “Koş, lanet olsun!”

Lainie arkasına baktı. Üç atlı iyice yaklaşmıştı; uzun boylu siluetleri yağmurun gümüş rengi perdesinde ışıldıyordu.

Kararmaya yüz tutan gökyüzü şiddetle gürledi, ayaklarının altındaki yer sarsıldı. Şimşekler çaktı; beyaz ışık Lainie’nin gözlerini acıtacak kadar parlaktı. Lainie nereye gittiklerini görme çabasıyla gözlerini kırıştırdı. Yılan gibi kıvrılan kocaman bir şimşek bulutların arasından çaktı ve boğumlu, yaşlı bir ağaca yıldırım düştü. Dallar altın sarısı kıvılcımlardan bir sağanağa dönüşerek patladı ve tam dibi alev alev yanmaya başladı. Duman kokusu her yanı sarmıştı.

“Buraya.” Killian onu kayalıklardaki bir çatlağa doğru çekti. Kocaman, ıslak kumtaşı duvarlar etraflarını sarmıştı ve onları

rüzgârın şiddetinden koruyordu. Killian onu kollarına aldı ve kesik kesik nefes alıp verirken kayalıklara yaslandı.

Lainie, Killian'a kenetlenip yanağını onun montuna yaslandı.

"Burası," dedi Killian yorgun bir sesle.

Killian'ın sesinde Lainie'yi şaşırtan bir kesinlik vardı. Lainie başını kaldırıp ona baktı ve yağmura karşı gözlerini kırıştırdı. "Killian?"

"Affedersin Lainie. Düşündüm de belki..."

Lainie geri çekildi. "Ne..." Sonra onu gördü. Kocaman olmuş gözlerle Killian'ın göğsüne yayılan koyu lekeye şaşkınlıkla baktı.

Kan. Killian vurulmuştu.

Lainie nefes alamıyordu. İçini dalga dalga saran dehşet onu âdeta dondurdu. Lainie öne atılıp ellerini Killian'ın göğsündeki yaraya bastırdı ve baskı uyguladı. Kanlar Killian'ın gömleğinden sızıp Lainie'nin parmaklarının arasından süzüldü. Yağmur, kanı sulandırıp onu içler acısı pembe bir renge boyadıktan sonra iyice temizledi.

"İyileşeceksin," dedi güçlkle nefes alıp vererek. "İyileşeceksin..." Sesi hıçkırığa dönüştü. Gözyaşları gözlerini yakıp Killian'ı bulanık görmesine sebep oldu.

"Ağlama," diye fısıldadı Killian.

"Seni seviyorum," dedi Lainie boğuk, hıçkırıklara karışmış bir sesle. "Seni seviyorum." Sözleri çaresizliğini dışa vururcasına tiz bir sesle çıkmış, etraflarını saran kayalıklara vuran yağmurun sesini bastırmıştı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Killian irkildi ve canını yakmış gibi görünen titrek bir nefes aldı. "Bunu sakın unutma."

Lainie, Killian'ın yarasına daha güçlü baskı uygulayarak, "Yapma Killian," dedi. "Ölme. Buna izin veremem."

Killian hırıldayıp elini onun eline kapattı ve acı içinde irkildi. Bakışları o kadar hüznü, o kadar aşk doluydu ki Lainie'nin yüreği parçalandı. "Yanında... olamayacağımı... biliyordum..."

“Öyle söyleme. Sakın...” Lainie ona sarılıp sıkıca kenetlendi ve yağmurlu, kanlı kokusunu içine çekip ona dair her şeyi tek, acı dolu bir dokunuşla ezberlemek istedi. “Gitmene izin vermeyeceğim Killian. Vermeyeceğim. Sen de benimle geleceksin.”

Killian bir an onun elini okşadı, sonra durdu ve eli yere kaydı. Lainie onun elinin usulca bacağına düştüğünü fark etti. Killian titrek nefesini dışarı verdi.

Lainie titreyerek geri çekildi. Onun bu halini görmek göğsüne şiddetli bir darbe almış gibi bir etki yarattı. Kesik kesik nefes alıp verirken kendini toparlamaya çalıştı. Ama bir yandan da nefes almayı istemiyordu, Killian’ın yanına kıvrılıp onunla ölmekti istediği. Yalnızca ölmek...

Sarsıcı, acı verici hıçkırıklar göğsünü sımsıkı kavrayıp gözlerini yaktı. Lainie soğuk, titrek parmaklarıyla ıslak saçını onun gözlerinden geri çekti.

Killian kayalıklara yaslanmış, kafası garip bir açıyla yana yatmıştı. Yüzü kül rengi, dudakları renksiz ve gevşekti. Boş, ifadesiz gözlerle ona bakıyordu. “Seni... seviyorum,” dedi Killian yeniden. Bu kez daha yumuşak bir sesle söylemişti ve son kelimede sesi çatlamıştı. Killian homurtulu bir iç geçirdi ve ona uzandı.

Lainie o dokunuşu bekledi ama hiç gelmedi. Ona tam uzanırken eli yarı yolda kaldı ve cansızca yere düştü. Killian onun ismini fısıldadı, yalnızca ismini...

“Killian.” Lainie onun omuzlarını kavrayıp sertçe sarstı.

Killian ona doğru eğildi, başı öne düştü.

“Hayıııııı!” Lainie kollarını onun cansız vücuduna sarıp üzerine atıldı, sıcaklığı onu hayata geri getirebilirmiş gibi. Killian’ın gömleğinden sızan kan Lainie’nin tenine yapıştı. Kan kokusu her yanı sarmıştı. “Beni bırakma,” diye fısıldadı kulağına tekrar tekrar ve kendi gözyaşlarının tadını aldı. “Beni bırakmayacağını söylemiştin... Söz vermiştin...” Lainie onun eline uzanıp ıslak parmaklarını onun gevşek, cansız parmaklarının arasından ge-

çirip ona kenetlendi. Hıçkırarak Killian'ın elini kendi göğsüne götürüp kalbine yapıştırdı. "Lütfen, lütfen sözünü tut!" Lainie'nin sesi âdeta bir yaratığın ulumasına dönüştü.

Aniden kolyeyi ve Viloulâ'nın sözlerini hatırladı. *Onu akıllıca kullan.* Lainie yanılmıştı. Kolyeye, evine dönmek için ihtiyacı olmayacaktı. Ona Killian'ın ihtiyacı olacaktı.

"Ah, Tanrım..." Lainie arkasına dönüp boynundaki kolyenin kancasını tuttu ve titrek, buz gibi soğuk parmaklarını hareket ettirmeye çalıştı. Yapamıyordu. Kilidi açamıyordu. İyice öfkelenildi ve çığlık atarak kolyeyi boynundan çekip Killian'ın göğsüne bastırdı.

Kolye kaydı.

Lainie hıçkırıklar arasında Killian'ın gevşek elini tuttu ve taşı parmaklarının etrafına sardı. "Lanet olsun, tut şunu. Tut!"

Gök yeniden gürledi, o kadar güçlü bir sesteki ki bu taş duvarları titreştirdi. Karanlığın arasında şimşekler çaktı ve bir an için dünya bembeyaz ışıktan, yanan bir topa dönüştü. Lainie o parlaklık karşısında gözlerini kırıştıtırıp yüzünü Killian'ın boyun kıvrımına yasladı, parmaklarını da onunkilere sardı.

Lainie onun üzerine yayılıp titrek kollarıyla onu sarmış halde yatarken vücudunda bir karıncalanma hissetti. Aniden üzerine bir yorgunluk çöktü, sanki içindeki tüm mücadele gücü kaybolmuş, geride kırık ve cansız bir kabuk kalmıştı. Yeniden şimşek çaktı ve ateş kadar parlak kıvılcımlar halinde tepesindeki taşa çarptı. Ortaya çıkan inanılmaz gül kokusu, buruk duman kokusuna karıştı.

Ondan sonra Killian'ı hiç hissedemedi.

Lainie dehşete düşmüş halde yüzünü onun boynundan çekip baktı. Killian daha önceki gibi kendini bırakmış halde orada yığılmış, gözlerini kapatmıştı ve derisi de inanılmaz derecede solmuştu.

Ama onu duyumsayamıyor, yağmurun ıslaklığını onun hâlâ sıcak olan teninde hissedemiyor, trençkotunun sert kumaşını hissedemiyordu.

Lainie hıçkırıklar arasında ona uzanıp tekrar dokunmaya çalıştı ama kolları ve parmakları gerçekdışı, puslu, güçsüz ve yanardöner gibiydi.

Lainie ondan uzaklaşıyor, hayalete benzer vücudu rüzgârla birlikte sürükleniyordu. Lainie hıçkırarak onun adını haykırdı ve durmaya çalıştı ama ne kadar mücadele ederse etsin ondan uzaklaşıyordu.

Kayalıklarda Killian'ın yanı başında beliren üç atlıyı belli belirsizce gördü. Yaklaştıklarını dehşet içinde izliyordu.

Joe Martin eyerinden inip tüfeğini kayalıklara yaslanmış halde yatan Killian'a doğrultup temkinli adımlarla ona doğru yürüdü. Tüfeğinin ucuyla Killian'ın omzunu dürttü.

Killian yana kaydı ve çamurun içine yığıldı.

“Ölmüş,” dedi Martin.

Yanındaki adam alçak sesli bir kahkaha attı. “Ödül de ölü veya diri diyordu. Hey, o elindeki nedir?”

Killian'ın elindeki ametist parladı. Önce küçük bir ışık belirdi, sonra nabız atışına benzer canlı, mor ışınlar yayıldı. Beyaz bir ışık parmaklarının arasından kollarına doğru yayıldı.

“Dul bir kadından çalmıştır onu,” diyen Martin, tüfeğini eyerindeki uzun, deri kılıfına koydu. “Onu ata bindirelim.”

Lainie, Killian'ın adını haykırdı ama sesi rüzgârda yankılanan bir sesin ötesine gitmedi. Uzandı ve kucak dolusu havayı göğsüne bastırarak onu hâlâ hissedebiliyor, ona hâlâ dokunabiliyormuş gibi yaptı.

Lainie'nin midesi rahatsız bir duyguyla doldu ve rahatsızlık parmak uçlarından başlayarak diğer uzuvlarına yayıldı. Spiraller çiziyordu, en azından öyle hissediyordu. Başka bir şey yapamayacak kadar uyuşmuştu.

Gecenin sesleri kesildi. Lainie panik dolu nefesinin sesinden başka bir şey duyamıyordu. Karanlığa düşüp orada yüzüyormuş gibi hissediyordu; altın sarısı parlaklığındaki milyonlarca kıvılcım dışında yapayalnızdı.

Ama sonra, tıpkı daha önceki gibi bir hiçliğin içine düştü.

Yirmi Yedi

Lainie yavaş yavaş uyandı. Anlık bir huzur, dünyada her şeyin harika olduğuna dair harika, rahatlatıcı bir duyguyla gözlerini açmıştı. Tembelce gerindi. Raptiyelerle tutturulmuş fotoğraf ve resimlerle dolu beyaz duvar görüş alanını doldurdu.

Zihnini toplaması birkaç saniyesini aldı.

Kendini geriye itti. Sandalyesinin bacaklarının metal tekerlekleri tahta zeminde gıcırdadı. Lainie açık kapıya çarptı ve bir an nefes alamayıp gözlerini kırıştıtarak etrafına bakındı.

Çalışma odasında, kendi sandalyesinde oturuyordu. Bilgisayarı önünde duruyor, boş ekran onunla âdetâ dalga geçiyordu.

Gerçekleri zihninden atmak için gözlerini sıkıca kapattı ama faydası olmadı. Nefesi hırıltılı, uzun bir yutkunmayla bölündü, kalbi başka bir şey duyamayacak kadar hızlı atmaya başladı.

Gök gürültüsünden başka. *Gök gürültüsü.*

Lainie kendini gözlerini açmaya zorladı ve penceresinden dışarıya baktı. Yağmur ısıcamı takırdatıp mat, ılıtılı derecikler halinde aşağıya kayıyordu. Rüzgâr da avlusunda birbirine sokulmuş duran akçaağaçları sallıyordu.

Fırtına hâlâ öfkeyle esiyordu... Daha önceki gibi, hiç gitmemiş gibi.

İçini bir panik sardı. İnkâr edercesine başını iki yana salladı.
Bu gerçek olamaz. Olamaz...

“Ben delirmedim,” diye haykırdı.

Ama delirmişti işte. Lanet olsun...

Kazağını çekiştirip burnuna götürdü ve sıcak, yün kokusunu içine çekti.

Toz kokusundan, keskin kan, ter ve çamur kokusundan eser yoktu. Tide deterjanın ve Fendi parfümünün kokusunu alabiliyordu sadece.

Hepsi rüyaydı. Evinden hiç ayrılmamıştı.

“Hayırır,” diye haykırdı. Buna inanamadı. İnanamazdı. Killian gerçekti. Ona dokunmuş, onu sevmiş, ruhuna girmesine izin vermişti.

Gerçek olmalıydı.

Killian gerçek değilse bu Lainie’nin deli olduğu anlamına geliyordu... Anne olamayacak, serbest kalamayacak kadar deli...

Lainie tökezleyerek sandalyesinden kalktı, masasından uzaklaştı ve evin içinde gezinmeye başladı. Panik, korku ve çaresizlik kalbini durduracak bir adrenalin patlamasına yol açacaktı neredeyse. Parmakları titredi, dudakları seğirdi, kalp atışlarını kulaklarında duydu. Sarsıntılı, garip hareketlerle ilerliyor, yapacak, düşünecek, hissedecek bir şey arıyordu. Bu felç edici korkudan başka bir şey bulmaya çalışıyordu.

Sakin ol Lainie. Toparlan. Bu gerçekti. Evet, gerçek.

Bunu kanıtlamalıydı. Emin olmalıydı, ama nasıl?

Judith.

Hemen telefona koşup ahizeyi yuvasından aldı ve Jude’un New Jersey’deki evinin numarasını çevirdi.

Meşgul sinyali kulaklarını patlatacak gibi yükseldi.

Lainie telefonu hemen yerine bıraktı. Küçük, tahta döşemeli mutfağında gidip gelerek tamı tamına on saniye bekledi ve telefonu tekrar alıp numarayı çevirdi.

Bu defa telefon çaldı. Judith ikinci çalışta yanıt verdi. “Alo?”

Lainie nefesini verdi ve kayıtsız bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. “Jude?” dedi. Küt küt atan kalp atışlarından kendi sesini bile duyamıyordu. *Sakin ol Lainie. Nefes al.*

“Lainie, sen misin?”

“Evet, benim. Jude, merak ediyordum da... Ben New York’tan ne zaman ayrıldım?”

Jude yanıt vermeden önce uzunca bir sessizlik oldu. “İçtin mi sen?”

Lainie şiddetli, acı dolu bir kahkaha attı. “Ne yazık ki bir yargıç kadar ayığım.”

“Tanrı’ya şükür,” dedi Jude hırıltılı bir kahkahayla. “Şey, JFK’den on saat kadar önce ayrıldın. Yani saat farkını falan da hesaba katarsak kaç... Üç saat önce mi eve varmış oluyorsun? Neden sordun ki?”

Bu yanıt Lainie’nin kalbine şiddetli bir darbe gibi indi. Geriye doğru sallandı, ahizeyi tutan parmakları gerildi. Panik duygusu bir anda yerini büyük bir tahribata bıraktı ve o panik halinin daha tercih edilir olduğunu fark etti. Panik yaşarken ümit de vardı. Ama şimdi hiçbir şey yoktu; derin ve çaresizlik dolu bir boşluktan başka hiçbir şey...

Killian’la tanışmadan önce yalnız olduğunu düşünürdü ama şu ana kadar yalnızlığın ne demek olduğunu gerçekten hiç bilmediğini anladı.

“Üç saat,” diye tekrar etti dümdüz, cansız bir sesle. Yemek yapıp sert bir içki dolduracak ve Kelly’yle konuşacak kadar uzun. Bilgisayarın başına oturmadan önce de bunları yapmıştı zaten.

Bir şeyler geveleyip Judith’le vedalaştıktan sonra telefonu yerine koydu. Elleri o kadar titriyordu ki telefonun yuvasını bile bulamadı. Ahize yere düştü ve alçak, inlemeye benzer bir ses yükseldi.

Lainie küçük evinin içinde robot gibi dolaşüyor, eşyalarına aslında görmeden bakıyordu. Sonunda piyanonun yanına geldi. Parmağını soğuk, fildişi tuşların üstünde gezdirip çıkan sesi bile

güçlkle duydu. Fotoğraflar parlak siyah yüzeyde darmadağınık bir halde duruyordu, farklı boyutta ve şekilde çerçeveler vardı. Hepsinde de Kelly gülümsüyordu.

Anılar. Bu kelime bıçak gibi keskindi.

Gece göğsüne bastırıp uyuyabileceği Killian'a ait bir resim, ona karşı ne hissettiğini hatırlatacak bir fotoğraf yoktu.

Lainie tavana bakıp gözyaşlarının şiddetle gözüne battığını hissetti. *Neredesin Killian? Nasıl bir yerdesin?*

Ya korkuyorsa? Ya Lainie'ye ihtiyacı varsa? Lainie onun bir daha yalnız kalmasını istemiyordu; ikisi de yeterince uzun süre yalnız kalmıştı zaten...

Lainie tökezleyerek piyanodan uzaklaştı ve gözyaşlarının arasından fotoğrafları gördü. Dr. Gray'i arayıp hastanede kontrole gidebilirdi. Ama bunun düşüncesi bile şiddetle ürpermesine sebep oldu.

Yatak odasına geçip pencereye yürüdü. Rüzgâr cama çarpıyor, yağmursa ona gümüş şeritler halinde kıvrılarak inen dikdörtgen bir görünüm veriyordu. Lainie doğanın gücünün bu gösterisini hayranlıkla izledi. Gariptir ki Lainie korkmuyordu. Hayatında ilk kez fırtına onu korkutmamıştı.

Öğrendiği başka bir dersti bu da. Başka bir şeytan kovma duası...

Ve umurunda da değildi. Killian'la bir an daha geçirebilmek için korku içinde yaşamaya razıydı. Tek bir öpücük uğruna!

Kısacık bir an onu yanında hissetti, kolunun sıcaklığını omzunda duydu, ona uzanırken verdiği o çekici gülüşünü gördü. *Bir öpücük Lainie. Tek bir öpücük...*

Lainie uyuşuk parmaklarla metal sürgüyü çekip pencereyi açtı. Soğuk, taze hava suratına çarpıp kirli saçlarını savurdu. Çam, sedir ağacı ve yağmur kokuyordu, her zamanki gibi.

O sıradan, her gün aldığı koku canını yakmıştı. Tahmin edebileceğinden daha fazla hem de. Gözyaşları görüşünü bulan-dırıp avluya gölgelerle dolu bir görüntü verdi. Yağmur damlaları

ağaçlardan damlıyor, çamurlu yeşil çimenlerine saçılıp ay ışığının aydınlattığı gümüş bir derecik misali çit boyunca akıyordu.

Bembeyaz oklar halinde şimşekler çakıyordu. Elektrikli ucu kızılçık ağacına çarpıp şiddetli bir kıvılcım yağmuruna sebep oldu. Yoğun ve buruk duman kokusu açık pencereden içeriye süzüldü. Gecenin karanlığında bir şimşek daha çaktı ve muhteşem güzellikte, inanılmaz derecede beyaz bir parlaklık yarattı.

Sonra her yer karardı.

“Lanet olsun.” Lainie elektrik kesintisiyle uğraşamayacak kadar yorgun bir halde çöktü. Pencereden uzaklaşıp yatak odasının karanlığında görmeden ilerleyerek acil durumlar için yatağının yanında sakladığı mumları almaya gitti. Bir düzine kadarını yakıp her birini odanın çeşitli noktalarına, bulduğu her düz yüzeye koydu. Duvarlar gül ve altın sarısı bir renkle ışıldayana kadar. Tepede yapay DayGlo yıldızları koyu mavi boyanın üstünden göz kırpyordu.

Arizona çölleriindeki gece karanlığına benziyordu tıpkı.

Düşünme. Düşünme... Ama başka bir şey düşünemiyordu ki.

Yatağına çöküp yumuşak mavi örtüyü üzerine çekti ve olabilecek en küçük şekilde kıvrılarak uzandı. Battaniyenin tüylü katları onu sarıp sarmaladı. İçi bu kadar üşümese şimdiye ısınmış olurdu...

Sessiz, çaresiz bir ses boğazına yapıştı. Gözyaşları gözlerinin arkasında yanıyor, göğsünde onların acısını hissediyordu ama onlardan kurtulamıyordu. Ağlarsa kendini daha iyi hissetmekten korkuyordu ama kendini daha iyi hissetmek istemiyordu! Hayatının geri kalanını böyle acı çekerek geçirmekten tek istediği. Acı çektiği sürece her şey gerçekteydi çünkü.

Lainie dizlerini göğsüne çekip gözlerini kapattı. *Gel bana Killian, buradayım.*

Yanıt almak için bekledi, nefesini tuttu ama hiçbir şey gelmedi.

Sihir bozulmuştu.

Hayır, diye düşündü aptalca. Bozulmamıştı.

Hiçbir zaman var olmamıştı yalnızca.

Gözyaşları gözlerini yakıp acıyan göğsünü titretti. Bu kez onları durdurmaya çalışmadı, yapamadı. Hıçkırarak, titreyerek, daha da içine kapandı ve çaresizce yok olmayı diledi.

Artık güvendesin. Seni seviyorum. Bana yaslan Lainie.

Lainie onun ölmeden önceki görüntüsünü gözünün önüne getirmeye çalıştı ama yapamadı. Gülüşünü, kahkahasını, çekici bakışlarını hatırlayamadı. Tek görebildiği son anlarıydı, kesik kesik nefes alıp verirken usulca onun adını sayıklaması, teninin ölümcül bir solgunluğa dönüşmesiydi.

Yanında olamayacağımı biliyordum.

“Aman Tanrım,” diye inledi Lainie.

Aniden kuvvetli bir rüzgâr eve çarpıp pencereleri sarstı. Perdeler duvara karşı havalandı. Buz gibi hava odasına girip sayısız yaprağı da beraberinde getirdi. Alt katta kapı sertçe açıldı. Ev sarsılıp takırdadı ve saldırıya karşı koymak istiyormuş gibi gerildi.

Yağmur yatak odasının zeminine düşmeye başlayıp yerde birikene kadar Lainie olanları görmezden geldi. Yorgunlukla iç geçirerek ayağa kalktı. Penceresini kapattı, sonra mumlardan birine uzanıp yorgun bir halde evin ön kapısına doğru yürüdü.

Rüzgâr elindeki mumu söndürdü ve onu tam anlamıyla karanlığın içinde bıraktı. Yapraklar döne döne ayağının dibine düşüp bacaklarına yapıştı. Açık kapı duvara çarptı, yağmur tahta zemini çekiç gibi dövüp gümüş rengi bir birikinti oluşturdu.

Lainie artık işe yaramayan mumu bırakıp kapıyı kapatmaya çalıştı. Ama yerinden kıpırdamadı bile. Lainie kaşlarını çatarak pirinç kulpu daha sıkı kavradı ve tekrar denedi.

Değişen bir şey olmadı. Kapıyı hareket ettiremedi.

Gök şiddetle gürleyip şimşekler yılan gibi bulutların arasında kıvrıldı ve Kelly'nin salıncağını kıvılcım yağmuruna tuttu.

Lainie'nin gözüne bir şey ilişti. Neredeyse isteksizce kapıya yürüdü. Rüzgâr suratına çarpıp saçlarını dağıttı. Yağmur yanaklarını çizdi ve kazağını tenine yapıştırdı.

Yeniden şimşek çaktı ve avluyu aniden beyaza boyadı. Salıncağın yanında bir şey duruyordu; kocaman, iri yarı bir gölge.

Lainie'nin içi aniden korkuyla doldu ve kapıyı sertçe kapatmayı düşündü. Dün olsa tam da böyle yapar, yatağına gizlenip polisi arardı. Ama bugün farklıydı. Nedense daha güçlüydü.

Öne doğru temkinli bir adım atıp fırtınanın yarattığı girdabın içine daldı. Rüzgâr uğuldayarak kıyafetini çekiştirdi ve gözlerini yaşarttı. Yağmur görüşünü bulandırdı ama o ilerlemeye devam etti.

Gölge hareket etti. Alçak, boğuk bir homurdanma sesi geldi o taraftan.

Acı çeken bir hayvandı bu.

Lainie salıncağa doğru koşarken çizmeli ayakları yağmur suyuna batmış çimlerin içine gömülüyordu.

Yaklaştığında gördüğü ilk şey kapkara, muşamba bir mont, sonra da mor bir ışık oldu.

Lainie'nin nefesi kesildi. Vücudunu bir ümit dalgası sardı ve aniden kaskatı kesildi. Kemikleri âdeta eridi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Killian?" diye fısıldadı. Öyle yumuşak bir sesteki bu, yağmurun dinmek bilmez sesinin arasında kendisi bile neredeyse duyamamıştı.

Killian homurdanarak döndü. Yağmur yüzüne vurup şeritler halinde yanaklarından aşağıya süzülüyordu.

Fırtına mucizevi bir şekilde durdu. Koyu gri yağmur bulutları gökyüzünde süzüldü. Mavi ve beyaz renkli dolunay onlara bakıp ışıltısını üzerlerine yağdırdı. Yağmur damlaları milyonlarca yıldız misali çimlere tutundu.

Killian'ın gözleri titreşerek açıldı. Bakışları kenetlendi ve Lainie o gözlerde her şeyi gördü; istediği, ihtiyaç duyduğu ve bulmak için dua ettiği her şeyi.

Boğazını düğümleyen yumru yüzünden konuşamadı. Küçük bir hıçkırık sesi çıkardı ve ona inanmaktan korkup alt dudağını ısırıldı.

“Ben gerçeğim Lainie.”

Lainie temkinli bir şekilde uzandı. İlk dokunuşunda parmak ucunda hissettiği kumaş rahatlamasını sağladı.

Sonra hıçkırıklara boğularak ellerini onun göğsünde gezdirip kanın yapışkanlığını hissetmeyi bekledi. Killian çok güçlü, çok sağlam ve *gerçektir*. Lainie ona dokunmaya doyamıyordu.

“O dünya kayboldu,” diye fısıldadı. “1896’da öldüm sanırım, ama şimdi hayattayım.” Killian ona hafif, çarpık bir gülücük verdi. “Tanrı var.”

“Bir daha bundan şüphe etmeyeceğim.” Lainie kollarını onun iri, ıslak vücuduna sarıp ona iyice kenetledi ve boynunun her noktasını öpücüklere boğdu.

Killian hafif bir kahkaha atıp Lainie’nin sırtını sıvazladı ve kalkıp onu kendine çekti. Sonra elini kaldırdı. Nasırlı avucunda ametist taş duruyordu ve oval yüzeyi büyüleyici, yanardöner ışıktaki parlıyordu. Ona bakarken ışık azaldı ve taşın üç boyutlu yüzeyinde kayboldu. Sonra altın sarısı telkâri de rengini kaybedip teninin rengine büründü.

Kolye bir anda gözden kayboldu.

Killian ona döndü. “Yanılmışım,” dedi usulca. “Yanımdayım bebeğim. Ve bu defa hiçbir yere gitmeyeceğim.”

Lainie canından çok sevdiği adamın, yaşamın yıpratmış sert yüzüne baktı. Onun o sırttan, üzerinden sular damlayan yüzüne baktığında göğsünde bir duygu patlaması yaşadı ve yüreği heyecanla doldu. Lainie farkına bile varmadan ağlamaya başladı, mutluluk gözyaşlarıydı bunlar. Ruhunda kalan son kederi de silip süpüren sevinç gözyaşları...

Killian onu öptü ve Lainie de ona kenetlenip dudaklarının tatlılığına kendini bıraktı. “Ah Killian...” diye fısıldadı onun dudaklarına doğru.

Killian güldü. Zengin, gürleyen bir sesti bu. Lainie'nin yüreğine sıcak ve istikrarlı bir şekilde akan bir nehir gibi. "Sarıyorum bana artık John diyebilirsin."

Lainie geri çekilip ona baktı. "John..." Lainie o ismi yüksek sesle söyledi, hoşuna gitti ve gülümsedi. Duygular boğazını düğümlerken nefes almakta güçlük çekti. Aniden ona gerçeği, tüm hislerini söylemek istedi. Killian ona bunu veriyordu, o dürüstlüğü sunuyordu ve Lainie bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Asla. "Seni çok seviyorum. Çok..."

Killian onun gözlerine baktı ve yavaş yavaş gülümsemesi kayboldu. Gözleri karardı, öyle hüzünlü bir ifadeye büründü ki yaşlı göründü. Lainie yalnız olduğu, kendini herkesten soyutladığı günleri hatırladı. Killian onun yüzünü kocaman, pürüzlü elleriyle kavrayıp onu öpecek kadar kaldırdı ama öpmedi. "Lainie," diye fısıldadı boğuk, duygusal bir sesle. "Ben hayatım boyunca seni bekledim."

Sonra onu öptü. Lainie'nin karnında kelebekler uçşturan heyecan verici bir öpücüktü bu. Tek bir hareketle Killian onu kollarına aldı. Lainie kahkahalar atarak kollarını onun boynuna doladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Evimizi görmek istiyorum." Killian içeri girip kapıyı arkasından sertçe kapattı.

"Burası giriş. Bu resim..."

Killian girişte durmayıp mutfağa yöneldi. "Burası mut..."

Yemek salonuna girmişlerdi. Lainie bir şey söylemeye gerek bile duymadı, yemek salonundan çabucak yatak odasına çıktılar.

Büyüleyici mavi oda etraflarını sarıp sonsuz mum ışığından yayılan ışıkla onları yıkadı. "Evet kanun kaçacağı," dedi Lainie ona sırıtarak. "Yoksa bana kötü şeyler mi yapmak istiyorsun?"

Killian onu yatağa bırakıp yanına uzandı ve onu kendine çekti. Ona gülümsedi, vahşi, yırtıcı bir gülüştü bu, Lainie'nin kanını kaynatıyordu. O an ne kadar yaşarsa yaşasın, bu adamı sonsuza dek hatırlayacağını anladı.

İnanmalısın evlat. Viloula'nın çatallı, cansız sesi kulağına geldi.

Lainie, Killian'a gülümseyip o gülüşle ona her şeyini sundu; kalbini, ruhunu, hayatını.

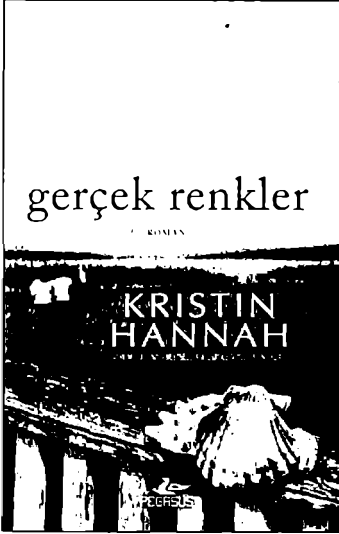
Aniden Viloula'nın sözlerini anladı. Geçmişinden önemli bir ders almış, farkına bile varmadan sevmeyi, güvenmeyi, inanmayı öğrenmişti. Artık terk edilmekten korkmuyordu.

"Seni seviyorum Johnny," dedi usulca ve o isim dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geldi kulaklarına. Sanki ona başka türlü hiç seslenmemiş gibi.

Johnny doğruldu ve Lainie'nin içini aydınlatan ağır, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Lainie'nin gözüne düşen dalgalı tutamı geriye iterek, "Hep sevdin," diye yanıtladı.

Hep de sevecekti.

Sonsuza dek.

Bir gün gelir, en yakınlarınız size sırt çevirebilir;

kız kardeşiniz bile...

"Kristin Hannah, kız kardeşler arasındaki güçlü bağlar, bir aileyi parçalayabilecek tatsızlıklar ve aşkın şifa veren gücü hakkında büyüleyici bir hikâye anlatıyor. Sürprizlerle dolu samimi bir içgörü ve eski güzel günlere has bir anlatım... Merak uyandıran bu roman için şöyle denebilir: Koltuğunuza kıvrılın ve tadını çıkarın!"

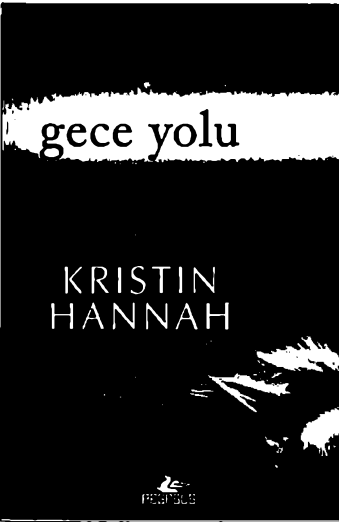
—Kate Jacobs

"Hannah, kız kardeşlerin derin, duygusal ilişkilerini inceleyerek, bir çırpıda okunacak, güzel ve sürükleyici bir aşk, rekabet ve aile hikâyesi yaratıyor."

—Booklist

"Hannah, kadınların ve okuyucularının ne istediğini iyi biliyor."

—Publishers Weekly

Hayat size bir dizi seçenek sunar. Beklemek...

Geçmişe tutunmak... Unutmak... Affetmek...

Siz hangi yolu seçerdiniz?

"Gece Yolu, insan ruhunun affetme konusundaki eşsiz gücüne dair özel bir kitap."

—New York Journal of Books

"Gece Yolu'nu okuyup da hikâyesinden ve karakterlerden etkilenmemeniz imkânsız. Kitabı bitirdikten sonra bile etkisini birkaç gün üzerinizden atamayacaksınız."

—The Huffington Post

"Gece Yolu'nu son sayfasına kadar ağlayarak okuyacaksınız."

—The Daily Mail

Aynı şeyin özlemini çeken iki kadın... Ailenin ne anlama geldiğini öğrenecekleri duygusal ve dokunaklı bir yolculuk...

"Harika... Çok dokunaklı... Karakterlerin sıcaklığı ve karmaşık kişilikleri derinlerde kalmış duyguları ortaya çıkarıyor."

—RT Book Reviews

"Hannah, okuyucuyu karakterlerin hayatına sürükleyip onları kendi arkadaşlarıymış gibi hissettirirken ailedeki acıları ve sevinçleri ele alarak neden kadın edebiyatının yıldızı olduğunu bir kez daha kanıtlıyor."

—Booklist

"Hannah başkahramanlarının ruh halini derinlemesine yansıtip hislerindeki ufak farklılıkları betimlemekte çok başarılı."

—The Washington Post Book World

Bütün evliliklerde bir kırılma noktası vardır.

Bütün aileler yara alır.

Bütün savaşların bir bedeli olur...

"Cesur, gerçekçi ve düşündürücü bir roman. Kristin Hannah tüm kalbiyle yazan şefkatli ve inandırıcı bir yazar."

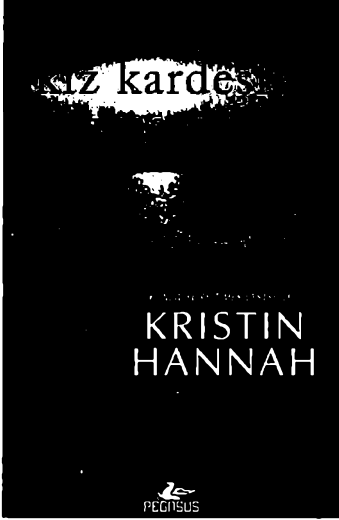
—Luanne Rice

"Evden Çok Uzakta, önce kalbinizi kıracak, sonra da sizi iyileştirecek."

—Janis Owens

"Bu kitap beni çok derinden etkiledi, herkese şiddetle tavsiye ediyorum."

—Francine Mara

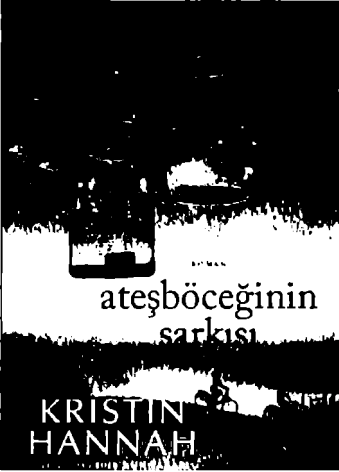
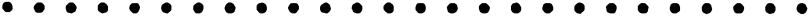
*Sevgi adına yapılan hatalar...
Yeni bir başlangıç yapabilme umudu...
Ve sadece iki kız kardeşin arasında kalacak
anılar...*

"Hannah bize harika bir ders veriyor: Sevgi, birbirimizin hatalarını kabullenmekten geçer."

—People

"Kız Kardeşler Arasında aşkı, samimiyet ve şefkatle ele alıyor."

—Luanne Rice

*Geçmişi yaralarla dolu Tully...
Fedakârlığıyla etrafına ışık saçan Kate...
Onların dostluğunu ölüm bile bozamaz.*

"Ailesi için büyük bir savaş verenlerin hikâyesi... Ateşböceğinin Şarkısı sizi çok şaşırtacak"

—Publishers Weekly

"Derin ve etkileyici karakterlerin olduğu duygu dolu bir roman..."

—Wisconsin Bookwatch

"Fedakârlığı, sevgiyi ve affetmeyi Kristin Hannah kadar güzel anlatabilen başka bir yazar yok"

—Kristine Huntley

*Büyülü bir ormanın sonsuz karanlığında
saklanan mucizevi bir inci...*

"Göz alıcı, vahşi ve capcanlı bir roman. Kristin Hannah her cümleyi sevgiyle kuruyor."

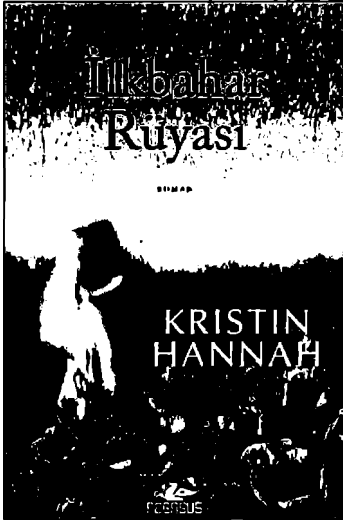
—Luanne Rice

"Hannah, insan ruhunun derinliklerine dokunuyor. Ümit ve neşe dolu."

—Romantic Times

"Daha en baştan zihninizi kuşatıp sevgi, aşk ve şefkat hisleriyle içinizi ısıtacak bir hikâye."

—Southern Pines Pilot

Hataların daima bir bedeli olur.

*Ancak gerçek sevgi, geçmişti telafi edecek
sonsuz olasılıklara sahiptir...*

"Duyguların önemini, bağışlamayı ve mucizelerin her an gerçekleşebileceğini anlatan şefkat dolu bir roman."

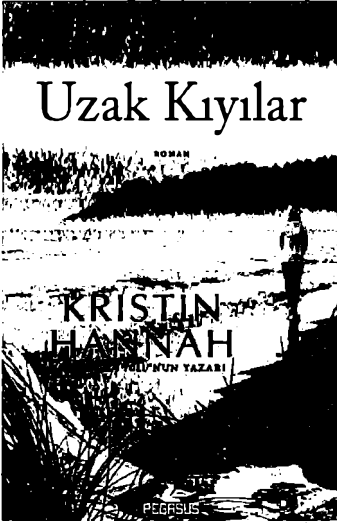
—Publishers Weekly

"İlkbahar Rüyası aşkın ve hataları telafi etmenin hikâyesini anlatıyor."

—Library Journal

"Sarsıcı, düşündürücü ve duyguları harekete geçiren bir kitap..."

—RT Book Reviews

*Gerçek mutluluk,
hayal kırıklıklarından ders almayı öğrenmekte
gizlidir.*

"Kristin Hannah bir türlü yüzleşemediğimiz sorunları önümüze seriyor ve onları görmemizi sağlıyor. Evliliği, aile olmanın sorumluluğunu ve hayal kırıklıklarını anlatan enfes bir roman..."

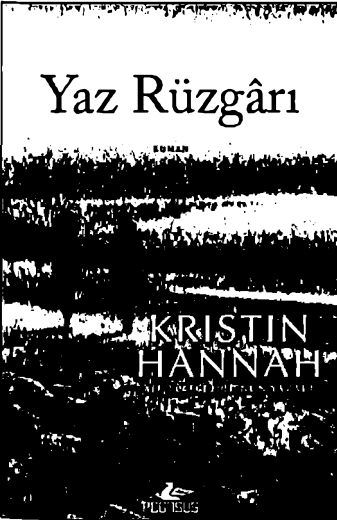
—*Library Journal*

"Mutluluğun ancak bedel ödenerek kazanılacağını anlatan ve hepimizin hayatının merkezindeki sorunları irdeleyen hem hüznü hem de neşeli bir hikâye."

—*Publishers Weekly*

"*Uzak Kıyılar* en hassas duygularınıza hitap ediyor ve sizi film tadında bir yolculuğa çıkarıyor. Mutlaka okumalısınız."

—Eileen Goudge

Kalbini nerede bıraktıysan evin orasıdır...

"Karakterlerin iç dünyasına Kristin Hannah kadar nüfuz edebilen başka bir yazar bulabilmek çok zor."

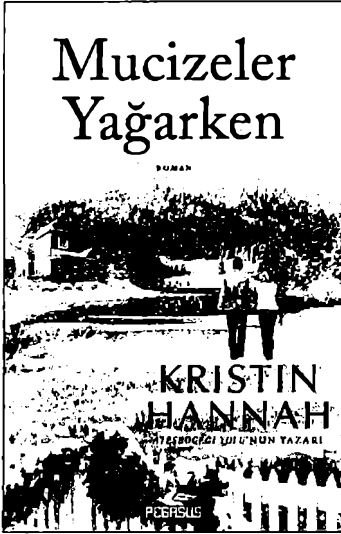
—*Washington Post Book World*

"Yenilenmek ve tekrar sevebilmek mümkün. *Yaz Rüzgârı* tüm dünyadaki anne ve kızların kalbini çalacak."

—*Tulsa World*

"Kalbin en derin sırlarını elinde tutan Kristin Hannah, aşkın ve affetmenin gücünü anlatıyor."

—Tami Hoag

*Bazen bağışlamak,
umut etmek ve mucizelere inanmak gerekir...*

"Mutluluk aşıl原因, umut verici ve çok romantik bir hikâye..."

—Hartford Courant

"Kristin Hannah'nun şimdiye kadarki en iyi kitabı."

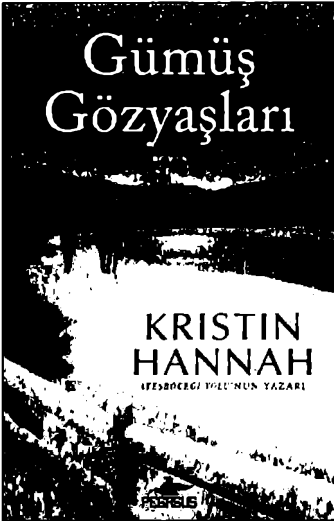
—The Columbus Dispatch

"Hannah kalbinizin en derinlerine dokunacak."

—Rendezvous

"Bu dokunaklı ve duygusal hikâye kalbinizi ısıtacak."

—Romantic Times

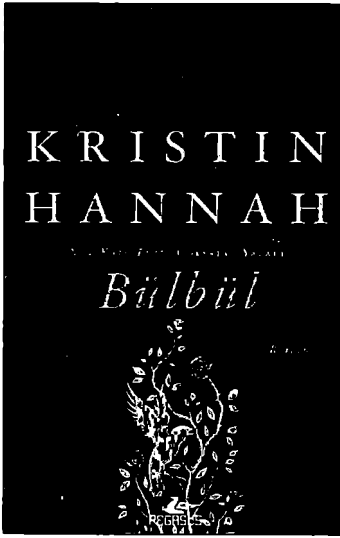
Allenin ve aşkın gücüne dair muhteşem bir roman...

"Bu kitap bir mücevher! Hannah hik yenin ana fikrini kusursuz bir temele oturtmuş ve satır aralarında anlatmak istediği her bir duygu damlası için derinlemesine düşünmüş."

—San Jose Mercury News

"Bir çırpıda okunacak türden bir kitap... Elinizden bırakamayacaksınız. Bu hikâye sizi hem ağlatacak hem g l msetecek."

—New York Post

***Bir kadının ruhunun manzarası savaştaki
bir dünya kadar hızlı değişebilir...***

"İki kadının Fransız Direnişi'ne verdiği destek, aşkları, kayıpları ve zaferleri... *Bülbül*'ü elimden bırakamadım."

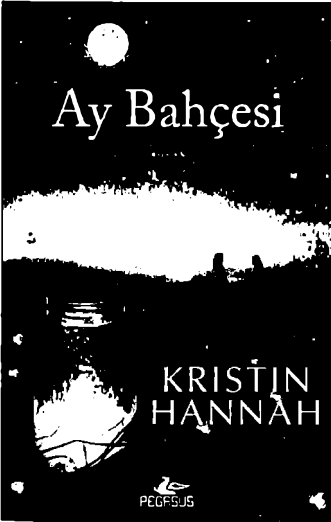
—Suzanne Droppert

"*Bülbül*'ün edebiyat dünyasındaki etkisi bir fırtınadan farksız olacak."

—Booklist

"Gözlerinizde yaş kalmayana kadar sayfaları çevirmeye devam edeceksiniz."

—Daily Mail

***Aşk, masumiyet, fedakârlık ve inançla
örülmüş bir peri masalı...***

"Kristin Hannah'nın aşk romanları değerli mücevherlerden farksız!"

—Romantic Times

"*Ateşböceği Yolu*'nun yazarı Hannah, aşkı sevgi ve inançla kaleme alıyor."

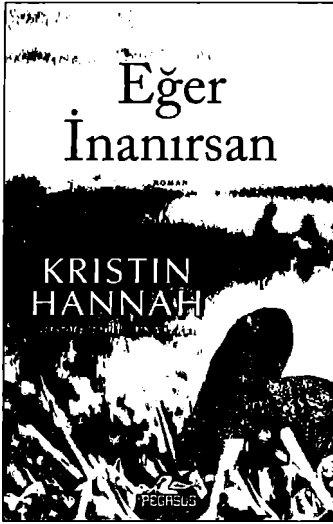
—Luanne Rice

"Hikâye dokunaklı bir sonla bitiyor fakat Hannah'nın o muhteşem dili, merak uyandıran karakterleri ve okuyucuyu olayların içine çekebilme becerisi, üstüne bir tutam da doğaüstü yetenek eklenince kitabı gerçekten okunmaya değer kalmış."

—Library Journal

"Kristin Hannah tam anlamıyla müthiş bir hikâye anlatıcısı."

— Romantic Times

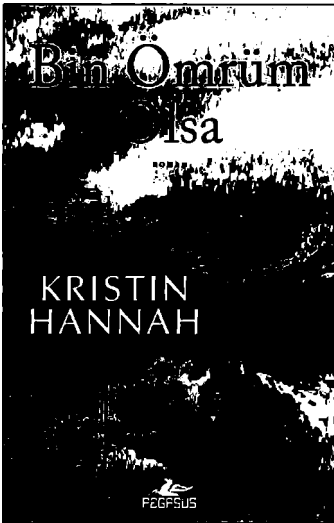
Gerçek özgürlük, yüreğinin sesini dinleyebilmektir...

"Hannah bu hikâyeyi samimiyetle, şefkatle ve canlı detaylarla yaratmış. Karakterlerini, özellikle de karanlık geçmişine rağmen dimdik ayakta duran, inançlarına tutunan Mariah karakterini sevmek imkânsız."

—Publishers Weekly

"Karakterlerinin ruh hallerini ve duyguları resmetmekte Hannah'nın üstüne yok."

—The Washington Post Book World

Bu hayata bin defa gelsem, bin defasında da tek aşkım yine sen olurdun...

"Kristin Hannah'nın aşk romanları değerli mücevherlerden farksız."

—Romantic Times

"Karakterlerinin ruh hallerini ve duyguları resmetmekte Hannah'nın üstüne yok."

—The Washington Post Book World